ROMAN

İŞTE BÖYLE BAŞLIYOR

TEK TANIK ÖLDÜYSE HİKÂYENE KİM İNANACAK?

RACHEL ABBOTT

TÜRKÇESİ: SELİN SARAÇOĞLU BAYRAKLI

the KİTAP

Sürpriz sonlu hikâyeleriyle tanınan ve kitapları dünya çapında milyonlarca okura ulaşan Rachel Abbott psikolojik gerilim türündeki *İşte Böyle Başlıyor* ile sizi öngöremeyeceğiniz bir maceraya dâhil ediyor!

Cleo, kardeşi Mark adına mutlu olması gerektiğinin farkındadır. Mark, karısının ani ölümünün ardından yeni birini, Evie'yi bulmayı başarmıştır. Ancak Cleo'nun bu kadınla ilgili içine sinmeyen bazı şeyler vardır.

Evie sürekli tekrarlayan ev kazaları yaşamaya başladığında bu durum arkadaşlarının dikkatini çeker. Yaralanmasına yol açan Mark mıdır? Cleo, kardeşinin böyle bir şey yapabileceğine asla inanmaz.

Çavuş Stephanie King uçurumun tepesindeki eve çağırıldığında kan lekeli çarşafların arasında birbirine dolanmış iki beden bulur. Sanık yargılanırken jüri karar vermekte zorlanır…
Cinayetin kabul edilir bir savunması var mıdır?

CİNAYET NEREDE BAŞLAR? BIÇAK SAPLANMAK ÜZERE ÇEKİLDİĞİNDE Mİ YOKSA ŞİDDET DÜŞÜNCESİ AKLA DÜŞTÜĞÜNDE Mİ?

"Sonunu asla tahmin edemeyeceksiniz." *–PHOEBE MORGAN*

"Aklımı başımdan aldı… Kesinlikle muhteşem bir hikâye."
–JENNY BLACKHURST

"Soluksuz okuduğum bu yetenek gösterisinin devamını sabırsızlıkla bekliyorum. Güçlü kadın karakterlere, Cornwall atmosferine ve gerçekten şaşırtıcı sonuna bayıldım." *–KATE RHODES*

"*İşte Böyle Başlıyor* sinirlerinizi geren bir hikâye. Elinizden bırakamayacaksınız." *–CAROLINE MITCHELL*

the KİTAP
thekitapyayinlari.com | thekitapyayinlari | thekitapyayin
ISBN: 978-625-7816-81-6

İŞTE BÖYLE BAŞLIYOR

TEK TANIK ÖLDÜYSE HİKÂYENE KİM İNANACAK?

RACHEL ABBOTT

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

İşte Böyle Başlıyor
Rachel Abbott

Kitabın özgün adı: And So It Begins
© 2018, Rachel Abbott

Yayın Koordinatörü: Aslı Güçlü
Çevirmen: Selin Saraçoğlu Bayraklı
Editör: Gizem Süren
Sayfa ve Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç

© 2022, bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Black Dot Publishing Limited'den alınmış olup Aabir A.Ş.'ye aittir.

1. Baskı: The Kitap, Ekim 2022

ISBN: 978-625-7816-81-6
Sertifika no: 47690

Optimum Basım Yayın San. ve Tic. A. Ş.
Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika no: 41707
info@optimumbasim.com

Aabir A. Ş.
Masaldan İş Merkezi F-4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 12
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com

Kitabın elinize ulaşma sürecinde katkısı olanlar:
PR ve Sosyal Medya Yönetimi: Anıl Çağlar Saka
Dijital Satış: Cansu Zenginli

Satış ve pazarlama talepleri için: Ozan Hikmet Ünlüler
siparis@thekitapyayinlari.com | T: 0216 521 60 12

The Kitap, Aabir A.Ş. yayın markasıdır.

İŞTE BÖYLE BAŞLIYOR

TEK TANIK ÖLDÜYSE HİKÂYENE KİM İNANACAK?

RACHEL ABBOTT

TÜRKÇESİ: SELİN SARAÇOĞLU BAYRAKLI

Ninova

Yazar Hakkında

Rachel Abbott bağımsız bir yazar olarak kariyerine 2011'de, dört hafta boyunca çok satanlar listesinin zirvesinde kalan e-kitap *Only the Innocent*'la başladı. O zamandan beri, beş psikolojik gerilim ve bir novellası yayımlandı ve 3 milyondan fazla sattı. Birleşik Krallık'ta, tüm zamanlarda, en çok e-kitabı satılan yazarlardan biridir ve romanları 21 dile çevrilmiştir.

Çevirmen Hakkında

Selin Saraçoğlu Bayraklı 1986 yılında İstanbul'da doğdu. 2009'da Marmara Üniversitesi Fransızca Öğretmenliği bölümünü bitirdi. İstanbul Üniversitesi Çeviribilim programındaki yüksek lisansını, "Georges Perec'in *La Disparition* (Kayboluş) Adlı Romanının Kaynak ve Erek Kültürlerdeki Alımlanmasının Yanmetinsel Öğeler Bağlamında İncelenmesi" başlıklı teziyle tamamladı. Saraçoğlu Bayraklı, günümüzde halen çeşitli yayınevleri için editörlük ve çevirmenlik yapmaya devam etmektedir.

Önsöz

I

İşte böyle bitiyor.

Şu an apaçık görüyorum: İkimizden biri ölmeliydi.

Bazı ölümler kaçınılmazdır. Bazılarınınsa önüne geçilebilir. Bir de kendi momentumları tarafından yönlendirilen, bir kez güç kazanmaya başladı mı bela üstüne belaya, kayıp üstüne kayba yol açan şu trajediler var.

Evet. Bunu bitirme zamanı geldi artık.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

II

Arabanın içi en sonunda sessizleşti. Stephanie, konuşmayı kesmezse kenara çekip arabadan kovacağını söyleyerek Jason'ı susturmayı başardı. İstasyona yürüyerek dönebilirdi. Huzurlu bir sessizlik değildi bu... Stephanie direksiyonu sıkıca kavradı. İçerideki sıcak havanın birazını dışarı göndermek için camı araladı ve aşağıdaki kayalara vuran dalgaların belli belirsiz kokusunu fark ederek nemli deniz havasını içine çekti.

Kafasının içindeki bir ses *rahatla* diyordu. *Geçen seferki gibi olmayacak.*

Jason, "Aile içi şiddet olduğunu mu düşünüyorsun Çavuş?" dediği zaman, sesi kadının düşüncelerini böldü. "Burası böyle şeyler için biraz gösterişli değil mi? Para için kavga etmiyorlardır, orası kesin."

Söyleyeceği her şeyi söyleyip bitirmiş gibi kollarını kavuşturdu, Stephanie eğitimi sırasında herhangi bir şeyi dinleyip dinlemediğini sormak istedi. Stajyerlerle göreve gitmekten nefret ederdi, özellikle de bunun gibi önyargılı ve yanlış bilgilendirilmiş olduklarında.

"999'a bir çağrı geldi ve bir kadın yardım istiyordu, bildiklerimiz bundan ibaret. Sonra hat kesildi. Bu evi izleyen güvenlik şirketi, buranın kahrolası Fort Knox gibi olduğunu söylüyor, bu yüzden de içeri birinin girmiş olması pek mümkün değil."

Bunun ne anlama geldiğini Stephanie çok iyi biliyordu. Kurtulmaya çalıştığı kişi her kimse, bu kadın onu tanıyordu.

"Güvenlik devriye arabası olay yerinde ve adamları da bizi

içeri almak için bekliyor, bu yüzden ne olduğunu geç olmadan öğreneceğiz," dedi.

Çok erken. Bilmek isteyip istemediğinden emin değildi.

Patikanın çakılları tekerleklerin altında çatırdadı, bulutlar dağılırken dolunayın parlak ışıkları dar yolun etrafındaki çalılıkları aydınlattı. Köşeyi döndüğü zaman ortasında iki tarafa açılan büyük, ahşap bir kapı bulunan hemen hemen altı metre yüksekliğinde uzun, beyaz bir duvar gördü.

"Burası da ne böyle?" dedi Jason, sıra dışı manzaraya bakarken sesi sakin geliyordu.

"Evin arka duvarı."

"Hiç pencere yok. Neden penceresiz bir ev yaparsın ki?"

"İçeri girene kadar bekle Jason."

Jason'ın ona doğru döndüğünü göz ucuyla gördü. "Bu evi biliyorsun yani?"

Stephanie başını salladı. Buraya en son çağrıldığı zamanı düşünmek bile istemiyordu ve bu gece benzer bir şey olmamasını umuyor, bunun için dua ediyordu. Fakat bir yardım talebi hiçbir zaman iyiye işaret olmazdı. Bu ev, güzelliğine rağmen tüylerini diken diken ediyordu.

Yan kısmında güvenlik şirketinin arması olan bir arabanın yanına kendi arabasını çekti. Suratı sivilce içinde sıska bir genç adam dışarı fırladı.

Ah Tanrım, diye düşündü. *Bir bebek fiyatına iki bebek birden.*

"Çavuş Stephanie King," dedi. "Anahtarları aldın mı?"

Genç adam başıyla onayladı. "Ben güvenlik şirketinden Gary Salter."

Görünen köy...

"Zili çalmayı denedin mi?" diye sordu. Gary bakışlarını gergin bir şekilde diğer tarafa çevirdi.

"Yapmam gerektiğini bilmiyordum."

Stephanie, "Muhtemelen doğru karar," dedi. "Orada ne olup bittiğini bilmiyoruz, yalnızken savunmasız olurdun. Arabaya

dön Gary. Neyin ne olduğunu öğrenene kadar ortalıkta dolaşmana müsaade edemeyiz."

Stephanie parmağını sertçe zile bastırdı, içeride herhangi bir hareket olup olmadığını dinlemek için başını eğdi. Tamamen sessizdi. Şansını tekrar denedi, ardından anahtarı kilide sokup çevirdi.

Gary'nin arkasındaki arabadan fırladığını duydu.

"Alarm var," dedi. "Kodu 140329."

Stephanie başını salladı ve iterek kapıyı açtı. Alarm kutusu verandadaydı ama alarm aktive edilmemişti. İç kapıyı açıp eve girdi, Jason da hemen arkasındaydı. Koridor karanlıktı ve hiç ses yoktu. Ev, iyi yalıtıldığı için son derece sessizdi ve Stephanie seslendiğinde sesi dümdüz, ölü gibi çıkmıştı.

Aralık kapıdan biraz ışık sızdı, Stephanie evin esas oturma odası olduğunu bildiği odaya girdi. Bir eliyle duvara tutunarak yolunu bulup ilerlerken, "Kimse yok mu? Polis!" diye bağırdı. Koridorun sonundaki çift kanatlı kapıyı iterek tamamen açtı ve bir anda karanlıktan çıktılar.

"Vay canına!" dedi Jason; Stephanie neden öyle dediğini iyi biliyordu. Önlerine serilen görüntünün etkisi, onu en son gördüğü zamanki kadar sersemleticiydi. Binanın giriş tarafında hiç pencere olmayabilirdi ama geniş oturma odasının diğer taraftaki duvarı yekpare camdan oluşuyordu. Parlak ay ışığı, aşağılarındaki kapkaranlık denize yansıyor ve ev, okyanusun üstünde, yükseklerde asılıymış gibi bir his veriyordu.

"Manzara izleyecek vaktimiz yok evlat. Merhaba!" diye bağırdı bir kez daha. "Polis! Evde kimse var mı?" Hiç ses yoktu. "Hadi Jason. Etrafa bir bakalım."

Bulundukları kocaman alanın tamamı açık plandı; ultra modern bir mutfak, hemen hemen yirmi kişilik yemek masası ve bir dizi kanepe... O an ay, bir bulutun arkasında kaldı ve Stephanie ışığı açmak için uzandı. Hiçbir şey olmadı.

"Sıçayım," diye mırıldandı. "Girip feneri al, acele et. Aşağıdaki yatak odalarına gidiyorum. Gelince beni bul."

Jason kapıya doğru döndü, Stephanie'yse yavaş yavaş merdivenin başına gitti, destek almak için düz çelikten tırabzana tutundu. Dokunduğu yer soğuktu.

"Polis!" diye bağırdı. "Bay North, orada mısınız?" Güven eksikliği sesinden anlaşılıyordu, buraya dair anılarına lanet etti. Tekrar, "Bay North?" diye seslendi.

Arayan kişi bir kadın olsa da Stephanie'nin bildiği tek isim North'tu; bildiği kadarıyla adam tekrar evlenmemişti.

Ay bir anda yeniden belirince, Stephanie'nin bakışları karanlık sulardaki yansımasının büyüleyici görüntüsüne yöneldi. Stephanie merdivene döndü ve copunu sağ eline aldı.

Sol eliyle tırabzana sıkı sıkı tutunup cam basamaklardan dikkatle indi, giderken tekrar seslendi.

Burada bir şey olmuştu. Hissedebiliyordu.

Yatak odalarının bu katta olduğunu biliyordu ve koridorun diğer ucunda da bodruma inen başka bir merdiven daha vardı. Oraya bir kez daha gitmek zorunda kalmayı hiç istemiyordu.

Arkasmda ayak sesleri duydu, dönüp bakınca güçlü bir fenerin ışığıyla karşılaştı. Göz kamaştıran ışıktan korunmak için kolunu yüzüne doğru kaldırdı.

"Affedersin Çavuş." Jason'ın sesi ya korkudan ya da heyecandan biraz dengesiz geliyor gibiydi. Stephanie hangisi olduğunu bilmek istemedi.

Sessizliğe doğru bir kez daha bağırdı. Yatak odasınm nerede olduğunu hatırlıyordu. Buraya son gelişinde kapı açıktı ve North yatağın üzerine oturmuştu, başı eğikti, omuzları titriyordu.

Ayağını uzatıp hafifçe iterek kapıyı açtı.

Fenere gerek yoktu. Ay ışığı odanın yerden tavana kadar yükselen pencerelerinden içeri süzülürken çevreye stratejik olarak yerleştirilmiş bir düzine mumun titrek sarı parlaklığı da ona katılıyordu.

"Tanrım!"

Jason'ın o an fısıldadığı küfür her şeyi anlatıyordu. Yatak, iki kişinin kol ve bacaklarına dolanmış çarşaflarla karmakarışık görünüyordu. Stephanie baktığı yerden kadın mı erkek mi olduklarını anlayamadı. Burnuna gelen metal kokusu gördüklerini doğruluyordu. Bedenlerin ikisi de hareketsizdi; beyaz yatak, koyu renkli kanla sırılsıklam olmuştu.

Sıcak bir gece olmasına rağmen Stephanie ensesinde bir ürperti hissetti ve güçlükle yutkundu. Burada ne olmuştu? Önündeki vahşi görüntüden uzaklaşmak için odadan kaçma isteği duydu.

Kendini derin bir nefes almaya zorlayarak Jason'a döndü, sessizce yukarı çıkıp yardım çağırmasını istedi. Jason'ın korku dolu ifadesinin, onun yüzündeki korkunun yansıması olduğunu bilmek için aynaya bakmasına gerek yoktu.

Jason odadan çıkarken Stephanie kollarındaki tüm tüyleri diken diken eden bir ses duydu. Küçük bir çocuğun ağlama sesiydi bu. Kapıya döndü ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Çocuğu bulmalıydı ama bu ses bir acı ya da sıkıntıdan kaynaklanan bir çığlığa benzemiyordu ve bu odadan çıkmadan önce yapması gereken bir şey daha vardı. Yatağa doğru yürümeli, öldüklerinden emin olmak için iki cesede de dokunmalıydı, gerçi şüphe edilecek pek de bir şey yoktu. Duvardaki sıçrama izi tuhaf soyut bir tabloya benziyordu ve koyu kırmızı lekeler, sarı saçlı bir kadının yattıkları yerin üstünde gururla asılı duran siyah-beyaz, olağanüstü fotoğrafını süslüyordu.

Stephanie derin bir nefes aldı. Bir ayağını diğerinin önüne atıp cesetlere yaklaşmak için kendini zorladı.

Önce bir şey gördüğünü sandı. Bir bacak seğirdi. Ağlayan çocuğun uzaklardan gelen sesine daha alçak ve derin bir ses bir anlığına eşlik etti. Acı bir inilti...

Ses yataktan geliyordu.

Biri hayattaydı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Üç Ay Öncesi...

Her şey küçük zalimce eylemlerle başladı. Bir ayak uzanıyor, diz yere çarpınca acı bir çığlık kopuyordu. Bundan zevk almaya başlamıştı. Bu anlar daha sık, eylemlerse daha acımasız hale geldi. Her duygusuz eylemle beraber zevk daha da büyüyor gibi görünüyordu.

1

Fotoğrafı karşıdan görüyorum. Galerinin vitrinini kaplıyor, ince teller üzerine asılmış, bu yüzden havada süzülüyormuş gibi duruyor. Fotoğrafın siyah fonunun önünde bir kızın yüzünün siyah-beyaz görüntüsü ve bir gölgeden çok az daha belirgin bir vücudu var. Kontrast artırılmış, bu sayede cildin yükseldiği her nokta –elmacık kemiği, burnu, çenesinin ucu– göz kamaştıran bir beyazlıkla parlarken her bir çukur karanlık ve gizemli görünüyor.

Kaldırımda aniden durup bakıyorum. Galeri küçük bir yer, iki tarafındaki dükkânlardan daha ufak duruyor. Bu dükkânların biri süslü pastalar satıyor, diğeriyse insanların tatilde satın aldığı, güneşte geçen iki haftadan sonraysa hiçbir işe yaramayan çerçöpü sergiliyor: Şişme köpekbalıkları, biri tekmelediği an patlayacak plaj topları, cırtlak pembe deniz yatakları ve büyük ihtimalle asla uçmayacak süslü püslü uçurtmalar.

Bunlarla kıyaslanınca galeri sofistike görünüyor; vitrindeki gri şerit, varlıkları için özür diliyor gibi görünen iki kelimeyle süslenmiş sadece: Marcus North.

Ne kadar süredir baktığımı bilmiyorum ama fotoğraf beni çekiyor. Camın önünde durabilmek için dar yoldan karşıya geçerken kaotik trafiği fark etmiyorum bile. Birkaç uzun dakika boyunca geçmişin düşünceleri arasında kayboluyorum ama en sonunda kapıyı itip içeri bir adım atıyorum. Upuzun nefes kesici bir alan, duvarlar kasvetli bir griye boyanmış. Her birkaç metrede bir, tuğladan bir sütun, fotoğrafların asıldığı, üst kısımdan gizlice

Ninova

aydınlatılan ve renk eksikliğine rağmen hayatla ışıldayan koyu renkli sıvayı bölüyor.

Bir resim beni kendine doğru çekiyor, yavaşça galerinin ortasına doğru üç adım atıyorum, gözlerim birlikte oynayan iki çocuğun görüntüsüne sabitleniyor, çocukların biri siyah, biri beyaz. Siyah bir el beyaz bir yanağı severken; beyaz bir else siyah bir bacağa dayanmış görülüyor. Kontrast yine yüksek, süt dişlerinin gülümsemeleriyse büyüleyici.

Tuğla sütunların her birinde pirinçten küçük heykelcikler var: Bir domuz kafası, kırışık bir el, bir dansçının dizinden bükülmüş bacağı. Her bir heykelde de gördüğüm en orijinal ve güzel gümüş takılardan biri asılı. Bir kuşun kanadından dalga dalga uzun bir kolye sarkıyor, domuzun burnunaysa taşlı bir küpe kondurulmuş.

Arkamda birinin olduğunu hissedip başımı çeviriyorum.

Fuşya rengi kısa ve kolsuz bir elbise giymiş kadın, galerinin tek renkliliğiyle tezat oluşturuyor. Saçları uzun değil, neredeyse kısacık kesilmiş ve şaşırtıcı bir beyaza boyanmış. Gözleri beni yakalayıp bırakmıyor gibi. Soluk gri, parlak, kocaman; beni izliyorlar.

Bunun kim olduğunu biliyorum. Cleo North.

"Yardım edebilir miyim," diye soruyor. "Yoksa dolaşmak mı istersiniz?"

Gülümsüyor, bir satış elemanının profesyonel gülümsemesi bu ama az da olsa samimi bir sıcaklık barındırıyor. Boğazımı temizliyorum, gerildiğim için kendime kızıyorum ama neden buraya geldiğimi hatırlıyorum ve merdivenden ona doğru yaklaşırken gerginliğim azalıyor, elimi uzatıyorum. Onunki soğuk.

"Evie Clarke," diyorum. "Marcus North'un fotoğrafçılığının bana söylendiği kadar iyi olup olmadığını görmek istedim."

Gri gözleri hafifçe kısılıyor. "Cleo North, Marcus'un ablasıyım. Muhtemelen söylendiğinden daha iyi olduğunu göreceksiniz bence. Çalışmalarına nasıl denk geldiğinizi sorabilir miyim?"

Gülümsüyorum. Cleo'nun saf beyaz saçlarının yanında göste-

rişli bir sarı gibi görünen uzun saçımın bir tutamını parmaklarımın arasında büküyorum.

"Son zamanlarda biraz araştırma yapıyordum ve yerel bir gazetede Marcus'la ilgili bir makale vardı. Sizin adınız da işletme müdürü olarak geçiyordu."

"Buralı mısınız öyleyse?" diye soruyor, öyle olsaydı beni tanıyacağını ima eden şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak.

"Hayır, Londralıyım. Ama bir arkadaşım burada tatildeydi ve gelirken gazetenin bir kopyasını getirdi. İlgimi çekti ve fotoğrafları kendi gözlerimle görmek için buraya gelmeye karar verdim. Birkaç fotoğrafımı çekecek birini arıyorum." Boşa konuştuğumu bilsem de Cleo'ya gülümsüyorum. "Babam için çekilecek, ama işleri ona bırakırsak muhtemelen berbat bir iki portre dışında bir şeyimiz olmaz, bu yüzden fotoğrafçıyı ben seçebilir miyim?" diye sordum.

Gözlerinde, başka bir gülümsemeyle gizlediği bir endişe parıltısı görüyorum. "Marcus şu an bu tarz bir portre çalışması yapıyor mu emin değilim. Daha çok röportaj fotoğrafçılığına odaklanıyor, hikâyesi olan fotoğraflar çekiyor." Eliyle galerideki fotoğrafları göstererek, "Bunlar, esasen daha önceki çalışmalarının örnekleri," diyor.

Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum. "Baksanıza, onunla neden kendim konuşup ne istediğimi anlatmıyorum? Babamın çevresi geniştir, sonuçtan memnun kalırsa eminim çevresine de bundan bahsedecektir."

Gözlerindeki kararsızlığı görebiliyorum. Kardeşiyle ilgili büyük hedefleri var, makale de bunu açıkça gösteriyordu, onu kazanmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

"Eğer faydası olacaksa, özellikle stüdyo görüntüleri aramıyorum. Farklı ruh halleri ve değişik mekânlarda farklı zamanlarda çekilmiş birkaç fotoğraf istiyorum. Çok yapay ya da fazlasıyla kurgulanmış bir şey olmasın."

Marcus'un sıradan işler yapabileceğini düşünmem Cleo'yu gücendirmiş gibi görünüyor.

"Şey, resimlerinin asla sıkıcı olmadığını görüyorsunuzdur herhalde. Tahmin edeceğiniz gibi çok aranan biri."

Marcus'un itibarını artırmanın dile getirilmeyen cazibesiyle kadının buzları çözülmeden ve ben de bir heyecan belirtisi görmeye başlamadan önce, ikna çabamı on dakika daha sürdürmem gerekiyor. Çalışmasına yönelik talebi fazlasıyla abarttığına şüphem yok, son on sekiz aydır hemen hemen bir münzevi gibiydi ve kadının gözlerindeki hırsı da görebiliyorum. Kendisi konusunda değil, Marcus konusunda. Artık Cleo'nun benim tarafımda olduğunu biliyorum.

Geldiğimden beri ilk kez samimi bir gülümsemeyle, "Nasıl ilerleyelim?" diye soruyor. Daha önce bunu düşünmemiştim ama başına gelenlerden sonra belki de insanlar, bazen galeriye ona şöyle bir bakmak ve başına gelen trajedi yüzünden anlaşılıyor mu diye görmek için geliyorlardır. Fakat görünüşe bakılırsa Cleo ilgimin içtenliğine inanıyor.

"Nasıl çalıştığını anlamak, fikirleri benimkilerle uyuşuyor mu görmek ve hepsinden zoru, babamın beklentilerini karşılayacak mı diye bakmak için Marcus'la görüşmeliyim."

"Ah, karşılayacağından eminim. Onunla biraz konuşmama müsaade edin, size tekrar döneceğim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Fazla oyalanmak istemiyorum. Eğer ilgilenmiyorsa zaman kaybetmeden şimdi öğrenmeyi tercih ederim. Mümkünse bugün onunla tanışmak istiyorum."

Bu fikrin onu endişelendirdiğini görebiliyorum. Yine de en sonunda onunla orada konuşmayı ve sonrası için bir buluşma ayarlamayı kabul ederek onu arıyor. Marcus'un bu fikirden memnun olmadığını yüz ifadesinden anlayabiliyorum. Fark etmemişim gibi arkamı dönüyorum. Sesini mutlu ve neşeli tutmaya çalışıyor

ve ben de sihirli formüllerini kardeşi üzerinde uygulayabilsin diye onları baş başa bırakıp galeride geziniyorum.

En sonunda telefonu kapatıp gülümsüyor. "Bugün onu görmek istediğini biliyor ve görüşmeyi kabul etti. İşine kendini çok kaptırıyor ve bazen de biraz mesafeli görünebilir ama bu galiba tamamen sanatçı karakterinin bir parçası."

Biz tanışmadan önce bile onun için bahaneler uyduruyor. Bana adresi verirken anlayışla gülümsüyorum.

Kendisini son görüşüm olmayacağını bilerek Cleo'ya veda ediyorum ve hem düşüncelerimi kontrol altına almak için kendime zaman tanımak hem de onu bu görevi kabul etmeye nasıl ikna edeceğimi planlamak için Marcus North'un evine doğru yürümeye karar veriyorum.

Evine giden dik patikayı tırmanırken aşağıdaki sahile bakıyorum. Çocuklar kumda oynuyor, soğuk denize girerken kahkahalar ve çığlıklar atıyor, soğuktan pek de hoşlanmayan anne babalarına su sıçratıyorlar. Kaygısız ruhlarını kıskanıyorum. Çocukken böyle hissettiğimi hiç hatırlamıyorum.

Marcus North'un evinin kocaman beyaz duvarını görene kadar kaba çakılların üzerinden yürüyerek eğimli yolu tırmanıyorum, bu evi alacak parayı fotoğrafçılıktan kazanmadığını biliyorum. Görünürde bir pencere yok ama duvarın diğer tarafında işlerin farklı olacağından eminim. Ev bir uçurumun kenarına konumlanmış ve manzarası da nefes kesici olmalı.

Büyük ahşap kapıya yaklaşıp vurmak için sol yumruğumu kaldırıyorum. Kapıyı çalıyorum; elimdeki acı dayanılmaz, tahammül edemiyorum. Yine de kapıyı çalıp çığlık atmaya devam ediyorum. Elimi koruyabilmek için durmam gerektiğini biliyorum. Ama yapamıyorum ve vurdukça elim daha da çok acıyor.

Şiddetli bir acı beni uyku ilacı sayesinde dalabildiğim uykumdan uyandırıp rüyamın son kalıntılarını da götürürken elim-

Ninova

deki ağrıdan başka hiçbir şeyin gerçek olmadığını anlıyorum. Marcus North'un evinin kapısında değilim. Onun yerine deniz manzaralı büyük bir penceresi olan karanlık bir odada yatıyorum.

Sol elim, bilekten parmak ucuna kadar alçıyla kaplı ve korkunç şekilde acıyor. İlaçların etkisi geçmiş olmalı, acı veren bir zonklama hissediyorum ve ulaşamadığım bir yeri kaşıma isteği duyuyorum.

Gözlerim yapış yapış. O günü hatırlayınca uykumda ağlamış olmalıyım. Rüyamın her bir saniyesi, hemen hemen iki yıl önceki o günün tekrarı şeklindeydi, kapıyı çalmak için elimi kaldırdığım ana kadar da doğruydu. O anda, nefesimi kesen bıçak gibi bir acı rüyama dahil oldu, hikâyeye girerek son anları altüst etti.

O ana geri dönmek istiyorum; daha sonra olan biteni kendime hatırlatmak ve o günden beri alınan tüm kararların doğruluğuna ikna olmak istiyorum. Fakat incecik ipler teker teker kopuyor ve yeniden uykuya dalmayı becerebilsem bile o kapıya geri dönüp açılmasını beklemek için çok az şansım olduğunu biliyorum. Rüyam uçup gitti.

"Evie?" Genellikle kendinden emin sesi tereddütlü ve endişeli geliyor.

"Uyumuyorum. Gelebilirsin." Gözlerimi kapalı tutuyorum. Nasıl göründüğümü tahmin ediyorum ve Cleo'nun mükemmelliğini görmek istemiyorum. "Lulu iyi mi?"

"İyi. Şimdi kestiriyor, çok uslu davrandı. Senin için ne yapabilirim?" Yatağa doğru yürüyor, etrafımda dolaştığını hissedebiliyorum ama ona bakmıyorum. "Gözlerin çapaklanmış, temizleyicin nerede? İstersen biraz temizleyebilirim."

"Banyoda." Konuşmak aniden zor bir şeymiş gibi geliyor, şimdi Lulu'nun iyi olduğunu bildiğimden sadece Cleo'nun gitmesini istiyorum.

Kapının diğer tarafından, "Göremiyorum," diye bağırıyor.

"Ona sabun deniyor," diye cevaplıyorum.

Düşük standartlarımın onu dehşete düşüreceğini bilmek için yüzünü görmeme gerek yok. Onu böyle tahrik etmek bazen hoşuma gidiyor.

Cleo, mükemmelliğini bir zırh gibi üzerine giyiyor; aynı geçen hafta Lulu için kumsaldan aldığım sert, parlak deniz kabuğu gibi – nüfuz edilemez ama güzel. Dışarıdan ona bakınca, beyaza boyanmış saçlarından ve kusursuz makyajından kıyafetlerinin canlı renklerine kadar, ona dair her şey cesur ve parlak. Dışarıda ona bakıp bu kusursuz varlığın kim olduğunu merak eden ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın ona yaklaşamayacağını fark etmeyen insanlar gördüm. Gerçek Cleo'ya ulaşmaya sadece seçilmiş birkaç kişinin izni vardır ve ben onlardan biri değilim.

Odanın diğer ucundan tekrar yatağa doğru ilerlediğini duyabiliyorum.

"Biraz nemli pamuk getirdim. Bu işe yarar." Gözlerimi nazikçe siliyor, ben de kımıldamadan duruyorum. Bana dokunmasını istemiyorum. Asla yakın olmayacağız ama öyleymiş gibi davranmak için elimizden geleni yapıyoruz ve şu anda gerçekten endişelendiğini hissedebiliyorum. Yatağın kenarına yavaşça oturuyor ve geleceğini bildiğim soruyu sormadan önce bir an duruyor.

"Mark'ı aramamı istemediğine emin misin?"

Adı anılınca rüyama geri dönüyorum, uzun beyaz duvardaki yüksek kapının dışındayım, tahtaya vuruyorum. Fakat bu sefer beni oraya götüren hafızam. Tamamen uyanığım maalesef ve zamanın nereye gittiğini merak ediyorum. O zamandan beri olanların ne kadarını aklımdan attım?

O gün kapıyı açan adam enkaz gibiydi; pisti, saçı başı dağınıktı, üç dört gündür kesilmemiş sakalı göz huzurumu bozuyordu.

"Marcus North?" dedim.

"Ben o değilim. Benim adım Mark. K ile. Hep böyleydi ve böyle kalacak."

Bunu biliyordum ama onun, gerçeklerden daha prestijli bir kandırmacanın parçası olmadığının farkında değildim.

"Affedersiniz," dedim. "Öyleyse Mark North, sanırım?"

Bir eliyle yağlı saçlarını ovuşturup dik durmalarını sağladı. "Üzgünüm. Lanet olasıca ablam, Marcus olarak anılmamın beni daha ilginç gösterdiğini düşünüyor. Bense önemli olanın fotoğraflarımın niteliği olduğunu düşünüyordum ama ne yaparsınız."

O güne dair kısacık hatıram, Cleo'nun Mark'ı aramalı mıyım sorusuna yanıt almak için beni zorlamasıyla tekrar bozuldu. O bile artık Marcus demeyi bırakmıştı çünkü öyle deyince cevap vermeyi reddediyordu.

"Hayır, arama. Hemen eve dönmek için bu bahaneye sarılacağını biliyorsun, ona bu siparişi ayarlamak için çok uğraştın. Ben idare ederim."

Cleo yataktan kalkıyor, yerden tavana kadar uzanan pencereye yürüyüp deniz manzarasına bakıyor. Bir daha elime bakıp tekrar diğer tarafa dönüyor.

"Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum Evie. Mantıklı gelmiyor."

Bir an için jimnastik salonunun daha düşük ağırlıklarını sıkıca tutan elimi hayal ediyorum, her biri beş kilo ağırlığındaki altı blok havada duruyor. Blokları havada tutan çubuğu kavrayan başka bir el görüyorum. El çubuğu bırakıyor ve otuz kiloluk ağırlık, kemiklerimi parçalayana kadar geçen o kısacık anda, muhtemelen karpal, metakarp ve falanksların kırılacağını bilerek acıyı bekliyorum. Vücuttaki kemiklerin çoğunun adını biliyorum.

"Söyledim ya. Çubuk parmaklarımdan yanlış zamanda kayıp gitti. Salakça ama derler ki kazaların çoğu evde olurmuş."

"Ama Mark gittikten sadece birkaç dakika sonraymış. Neden geri gelmesi için aramadın?"

İç çekiyorum. Aklıma mantıklı ya da Cleo'nun inanabileceği bir cevap gelmiyor.

"Olan oldu. Onu geri getirmenin anlamı yok. Lulu konusunda birazcık yardım edebilirsen idare ederiz. Geri gelmemesini tercih ederim."

Sert bir ifadeyle bana bakıyor.

"Yapma Cleo. Mark'ın strese gireceğini biliyorsun, şu an bununla uğraşamam. Geri döndüğünde kendimi çok daha iyi hissedeceğim ve çok daha iyi idare edebilirim."

İdare edeceğim. Etmek zorundayım.

2

Mark'la ilk tanıştığımda kendimi Cleo'ya sevdirmeye çalıştım. O günlerde Mark'ın üstünde öyle büyük bir etkisi vardı ki düşmanım olmasını göze alamazdım; fakat güç dengesi lehime geliştiğinde Cleo'nun alındığını hissettim ve yüzeysel bir hoşgörü ilişkisi kurdum. Mark'ın hepsine karşı bağışıklığı var. Cleo'yu evimize, bizimle yemeğe davet ettiğimi ve benim isteğimle ağırlanmaktan nefret etmesini asla dikkate almadığımı görüyor.

Şu an yaralı olduğuma göre Mark'ın bu durumda ondan ne isteyeceğini bilerek görevini yapacak. Ama Lulu'yu dışarı çıkardığında, bana gösterdiği ihtimamdan birkaç saatliğine kurtulabildiğim için rahatladım. Endişelendiğini görebiliyorum. Çok beceriksiz biri miyim ki erkek kardeşinin çocuğunun sorumluluğunu bana bırakmıyor? Cleo, bunun ilk acı verici kazam olmadığını biliyor. Cevap ortada fakat Cleo bunu düşünmeye hazır değil.

Onu gitgide bana daha sık bakarken yakalıyorum, sanki neden hayatlarına izinsizce dahil olduğumdan emin değilmiş gibi.

Gözlerimi kapatıyorum. Ağrı kesiciler tekrar etki edene kadar uyuma şansım yok ve uyusam bile rüyama geri dönemeyeceğimi biliyorum. Ama kaderin sihrinin nasıl işlediğini merak ediyor ve hatırlayabiliyorum.

O ilk gün, Mark sanki günlerdir gömülü olduğu yataktan yeni çıkmış bir halde uzun beyaz duvardaki kapıyı açtığında kızgındı. Çok zayıftı ve bu durum daha da uzun görünmesine yol açıyordu. Ablasınınkiler gibi gri ama iki kat daha soğuk göz-

leriyle dik dik bana baktı. Bunu düşünmek için zamanının olduğunu ve sunacak bir şeyi olmadığına karar verdiğini söyledi, bu yüzden gitmeli ve geri dönmemeliymişim.

Olabilecek en iyi başlangıç değildi ama beklenmedik de değildi. Galeriye döndüm ve olanları anlattım. Vazgeçmeye hiç mi hiç niyetim yoktu ama Cleo'ya bunu belli etmeyecektim.

"Çok üzüldüm," dedi. "Tekrar düşünüp düşünmeyeceğine bakmam için bana biraz zaman verir misiniz?"

Derin derin düşünüyormuşum gibi gözlerimi gökyüzüne çevirmiştim. "Peki, tamam. Ama babam detayları onaylamamı istiyor. Eğer Marcus olmayacaksa başka birini bulmam gerek."

Cleo'nun yirmi dört saatini aldı ama onu en azından benimle konuşması için ikna etmeyi en sonunda başarmıştı, bu yüzden de ertesi gün aynı yolu tekrar ağır ağır çıktım. Ama bu sefer hava yağmurlu ve rüzgârlıydı; yaz havası, genelde İngiltere'nin güneybatısında olduğu gibi değişkendi. Sahilde birkaç kişi uçurtma uçurmaya çalışıyordu ama şansları yoktu; pek çok aile muhtemelen atari salonlarında ya da çok sayıdaki kafelerden birinde vakit geçiriyordu.

Kapıyı açtığı zaman Mark'ın aynı kişi olduğuna inanamadım. Dün yapağı gibi ve koyu renkli görünen saçları yeni yıkanmıştı ve sıcak bir kızıl-kahve tonuna dönmüştü, göze batan tüylerin çoğunu da tıraş etmişti. Gözlerindeki öfke kaybolmuştu, şu an buna nasıl ikna edildiğine şaşırmış gibiydi. Aylar sonra öğrendim ki Cleo, yeni ısmarlama işleri almayı reddederse galeriyi kapatıp taşınmakla tehdit etmişti.

Elimi sıkmak için kendisininkini uzattı.

"Dün için üzgünüm," dedi. "Birtakım resimler üzerinde çalışıyordum ve pek de iyi gitmiyordu." Elini indirip gözlerimin içine baktı. "Tam bir saçmalık. İğrenç davranıyordum, özür dilerim."

Ondan o an hoşlandım ama bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

Beni evine davet etmek için kolunu kaldırdı ve ben de önüne geçip bomboş beyaz duvardaki kocaman kapıdan içeri girdim.

"Aman Tanrım!" Önüme serilen muhteşem manzaraya baka baka yavaşça ilerledim. Buranın mülkün üst katı olduğunu biliyordum -kimse buraya ev demezdi- okyanusun üzerinde süzülüyor gibiydi, aşağıdaki vahşi denizin önündeki tek engel, yağmur damlalarının sıçradığı devasa cam levhaydı. Manzara böyle bir günde bile nefes kesiciydi.

Mark bana pencereye dönük bir kanepeyi işaret etti ve resimlerinden, ilham aldığı şeylerden, yeni konulara yaklaşımından ve fotoğraflarımda kullanmak istediği tekniklerden bahsederken sözlerine odaklanmakta zorluk çektim. Manzara -denizin üstünde süzülen bir sümsük kuşunun ya da körfezde suyun üstünde yükselen bir kayaya çarpan dalgaların görüntüsü- dikkatimi dağıtıp duruyordu.

Kahve içip içmeyeceğimi sordu ve oturma odasının duvarı boyunca uzanan mutfağa yürüdü. Çekirdek öğütme sesi duyuldu, ardından hava taze çekilmiş kahvenin nefis rayihasıyla doldu.

Odanın geri kalanına göz attım, o ana kadar pek de dikkatimi çekmemişti. Galerideki gibi kocaman fotoğraflar görmeyi bekleyerek başımı her tarafa çevirdim. Fakat sadece bir tane vardı, arkamdaki duvarda asılı duruyor ve her günün değişen ışığını yakalayacağını anladığım pencereye bakıyordu. Kalın, solgun dudakların hâkim olduğu ince yüzü ve geriye doğru taranmış kısa siyah saçlarıyla bir kadının portresiydi. Ama beni asıl çeken küçük, hafifçe kısılmış gözlerdi. Beni izliyor ve yargılıyorlardı sanki, başka tarafa döndüğümde arkamda onları hissediyordum.

Mark'ın uzattığı porselen fincandaki kahvemi yudumlarken

o gözleri aklımdan çıkarmaya, onu konuşmamıza dahil etmemeye çalıştım. Benden hoşlanması gerekiyordu. Bana güvenmesini istiyordum. Onu konuşturmalıydım; espri yapma çabalarına ve sadece ablasını susturmak için bile olsa beni etkilemek zorunda olduğuna dair inancına gülümsemeye çalıştım. Kendimi daha fazlasının olduğu konusunda kandırmadım. En azından o zaman için.

Projeye altı fotoğrafla başlamasına karar verdik, ışığın değişebilmesi için her biri farklı gün ve zamanlarda çekilecekti. Tatilcilerden oluşan bir kalabalığın arasında benim fotoğrafımı çekme fikri vardı ama sadece benim olduğum kısma yüksek kontrast uygulanacaktı, böylece ben kalabalığın arasında –kelimenin gerçek anlamıyla– dikkat çekerken diğerleri grinin tonlarına dönüşecekti. Aklında eski ve metruk bir binanın duvarına yaslanabileceğim başka bir yer daha vardı; görünüşe bakılırsa işi kabul etmişti ve heyecanlanmaya başlıyordu.

Ziyaretimi uzatmak için geçerli bir bahane bulamayınca gitmek için ayağa kalktım. Ama ona eviyle ilgili bir şeyler sormadan gidemezdim.

"İnanılmaz iyi tasarlanmış. Yapılması yıllar sürmüştür. İnşa edildiği zamandan beri burada mı yaşıyorsun?"

Yüzü asıldı. "Hayır."

Fotoğraftaki gözler beni izliyor ve dikkatsizleşmeme yol açıyordu, aniden otoyolda delice ilerleyen biri gibi davranmaya başladım.

"Aşağıda bir kat daha var herhalde, zannedersem yatak odaları."

Çenesi hareket etmedi. Ne yaptığımı biliyor ama duramıyordum. Alt katların kayaya oyulduğunu ve bu odadaki gibi pencerelerinin de denize baktığını biliyordum.

"Aslında iki kat daha var." Gözleri konuşurken benimkilerle buluşmadı.

"Tanrım, stüdyon bodrum katında mı?"

Bir an için konuşmadı. "Hayır. Aşağıda havuz ve spor salonu var ama kapalı."

Boş kahve fincanlarını aldı, çarpıştılar.

"İkisini de kullanmıyor musun?"

"Aşağı inmiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Perili falan değil herhalde?"

"Muhtemelen. Karımın öldüğü yer orası." Mark'ın bakışları sol tarafına, portrenin asılı olduğu yere kaydı.

Şoke olmuş ve özür dilermiş gibi yapıyordum, sanki Marcus North'un adını duymuş olan herkesin aksine ben olanları bilmiyormuşum gibi. Beni yargılayan portrenin kısılmış gözlerini hissedebiliyordum.

Bu eve gidip bu konuşmayı yapmamızın üzerinden yirmi iki ay geçti, oraya taşınmamın üzerindense on bir aydan daha fazla. Şu an bile Mark'ın ölü karısı Mia North'un bakışlarından kaçmak için elimden geleni yapıyorum.

3

Cleo, kafenin buğulanmış cam kapısına arkasını dönüp sırtıyla iterek açtı ve Lulu'nun pusetini de arkasından çekti, bolca piercingi olan bir genç yardım etmek için geldiğinde şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ama muhtemelen başaramadı.

Çocuk, yüzündeki onca metalin görüntüsünden etkilenmiş gibi görünmeyen Lulu'ya gülümsemek için eğilirken Cleo, "Teşekkür ederim," dedi.

Yarısı boş odaya şöyle bir baktı, en iyi arkadaşı Aminah Basra'nın rahatlatıcı suretini aradı. Kafe birkaç ay sonra tatilcilerle dolup taşacak ve o zaman Aminah da Cleo da yanma bile yaklaşmayacaktı ama mevsimin başlarında buluşmak için güzel ve uygun bir yerdi burası. Cleo'nun gözüne başa çıkılması zor, siyah ve dağınık saçlar takıldı; Aminah coşkuyla kolunu kaldırıp el salladı.

Cleo, puseti Aminah'nm oturup cappuccino'sunu içtiği yerin uzak köşesine doğru iterken arkadaşının gülümsemesine karşılık verdi.

Cleo otururken Aminah, "Yüzünün haline bak!" dedi. "İnsanları tanımadan yargılarsan böyle olur işte."

"Biliyorum. Kendimden utanıyorum. Aklıma ilk gelen, zavallı çocuğun Lulu'ya fazla yaklaşmasını engellemek oldu. Ne korkunç, değil mi?" Cleo masaya doğru eğilip suratını buruşturdu. "Burnunu nasıl siliyor acaba?" diye fısıldadı. "Neyse, seni görmek güzel. Anik bugün yok mu?"

"Büyükannesine bıraktım, çocuklarıma karşı fazla müsamaha gösterdiğimi düşündüğü için ona biraz görgü öğretecek. Normalde tam tersi olması gerekirdi, değil mi? Büyükanne ve büyükbabalar daha affedici olmalıydı. Peki Lulu neden seninle? Onu görmekten memnun olmadığım için falan sormuyorum ama..."

Cleo cevap vermeye fırsat bulamadan canı sıkılmış gibi bir hali olan garson siparişlerini almak için masaya doğru seyirtti, bu da ona düşünmesi için biraz zaman verdi. Aminah, son birkaç ay içinde Evie'yle epeyce zaman geçirmişti ve bir iki sefer de Cleo'nun kardeşinin partnerine biraz sert davrandığını iddia etmişti, bu yüzden de o zamandan beri sesinde herhangi bir eleştiri emaresi bulunmamasını sağlamak için kendini zorluyordu.

"Evie yine kaza geçirdi. Endişelenme, şu an iyi. Hastanede verdikleri ilaçları aldı, uyuyor."

Aminah korkuyla baktı. "Ne oldu? Mark biliyor mu?"

"O çıktıktan hemen sonra olmuş. Evie onu aramamı istemedi ama çok ağrısı var. Elini sıkıştırınca birkaç kemiği kırılmış."

"Tanrı aşkına, elini *neyle* sıkıştırmış?"

Cleo, Evie'nin geçirdiği kazayı tarif etmek istemedi. Ağırlıkların parmaklarına çarptığını düşünmek bile içinin korkuyla dolmasına yol açıyordu ama Aminah'nın da detayları öğrenene kadar sormaya devam edeceğini biliyordu.

"Spor salonunda *lat pulldown* denen bir şey yapıyormuş, öyle dedi." Cleo, Aminah'nın kafasının karıştığını görünce gülümsedi. "Endişelenme, bunun ne anlama geldiğini bilmene gerek yok. Neyse, ağırlıkları ayarlamak için öne doğru eğilmiş, bu sırada çubuğu tutmaya devam ediyormuş. Elleri terden kayganlaşmış olmalı, diğer eli ağırlıkların arasındayken çubuğu bırakmış. Asla olmaması gereken aptalca bir kaza. Saniyeler içinde olup bitmiş. Yine de iyi olacak. Mark'ı aramamı da istemiyor."

"Spor salonu." Aminah, Cleo'nun gözlerine dik dik baktı. "Yine."

Cleo başını çevirip Lulu'nun pusetiyle uğraştı, ipeksi saçlarını okşadı.

Gözlerini çocuktan ayırmadan, "Biliyorum," dedi. "Mark yine de oraya inmeyecek, bildiğim kadarıyla Mia öldüğünden beri inmedi, Evie de kendisine neler olduğunu söylerse Mark'ın alt katı tamamen kilitleyeceğinden korkuyor. Bunu hiç istemiyor. Lulu'yu da her zaman yanında havuza götürüyor. Denize bu kadar yakın yaşarken çocuklarına yüzme öğretmemenin cezai bir yaptırımının olması gerektiğini düşünüyor."

"Haklı."

Cleo içini çekti. Evie'nin söylediği her şey mantıklı geliyordu ama son zamanlarda fazla kaza geçirir olmuştu sanki.

Aminah, "Aklından neler geçiyor Cleo?" diye sordu. "Hadi ama, bu ifadeyi iyi tanıyorum."

Cleo başını kaldırınca gözleri Aminah'nınkilerle buluştu. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama saçmaladığımı söyleyeceğini biliyorum, bu yüzden bir şey söylemekte tereddüt ediyorum."

Garson, Cleo'ya maden suyu, Lulu'ya normal su, Aminah'ya ise ikinci cappuccino'sunu getirdi ve tek kelime etmeden hepsini küt diye masanın ortasına bıraktı. Kadınlar ona dikkat etmediler. Aminah, devam etmesini bekleyerek Cleo'ya bakıyordu.

"Sorun şu ki bu yaşadığı ilk kaza değil. Ve bunlar her zaman Mark'ın evden çıkmasından sonraki zaman zarfında oluyor. Mesela üstüne kaynar su döktüğü zaman. Hani ısıtıcıdaki suyu fincanına dökerken hapşırınca üstüne sıçrattığını söylemişti; ama bandajın altını gördüm, su sıçramasından çok daha fazlasıydı."

"Peki sen ne diyorsun? Dikkat çekmeye mi çalışıyor yoksa sadece sakar mı? Dikkat çekmek için olsaydı Mark'ın hemen eve gelmesini isterdi, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Doğru gelmeyen şeyler var."

Aminah homurdandı. "Kahretsin Cleo, Mia için de böyle söylüyordun. Ondan da hoşlanmamıştın ve biraz olsun güvenmiyordun."

Ninova

"Şaşırdın mı? Mark'a göre çok yaşlıydı ve onun fotoğrafçılığının sadece bir hobi olduğunu düşünüyordu." Cleo sahte bir Amerikan aksanıyla konuşmaya devam etti. "Mark artık benimle evli. Dolayısıyla da başarılı olmasına gerek yok. İkimize yetecek kadar başarılıyım ve ihtiyacımız olan tüm paraya da sahibim. Bırak Mark eğlensin."

Cleo, gülen Aminah'ya bakıp suratını astı.

"Biliyorsun canım, eğlenmenin de iyi tarafları var. Sen Mark'ın ünlü olmasını istiyorsun ama bakalım *o* istiyor mu?"

Cleo, Lulu'nun alıştırma bardağına biraz su koyup kapağını taktı.

"Al bakalım tatlım." Lulu öyle uysal bir ufaklıktı ki... Dokuz aylık olduğunda Mark'ınkiler gibi kızıl-kahve saçlarıyla ona benzemeye başlamıştı bile.

Aminah, "Beni dikkate almıyorsun Cleo," dedi yumuşak bir sesle.

"Mark'a daima göz kulak olmak zorundaydım, biliyorsun bunu."

"Hay sıçayım. Bunu daha önce söyledim, hoşuna gitse de gitmese de tekrar söyleyeceğim. Mark'a otuz yedi yaşındaki kardeşin değil de yedi yaşındaki oğlunmuş gibi davranıyorsun. Annen gittikten sonra ona sen baktın, biliyorum ama kardeşin artık yetişkin. Eğer Evie bir hataysa –neden böyle düşündüğünü gerçekten anlamıyorum– bırak Mark hata yapsın. Görüyorsun ki Evie iyi biri. Ondan hoşlanıyorum ama daha da önemlisi Mark onu seviyor gibi. Neden kendine bir iyilik yapıp biraz rahatlamıyorsun? Belki de biraz sorun çıkarma ve ilgi görme sırası sendedir."

Aminah son sözlerini nazikçe söylemişti ve Cleo sadece kısa bir an için kontrol etme mecburiyetini bir kenara koyup hayatı kendi akışına bırakma isteği duydu. Böyle bir şansı olmuştu ama seçimini yapmıştı. Yine de bunu Aminah'ya itiraf etmeyecekti.

İçe bakış anı, masalarına tabak dolusu kocaman bir pasta gelince sona erdi. Aminah'ya alaycı bir dehşet ifadesiyle başını salladı.

"Ne var?" dedi Aminah, Cleo'nun tüylerini ürperten çikolatalı şekerlemeyi ısırırken. "Pastayı seviyorum, hayatımdaki neşe kaynaklarından biri bu. En iyi arkadaşınım ve seni seviyorum ama senin neşe kaynağın ne? Günlerini Mark'ın motivasyonunu sürdürmek ve hiç şüphesiz muhteşem olan o fiziğini korumaya çalışmak için harcıyorsun. Ama ne pahasına? Neden içki içip, cips yiyip, bir erkek bulup gündüz vakti plajda vahşice ve tutkuyla sevişmiyorsun?"

Aminah, bunu yapmayı sık sık istediğini itiraf etmeye can atan Cleo'ya sırıttı. Ama daima, gardım biraz olsun bile indirirse, her şeyin mahvolacağından korkmuştu.

"Kırkından çok uzak değilsin Cleo. Güzel ve zevk alınacak bir yaş. Fakat mutlu musun? Senin için istediğim tek şey mutlu olman."

Aminah, masanın üzerinden Cleo'nun eline uzandı ama bu konuşmanın yönünü değiştirmek gerekiyordu.

"Beni boş ver. Dürüst olmam gerekirse iyiyim, ayrıca kabul edelim ki senin harika tavsiyelerinin hepsini daha önce de dinledim." Cleo, sözlerinde bir iğneleme tınısı olmasın diye gülümsedi. "Bana Evie'yle ilgili ne yapmam gerektiğini söyle. Kazaları göz önüne alınca Lulu'ya bakmasının güvenli olduğunu düşünüyor musun?"

"Üzgünüm tatlım. Burada karar verecek kişi sen değilsin. Evdeki birkaç kaza yüzünden Evie'nin, kızına bakmaya uygun olmadığını ima edersen Mark'la aranızın açılmasına sebep olursun. Mia'yla evliyken bunu az kalsın yapıyordun, o yüzden aynı hatayı tekrarlama. Geçen sefer seni hayatının dışına ittiğinde harap olmuştun."

Cleo sessiz kaldı. Aminah haklıydı, Mia'dan hoşlanmamıştı

ve karısının hem ona hem de yeteneğine zarar verdiğini Mark'a göstermeye çalışmıştı. Ama Evie farklıydı. Mark'ı tüm kalbiyle destekliyor gibiydi ama neden Mark evden her gittiğinde dağılıyordu?

Cleo, Aminah'nın tamamen kendi tarafında olmadığını hissedebiliyordu. Evie'yle ikisinin çok ortak noktası vardı – ikisinin de çocuğu vardı ve Aminah'ya göre bazı kötü alışkanlıkları paylaşıyorlardı.

Cleo, aralarında gelişen arkadaşlığın zamanla Aminah'yla olan ilişkisini ikinci sıraya atabileceğinden endişe ediyordu. Daha geçen hafta kafenin yanından geçerken içeri baktığında ikisinin bir şeye gülerek bir dilim çikolatalı pasta yediklerini görmüştü. Onlara katılmak için içeri girmedi. Rahatsız edebileceğini düşünmüştü.

Cleo'nun hayatında şu an önemli olan üç kişi vardı – Mark, Lulu ve Aminah. Evie'nin, bu üçünün etrafında döndüğü bir mil haline geldiğini hissetti; Cleo'ysa dışlanmıştı, onları izliyor ama dahil olmuyordu.

4

Cleo, Lulu'nun pusetini Mark'ın evine giden zorlu yoldan yukarı doğru iterken Aminah'nın sözlerini aklından kovmaya çalıştı. Mia'dan hoşlanmadığı doğruydu; çünkü Mia hem kibirliydi hem de Mark'ın fotoğrafçılığına bu kadar hevesle baktığı için Cleo'ya aptal gibi hissettiriyordu. Zengin bir aileden gelen Mia herkese üstten bakıyordu. Mark'a bir "koca" değil de asi bir ergenmiş gibi davranıyor, Mark konuşurken sevecenlikle gülümsüyordu ve Cleo bunu kardeşine söyleme hatasını yapmıştı. Sonrasında isteksizce özür dileyene kadar neredeyse onarılamayacak şekilde araları açılmıştı. Mark ve Mia'yı bir araya getirdiği için tüm suçu kendinde buldu.

Tıpkı Evie gibi Mia da bir gün galeriye bir fotoğrafçı aramak üzere gelmişti; onun fotoğrafçı arama sebebi, cam duvarı denize bakan müthiş evinin farklı mevsimlerde fotoğraflarının çekilmesiydi. Cleo bu işi Mark'a ayarlamak için çok uğraşmış ve bir yıl boyunca birkaç haftada bir oraya koşarak havanın ya da ışığın düzelmesini beklemişti. Kardeşinin hemen hemen kupkuru yüzlü bu zayıf Amerikalı kadınla ilgileneceği aklının ucundan geçmemişti ve Mark evlendiklerini ilan edene kadar yakınlaştıklarını da fark etmemişti.

Şimdiyse Evie vardı, pek çok yönden farklıydı. Cleo neden ondan daha fazla hoşlanmamıştı acaba? Mia'nın ölümünden sonra Mark'ı sürüklendiği karanlık mağaradan çekip çıkardığı için Evie'ye minnet duymalıydı ama kendisinin bu derecede be-

Ninova

ceriksiz olduğu bir konudaki başarısından ötürü kırgınlık hissetmeden de edemiyordu.

"Ben huysuz, orta yaşlı bir kadınım sadece Lulu," dedi pusetteki çocuğa, duyduğu hiçbir şeyi anlamayacağını ve tekrar edemeyeceğini biliyordu. "Ama babacığını çok seviyorum ve tek istediğim onun mutlu olmasıydı. Yine de annenin benden hoşlandığını düşünmüyorum."

Bunun gerçek olduğunu biliyordu, içini çekti. Geçen hafta boyunca Evie'yle aynı evde kalıp hem ona hem Lulu'ya göz kulak olmuştu. Bunun onları yakınlaştırması gerekirdi, ama Evie kibar davransa bile Cleo asla bir aile olduklarını hissetmedi. Cleo ve Mark ya da Evie ve Mark ve tabii bir de Lulu vardı. Başka kimse için değilse bile sırf Lulu'nun hatırına Evie'yi yakınında tutması gerekiyordu. Cleo'nun çocuk sahibi olma şansı her yıl biraz daha azalıyordu ve içindeki anne sevgisini Lulu'ya yöneltmesi gerekiyordu.

Geçmişte sahip olduğu ama reddettiği aşkı bir an için düşündü. Joe'ya sırtını çevirmek yaptığı en zor şeylerden biriydi ama yapılması gereken çok fazla fedakârlık vardı.

Sadece onun için değil, aynı zamanda Joe için de.

Gözlerinde biriken yaşlara aldırmadan, "Seni eve götürelim tatlım. Kestirme zamanın geldi," dedi.

Cleo, evin uzun beyaz duvarına varınca garaja yöneldi. Park etmiş iki arabanın arkasındaki pek kullanılmamış kapı, evin bir yanında uzanan, uzak ucu denize tepeden bakan özel bir bahçeye açılıyordu. Falezin üzerinden bakıldığında kayanın içine yapılan alttaki iki kat ürkütücü görünüyordu. Cleo'da ön kapının anahtarı vardı ama Evie bunu bilmiyordu ve Cleo da anahtarın varlığından haberdar olması için doğru zaman olduğunu düşünmüyordu. Bir an için, üç yıldan daha uzun bir süre önce buraya davetsiz şekilde Mia'yı görmeye geldiği günü hatırladı. Kendine ait bir anahtarının olduğunu Mia'nın bilmediğinden ve

bu durumu onaylamayacağından emin olarak içeri girmişti ve tartışma başlatmak istiyordu. Mia'nın Mark'a davranış şekliyle ilgili öfkesini açığa vurmak için bir bahane olacaktı.

Cleo, o güne dair düşünceleri aklından uzaklaştırmak amacıyla derin bir nefes aldı. Kâbuslar sona ermişti, hatırlamamak daha iyiydi.

Garajın arka kapısından bahçeye doğru yürürken geniş oturma odasının mutfak kısmına açılan pencereden baktı. Evie'nin kahvaltı büfesinde oturduğunu görebiliyordu, omuzları çökmüş, başını kollarının üstüne yerleştirmişti. Ağlıyor muydu? Yoksa başka bir şey mi olmuştu?

Kapıya doğru koştu, kapıyı açtı ve puseti de peşi sıra içeri çekti.

"Evie, her şey yolunda mı?" diye bağırdı.

Evie başını kaldırdı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu ama kuruydu. "İyiyim. Sadece yorgunum."

Cleo kapıyı itip kapattı ve Lulu'yu pusetinden aldı.

"Neden gidip yatmıyorsun?"

"Gerek yok doğrusu. Şimdi uyursam gece uyuyamam."

"Haplar işe yaramıyor mu?" diye sordu, bir yandan da durmadan kımıldayan Lulu'nun paltosunu çekiyordu.

"Biraz yarıyor ama derin uykuya dalarsam kolumun üzerine dönüyorum ve sonra da canım çok acıyor."

Cleo, Lulu'yu sallanan sandalyesine yerleştirdi ve en sevdiği oyuncaklardan birkaçını verdi. Lulu kendini eğlendirmeyi çok iyi becerirdi ve ses çıkaran her şeyi de severdi.

Evie yüksek tabureden kayarak, "Sana bir kahve yapayım," dedi.

"Otur. Ben yaparım. İkinize bakmak için buradayım."

"Cleo, çok naziksin. Yardımın için minnettarım ama ben iyiyim. Lulu hariç her şeyi halledebilirim. Hem zaten yapmam ge-

Ninova

reken tek şey düğmelere basmak, bunun için de sadece bir tane ele ihtiyacım var."

Cleo, Evie'nin arkasından baktı. Bu haftaki mecburi düzenlemelerden sonra bile klişe sözlerle lafı dolandırmaya devam ediyorlardı. Evie son haftalarda daha da fazla içine kapanmıştı ve Cleo, daha fazla soru sormak için ona neden yaklaşmaya çalışmadığını iyi biliyordu.

Çünkü cevapları duymak istemiyordu.

5

Mark her an gelebilir ve içimdeki basınç artarken damarlarımdaki kanın kaynadığını hissedebiliyorum. Cleo hâlâ burada. Geçen hafta kaza geçirdiğimden beri buradaydı, geceleri de kalıp Lulu'ya bakıyordu. Bana öyle geliyor ki Lulu'yu alıp evine götürmek isterdi, böylece ona kendi çocuğuymuş gibi davranabilir ve bol bol ilgi gösterebilirdi. Ama böyle bir şey olmayacak.

Mark'ın geldiğini hiç fark etmiyoruz. Duvarlar öyle kalm ki bir taksinin yaklaştığı duyulmuyor, ön kapının açıldığını duyunca yerimden sıçrıyorum.

Çantasını bırakınca pat diye bir ses geliyor, ona arkam dönük, başımı geriye çevirmiyorum. Gerginim ve Cleo da bunu hissedebiliyor. Ne söyleyeceğini ya da ne söylememi beklediğini hiç bilmiyorum ama hata yapamam. Şu an olmaz.

Cleo, mutlu görünen Lulu'yu dizinde hoplatırken, "Selam Mark!" diye sesleniyor. Lulu babasını sever ve Mark'ı gülümsetme konusunda herkesten daha başarılıdır. Bu da her şeyi daha kötü hale getiriyor, gerçekten.

Antreden oturma odasına giden iki basamağı inerken, "Selam Cleo. Burada ne arıyorsun?" diye soruyor. Kendisi etrafta yokken Cleo ve benim birlikte vakit geçirmekten hoşlanmamızın ne kadar sıradışı olduğunu biliyor.

Arkamdan yaklaşıyor ve beni öpmek için eğiliyor. İşte o an sol bileğimin ve elimin alçıyla kaplı olduğunu görüyor.

"Tanrım, ne oldu Evie?"

Mark konuşurken Cleo'yu izleyip kime baktığını görmeye

Ninova

çalışıyorum - bana mı yoksa Mark'a mı? Yüz ifadesini okumak istiyorum ama gözlerini kaçırıyor, bize biraz zaman verirmiş gibi Lulu'yla ilgileniyor.

Mark tekrar, "Evie?" diyor.

"Elimi sıkıştırdım. Bir şey yok hayatım. Tatsız bir şey," diyorum gülümseyerek ve üzerimde duran yüzünü, güçlü ve sert çenesini, burun deliklerinin siyah boşluğunu görebilmek için çenemi hafifçe kaldırıyorum. Gözlerini tam olarak göremediğim için ne düşündüğünü bilmiyorum.

Eli sert bir şekilde omzumu sıkıca kavrıyor. "Neden biriniz beni aramadınız?"

Cleo gözlerini Mark'a çevirdi, özür diler gibi gülümsediğini gördüm. "Seni aramak istedim ama Evie istemedi."

Okullardaki gammazcılar gibi davranıyor ama beklediğim buydu zaten. Mark birine kızacaksa bu kişi ben olsam iyi olur.

Tüm ağırlığını oraya veriyormuş gibi omzumdaki eli birden ağırlaşıyor. Omuz silkip öne doğru kaykılıyorum, ayağa kalkacakmışım gibi görünmesini istiyorum ama esaslında amacım Mark'ın kavrayışından kurtulmak.

"Gel otur Mark. Sana içecek bir şey getireyim." Ne istediğini sormama gerek yok. Bir kadeh kırmızı şarap isteyecek.

Bakışlarından daha fazla kaçamıyorum. "Hayır Evie, *sen* otur. Beni neden kimsenin aramadığını bilmek istiyorum. Doğruca geri dönerdim."

Gerçek şu ki Mark gitmemek için bulunacak her türlü bahaneden memnun olurdu. Bu seferki gibi binlerce dolar kazanacak olsa bile bu tür işlerden nefret eder. İnzivasından çıktığından beri Cleo, Mark için epey iyi işler buldu. En son müşterisi Paris'te yaşıyor ama Cap-Ferrat'da evi var ve inanılmaz bir duvar resmi yapmak için Mark'tan bir dizi fotoğraf çekmesini istiyor. Bu iş için Mark'ın çok zaman ayırması gerekiyor ve müşteri de temaları tartışmak için düzenli olarak onu ziyaret etmesi konu-

sunda ısrar ediyor. Müşteri Alain Roussel, parasını birkaç kumarhaneden kazanmış ve Fransa'nın yeni zenginleri arasında edindiği tanıdıkları etkilemek için Mark'ı kullanarak gösteriş yapmayı seviyor.

Cleo bu işte gerçek bir başarı potansiyeli görüyor ve Mark'a insanların son Marcus North fotoğrafları için kuyruk olacağını söylüyor. Cleo'nun gittiği her yerde kutlamalarla karşılanacağına dair canlı gelecek tasviri, Mark'ın canını sıkıyormuş gibi görünüyor ama küçümseyen dış görünüşünün ardında bir parça hırsın da yeşerdiğini biliyorum. Bu parayla ilgili değil, yeteneğinin takdir görmesiyle ilgili.

Ama bu evden her ayrıldığında karısını bırakıp gittiği ve geri döndüğünde onu ölü bulduğu zamanı hatırladığına eminim.

Mark'la tanışmadan önce Mia'yı biliyordum. Kim olduğunu ve nasıl öldüğünü biliyordum, sır değildi bu. İlk gün, bodruma inmek istememesi konusunu açıklamaya Mark'ı zorlamamalıydım ama tepkisini ölçmek, hakkında fikir edinmek istemiştim. Ayrıca fotoğraftaki Mia'nın gözleri de beni kışkırtıyordu sanki.

Karısı hakkında konuştuğu nadir anlardan birinde, ısmarlama işi aldığı için kendini suçladığını söylemişti çünkü bu, Mia'yı evde yalnız bırakması anlamına geliyordu. Endişesinin mantıklı bir gerekçesi yoktu, Mia onunla tanıştığında burada yalnız yaşıyordu. Sadece tuhaf bir şekilde bu fikir onu rahatsız ediyordu.

İşi Cleo ayarlamıştı ama Mark konuyla ilgilenmemişti. Hayatındaki iki kadının, potansiyelini ortaya koyması için teşvik eden Cleo'nun ve fotoğrafçılığı hobi olarak görmesini isteyen Mia'nın birbirine taban tabana zıt görüşleriyle mücadele ederken kendini ikiye bölünmüş gibi hissetmişti.

Tabii ki en sonunda Cleo'nun ikna kabiliyetine mağlup olmuştu ve Mark gitmeden önce Mia'yla bu konuda tartışmışlardı. Ama bir alakası olmadığını düşündüğü için polise bunu itiraf

Ninova

etmemişti. Özür dilemek için havaalanından aramaya çalıştı ama Mia cevap vermedi. Önce endişelenmedi ama uçaktan inince tekrar arayıp yine cevap alamayınca Cleo'dan uğrayıp bakmasını istedi. Cleo, Mia'nın parçalanmış bedenini merdivenin hemen dibindeki taş zeminde buldu.

Mark bana korkunç zamanlar geçirdiğini söylemişti ama polis en sonunda neler olduğunu çözmeyi başarmıştı. Mark evden çıktıktan kırk beş dakika sonra Mia'nın merdivenden düştüğü sonucuna vardılar. Aşağıdaki spor salonuna inmek için koşmuş olmalıydı. Tökezlemiş ve düşmüştü, kazanın suçlusunun spor ayakkabılarından birinin çözülmüş bağcığı olduğu sonucuna varıldı. Üstüne bastığı ve merdivenden baş aşağı düştüğü düşünüldü. Saati paramparça olmuş ve durmuştu, zamanı bu kadar doğru şekilde belirleyebilmeleri bu sayede mümkün olmuştu.

Bu hikâyede bir şeylerin eksik olduğunu hep biliyordum, Mark'm atlamayı tercih ettiği ufacık bir ayrıntı. En sonunda bana geri kalanını ya da en azından kendisinin doğru olduğuna inandığı versiyonunu anlattı.

Ani bir sarsıntıyla şimdiye ve buraya dönüyorum. Odadaki tek ses, altımızdaki kayalara çarpan dalgaların sesi. Hem Mark hem de Cleo gözlerini bana dikmiş. Mark bir şey sormuş ve ben de cevap vermemiş olmalıyım. Cleo'nun, zihnim başka yer ve zamanlarda gezinirken dünyayı dışarıda bırakma becerilerimle ilgili endişelerini dile getirdiğini biliyorum. Ama nereye gittiğime dair hiçbir fikri yok. Orayı seveceğini de sanmıyorum.

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" Mark, ondan daha fazla cevap alabileceğini hissederek bakışlarını benden ayırıp ablasına çeviriyor.

Onu neden aramadığımı biliyor, ben de su ısıtıcısını çalıştırmak için mutfağa giriyorum. Bugünlerde pek içki içmiyorum ve Cleo da kanını zehirleyebilecek hiçbir şeye elini sürmüyor,

bu yüzden Mark'a biraz şarap götürmek için tek bir kadeh alıyorum. Ablasıyla kısık sesle konuştuklarını duyuyorum. Söyledikleri kelimeleri duymasam bile konuştuklarını net olarak duyabildiğimi iyi biliyorlar. Burası geniş bir alan ve Lulu da şarkı söylemeye çalışırmış gibi garip bir uğultu çıkarıyor. Su kaynarken ısıtıcıdan gurultular yükseliyor ama tam da Lulu mırıldanmayı kestiği anda ısıtıcı da çıt sesiyle kapanıyor. Cleo'nun sözlerini bu sayede anlayabiliyorum.

"Ne yapmalıyız?"

Ninova

6

Cleo gittiğinde rahatlıyorum. Akşam olaysız geçiyor ama odayı saran gerilimi hissedebiliyorum.

Mark içeri girip Cleo'yu burada gördüğü andan beri endişeleniyor. Ne düşündüğümü bilmiyor. Huzursuz ve dengesiz olduğunu görebiliyorum, bundan nefret ediyor. Mark, kendisini benim çekip çıkardığıma inandığım depresyonuna geri dönmekten endişe ediyor ve bu geceki zafer dolu dönüşünün böyle olmasını planlamamıştı. Olabilecekler için pişmanlık duyuyorum.

Cleo bütün akşam bizi izledi, Mark yaklaştıkça ondan kaçmaya çalışmamın nedenini merak etti. Az önce söylediklerini duymamışım gibi davrandım. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Mark'la benim bir araya gelmemizden beri Cleo'nun aramıza girmesi tehlikesi hep vardı ve bence bu olanları fırsat olarak görecektir. "Ne yapmalıyız?" sorusu Mark'la ikisini aynı tarafta birleştiriyor, beniyse diğer tarafa koyuyor. Bu soru beni, kazalarımı, beceriksizliğimi bir sorun haline getiriyor.

Cleo'yu dışlamak da bir çare değil, bu yüzden geçen haftaki yardımına teşekkür olarak kalması ve bizimle yemek yemesi için ısrar ettim. Tek elimle bile üç bifteği tavada pişirmeyi başardım ve Cleo da salata için gerekli malzemeleri doğradı.

Mark'la yalnız kalmaya hazır değildim. Öncelikle ikimizin de sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı, ayrıca Cleo'nun bizimle biraz zaman geçirmesini ve aramızın nasıl olduğunu anlamasını istedim.

Fakat artık burada değil ve konuşmaktan daha fazla kaçamayacağız. Bu seferliğine büyük bir bardak cin almaya karar veriyorum.

Mark karşıma oturuyor ve kanepenin yumuşak yastıklarına yaslanıyor, içkimi yudumlamamı izliyor.

Cleo'nun yanında cesur görünmeye çalıştığımdan şüphe edip, "Gerçekten nasılsın?" diye soruyor.

"İyiyim. Canım çok yandı, hâlâ da yanıyor. Ama bitti gitti."

"Geri gelmem lazımdı."

Gelmesini istemediğimi ona nasıl söyleyebilirim? Bunun onu da incittiğini biliyorum.

"Konuyu değiştirsek olmaz mı?" diye soruyorum. "Daha fazla yazamadım, üzgünüm."

Reklamını yapabilmek için düzenli olarak güncellemem gereken blogundan bahsediyorum. Kariyerine katkıda bulunmalıyım ve çevrimiçi pazarlama da benim alanım. Hata bende, blog fikri de benden çıkmıştı.

Marcus North'la bir dizi fotoğraf çekimi için yaptığımız iş anlaşması, beni adamla tanıştırmak dışında pek bir işe yaramadı. Stüdyoda uzun toplantılar olacak, fotoğrafımı çekmeye çalışırken ona poz vereceğim, onu tanıyacağım, yakınlaşacağız diye bekliyordum. Fakat tek bir fotoğraf stüdyoda çekildi, o da birkaç saatten uzun sürmedi. Diğerleri onun seçtiği yerlerde çekildi, her birinin kendine has bir dramatikliği vardı. Bana onunla bir yerde buluşmam söylendi, çekim yaparken aklı sadece kameradaydı ve bana talimatlar veriyordu.

"Bana doğru biraz eğil. Hayır, sadece üst bedenin eğilsin." Ya da: "Başını geriye at, sonra tekrar öne getir." Döndüğüm, zıpladığım ya da dengede kaldığım zaman kamera sürekli çekim modundaydı. Bu eserler ortaya çıkarılırken hiç konuşma fırsatı olmadı.

Sonra işimiz bitti. Fotoğraflar tamamlanmıştı, her birini bilgisayarında mükemmelleştirmeli ve sıradan olanları alıp olağanüstü şeylere dönüştürmeliydi.

Mark'tan fotoğrafların son hallerini gidip görmemi isteyen bir e-posta alınca üzücü haberi onunla paylaşmaya mecbur kaldım. Gözyaşlarıyla kapısına gittim.

"Mark, çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ne var? Ne oldu?"

"Babam. Babam öldü."

Kelimelerim, hıçkırıkların arasında kayboluyordu, kafası karışsa ve ne yapması gerektiğinden emin olamasa da Mark beni içeri davet etti. Beni oturtup bir bardak su getirdi.

"Ne oldu?" diye sordu tekrar.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Kalp krizi geçirdi. Bir anda olup bitti. Onun için harika ama geri kalanlar için korkunç bir şey bu."

Ağlamaya devam ettim, Mark işe yarayabileceğini düşünerek bir şişe şarap açtı. Sanki bir şey yapması gerektiğini biliyormuş gibiydi ama ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Babamın tüm parası vasiyetnamenin onayına bağlı ve çözülmesi de zor olacak. Bakmakla yükümlü olduğu çok kişi var, eski eşleri pay almak için epey yaygara koparıyor, alabileceklerini sanmıyorum ama işlerin nasıl yürüdüğünü de bilmiyorum. Bir miktar paranın serbest kalmasının en azından altı ay süreceğini düşünüyorlar ki şüphesiz büyük kısmı da üvey annem olacak cadıya gidecek." Yüzüne bakmaktan korkarak başımı eğdim. "Sana nasıl ödeme yapacağımı bilmiyorum Mark. Çok, çok özür dilerim." Sessizce konuşuyordum, omuzlarımın titremesi de kesilmişti.

Rahatlayarak bir kahkaha attı, sanki ondan daha fazlasını bekleyeceğimi düşünüyordu. Oysa bu, halledebileceği bir şeydi.

"Tanrım, hiç önemli değil Evie. Altı üstü bir grup fotoğraf işte, paraya da pek ihtiyacım yok. Sadece senin için üzüldüm. Babanla birlikte mi yaşıyordun?"

"Öyle sayılır. Evin bir katı benimdi ama şimdi satılması gerekecek tabii, bu yüzden de taşınmak zorunda kalacağım."

Şarap ekleyip kadehimi doldurdu. "Gidecek başka yerin var mı?"

"Hayır." Biraz durdum ve şarabımdan bir yudum aldım. "Buraya taşınmayı düşünüyordum. Her yerden çalışabilirim ve dünyanın bu tarafında gördüklerim hoşuma gitti. Londra'dan her türlü iyidir. Orada yalnızca babama yakın olabileyim diye kalıyordum."

Mutfakta dolaştı, sanırım beni biraz yalnız bırakmak istedi. Ya da belki de anladığını gösterecek sözleri tükenmişti.

"Gitmeliyim."

"Hayır, gitme. Biraz kal ve denizi izle. Bana hep iyi gelir."

Bazen konuşup bazen sustuk, önerdiği şeyi yaptım. Hava kararmıştı ve denizde gök gürültülü bir fırtına çıkmış olmalıydı, birkaç dakikada bir gökyüzü aydınlanıyor ve parlak bir beyaz ışık suyun dalgalı yüzeyinden yansıyordu. En sonunda Mark ne iş yaptığımı ve nasıl özgürce dolaşabildiğimi sordu, ona müşteriler için bloglar oluşturduğumu ve onları yönettiğimi söyledim.

"Kingston Üniversitesinden yaratıcı teknoloji diplomam var," dedim. "Evden her gün gidip gelmek için biraz uzak ama çoğu hafta sonunda eve gidebileceğim kadar yakındı."

Mark eğitimimle ilgileniyormuş gibi davrandı ama bir tasarımın sadece bilgisayarda yapılması düşüncesinin onun gözünde pek de değeri olmadığını biliyordum.

İçimden fışkıran heyecanla ona bakarak, "Bir fikrim var," dedim bir anda. "Senin için bir blog hazırlayacağım, ücretsiz olacak tabii, fotoğraflar için harcadığın zamanın bir nevi ödemesi olarak. İnternette var olmanı sağlayacak; buna ihtiyacın var. Her

Ninova

şeyi ayarlayacağım, sonra da sadece sık sık güncellenmesi gerekecek. Bunu da yapabilirim. Yapabilir miyim? Lütfen evet de."

"Biri neden benimle ilgilensin?" Mark'm yüzündeki şaşkınlık ifadesi sahte değildi. "Hakkında blog yazmaya değecek pek de bir şey yapmadım, öyle değil mi? Neden bahsedebilirim ki?"

Onu yanıldığına, her alandaki genç sanatçılar için bir umut ışığı olduğuna ikna etmem lazımdı. Başarılı bir galerisi olan genç bir adamdı ve çağdaşlarının pek çoğunun rüyasını yaşıyordu.

"Hadi ama!" dedi, böyle bir şeyi düşünebildiğim için duyduğu şaşkınlık gözlerinden okunuyordu. "Tanrı aşkına, Amerikalı bir varisle evlendim. Eve ve galeriye sahip olmamın tek nedeni bu. Parasını Mia ödedi."

Buna itiraz etmek zordu. Ondan uzaklaşmaya hazır değildim ama konuşurken Mia'nın gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum.

"Buraya nasıl geldiğinin önemi yok. İnsanlar *senin* sanatını satın alıyor, onunkini değil."

Mark başını sallayıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi; bu hareket daima kafa karışıklığına işaret ederdi. Böyle yapınca çekici oluyordu.

"Esasen insanlar galeriye Cleo'nun mücevherleri için geliyor. O da bir sanatçı ama kendiyle övünmeyi sevmiyor. 200 sterlin değerinde bir bilezik almaya girerler, Cleo onlara 2000 sterlinlik bir fotoğraf ya da ederi daha yüksek bir ısmarlama iş satmak için kırk takla atar."

Bunun mükemmel bir nokta olduğunu söyledim ona. Cleo'nun mücevherlerini de siteye koyabilirdik ve Cleo olmasaydı Mark'm bunca şeyi yapamayacağını vurgulayabilirdik.

"Her zaman yakın mıydınız?" diye sordum.

"Bana o baktı. Benden iki yaş büyük. Ortaokula başladığım zaman alay konusu olmuştum çünkü tek yapmak istediğim fo-

toğraf çekmekti. Farklı olduğum için eziliyordum. Özellikle çocukların bir tanesi bana karşı tam bir şerefsizdi."

"Ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Mark bir anlığına gözlerini kaçırdı, ifadesini okuyamadım. "En sonunda problem ortadan kalktı. Cleo ensesindeydi... Bunlar uzun zaman önceydi."

Artık gitmeme hazır olduğunu yüzünden anlayabiliyordum. Gözyaşlarım kuruyalı çok olmuştu, ayağa kalktım, kapıya vardığımda ona döndüm.

"Baksana, bu hafta buralarda yaklaşık bir ay kalabileceğim kiralık bir yer bulmaya çalışacağım. İşleri hallettiğimde neden bir gece yemeğe çıkmıyoruz? Cleo'yu da davet ederdim ama belki de blog konusunda kararı senin vermen daha iyi olur çünkü Cleo'nun ne diyeceğini biliyorsun." Yakınında duruyordum ve başımı kaldırdım, Cleo'nun heyecanını düşünerek gülümsedim, nefesim çenesini okşuyordu. "Belki de planlarımızı yapmalıyız ve ne yapacağımıza dair fikrimiz netleştiğinde ona söyleriz."

Mark'ın yanında olmak için yaptığım ilk şey buydu. İkimiz birlikteyiz ve Cleo'nun karşısındayız.

Ve işte böyle başladı.

"Seni yemek için nereye götürmemi istersin?" Cevap vermesini beklemeden heyecanla konuşmaya devam ettim. "Aaa bir fikrim var. Biraz alışılmışın dışında olabilir, eğer daha gösterişli bir yer istersen söyle lütfen ama sahilde nefis bir yengeç büfesi keşfettim. Biraz salaş bir yer ama yemekleri için canımı bile veririm, yengeç seviyorsan tabii. Ne dersin?"

Yüzü aydınlandı. "Orayı nereden buldun? Gerçek bir cevherdir. Gitmeyeli yıllar oldu. Mia'dan önce çok giderdim ama bu tarz yerler ona pek uymazdı. Oraya tekrar gitmeyi çok isterim."

Duygusal açıdan öldüğünü düşünen bir adamda bir ilgi kıvılcımı uyandırmayı nasılsa başardım ve bizi şu an olduğumuz yere götüren olaylar zincirini de başlatmış oldum. O gün-

den sonra hemen her günümü onunla geçirdim, fotoğrafların ödemesini yapamamamı telafi etmem gerektiğini iddia ederek blogu üzerinde çalıştım, ona sık sık öğle yemeği, akşam yemeği yapmayı teklif ettim. Vazgeçilmez hale geldim. Blog –yakınında olma bahanem– ona bolca sipariş getirdi, onu benden uzaklaştıran siparişler. Ama hamile kalır kalmaz odaklanmakta zorlandığımı öne sürerek çalışmayı bıraktım.

Cleo'nun bu konuda çok sataşmasmdan dolayı yakın zamanda Mark'la ilgili yazılar yayımlamaya yeniden başladım. Ama şimdi –elim alçıdayken– devam edemezdim.

Mark'ın rahatsızlığı kısa bir an yüzüne vurdu. "Blogu önemseyen ben değilim. Bunu biliyorsun. Bu, problemlerimizin en küçüğü."

Akşamı bitirirken aramızda söylenmemiş sözlerden oluşan bir dağ var, Mark yatma zamanı olduğuna karar veriyor.

"Birazdan yanında olurum," diyorum. Soyunmak için debelendiğimi görmesini ve bana yardım etmesini istemiyorum. Muhtaç görünmek istemiyorum. "Biraz Lulu'yla oturacağım. Sen git."

"Özür dilerim Evie. Gitmeden önce kendimi öyle kaybetmemeliydim. Ayrıca seni arayıp özür dilemeliydim. Beni affedip yatağa gelir misin?"

"Birazdan," diyorum. Sesimde ne öfke ne de bağışlama var. Fakat gözlerine bakınca kalbimin biraz daha kırıldığını hissediyorum.

Hayal kırıklığına uğruyor. Aramızdaki sürtüşmeye rağmen Mark, rutinlerin adamıdır. Ritüelleri, odaklanmasını sağlıyor ve bu gece, yolculuk dönüşündeki ilk gecesi. Sevişmeliyiz, fakat sevişmeyeceğiz. Planlarını bozdum, rahatsız ettim. Bu hoşuna gitmeyecek.

7

Hayattaki zevklerimden biri kızımı uyurken izlemek. Beni gerçeklikten uzaklaştırıp huzur veriyor. Uyuduğunda bütün görebildiğim yüzünün sade hatları; deniz tenini yıkamış, ufacık burnunun, pembe dudaklarının ve mavimsi göz kapaklarmm saf güzelliği dışında her şeyi alıp götürmüş sanki.

Parmağımı uzatıp yumuşacık yanağını okşuyorum. Bu çocuğu Mark'la birlikte dünyaya getirdik ve kaçınılmaz şeyler olmadan önce onunla paylaşabileceğim her anın tadını çıkarmak istiyorum.

Farklı olabilir miydi acaba, daha başka bir yol izleyebilir miydim? Tek bir kararın sadece bir hayatın değil, pek çok hayatın gidişatını değiştirebilme ihtimalini düşünmek beni daima büyülemiştir. Eğer Mark, çocukluğu hakkında konuşmak için o geceyi -Lulu'ya hamile kaldığım geceyi- seçmeseydi işler nasıl bir sonuca varabilirdi? Çift olabilir miydik? Birbirimizi birkaç aydır tanıyorduk ve her geçen hafta Mark kendini bana biraz daha açıyordu. Beni çekici bulduğunu biliyordum ama ilk adımı atmayı ona bırakmam gerektiğini de biliyordum.

O gün onun için epey çalışmıştım ve akşam yemeği için de basit ama lezzetli bir ev yapımı pizza yapmıştım. Cleo'nun kaçacağı türden şeyleri yemekten büyük zevk alırdı. Yine de bundan bahsetmeyecekti çünkü bu, kendisi için yemek yaptığımı Cleo'ya söylemek anlamına geliyordu ve buna hazır değildi. Henüz değildi.

Ninova

Yemeğimizi bitirmiştik, bir kadeh şarabı paylaşırken daha rahat oturabileceğimiz bir pozisyon aldık. Mark, üzüntümün hâlâ taze olduğunu varsaydığından beni babamla ilgili konuşmaya teşvik etti ama ben konunun yönünü değiştirip ona kendi anne babasını sordum. Bana Cleo'yla ikisinin sıkıntılı bir çocukluk geçirdiklerini söyledi – benimkinin yanına bile yaklaşamazdı ama yeterince zordu.

"Annemi zar zor hatırlıyorum. Ben yedi yaşındayken gitti ve nedenini hiç öğrenemedim. Babam bundan bahsetmezdi – annemin adını bile anmaya izin vermezdi. Tek bildiğim, bir gün Cleo'yla okuldan geldiğimizde babamın 'Gitti,' dediği. Kimin gittiğini sorma gereği bile duymadığımızı hatırlıyorum. Ağlayarak üst kata koştum ama odamın kapısına gelince durdum. Orada, yatağımm ortasında annemin fotoğraf makinesi vardı. Bana bırakmıştı. Ona dair hatırladığım tek bir anı var, üçümüz sahildeyiz. Korsan taklidi yapan ve dalgaların kıyıya getirdiği odun parçalarından yapılma kılıçlarla savaşan Cleo'ya ve bana gülüyor, elindeki makineyle durmadan fotoğraf çekiyor. Başka bir şey hatırlamıyorum. O fotoğraf makinesini seviyordu ve gittikten sonra da ondan bana kalan tek şey bu oldu."

Kanepenin kenarına iliştim, oturduğu koltuğa doğru eğildim, sözlerini can kulağıyla dinledim. Nabzımm hızlandığını hissettim. Dönüm noktası bu gece olacaktı. Kafamın içinde bir ses duydum: "Git buradan, git buradan." Bu son şansımdı ve kullanmadım.

"Babam elinden geleni yaptı ama kendini kaybetmişti. Cleo ve ben en sonunda evden ayrıldığımızda savaşmayı bıraktı ve canına kıydı. Annemin gidişini atlatabildiğini sanmıyorum. Sonrasında beni Cleo ayakta tuttu. Annemi aramak istedim ama onun seçimini yıllar önce yaptığını ve bizim birbirimize sahip olduğumuzu söyledi. Başka kimseye ihtiyacımız yoktu. Kurallara ve rutine bağlı yaşamam gerektiğini genç yaşta fark ettim. Hayat

her zaman kontrolümün dışında akıyormuş gibi hissediyordum, bu yüzden de Cleo bana ne yapacağımı söylüyordu. Başkalarına hükmetmeyi sevdiğinden değil, kafamın o zamanlar -ve hâlâ da öyle- karmakarışık olduğunu anladığı için. Mia görevi Cleo'dan devraldı ama o ölünce kurallar çiğnendi, hayat zor görünüyordu. Bu kadar bunalıma girmemin sebebi buydu - sadece onu kaybetmemiştim, tutunacağım bir şey de kalmamıştı."

İki elimi uzatıp nazikçe gülümseyerek elini tuttum. Bunu bir arkadaşın şefkatli dokunuşu olarak da görebilirdi daha fazlası olarak da. Gözleri benimkilerle buluştu, beni istediğini biliyordum. Kanepede öne eğildim, ellerimi hafifçe çektiğini hissettim. İhtiyacım olan tek şey buydu. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim uyluklarına dayanmak için serbest kalabilsin diye elini bıraktım. Parmaklarıyla kollarımın üst kısımlarını gereğinden fazla sıktı ama amacı acı vermek değildi. Bu daha çok kararsızlığıyla ilgiliydi. Yaklaştım, ellerim kalçalarına doğru kaydı, onu kendime çektim; o da ellerini belime dolayıp beni kendine çekti.

Sonraki günler heyecanlıydı. Hayatım yerine oturuyormuş gibi geldi bana ve tam da olmak istediğim yerdeydim. Mark, Cleo'nun -en azından şu an için- olup bitenlere dair bir şey öğrenmemesini istiyordu, benim için hava hoştu. Mark için uygun olduğumdan şüphe edeceğini ve amacımı sorgulayacağını biliyordum.

Mark pek çok kez geceyi onunla geçirmemi istedi ama reddettim ve sabahın erken saatlerinde külüstür Fiesta'mla küçük kiralık daireme gitmek için ayağa dikildim. İsteksizliğimi anlayamadı, ben de aynı onun gibi hayatımın kontrolünün elimde olduğunu hissetmeye ihtiyacımın olduğunu söyledim. Beni çantada keklik saymasını istemiyordum.

Mark ne zaman orada olacağımı, ne kadar kalacağımı, ne zaman yatacağımızı bilmek istiyordu ve onun açısından bunun,

Ninova

benim öngörülemez oluşumla başa çıkmak için bir savaş olduğunu biliyordum. Fakat salı ve cumartesi gecesi rutinine dahil olmayacaktım.

Mark'ın ritüellerinden biri de her perşembe akşamı Cleo'ya yemeğe gitmekti. Tabii ki bunu biliyordum, bu yüzden de ilk kez birlikte olmamızdan hemen hemen üç ay sonra bir çarşamba gecesi, beni görmek için cumayı beklemekte zorlanacağını söylediğinde ona cuma günü Londra'ya gitmeyi planladığımı söyledim.

Kanepede yanına kıvrılırken, "Pazartesi, belki de salıya kadar dönmeyeceğim," dedim. "Seni neredeyse bir hafta göremeyeceğime inanamıyorum. Yazık ki birbirimizi yarın göremiyoruz."

Mark sessiz kaldı. Biraz isteksizce, "Belki de Cleo'dan günü değiştirmesini isteyebilirim," dedi.

"Karar senin," dedim.

Birkaç dakika sonra kanepeden kalkıp telefonuna uzandı, suç ortağıymışız gibi gülümsedi ki zaten pek çok açıdan öyleydik. Aramak için ekrana dokunurken peşinden gittim, arkasından kollarımı beline doladım ve dümdüz karnındaki yumuşak tüyleri okşamak için elimi tişörtünün içine kaydırdım.

Cleo'nun ne dediğini duyamıyordum ama Mark bahane uydururken onun da hayal kırıklığıyla dinlediğini hissedebiliyordum. Cleo'dan çok Mark'a odaklanmıştım, parmak uçlarımı kot pantolonunun kemerinin altından kaydırarak yüzünü görebilmek için yanma doğru geçtim. Ateşli bakışlarını bana çevirdi, konuşmayı aniden sonlandırarak Cleo'yu öylece bıraktı.

Gülerek mutfak masasının diğer tarafına kaçtım.

"Ablanı ara ve pazartesi akşam yemeğine davet et. Londra'dan doğruca buraya döneceğim ve yemek yapacağım ama ona söyleme. Sürpriz yapalım."

Mark neyi kastettiğimi biliyordu. Cleo'nun artık bir çift olduğumuzu öğrenmesinin zamanı gelmişti. Biraz ürkmüş görü-

nüyordu ama kaşlarımı kaldırdım, yüzümde karşı koyamayacağı bir meydan okuma vardı.

Aradı. Hattın diğer ucundan şaşkınlık ünlemleri duyabiliyordum. "Özel bir durum değil, sadece biz olacağız," dedi.

O zaman Cleo "sadece biz"in beni de kapsadığını anlamamıştı. Üstünden bin yıl geçmiş gibi geliyor ve güzel kızıma bakınca bunun yakında bitmesi gerektiğini biliyorum ama henüz değil.

Mark'ın beni beklediğini bildiğim yatak odamıza doğru yavaş yavaş ilerliyorum.

Ninova

8

Gizli zil, Cleo'ya birinin galeriye geldiğini haber verdi, bu nedenle de üzerinde çalıştığı gümüş şeridi tezgâhın arkasına koyup cilalama makinesini kapattı. Kısa saçlarını hızlıca karıştırdı, profesyonel gülümsemesini takındı ve çalışma odasmdan çıkıp galeriye gitti.

"Ah senmişsin," dedi, ziyaretçinin Mark olduğunu görünce daha da çok gülümseyerek. "Bu sabah gelmeni beklemiyordum."

Pek de içten olmayan bir sırıtışla, "Kendi galerime gelmek için randevu mu almam gerekiyor?" dedi.

"Affedersin, oldukça hassas bir işe odaklanmıştım ama seni görmek güzel. Gelmenin özel bir nedeni var mı yoksa geçerken mi uğradın?"

Mark galeriye mümkün olduğunca seyrek giderdi. Fotoğrafların teknik yönleriyle ilgili çok fazla soru soran müşterilerle muhatap olmak istemiyordu. Yaratıcılığını savunmaktan rahatsız oluyordu, bu yüzden fotoğraflarını asmaya galeri kapalıyken geliyordu.

Tüm işlemlerin yapıldığı küçük masanın karşısındaki ziyaretçi sandalyelerinden birini çekerken, "Bir kahve içme şansımız olur mu?" dedi.

"Tabii. Dürüst olmam gerekirse bir ara vermek iyi olur."

Cleo, galeriyle ufacık çalışma odası arasındaki küçük mutfağa girerken Mark'ın kendisine seslendiğini duyabiliyordu.

"Gümüş işinden hâlâ keyif alıyor musun Cleo? Biliyorsun, ne zaman bırakmak istersen, gelir işini hallederiz."

Cleo, çekilmiş kahvenin üstüne kaynar su dökerken kendi kendine gülümsedi. Mark takıları para için yaptığını sanıyordu ama bundan daha fazla yanılamazdı. Sadece arada bir ziyaretçilerin gelip fotoğraflarla ilgilendiği bu galeride her gün oturmanın ne kadar sıkıcı olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Gümüş, insanları içeri davet ediyor burayı biraz daha ilgi çekici ve farklı hale getiriyordu. İnsanlar bundan hoşlanmıştı. Ayrıca burası sessizken Cleo'nun da yapacak bir işi oluyordu.

Kahve demliğini ve bir kupayı alıp galeriye döndü, masada Mark'm karşısına yerleşip kahvesini doldurdu.

"Çok cömertsin ama benim de bu hayatta bir amaca ihtiyacım var ve eğer hayatımı kazanmak zorunda kalmazsam -bu ister fotoğraflarının satışından komisyon almak isterse de takılarımdan elde edilen gelir olsun- vaktimi nasıl geçireceğimi bilemem."

"Eğlenceye daha çok zaman ayırarak olabilir mi acaba?"

"Ah, başlama sakın." Cleo güldü. "Bunu Aminah'dan sürekli dinliyorum. İyiyim ben. İşim, en iyi arkadaşım ve olağanüstü bir yeğenim var, sen varsın. Bu hayattan daha başka ne isteyebilirim? Mutsuz olsaydım söyleyeceğim ilk kişi sen olurdun."

Mark kahvesinden bir yudum aldı. Cleo bir şey söylemek için beklediğini fark ediyordu.

"Onu aklından çıkarabildin mi?"

Bunu beklemiyordu. Mark hemen hemen her zaman duygusal konuşmalardan kaçınırdı. Mia'nın zamansız ölümüyle ilgili hislerinden hiç bahsetmemişti ama geçen on sekiz ayın büyük kısmında kendini bir yere kapatması her şeyi anlatıyordu. Cleo'ya da nasıl hissettiğini nadiren sorardı.

"İyiyim."

"Sorduğum bu değildi. Bak, onu sevdiğini biliyorum ve onun da seni sevdiğini sanmıştın."

Cleo kendini kontrol edebilmek için bir anlığına alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Beni *sevmişti*. Ama mesele bu değil, öyle değil mi?"

Mark kaşlarını kaldırdı. "Bazıları *tek* meselenin bu olduğunu söyleyebilir."

Cleo güldü. "Ah evet. Bilmez miyim? Aşk her şeyin üstesinden gelir ve bunun gibi diğer saçmalıklar. Yine de onu seven tek kişi ben değilim, o halde mutluluğumu başkasınınkinin önünde tutmaya ne hakkım var? Özellikle de bu başkası bir çocuksa. Birbirimize olan sevgimiz nasıl olur da iki çocuğun babalarına olan sevgisinden daha önemli olabilir?"

"Konuşan sen misin yoksa Joe mu?"

Eski sevgilisinden bahsettikleri duyulacakmış gibi Cleo omzunun üstünden arkasına baktı. Bu adı nadiren yüksek sesle anarlardı. Aslında ondan nadiren yüksek sesle bahsederlerdi.

"Konuşan o değil. Benim. Karısını, ailesini terk ederdi ama ben müsaade etmezdim. Gerçek mutluluğu başka birinin mutsuzluğunun üstüne kuramazsın, ayrıca o da arkasına bakmadan çekip gidecek türde bir adam değil. Öyle biri olsaydı onu istemezdim. Şu durumda mutsuzluğu için bilinçaltında beni suçlamaya başlaması ne kadar sürerdi?"

"Peki o zaman neden geçen yıl ikiniz arasında iyi gidiyormuş gibi duran o şeyi devam ettirmiyorsunuz?"

Cleo gözlerinin sıcak yaşlarla dolduğunu hissetti, elinin tersiyle sildi. "Yapamadı. Çok acı verdiğini söyledi – ya gidecekti ya da kalacağına söz verecekti. Kalması gerektiğine karar verdik."

Mark ayağa kalktı, kahvesini masaya bırakarak kollarını ablasına doğru uzattı.

"Gel buraya."

Cleo, kendini kardeşinin kollarının eşsiz rahatlığına bıraktı. Mark sevgisini göstermekte zorlanırdı ve bunu serbestçe yapmaktan daima çekinmişti. Cleo bu konuda annelerini suçluyordu. Mark annesine tapıyordu, annesi de ona. Her fırsatta şarkı

söyleyip dans ederdi, en iyi yaptığı balık köftesi ve dondurulmuş bezelye tabağını hazırlarken bile. Ama onda sıradışı bir şeyler de vardı, gitmesinden önceki aylarda şarkı söylediği kadar bağırıp çağırarak ağladığı kızgın günleri de olmuştu. Mark hatırlayamıyordu ama o son birkaç hafta içinde küçük bedeninin sıkıntıyla titrediği, emekleyerek Cleo'nun yatağına gittiği pek çok gece olmuştu.

Cleo, hayatında yüzde yüz güvenebileceği tek kişiydi. Mark onun yanmdayken güvendeydi ve şu anda onu sıkı sıkı tutarken, aralarında kimsenin koparamayacağı bir bağ olduğunu biliyordu. Cleo, kollarını beline dolayarak Mark'a sarıldı.

"Evie'ye Joe'dan bahsetmedin, değil mi?" diye fısıldadı kulağına.

Hoşlanmayacağı kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Bahsetmedim tabii. Aminah biliyor mu?"

"Şüphelendiğinden eminim, zaman zaman da ağzımı arıyor ama ona söyleyemem. Sırf eğlenmek için ilçedekilerin yarısıyla sevişmem gerektiğini düşünüyor, bu yüzden ağzıma bir parça milföy tıkar ve gidip eğlenmemi söylerdi herhalde."

Cleo arkadaşını düşünürken güldü ve daha önce de yaptığı gibi onun yerinde olmayı diledi.

Kısa duygusallık anı hızlıca geçiverdi ve birkaç iş ihtimalini tartışırken Mark kahvesini bitirdi.

"Fransız dostun Alain Roussel'in seninle böbürlenir gibi bir hali var, Hırvatistan'daki tanıdığı da bizimle ilgilendi. Bu yakınlarda büyük bir yat almış, senin yapacağın bir fotomontajı ana kamaraya asarsa hayatının mükemmel olacağını düşünüyor. Bir bakmanı istiyor."

Cleo, Mark'ın yüzündeki dehşet ifadesini görünce gülmeden edemedi. Tüm masrafları karşılanan bir Hırvatistan gezisi çoğu insanı heyecanlandırırdı.

"Yat nerede?"

"Zadar'da. Ama senin için daha kolay olacaksa kaptan yatı Split'e götürecek ve orada buluşacaksınız. Bu kadar perişan durma Mark. Göreyim seni. Split güzel bir yermiş, bana öyle dediler."

Mark mesafenin uzunluğu ve internet aramasıyla kolayca fikir bulunabileceği konusunda homurdandı. Sadece son fotoğraf çekimi için oraya gitmesi gerekirdi.

"Eğer işi alırsam, Evie'nin eli iyileşene kadar gitmem, onu böyle bırakamam."

Cleo, Evie'nin geçirdiği kazayı düşünmemeyi tercih ediyordu. Bu olayla ilgili kafasında pek çok soru işareti vardı.

"Neden Evie'yi de yanına almıyorsun?" dedi. "Lulu'yla ben ilgilenirim."

Mark, Cleo'yla göz teması kurmadı ve Cleo da ilk kez kardeşi ve partneri arasında neler olup bittiğini merak etmedi. Mark'ın hayatında başka bir kadının olmasına alışması zor olmuştu. Mutlu olmasını istiyordu ama Evie yanındayken artık ablasına pek de ihtiyacının olmadığını biliyordu. Cleo, Joe'ya bu kadar âşık olmasının sebebini de iyi biliyordu. Evie'nin hayatında yarattığı boşluğu Joe doldurmuştu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Mark başını kaldırdı. "Evie'yi yanımda götürmeyeceğim ama bana muhteşem bir mücevher yapar mısın Cleo? Çok, çok özel bir şey. Yaptıklarının hepsinin güzel olduğunu biliyorum ama büyük bütçeli bir şeyden bahsediyorum."

"Tabii ki. Biraz daha detay vermek ister misin?"

Mark başını salladı. "Elbette Evie için. Hırvatistan'a gitmeden önce hazır olma şansı var mı?"

Cleo elindeki ısmarlama işleri düşündü. Gerçekçi olmak gerekirse Evie'nin eli en az üç hafta daha alçıda kalırdı, bu da ona bolca zaman kazandırırdı.

"Ne tür bir parça istiyorsun?"

"Evie'nin kişiliğini yansıtacak bir şey – bu konuda çok iyisin," dedi Mark ve Cleo da bunun genelde doğru olduğunu biliyordu. Fakat bu durumda Mark'ın istediği gibi bir şey yapabileceğinden emin değildi.

"Bana onu nasıl *gördüğünü* söyle," dedi.

Mark başını arkaya atıp sanki Evie'nin görüntüsünü çağırıyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Güzel elbette ve beni hiç bunaltmıyor ama bunlar işe yaramaz. Zeki, yaratıcı ama anlaşılması zor bir şey var onda. Bazen ulaşılmaz olduğunu hissediyorum."

Kardeşinin ifadesini izlerken Cleo sorduğuna pişman oldu. Gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Onu kaybedemem Cleo. Anlıyorsun, değil mi?"

Cleo, kardeşine doğru eğilip kolunu sıktı.

"Kaybetmeyeceksin tabii, değil mi? Sanırım ne aradığınla ilgili bir fikrim var. Özel bir şey için mi? Doğum günü olmadığını biliyorum."

Mark bakışlarını tekrar yere çevirdi ve kollarını bacaklarına dayayarak ellerini birbirine kenetledi.

"Her şeye rağmen onu sevdiğimi bilmesini istiyorum."

Cleo tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "*Neye* rağmen?"

Mark iç çekti ama başını kaldırmadı.

"Bana katlanmak kolay değil, biliyorsun."

"Saçmalık. Hepimizin kusurları var, Evie de dahil. Bence sana sahip olduğu için son derece şanslı."

"Tam öyle değil. Neyse, kendini o kadar da şanslı hissetmiyor doğrusu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona bu sabah tekrar evlenme teklif ettim."

"Ve?"

Ninova

Mark yumuşak bir sesle cevap verdi. "Hayır dedi. Ama hâlâ benim olduğunu bilmesi gerek, yüzüğümü takmasa ya da soyadımı taşımasa bile sonsuza dek bir arada olacağımızı anlamalı."

Cleo sessiz kaldı. Uzun zamandır kardeşine, Evie'nin tanıştıkları andan beri Mark'ın peşinde olduğu konusundaki şüphelerinden söz etmek istiyordu. Onu duymuş, zenginliğini ve mutsuzluğunu öğrenmiş olmalıydı. Mark, kendini geliştirmek isteyen genç ve çekici bir kadın için mükemmel bir koca adayıydı. Yine de Evie, geleceğini garanti altına alacak olan tek şeyi yapmayı, Mark'la evlenmeyi reddetmişti ve bu Cleo'ya hiç mantıklı gelmedi.

9

"Hayır Anik, dondurma yiyemezsin. Büyükannene çay içmeye gidiyoruz, tabağındaki her şeyi yemezsen sana kızar."

Aminah, eğer istiyorsa üç yaşındaki oğlunun dondurma yemesine memnuniyetle izin verirdi ama kayınvalidesi, Aminah'nın "gevşek çocuk yetiştirme tarzı"nı onaylamıyordu. Büyükannenin her ziyaretlerinden önce yaptığı çikolatalı keki yemenin çocuk için neden daha iyi olduğunu bilmiyordu ama işi bir irade savaşına çevirmekle de ilgilenmiyordu. Gereksiz gerilimlerle mahvedilmeyecek kadar güzel bir gündü.

Puseti yolun diğer tarafındaki kaldırım taşlarına yasladı ve manzaraya baktı. Anik'i pusetten aldı, deniz duvarının[1] üzerinden bakabilmesi için kaldırdı. Çocuk, küçük ayaklarını çırptı ve Aminah da duvarın üstünde durmasına müsaade etti. Onu iki eliyle sıkıca tutuyordu, alçak korkuluk biraz koruma sağlardı ama yeterli değildi. Anik de denizi en az kendisi kadar severdi, ikisi birlikte hafif dalgaların aşağıdaki kayalara çarpmasını izlediler.

"Merhaba Aminah." Evie'nin hemen yanında olduğunu fark etmeden önce sesini duydu.

"Merhaba! Seni dışarıda görmek harika," dedi Aminah. "Elin nasıl oldu?"

"Kahretsin, dürüst olmam gerekirse çok korkunç." Evie, Anik'e endişeli bir bakış attı. Ama dalgalar onu öyle heyecan-

1 Sahile yakın yapılar ve yerleşim yerlerini gelgit, tsunami ve benzerlerinden korumak için örülen duvar. (ç.n.)

Ninova

landırmıştı ki Evie'nin ne dediğini fark etmedi. "Yine de biraz temiz hava alması için Lulu'yu çıkarıp pusetini itemeyecek kadar kötü değil."

Kızgın Anik'i duvardan alan ve itiraz çığlıklarını duymamazlıktan gelen Aminah, Lulu'ya gülümsemek için eğildi. İnce kemikleri ve solgun teniyle narin görünen bir çocuktu, koyu renk saçları gevşek bukleler halinde kulaklarının üstüne düşüyordu. Aminah'ya tatlılıkla gülümsedi ve Aminah, Lulu'nun kendi gürültücü çocuğundan ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemedi.

Evie'nin soluk yanaklarına bakarak, "Ne tatlı bir kız bu," dedi.

"Teşekkürler. Taraflı olduğumu biliyorum ama çok iyi bir çocuk gerçekten." Çömeldi ve kızının başını nazikçe öptü. "Annenin küçük sevgilisisin sen, değil mi?"

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi Aminah. "İyi olduğundan emin misin?"

Evie yüzünü buruşturdu.

"Uyumakta zorlanıyorum, hepsi bu," dedi. "Elimi nereye koyacağımı bulamıyorum ve nihayetinde sürekli acı çekiyorum. Belki ileride ben de senin egzersiz tarzını benimserim, tamamen uzaklaşmak çok daha az tehlikeli görünüyor."

Sabırsız Anik tekrar duvara tırmanmaya çalışıp başarısız olurken iki kadın gülümsedi. Aminah onu yukarı kaldırdı ve arkadaşıyla konuşurken bir kolunu sıkıca beline sardı.

"Onu denizden uzaklaştıramıyorum. Kucağımda taşıyamayacağım zaman ne olacağını ancak Tanrı bilir."

Anik, annesinin sözlerine hak verirmiş gibi bir kahkaha patlattı ve annesinin koluna bastırarak aşağı yukarı zıplamaya çalıştı.

"Kes şunu Anik. Seni bırakamam. Bu tehlikeli."

Birkaç dakika öncesinden daha da solgun görünen Evie'ye

döndü tekrar. Aynı Anik gibi dalgalardan büyülenmişçesine denize bakıyordu.

Aminah sesini alçak tutarak, "Cleo sana burada bir çocuğun öldüğünü söyledi mi?" dedi.

Evie kendisine doğru dönmese bile Aminah kaşlarını çattığını görebiliyordu.

"Söylemedi," dedi Evie. "Ne olmuştu?"

"Emin değilim. On, on bir yaşlarında bir çocuk, şiddetli bir fırtına eserken duvarda yürüyerek gösteriş yapıyormuş. Cleo aşağı inmesi için bağırdığını söyledi ama çocuk inmemiş. Sonra büyük bir dalga çocuğu alıp aşağıdaki kayalara vurmuş. Korkunç olmalı. Sanırım bu korkulukları da bu yüzden koymuşlar ama buranın havasını bilirsin. Dalgalar buraya kadar geliyor."

Evie'nin dinlemediğini ve zihninde başka bir yerde olduğunu hissetti. Evie'de bazen Aminah'nın ulaşmaya çalıştığı ama başaramadığı üzüntülü bir yan vardı, tek başına kalmış gibi görünüyordu. Evie, Cleo hakkında tek bir kötü söz söylemiş değildi ama Mark'ın ablasının ondan hoşlanmadığına hiç şüphe yoktu. Ne yazık. Herkesin bir aileye ihtiyacı vardı.

Daha da somurtkan bir ifadeyle Aminah, Evie'ye baktı. Aminah'nın konuşmayı kestiğini Evie sanki az önce fark etmişti.

"Üzgünüm Aminah. Biraz ağrım var sadece. Şu salak şeyi çıkaracağım günü sabırsızlıkla bekliyorum." Rahatsızlık veren alçının kenarlarını kaşımak için elini kaldırdı. "Bak aklıma ne geldi. Senden bir iyilik isteyeceğim. Alçımı çıkaracakları zaman hastaneye gitmem gerekecek, beni götürme şansın var mı? Daha birkaç haftası var ama Mark'ın burada olup olmayacağını bilmiyorum ve beni götürmek için galeriyi kapatması gerekeceğinden Cleo'ya da sormak istemiyorum. Beni götürecek biri olursa harika olur. Tabii Lulu'yu da yanıma almam gerekecek, sorun olursa taksi ayarlayabilirim."

"Seni tabii ki götürürüm. Diğer üçü okulda ve bu küçük

Ninova

canavar da..." Anik'i sıkıca tuttu. "Büyükannesinde ya da çalışmıyorsa Zahid'de kalabilir. Mümkünse bana bir gün önceden haber ver, böylece her şeyi ayarlarım."

Evie başını sallayarak teşekkür etti fakat yine de dikkati dağılmış gibi bir hali vardı.

"Baksana Evie, büyükannemizi görmeye gidiyoruz, daima bir dolu yemek yapar. Neden sen ve Lulu da bizimle gelmiyorsunuz? Büyükannenin rahatsız olmayacağından eminim."

Evie öne doğru eğilip hızlıca Aminah'ya sarıldı.

"Teşekkürler Aminah. Sen gerçek bir hazinesin ama geri dönmem lazım. Çok uzun süre dışarıda kaldığımda Mark biraz huzursuz oluyor."

Zayıf bir gülümsemeyle Lulu'nun pusetini çevirdi. "Hoşça kal Anik," dedi. Anik kulak asmadı, dalgalarla birlikte zıplamaya devam ediyordu.

Aminah arkasından baktı ve böylesine muhtaç bir adamla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bir kez daha merak etti.

10

Elimi kırmamın üstünden haftalar geçti. Mark ilgiliydi, Cleo da evden hiç çıkmadı. Tanrıya şükür her gün bir süre galeride olması gerekiyor, çünkü buradayken Lulu'yla oynamamızı izliyor. Kazaya meyilli olduğumu düşündüğünü biliyorum ama kızıma dikkat ediyorum.

Lulu'yla yüzme seanslarımızı kaçırdım. Havuzda birlikte oynamaya bayılıyoruz, tam bir su bebeği olmaya başladı. Onu havuza götürmesi için Mark'ı ikna edemiyorum ve Cleo da alt katta eğlenerek kardeşini üzmek istemiyor. Mark, Mia'yı geride bıraktığını ve ölümünün artık acı vermediğini söylüyor ama yine de Mia'nın öldüğü yere gidemeyeceğini söylüyor. Fransa'ya gitmeden hemen önce cesaret edip ona sormuştum. Tartışma sebebimiz de buydu.

Antrenman setimi çekerken, "Neden güzel bodrumuna bir daha asla uğramayacakmış gibi davranıyorsun?" diye sordum. "Oraya pek çok kez indin, biliyorum; bu kadar büyütülecek ne var?"

Mark, hayatımda gördüğüm en anlamlı bakışlara sahip ve gözleri o an bana, havayı yarıp geçen, suyun hoyrat yüzeyinden yansıyan şimşeklerin çaktığı fırtınalı bir gündeki denizi hatırlattı.

"Gerektiğinde giderim. Kafamdaki bazı şeyleri açığa kavuşturmak istediğimde."

Yatağa oturdum ve arkaya uzanıp dirseklerimi yaslayarak sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi rahat görünmeye

Ninova

çalıştım. Mark seyahat için yanına alacağı kıyafetleri toplayıp bir valize tıkıyordu.

"Mia öldüğünde cehennem azabı çekmişsindir," dedim. "Bunu anlıyorum. Ama evin bir kısmına 'girilmez alan' muamelesi yapmazsan bu fikre alışman daha kolay olur belki."

Mark donakalmış gibiydi. Bana sırtı dönüktü ve şifonyerin üst kısmını tutuyordu. Parmak boğumlarının ne kadar beyaz olduğunu görebiliyordum.

"Ne zaman aşağı insem onu görüyorum. Vücudunun fayansların üzerine yayıldığını, yüzünün yukarı dönük olduğunu, gözlerini dikip baktığını hayal ediyorum. Ne giydiğini biliyorum, tıpkı egzersiz yaparken senin ne giydiğini bildiğim gibi. Onu hazırlanırken gördüğüm gibi seni de hazırlanırken görüyorum."

"Her gün oraya gidip gelirsen, spor salonu ve havuzu kullanırsan bu hayallerin kaybolup gideceğini düşünmüyor musun?"

Dönüp yatağa yürüdü, elimden tutup beni çekti.

"Doğru. Gel bakalım işe yarayacak mı? Haydi. Bodruma ineceğiz, böylece bunun beni nasıl etkilediğini kendi gözlerinle görebileceksin."

Direnmeye çalıştım ama karşı koyamayacağım kadar güçlüydü.

Öte yandan haklıydı. Bodrumun onu etkilediği doğruydu ve bunu bir daha asla önermeyecektim. İddiasını kanıtladıktan sonra beni orada bırakıp gitti ve Fransa'dan dönene dek onu tekrar görmedim.

Mark'ın orta katta, yatak odamızın hemen yanında bir fotoğraf stüdyosu var. Pencereleri kuzeye bakan, uçuruma oyulmuş devasa bir alan. Ressam değil de fotoğrafçı olmasma rağmen stüdyo çekimlerinde mümkün olduğunca doğal ışık kullanmayı seviyor. Kuzeye bakan bir odanın bir sanatçı için neden böyle

önemli olduğunu benim fotoğrafımı çekene dek anlamamıştım. Sıcak bir gündü ama güneş ışığının odaya giremeyeceğini, gölgeler oluşturamayacağını ve duvarların renklerini değiştiremeyeceğini fark ettim. Işık seviyesi hava durumu ya da günün saatine göre değişebilirdi ama asla sarı veya günbatımı kırmızısı renklerini almayacaktı.

Bütün sabahı orada, Fransız'ın işi üzerinde çalışarak geçirdi ve gidişattan da epey mutlu görünüyor. Akşama kadar orada olmasını bekliyordum ama ağır kapı gürültüyle kapanıyor ve yukarı, bana ve Lulu'ya doğru geldiğini biliyorum.

Mutfağa yürürken, "Çay alır mısın?" diye soruyor. Yüzeyde her şeyin ne kadar da normal görünebildiğine şaşırıyorum.

"Almayayım, sağ ol. Bugünkü işin bitti mi? Gidip alçımı çıkarttırmam lazım, çalışmıyorsan Lulu'ya bakabileceğini düşündüm."

Dolaptan bir kupa alıp tezgâha koyuyor.

"Tabii bakarım. Ben bakamayacak olsaydım ne yapmayı düşünüyordun?"

"Yanıma alacaktım. Beni hastaneye Aminah götürecek."

Mark su ısıtıcısını kapatıyor, kanepenin koluna ilişmek için o tarafa yürüyor. "Evie, bana neden sormadın? Seni götürürdüm. Bunu biliyor olman lazım."

Kulağa zorluk çıkarıyormuşum gibi gelmeyecek bir cevap bulamıyorum.

"Böyle daha kolay olur diye düşündüm ve bir süredir de Aminah'yı görmemiştim. Fakat burada olduğuna göre Lulu biraz babasıyla vakit geçirebilir."

Lulu oyun minderinde emekliyor, Mark onu gıdıklamak için dizlerinin üstüne çöküyor. Gülüyor ve elini tutuyor.

İkisine de bakıyorum ve doğru bir şey yapıp yapmadığımı bir kere daha merak ediyorum. Onu terk etmeli miyim, Lulu'yu alıp ortadan kaybolmalı mıyım? Böylece Mark hayatına devam

edebilir. Ama yapamam. Zor da olsa pes etmeye niyetim yok. Bunca zaman sonra olmaz.

Telefonum titriyor ve Aminah'nın geldiğini anlıyorum.

"Gitmem lazım. Sorun olmadığına emin misin?"

Mark ayağa fırlıyor, Lulu'yu kaldırıp kendi etrafında döndürüyor. Kendine doğru çekiyor ve bana getiriyor.

"Annene veda öpücüğü ver bakalım Lulu."

Bana gülümsüyor ve bir anlığına yüzünde ablasını görür gibi oluyorum. Bu, kararlılığımı güçlendiriyor.

Evden çıkmadan önce kızımın kadifemsi yanağını ve Mark'ın sert yanağını öpüyorum.

11

Kendimi Aminah'mn spor arabasının yolcu koltuğuna bırakırken, "Beni götürdüğün için teşekkür ederim," dedim. "Bir elin işe yaramadığı zaman, bazı işlerin bu kadar zorlaşması çok şaşırtıcı ama uzun sürmeyecek." Mark bakmayı kabul etmeseydi Lulu'yu nereye koyacağımızı düşünmeden edemiyorum ama bunu sormama gerek kalmadan cevap veriyor.

"Benim için bir zevk. Seni gördüğüme sevindim. Zahid minivanla çocukları alacak, bu yüzden bana bu araç kaldı. Özel muamele! Lulu gelirse senin arabanı alırız diye düşünmüştüm ama gelmediğine göre..."

Aminah vitese takıyor ve araba kükreyip taş parçaları saçarak hareketleniyor. Araba sürerken de diğer tüm davranışlar gibi, tamamen kendini kaptırıyor. Şu aşamada genelde tutamağa uzanırım ama bugün yapamıyorum. Bu nedenle de sağlam elimle koltuğun kenarını tutuyorum.

Anayola çıkınca, "Son günlerde görüşemediğimiz için üzgünüm," diyor. "Seni duvarın orada gördükten bir gün sonra bademcik ihtihabına yakalandım. Bademcik iltihabı! Sadece çocukların yakalandığı bir şey olduğunu sanıyordum ve çok acı verdiğini söylemeliyim. Sanki boğazım jiletlerle dolu gibiydi ve hiçbir şey yiyemiyordum. Bir haftada neredeyse altı kilo verdim!" Kendi kendine gülüyor. "Ama hiç dert değil. Birkaç dilim pasta ya da bir iki çikolatadan sonra giden kiloların hepsi ait olduğu yere dönecek. Çok sevinçliyim!"

Ninova

Aminah'nın yamndayken gülümsemeden edemiyorum ve Cleo'yla neden bu kadar iyi arkadaş olduklarını katiyen çözemiyorum. Cleo çok kontrollü, çok gergin biri. Birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Belki de yin ve yang olayıdır çünkü tamamen zıt değerlere sahiplermiş gibi geliyor.

"Gelip mikroplarımı sana da bulaştırmak istemedim," diyor. Onunla ilgili diğer konu da bu. Asla susmuyor ve bu durum da işleri kolaylaştırıyor. Ne diyeceğimi düşünmek zorunda kalmıyorum çünkü konuşmaya nadiren fırsat buluyorum.

"Söyle bakalım, sen nasılsın?" diye soruyor. "Tamam, boş ver. Bok gibiydin, biliyorum. Anlayabiliyorum, Cleo işlerin senin için -özellikle de Lulu'yla- ne kadar zor olduğunu anlatan birkaç mesaj göndermişti."

Eminim göndermiştir.

"Mark nasıl karşıladı? O aptal bodrum konusunda kahrolasıca bir paranoyak gibi davranıyor. Bak ne diyeceğim Evie, eğer gidip tekrar kaza geçirmen gerekecekse bunu evin başka bir yerinde yapabilir misin?" Yan yan bana bakıyor. "Cleo, Mark'ın yakında yine bir seyahate çıkacağını söyledi, sanırım Hırvatistan demişti. İdare edebilecek misin? Çünkü ne zaman istersen yardıma gelebilirim."

Kendi sorusuna cevap vermesini umarak bekliyorum. İlk kez bunu yapmıyor.

"Başımın çaresine bakarım. Başım sıkışırsa, Lulu konusunda Cleo memnuniyetle yardımcı olur." İyi bir yengenin böyle söyleyeceğini bildiğim için bunu söylüyorum ama Aminah ses tonumda bir şey fark edip bir anlığına bana dönüyor, gözleri hafifçe kısılıyor.

"Lulu'yu seviyor, biliyorsun." Bir sessizlik daha oldu, tam ne diyeceğimi düşünüyordum ki beni bu zahmetten kurtardı. "Cleo'nun kendi çocukları olmalıydı, belki o zaman Mark ve Lulu'yu takıntı haline getirmezdi. Bence ona tek çocuk uygun olurdu.

Ninova

Bazı insanlar öyledir. Mesela ben bayıla bayıla bir tane daha yapardım." Kıkırdadı.

"Neden yapmıyorsun o zaman?"

"Zahid inat ediyor. Zaten dört çocuğun sorumsuzluk olduğunu düşünüyor ama Anik daha üç yaşında, bu yüzden ona biraz zaman verip sonra tekrar deneyeceğim. Genelde pes eder." Sırıtıyor. "Peki ya siz? Başka çocuk düşünüyor musunuz?"

Başka çocuk olmayacak ama nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

"Çok erken," diyorum. Bu cevap kısa geliyor ve başka bir şeyler daha söylemem gerektiğini hissediyorum. Aminah, kimseyi dinlemeyen biri gibi görünür ama zeki biridir, sessizliğimden bir anlam çıkarmasını istemiyorum.

"Mark nasıl bir baba? Uzun süre ablasının, ardından da Mia'nın ilgisinin odağında oldu, rekabeti nasıl karşılayacağından pek emin değilim."

Mark'ın Lulu'ya karşı iyi olduğunu kabul etmem gerek. Tanıştığım o adam dünyayı kendinden uzak tutmak isteyen, aklı başından gitmiş ve kafası karışık bir karakterdi ve bir çocukla nasıl başa çıkılacağını bilemezdi. Ama baba olmak onu değiştirdi, en azından kızıyla olduğu zamanlarda öyle.

"Cleo'yu ne zamandır tanıyorsun Aminah?" En son sorduğumda "ezelden beri" cevabını almıştım ama bundan daha fazlasını bilmek istiyorum.

"Buraya taşındığımda tanıştık. On beş yaşındaydım ve epey huysuzdum. Öyle olmam gerektiğini hissediyordum çünkü dünyanın bu köşesinde çok az Asyalı yaşıyordu ve uyum sağlamak zordu. Cleo'yla aynı sınıftaydık ve o da biraz yalnızdı. Daima Mark için telaşlanıyor, onun iyi olması için uğraşıyordu ve diğer çocuklar canını sıkıyor, onu Mark'a bebek gibi davranmakla falan suçluyorlardı. Aksi biriydi ve popüler değildi, derken ben

geldim. İkimizin de başka kimsesi olmadığından pek de seçme şansımız yoktu. Sonra birbirimize güvenmeye başladık."

Mantıklıydı. Aralarındaki fark Aminah'nın yoluna devam etmesiydi. Bir kocası, dört çocuğu ve bir dolu arkadaşı vardı. O ve Zahid kendi hallerinde mutluydular; evleri gürültülü, sevgi dolu ve eğlenceliydi.

Diğer yandan Cleo'nun tek arkadaşı Aminah'ydı. Bir keresinde bana başka kimseye ihtiyacı olmadığını söylemişti çünkü daima Mark'a sahip olacaktı. Onun için her şeyi yapacağını ve ister doğru ister yanlış olsun her yaptığını görmezlikten geleceğini biliyorum. Mark da biliyor.

12

Elimdeki alçı çıkalı bir hafta oldu ve çok rahatladım. Lulu'yu tekrar kucağıma alıp evin içinde en sevdiği müzikle dans edebiliriz. Ninnileri pek sevmiyor ama görünüşe göre Ed Sheeran'a bebeklere özgü bir aşk duyuyor ve her dans ettiğimizde onu istiyor.

Yarın Mark yine gidecek. Hırvatistan'a bir araştırma gezisine çıkacak ve günlerdir bu yüzden sızlanıyor.

"Neden yatı görmem gereksin ki? Yapmaları gereken tek şey bana istedikleri boyutları söylemek, sonrasını halledebilirim. Çok komik, Cleo onlara böyle çalışmadığımı neden söylemedi bilmiyorum."

Onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum ama hepsinin boş laf olduğunu da biliyorum. Her zamanki gibi gidecek.

Cleo daha erken geldi ve Mark'la gitmen için hâlâ geç değil dedi ama Lulu'dan ayrılmak istemediğimi söyledim. Diğer taraftan Cleo'yu izlemeyi olağanüstü bir eğlence olarak görüyorum.

Ona blogdan ilk bahsedişimizi hatırlıyorum. Mark'a fotoğrafların parasını ödeyemeyeceğimi söylememin üstünden üç hafta geçmişti ve Cleo'yu o zamandan beri görmemiştim ama Mark'ın babamın öldüğünü ona söylediğini biliyordum. O zamanlar çift değildik ama Mark'ı anlamaya başlamıştım ve ilk defa Cleo'ya danışmadan bir şey yapmış olabileceğini düşünüyordum. O akşamın ilerleyen saatlerinde yanıldığımı anladım.

Galeri ve siparişlerle ilgili konuşmak için Cleo'yu işten dö-

Ninova

nerken bir şeyler içmek üzere evine davet etmişti. Orada olacağımı bilmediği, kapıdan içeri girdiği an belli olmuştu.

Hepimiz kanepelere yerleştik, Mark ve ben yan yanaydık ve Cleo karşımızdaydı. Rahat görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Gözleri Mark'ınkilere çok benziyordu, gri ve anlamlı; varlığımın kafasını karıştırdığını biliyordum. Sadece bir müşteriydim, öyle değil mi? Hatta faturayı ödeyemeyen bir müşteri.

Mark, galeriyle ilgili boş boş konuşup durdu, sanki ablasının vereceği tepkiden korkuyormuş gibi uygun zamanı beklediğini görebiliyordum. En sonunda blog konusunu açtı, birkaç haftadır üzerinde çalıştığımızı ve bu fikrin onu çok heyecanlandırdığını anlattı. iPad'im yanımdaydı, siteyi açıp ekranı Cleo'ya çevirdim. Şaşırdı. Ama şaşırdığı şey tasarım değildi. "Neden arkamdan iş çeviriyorsunuz?" diye sordu, kaşları çatıldı.

"Arkandan iş çevirmiyoruz," dedi Mark, gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, Evie babasının parasıyla ilgili problemler nedeniyle bana yardım edebilecek bir şey yapmak istedi. Teklif etti, başta emin olmasam da harika görünüyor ve senin de memnun olacağını düşünmüştüm. İyi bir sürpriz olması gerekiyordu. Daima daha iyi tanıtım yapmaktan bahsediyorsun ve bu bana iyi bir tanıtım gibi geliyor."

Cleo başını bana çevirdi. Beni ölçüp biçtiğini görebiliyordum. Mark'la ikisinin arasına mı girmeye çalışıyordum yoksa babasını henüz kaybetmiş zavallı bir genç kadın mıydım? Mark'ın blogla ilgili heyecanına hâlâ karşılık vermemişti ve Mark kızmaya başlamıştı.

"Yüzündeki o ifadeyi sil Cleo. Bu bize masraf çıkarmayacak ve iyi bir tanıtım. Evie, tasarım bitene kadar bunu gizleyip sürpriz yapmamızı istedi ve ben de bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm."

Hâlâ şaşkın bir suratla bana bakıyordu, ben de umutlu göründüğüne inandığım bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Bakın ne diyeceğim," dedim. "Neden sohbet etmeniz için ikinizi birkaç dakika yalnız bırakmıyorum? Mark, hiçbir şeye dokunmadan stüdyonun birkaç fotoğrafını çeksem olur mu? Profesyonel olmadığımı biliyorum ama blog için çalıştığın yerin fotoğraflarına ihtiyacım var ve zamanın olduğunda daha iyilerini çekip değiştirebilirsin."

Rahatsızlığını kontrol altında tutmaya çalışan ablasına bakarken dikkati dağılmış halde bana kafa salladı, özür dilemenin eşiğinde olduğunu görebiliyordum ama ne için özür dileyeceğinden tam olarak emin değildim.

Fotoğraf çekmek üzere iPad'imi alıp yanlarından ayrıldım, sessiz oturma odasını geride bıraktım. Belli ki Cleo benim duyamayacak kadar uzaklaşmamı bekliyordu.

Stüdyonun kapısına varana kadar merdivenden indim, kapıyı açıp gürültüyle kapanmasına müsaade ettim. Holde öylece duruyordum. Her sözcüğü duyabiliyordum.

"Bunun küçük bir şey olduğunu biliyorum Mark. En nihayetinde aptal bir blog sadece. Ama Evie'ye dikkat etmelisin. Ona güvenmiyorum."

Şarap şişesinin masaya ağır bir şekilde indiğini duydum.

"Tanrı aşkına Cleo. Derdin ne senin? Bizden bir kuruş bile almıyor, bunu yapması için birine para ödememiz gerekseydi muhtemelen şu kahrolasıca fotoğraflar kadar pahalıya mal olurdu."

"Geçtiğimiz haftalarda eskisine göre daha iyiydin ve bunun kısmen Evie'nin fotoğraflarıyla ilgili çalışmana bağlı olduğunu biliyorum. Başka bir kadın tarafından kapana kıstırılmanı istemiyorum, hepsi bu."

Neredeyse gözle görülebilecek kadar yoğun bir sessizlik vardı. Mark'ın bundan sonra ne yapacağı ya da söyleyeceği hakkında fikrim yoktu. En sonunda sesi öyle alçaldı ki onu güçlükle duyuyordum.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ne demek olduğunu biliyorsun. İş işten geçene kadar Mia'yla ilgili gerçek hislerini bana söylemedin ve hayatında daha fazla hata yapmanı istemiyorum."

"İş işten geçene kadar mı? Kimin için iş işten geçene kadar?"

Mark'ın sesinde ölümü andıran bir ton vardı. Ablasına kızdığını hemen hemen hiç duymamıştım ama şu an kızgınlığını merdivenin dibinden bile hissediyordum. Yine de bu durum Cleo'yu caydırmadı.

"Sana uygun değildi. Sana da işine de inancı yoktu. Seni teşvik etmedi ve fotoğraf işinin bir hobi olduğunu düşündü. Baksana öleli hemen hemen iki yıl oldu, seni ne kadar kötü etkilediğini görebiliyorsun değil mi?"

Sessizlik daha da arttı.

"Cleo, Mia'sız daha iyi olduğumu söylerken aynı zamanda ölmesinin iyi bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir iç çekiş duyuldu. "Hayır elbette! Bunu asla söylemem."

"Peki buna inanan aslında ben olsam ne derdin? Görünüşteki üzüntüm aslında, benim için ne kadar kötü olduğunu bildiğim ve belki de onsuz daha iyi olduğumu düşündüğüm için duyduğum suçluluktan ileri geliyorsa? Ne derdin?" Bir duraklama oldu, ardından da sert bir zeminde şiddetle itilen bir sandalyenin sesi duyuldu. "Evie'yi bulacağım. Birimiz dönüşü olmayan yola girmeden önce senin de gitmeni öneririm."

Stüdyonun kapısını sessizce itip açtım ve aynı sessizlikle tekrar kapattım.

13

Mark gitti. Dün, günün büyük kısmını evde bizimle kalmak için bahane arayarak geçirdi. "Zengin adamlara yaltaklanmak" dediği şeyi yaptığı için içi rahat değil ve artık eskisi gibi bir münzevi olmasa da bu tür şeylerden hâlâ hoşlanmıyor.

Bu öğleden sonra, gönüllü olduğum hayır kurumunda görev başında olmam gerekiyor. Telefonlara bakma sırası bende. Araba kullanamadığım için haftalardır gitmiyordum ama bugün de sözümden dönmek zorundayım. Bir bahane sunmak için Harriet'ı aramam gerekecek.

Harriet James'i ilk gördüğümde yerel haberlere çıkmıştı, bir mahkeme salonunun dışında müvekkili adına konuşuyordu. Siyah saçlı, şık, zayıf bir kadın, saçlarını sıkıca atkuyruğu yapmıştı, yargıcın kararının neden yanlış olduğunu açıklarken kahverengi gözleri şevkle parlıyordu. Harriet'ta etrafındakileri susturan bir güç vardı, konuşma tarzından öyle etkilenmiştim ki internette onu araştırdım. Hayır işleriyle yoğun olarak uğraştığını öğrenince yardım teklif ettim ama yaptıklarımın ayrıntılarını Mark'a anlatmadım.

Fakat şu an onu arayıp bir kez daha özür dilemeliyim.

Telefonu açtığında, "Selam Harriet," diyorum.

"Merhaba Evie, nasılsın? Seni özledik. Elin nasıl oldu?"

Harriet'ın sesi her zaman olduğu gibi canlı ve etkileyici geliyor ama o an saatine baktığını ve bunun ne kadar süreceğini merak ettiğini gözümde canlandırabiliyorum. Umursuyor ama

Ninova

umursaması gereken çok insan var ve bir gün içinde buna yetecek kadar saat yok.

"İyi. Alçı çıktı ama bugün öğleden sonra gelmeye pek hazır değilim. Saat üçte görev başında olmam gerekiyordu ama seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Harriet'ın sesi değişiyor. Bir şey olduğunu sesimden anlıyor ve bir anda dünya kadar zamanı varmış gibi oluyor.

"Ne oldu? Bir sorun olduğu sesinden anlaşılıyor. Mevzu ne?"

"İyiyim Harriet. Benim için endişelenme lütfen." Sesimin çatladığını duyabiliyorum ve onun da duyduğunu biliyorum.

"Oraya gelmemi ister misin? Yalnız mısın?"

Burnumu çekiyorum. "Gerçekten iyiyim. Lulu yanımda ve sanırım bugünü onunla geçirmem gerekiyor."

"Bak, konuşmak istemiyorsan seni zorlamayacağım. Ama sır saklamaya alışkınım. İş açısından sorun yok. Fikrini değiştirirsen bana nasıl ulaşacağını biliyorsun. Gece ya da gündüz fark etmez Evie." Söyleyecek bir şeyim olup olmadığını görmek için duraksadı ama sessizliğim her şeyi anlatıyordu. "Nasıl olduğuna bakmak için yarın arayacağım. Kendine iyi bak Evie, tamam mı?"

Harriet konusunda kötü hissettim ama başka seçeneğim olmadığını biliyordum, telefonu kapattım. Bugün beni görmesine müsaade edemezdim.

Lulu kestiriyor, uyanırsa onu bebek monitöründen duyacağım, bu yüzden ellerimi meşgul edecek bir şeyler bulma isteğiyle mutfağa giriyorum ve böylece zihnimin de meşgul olacağına dair boş bir umuda kapılıyorum. Burada Aminah'yla görüşüp hızlı bir öğle yemeği yiyecektik ve sonra sığınma evine gidebilmem için Lulu'yla ilgilenecekti. Cep telefonuna bir mesaj göndererek gelmemesini istedim. Bir an için bundan ya da ses tonumdan ne anlam çıkaracağını merak ediyorum. Gözden kaçırmayacak. O da Harriet gibi fazlasıyla zeki.

Aklım önceki geceye gidiyor. Mark yatmaya karar vermişti ve ben de birazdan arkasından gideceğime söz vermiştim. Ama bu yeterli değildi, beni yanında istiyordu. Yolculuğa çıkmadan önceki geceydi ve yakın olmamızı istediğini söyledi. Sözümü tutacağımdan şüphelenmiş olmalı, bu yüzden ben yumuşayana kadar bekledi.

Sevişmek isteyeceğini biliyordum, bu da ritüelin bir parçası. Gitmeden hemen önce ve yolculuktan döndükten hemen sonra; ama buna uymayı gitgide daha zor buluyorum ve kendimi çekmem aramızda ciddi bir sorun haline geliyor.

En son yolculuğundan önce tutkusuna teslim olmayı reddedişim ikimiz açısından da acı vericiydi. Ama nasıl yapabilirim? Benden çok fazla şey istiyor. Kalbim kırılıyor.

Ona neden bu kadar planlı programlı olması gerektiğini sorduğum zaman, "Seninle sevişmek, senden uzakta yalnız başımayken düşünecek bir şey veriyor bana," dedi. "Döndüğümde gitmiş olacaksın diye korkuyorum, bu yüzden her seferinde birlikte geçirdiğimiz son zaman olabilirmiş gibi geliyor."

Gideceğimi mi yoksa Mia gibi öleceğimi mi düşündüğü pek anlaşılmıyor.

"Geri döndüğümde," dedi. "Sana sanki yeniden sahip oluyorum. Seni tekrar bana ait hissediyorum. Sonra tekrar sakinleşiyorum."

Bazen onu rutinlerinden kurtarmaya çalışıyorum ama her defasında inatçı bir dirençle karşılaşıyorum.

"İşleri belli bir şekilde yapmak bana bir güven hissi veriyor. Ben, hayır biz, kurallara bağlı kaldığımız sürece her şey yolunda gidecek. İşte böyle hissediyorum."

Yola çıkmasından hemen önce bir noktayı kanıtlamaya çalışmanın ikimizi gaza getirmek dışında bir şeye yaramayacağı belli, o yüzden bırakıyorum. Her şeye rağmen tuhaf şekilde onu anladığımı keşfediyorum. Kafasının, üstün gelmek için yarışan

Ninova

birbiriyle bağlantısız fikirlerle dolu olduğunu biliyorum; pek çoğumuz düşüncelerimizdeki aşırılıkları dizginlemeye, duygularımızı yönetmeye çalışıyoruz ama Mark bir sanatçı olarak onların özgürce dolaşmasına izin vermek zorunda olduğunu hissediyor. Kurallara ihtiyacı var çünkü bu onun duygularını kontrol altında tutma yöntemi ve dün gece de diğerlerinden farklı değildi.

Kollarını belime sarıp kısık sesle konuştu. "Ben yokken sana beni hatırlatacak bir şey vermek istiyorum Evie. Gerçi şu an onu sana veremem. Sabaha kadar beklememiz gerek. Şu an tek istediğim sensin."

Sesindeki gülümseme tonunu duyabiliyordum ve olacaklarla ilgili heyecanlı olduğunu da biliyordum – bu da ritüelin bir başka parçası, bu kısımda beni beklentiyle doldurması gerekiyor.

Aminah'nın öğle yemeğine geleceği saatten on beş dakika sonra ön kapının zili çalıyor ve gönderdiğim mesaja rağmen zile durmadan basan kişinin o olduğunu biliyorum. Gelmemesini yazdığım mesajımı görmemezlikten gelecek çünkü yemeği neden iptal ettiğimi bilmek ve bunu yüzüme bakarak sormak isteyecek. Eğer hastaysam yardım etmek isteyecek.

Ama içeri girmesine izin vermeyeceğim.

Zile sert bir şekilde uzun uzun basıyor ve cevap vermediğim için nasıl da kızdığını hayal edebiliyorum. Derken telefon çalıyor ama ona da cevap vermiyorum. Her an Lulu'yu uyandırabilir, oysa uyuması gerek. Belki Aminah gider ama bundan şüpheliyim.

Mutfakta, yerden tavana yükselen uzun ve dar pencerenin yanında duruyorum. Bu pencere evin yan tarafındaki bahçeye bakıyor ve deniz manzarası kadar harika olmasa bile bakımlı çimenlerle bitkilere, özellikle de parlak yeşil kafalarını kumlu topraktan çıkarmaya çalışan çiçek soğanlarına veya güllerin yaz başında patlayan tomurcuklarına bakmaktan keyif alıyorum.

Yan bahçe, bir yanında ev diğer yanında deniz ve araziyi çevrelemek için yarım daire şeklinde kıvrılıp yükselen beyaz duvar sayesinde halkın bakışlarından korunuyor. Üç araba alacak büyüklükte bir garaj duvara yaslanmış ve bahçeye doğru çıkıntı yapıyor, beyaz duvarları yabanasması ve hanımeliyle kaplı.

Camdan dışarı bakmaya devam ediyorum. Zili istediği kadar çalabilir ya da telefonumu istediği kadar arayabilir, kapıya bakmayacağım.

Beş dakika sonra duruyor ve Lulu ağlamaya başlıyor. Yanma gitmem gerek. Ama henüz değil. Tekrar uykuya dalabilir.

Zihnim beni Mark'ın gidişinden hemen öncesine götürürken hiçbir şeye odaklanmadan pencereden dışarı bakıyorum. Aminah'nın bahçede olduğunu anlamamdan hemen önce oluyor bu. Garajdan girip bahçe kapısından çıkmış olmalı. Bana çıldırmış gibi el kol sallıyor, telefonunu işaret ediyor.

Yavaşça ona dönüyorum, bir anda donakalıyor. Eve doğru yürümeyi kesip telefonu tuttuğu elini aşağı indiriyor. Bana bakarken gözleri kocaman açılıyor. En fazla iki üç saniye sonra yüzümü ondan saklamak için perdeyi indiriyorum.

Ama gördüğünü biliyorum. Sağ gözümün etrafındaki mavi ve kırmızı deriyi gördü.

14

Galeriye birinin geldiğini bildiren gizli zili duyduğunda Cleo, potansiyel bir müşteriye Marcus North'un o bölgede çekilmiş son manzara fotoğraflarından birini övmeye kendini kaptırmıştı.

Yeni gelen kişiye gülümsemek için başını çevirince gelenin Aminah olduğunu gördü ve Aminah gülümsemesine karşılık vermiyordu. Arkadaşına sorgulayıcı bir bakış atarken bir anlığına odaklanamadığı için muhtemelen müşterisini kaybetmişti. Cleo'nun bakışını takip ederek müşteri de başını kapıya doğru çevirmişti ki bu da dikkatinin fotoğraftan uzaklaşmasına yol açmıştı.

Gülümseyerek, "Bir düşüneceğim," dedi, elini karısının beline koyarak kadını kapıya doğru yönlendirdi.

Cleo hayal kırıklığına uğramıştı. Birkaç dakikası daha olsaydı adamı avcuna alacağından emindi. Yine de bu Aminah'nın suçu değildi. Endişeli görünüyordu.

Kapı, potansiyel müşterilerin arkasından kapanırken Aminah, "Özür dilerim," dedi.

Cleo, içinde büyüdüğünü hissettiği iç çekişi bastırdı. "Sorun değil. Yine de bir resim satsam harika olurdu. Bir şekilde yeteneğimi kaybettim sanki. Neyse, senin burada ne işin var?" dedi. "Öğle yemeği için Evie'ye gideceğini, sonra da Lulu'ya bakacağını sanıyordum."

Aminah, alışılmadık biçimde sessizdi ve Cleo'nun sözünü bir kez bile kesmemişti.

"Hayırdır?"

Aminah, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii. Cevap vereceğimi garanti edemem çünkü soruya göre değişir ama sor." Ciddi olmadığını göstermek için arkadaşına gülümsedi.

Aminah soruyu düşünüyormuş gibi bir an duraksadı.

"Mark'ın öfke sorunları olduğunu düşünüyor musun?"

Cleo bunu beklemiyordu.

"Hangi akla hizmet bana bunu soruyorsun? Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Zor bir soru değil."

Cleo sessiz kaldı. Burada bir şeyler dönüyordu – Aminah'nın söylemediği bir şey.

"Hayır." Sözcüğü gereğinden daha sert bir vurguyla söyledi ama ayrıntı verme gereği duymadı.

"Bağırma bana Cleo. Sormak zorundaydım."

"Peki ama neden? Kontrolünü kaybettiğini falan gördün mü hiç? Evie sana onun hakkında yalanlar mı söylüyor yoksa?"

Aminah'nın yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu, bu en basit tabiriyle sıra dışıydı. Bir an için ikisi de konuşmadı.

"O olay... Hani yıllar önce siz çocukken olan... Sen daima bunun Mark'la alakasının olmadığını söylerdin ama onu korumak için mi böyle söylüyordun?"

Aminah'nm hangi olayı kastettiğini hemen anladı. On beş yaşında tanışıp arkadaş olmalarından çok önceydi ama şehirdeki herkesin bildiği bir hikâyeydi. Cleo'nun aklına getirmeyi reddettiği bir hikâye... Aklını yukarıda ciyaklayan martıların, sura çarpan dalgaların ve uzun, keskin bir çığlığın seslerine kapattı.

"O konuya hiç girme Aminah. Mark'la hiç alakası yoktu ama bana bütün bunların neyle ilgili olduğunu söylemelisin."

Aminah sustu, ne yapacağını düşünürmüş gibi yanağının içini ısırdı.

Ninova

"Hayır," dedi. "Söylememe gerek yok. Sorduğum için kusura bakma. Unutalım gitsin."

"Asla olmaz! Kardeşimi suçlayıp sonra da bu saçma sapan fikirleri nereden aldığını benden gizleyemezsin." Cleo aşırı tepki verdiğini biliyordu ve Aminah'nın şaşkınlığını gözlerinden okuyabiliyordu. Ne var ki kendini tutamamıştı.

"Evie mi bir şey söyledi? Mark, yanına taşınmasına asla izin vermemeliydi."

Aminah arkadaşına isteksizce güldü. "Onu suçlamıyordum ayrıca eğer doğru hatırlıyorsam Evie taşınma konusunda bir süre direnmişti. En sonunda yumuşadığı zaman altı aylık hamileydi."

Bu doğruydu. Evie, beklenmedik bir şekilde hamile kalmasından önce Mark'ın uzun süreli bir ilişki teklif etmediğini söylemişti. Bu yüzden Mark'ı kendine ya da çocuğa bağlanma konusunda zorlamayacaktı. En sonunda Mark istediğinin gerçekten bu olduğuna Evie'yi ikna etmek zorunda kalmıştı.

"Evet ama bu geçmişte kaldı. Bak, Evie eğer Mark'ın bir şekilde ona zarar verdiğini söylüyorsa..."

"Onunla konuşmadım, o yüzden de hiçbir şey söylemedi."

Cleo, Aminah'nın söylemediği bir şeyler olduğunun farkındaydı ve arkadaşının kimi korumaya çalıştığından da emin değildi.

Aminah, "Söylediğimi unut," dedi.

"Nasıl unutabilirim?"

"Çünkü gerçekleri öğrenene kadar ne sana ne de başka birine bir şey söyleyeceğim."

"Hangi gerçekler? Ne saçmalıyorsun Aminah?" Cleo, kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Arkadaşının şüphelerini tetikleyen şeyin ne olduğunu bilmese de Aminah'nın neyi kastettiğini tam olarak biliyordu, son zamanlarda kendisinin de şüphelendiğini inkâr edemezdi ama hepsini ısrarla reddetmişti.

Fakat bunu kabul etmesinin hiç yolu yoktu. "Eğer Mark'ın bir şekilde zarar verdiğini söylediyse Evie'yi kendi ellerimle öldürürüm."

Aminah'nın yüz ifadesi Cleo'ya bu kez çok ileri gittiğini söylüyordu. Arkadaşını bunu kastetmediğine inandırması gerekiyordu ama iş işten geçmişti. Aminah başka bir şey söylemeden dönüp kapıya yürüdü.

Cleo, "Öyle demek istemedim Aminah," dedi fısıltıyla. "Evie'ye zarar vermem."

Aminah kapıya ulaştığında omzunun üstünden arkasma baktı ve Cleo bir anlığına arkadaşının ona inanmadığını gördü. Hem neden inansındı ki?

Cleo ellerini başının iki yanına kaldırdı ve sanki bu anıyı zihninden böyle uzaklaştırabilirmiş gibi sertçe bastırdı. Sadece bir an sürmüştü – bir anlık delilik, tek bir itiş, şokun etkisiyle kocaman açılmış bir çift göz, hâlâ geceleri uykusunu kaçıran keskin bir çığlık.

15

Aminah gittikten sonra ne yapacağına karar vermesi Cleo'nun sadece otuz saniyesini aldı. "Açık" yazılı tabelayı "kapalı"ya çevirdi, çantasıyla arabanın anahtarlarını aldı, alarmı ayarladı ve galeriden koşarak ayrıldı. Alçak sesle Evie'ye küfrediyordu ama onu görmeli ve Aminah'nm böyle söylemesine neden olacak ne söylediğini öğrenmeliydi.

Yol birkaç dakika sürdü, Cleo'nun arabası uzun beyaz duvarın yanında sertçe durdu. Bu tarafta pencere olmamasını anlıyordu ama şu an bu durum onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Partnerinin ablasının aniden çıkıp geldiğini fark ettiği an Evie'nin yüzünü görmek isterdi. Mark bir süre önce Cleo'dan gelmeden önce aramasını istemişti ve Cleo o zamandan beri haber vermeden uğrayabileceğini hiç düşünmemişti. Ama Mark, bunu yaptığı için onu kesinlikle affederdi.

Arabadan fırlayıp ön kapıya yürüdü, ahşaba sertçe vurdu, bir yandan da zile basıyordu.

Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi.

Evie'nin onu içeri almayacağını biliyordu. "Sıçayım," diye mırıldandı.

Bahçeye buradan girmeyi umarak garaja baktı. Kapıyı tekmeleyip sarstı ama kilitliydi. Son bir tekme daha indirip eve doğru döndü. Eğer Evie onu yok yere görmezlikten geliyorsa o da içeri kendi kendine girmenin bir yolunu bulurdu.

Aklına aniden "acil durum" anahtarını son kullandığı günün görüntüleri üşüşmeye başladı. Mia'nın öldüğü gündü ve aslında

Ninova

bir değil iki defa kullanıdığını hatırladı. İlk defasında bugünkü gibi öfkeyle içeri girmişti ama mantığı onu durdurmuştu. Sakinleşmeliydi. O korkunç gün ve ardından yaşananlar tekrarlanamazdı.

Anahtarı çantasında sakladığı güvenli yerden çıkarıp kilide soktu. Döndürmeye çalıştı ama anahtar kımıldamadı. Kilidin düzgün hizalanmaması ihtimalini düşünerek kapıya yaslandı ama yine de dönmedi.

Bunun tek bir sebebi olabilirdi. Kilitler değişmişti.

Döndü ve anahtarı uçurumun kenarından bütün gücüyle aşağıdaki kayalara fırlattı.

Cleo arabasına döndüğünde cep telefonunu eline aldı, büyük ihtimalle açmayacağını düşünerek Mark'ı aradı.

Şaşırtıcı bir şekilde iki kez çaldıktan sonra açtı.

"Selam," dedi Mark. "Hayırdır?"

Görünüşe bakılırsa ablasının kendisiyle sohbet etmek için arayabileceği Mark'ın aklına gelmemişti ama bu sefer bir sorun olduğunu düşünmekte haklıydı.

Cleo, "Evie'yle konuştun mu?" diye sordu damdan düşer gibi.

"Henüz konuşmadım. Uçaktan yeni indim, yata ulaşınca onu arayacaktım, taksi şoförüne göre yarım saat içinde orada olacağız. Sorun mu var?"

Cleo bir an duraksadı. Bu işi alma ihtimalini etkileyebilecek bir şey söylemek istemiyordu çünkü endişelenirse odaklanamazdı. Hatta dönüp hemen eve gelebilirdi. Kendini daha yavaş nefes almaya zorladı.

"Hayır ama birden ona uğramaya karar verdim, sen yokken kendisine eşlik edecek bir arkadaş isteyip istemediğini soracaktım."

"Hadi canım! Bu pek senin yapacağın bir şeye benzemiyor."

"Zalimlik etme Mark. Onunla iyi geçinmeye çalışıyorum, ayrıca Lulu'ya da bayılıyorum."

Bir kahkaha duydu.

"Cleo, hiç de çalışmıyorsun. Hem onu görmeye gitmek için benden izin almana gerek yok biliyorsun."

"Biliyorum ama kapıya cevap vermiyor. Dışarıda olabileceğini düşündüm, bu yüzden ona bir not bırakmak için eve girecektim ama anahtarım da kapıyı açmıyor gibi görünüyor."

Bir an sessizlik oldu.

"Hayır. Açmaz. Kilitleri değiştirdik."

Cleo gözyaşlarının sıcak baskısını hissetti. Kardeşi onu evinin dışında bırakmıştı. "Neden bunu yaptınız? Tanrı aşkına, sizden başka anahtarı olan tek kişi benim."

"Kişisel bir şey değil Cleo. Evie taşındıktan sonra şu güvenlik firmalarından biriyle anlaşmamızı önerdi, böylece ben siparişler için dışarıdayken zaman zaman gelip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edeceklerdi. İyi fikir olduğunu düşündüm ve yaptıkları ilk şey de kilidi daha sağlam bir şeyle değiştirmek oldu. Hepsi bu."

"Peki bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Affedersin, hiç aklıma gelmedi. Her şeyi Evie halletti. Sadece kilidin değiştiğini biliyordum çünkü bana bir anahtar vermiş ve güvenlik şirketinin ısrar ettiğini söylemişti."

Cleo, şimdi kendisine bir anahtar verip vermeyeceğini sormak istiyordu ama reddettiğini düşünmek bile korkunçtu.

"Gerçekten neler oluyor Cleo?"

Ona bir şey söylemeliydi, aniden aklına geldi.

"Evie gittiğinde Lulu'ya Aminah'nın bakması gerekiyordu ama Evie iptal etmiş. Bir sıkıntısı olabileceğini düşündüm. Belki de gitmiştir, Lulu'yu da yanında götürmüştür. Oranın nerede olduğunu biliyor musun? Gönüllü olarak çalıştığı yerin?"

"Hayır, bilseydim de söylemezdim. Yaptıkları hayır işinin

türünden dolayı orada çalıştığını kimseye söylememesi gerekiyor. Sanırım Samaritan'lar[2] gibi. İnsanlar hattın diğer ucunda tanıdıkları biriyle karşılaşabileceklerine inanırlarsa aramaktan vazgeçebilirler. Oraya gittiğini ve yaptıklarının işe yaramasını umduğunu biliyorum ama hepsi bu."

Tabii ki Mark'a anlatmış olmalıydı. Mark'ın bir yardım hattını araması pek de ihtimal dahilinde değildi ama saklanması gerekmeyen bir şeyi saklamak tam da Evie'nin yapacağı bir şeydi.

"Duyan da onun işe yaramaz bir hayır kurumunda değil de FBI'da çalışan bir gizli ajan olduğunu sanabilir."

Telefonun diğer ucundan sinirli bir iç çekiş duydu.

"Affedersin," dedi. Evie'nin Mark'la aralarını açmasına izin veriyordu ve bunun bir daha olmasına fırsat vermemeliydi. Bu hafta Mark'ı zaten bir kez hayal kırıklığına uğratmıştı – istediğini yapacak zamanı olmadığı için değil, o işe karşı herhangi bir bağlılık hissetmediği için.

"Üzgünüm Mark... Evie için istediğin gümüş parçayı bitiremediğim için de özür dilerim, düşündüğümden daha fazla şey vardı."

"Sorun değil. Bak, kapatmam gerekiyor – sanırım marinaya yaklaşıyoruz. Takı konusunda endişelenme. Ne planladığımı katiyen bilmiyordu. Ona başka bir şey verdim, böylece senin yapacağını başka zamana saklayabiliriz."

Mark telefonu kapattı.

Cleo arabada on dakika daha oturdu, ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Aminah, net bir şey söylemese de bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyor gibiydi. Bu şey her neyse Cleo'nun onu düzeltmesi gerekiyordu. Evie ile Mark'ın arasında sorun olması onu mutlu edebilirdi ama Evie giderse Lulu'yu da kaybederdi. Bu olamazdı.

---

2 Büyük Britanya ve İrlanda'da faaliyet gösteren bir yardım kuruluşu. (ç.n.)

Ninova

16

Mark on gündür evden uzakta ve bu umduğundan daha uzun bir süre. Dönüş yolunda, fotoğraflarından bazılarını bir sergiye dahil etmekle ilgilenen bir galeriyle konuşmak için birkaç gece Londra'da kalması gerekiyordu ve eve gidip iki gün sonra tekrar gelmektense burada kalmak daha mantıklıydı.

O ilk günden beri ne Cleo'yu ne de Aminah'yı gördüm ama Cleo'nun evin önünde duran arabasında bir süre oturduğunu biliyorum. Kapıda bir gözetleme deliği var ve hayal kırıklığıyla ayaklarını direksiyona vurmasını izledim. Cleo da Aminah da beni aramaya çalıştı ve birkaç günlüğüne onları görmezlikten gelsem bile telefonu bir noktada açmam gerektiğini biliyordum.

En sonunda Cleo'yla konuştum. Mark benden bir süre daha orada kalacağını Cleo'ya açıklamamı istedi, onunla konuşmak istemediğini çünkü garip davrandığını ve bu işi o olmadan halletmek istediğini söyledi.

"Dürüst olmak gerekirse onu mutlu etmemiz iyi olur Evie. Sadece hepimiz için endişeleniyor."

"Hepimiz" derken kendisini ve Lulu'yu kastediyor. Yine de bunu söylersem elime bir şey geçmeyecek.

Mark uzaktayken daha farklı. Bazen gitmeden önce aramızın nasıl olduğuna bağlı olarak, o yokken hiç konuşmuyoruz. Bu kadar nefret ediyorsa neden hem kendini hem de hepimizi bu duruma sokuyor bilmiyorum. Ama hevesini kırmıyorum. Aslmda onu teşvik ediyorum. Bazı zamanlar uzakta olmasını istiyorum. Her zaman burada olsaydı imkânsız olurdu.

Bugün gerçek bir sevgiyle konuştu, eve gelmeyi ve bizimle birlikte olmayı sabırsızlıkla beklediğini söyledi. Cevap vermeye çalışıyorum ama bazen zor oluyor. Beklediğini hissediyorum, onu sevdiğimi söylemem için beni zorluyor.

Bazen sözler ağzımdan çıkıyor. Çoğunluklaysa çıkmıyor ve eve döndüğünde bunu sorun haline getireceğini biliyorum. Oyunu etkili şekilde oynamayı başaramadığım için pişman olacağım. Gelecek acıyı düşününce Mark'ın yaklaşmasına izin vermek çok zor.

Yine de istediğini yapıp Cleo'yu aradım. Konuşma kısa sürdü. Aminah'ya Mark hakkında ne söylediğimi bilmek istedi ve ben de ona hiçbir şey söylemedim dedim– bu kesinlikle doğruydu. Lulu'yu görmeye gelip gelemeyeceğini sordu, ben de Mark döndüğünde gelirse daha iyi olacağını söyledim. Bundan hoşlanmadı, galiba arkadaş olabilirmişiz gibi davranmaktan ikimiz de vazgeçtik. Birbirimize doğru kelimeleri söylemeyi başardığımız bir noktaya geldik – boş bir kutunun etrafındaki süslü ambalaj kâğıdı gibi.

Gerçi şimdi önemli değil.

Aminah'ysa farklı bir konu tabii. Gözüme ne olduğunu öğrenmek için tekrar tekrar arıyor.

"Ah," diyorum ona. "Gözümdeki morluğu soruyorsun. Fark ettiğini düşünmemiştim. Lulu yaptı. Bezini bağlıyordum, o da bacaklarıyla tekmeler atıyordu ve güm, küçük ayağı doğruca gözüme girdi."

"Peki beni bahçede gördüğünde neden kapıyı açmadın o zaman?" diye soruyor ki bu mantıksız bir soru değil.

"Çünkü gerçekten fark edeceğini düşünmemiştim ve seni içeri alırsam görür görmez en kötüsünü düşüneceğini varsaydım – ya başka bir aptalca kaza geçirmişimdir ya da yumruklanmışımdır." Bu fikrin saçmalığına biraz gülüyorum. "Mazeret

bulmaya çalışmaktansa kimseyi görmemek daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Kimse sana inanmaz, öyle değil mi?"

Aminah sessiz kalıyor ve galiba bana doğrudan sorsun mu sormasın mı diye düşünüyor. Ama daha önce söylediklerime bakılırsa yalan söyleyeceğimi biliyor. Yani pek de anlamı yok.

"Şunu aklından çıkarma Evie, ben senin arkadaşınım," diyor. "Birine ihtiyacın olursa beni ara. Olur mu?"

İşte o an bunun yeterince uzadığını anlıyorum. Her şeyin durmasının zamanı geldi. Çok yakında bitmesi gerek.

Mark evde. Öğleden sonra, akşama doğru geldi, eve girdi, çantasını kapının yanında bıraktı, kendini kanepeye atıp bacaklarını uzattı.

"Bir daha bu kadar uzun kalmama izin verme Evie, kâbus gibiydi."

Yüzümde bir farklılık görmüyor, ama zaten on gündür yoktu ve bu süre içinde herhangi bir morluk iyileşirdi. Sadece Aminah biliyor ve Mark'a söylemesi pek de olası değil.

Mark, Lulu'yu yıkayıp yatırdı. Lulu'nun kıkırdadığını ve Mark'ın ona şarkı söylediğini duyabiliyorum. Babasını seviyor ve bu da her şeyi daha zor hale getiriyor.

Geç oldu. Akşam yemeği için kaliteli bir şarap açtık ve ben "ayıklığın canı cehenneme" dedim. İlk şişe bittiğinde bir tane daha açtık. Mark ara vermeden gece boyunca içti ve ben bile ara sıra içtiğim küçük bardaklardan fazlasını içtim. Bana Hırvatistan gezisini anlattı.

"Yat gezisi fikrine çok meraklı değilim, yine de aslında güzeldi," dedi. "Ayrıca bana duvar resmi için bazı fikirler de verdi. Ama seni ve Lulu'yu çok özledim."

Bizim de onu özlediğimizi söylemem gerektiğini biliyorum ama söylemedim.

"Biliyorsun Evie, birlikte yaşaması zor biri olduğunu kabul eden ilk insan benim. Seni deli eden yönlerim var. Ama bir şekilde beni idare ediyor gibisin. Buna ne kadar değer verdiğimi bilmeni istiyorum. Daha fazla uğraşacağım, söz veriyorum."

"Mia'yla da böyle miydin?" diye soruyorum kısık sesle.

"Bilmem. Kendine başka birinin gözünden bakmak zor ama Mia senden çok daha açık sözlüydü. Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünüyordu." Şarabından uzun bir yudum aldı. "Çocukken zorbalığa maruz kaldım, bunu sana daha önce de söylemiştim. Bir daha kimsenin beni ezmesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim, bu yüzden de Mia bana ne yapacağımı söylerken ben muhtemelen... Ah, bilmiyorum. Ölümünden sonraki bir yılımı keşke daha iyi koca olsaydım diyerek geçirdim, bunu biliyorum."

"Yine de Cleo'nun sana ne yapacağını söylemesine izin veriyorsun. Arada ne fark var?"

Mark şaşırmış görünüyordu. "Bana patronluk tasladığını mı düşünüyorsun?"

Kahkaha attım. "Mark, sana söylediği her şeyi yapıyorsun!"

Yüz ifadesi değişti. Cleo'yu eleştirmeye cesaret ettiğim için bana kızdığını görebiliyordum. Büyüyüp tartışmaya dönüşmeden önce konuyu kontrol altına almalıydım.

"Fakat bu makul. Senin ablan o ve tek yapmak istediği senin mutlu olduğundan emin olmak. Bunda yanlış bir şey yok."

Paris'teki Alain Roussel, Mark'ı arayana dek akşamımız oldukça iyi gidiyordu. Onda ev numaramızın olduğunu bile bilmiyordum ve Mark'ın verdiğine inanamadım. Belki de Cleo'ydu.

Görünüşe bakılırsa Mösyö Roussel, Mark'ın bir an evvel Paris'e gidip onu görmesini istiyordu. Fotoğraflar hakkında fikirleri vardı. Mark ona şu sıra zor olacağını çünkü tamamlaması gereken işleri olduğunu söyledi ama Roussel gelmesi konusunda inat ediyordu. Bozuk İngilizcesini oturduğum yerden duya-

Ninova

biliyordum ve ödediği parayı düşününce Mark'ın onun isteğine göre hareket etmesi gerektiğini açıkça söylüyordu.

Mark'ın ruh hali üstündeki etkisi çok belirgindi.

Telefonu çarparken, "Bu piçe siktirip gitmesini söylemek istiyorum," dedi. "Bu stresi çekmeme gerek yok."

Sonra konuşma kesildi ve ruh hali de bozuldu.

Mark'ın yorgun olduğunu ve yatması gerektiğini söylemesi uzun sürmedi. Sinir küpüne dönmüş halde, uyuma şansı çok az ya da hiç yok. Benim de onunla gitmemi istediğini biliyorum ve her şeye rağmen ona katılıyorum. Paris'e gitmeyi planlamadan önceki birkaç gün moralini yüksek tutmasını istiyorum, artık ne kadar becerebilirsem.

Ama bu zor. Hayal ettiğimden de zor.

17

Mark'ın dönüşünü izleyen beş gün hızlı ve makul derecede uyumlu geçiyor, yine de sinirlerimi kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. Sorun şu ki ne olacağını biliyorum. Paris'e gitmesinden önceki gecenin her anını hayal ettim ve gördüklerim hiç hoşuma gitmedi. Ama şimdi o gece geldi ve ben korkuyorum.

Mark'a bir hediye aldım ve dün geldi – tam zamanında. Onu bu kadar önemsediğim için mutlu olup heyecanlanmasını istiyorum. Hediyem bir teleskop, aylardır bir teleskop almaktan bahsediyordu çünkü oturma odasının penceresinden gökyüzünün görüntüsü nefes kesici. Her şey paketlendi ve bu gece bir veda hediyesi olarak Mark'a verilmeyi bekliyor. Ona Paris'ten dönmeyi iple çekmesine yol açacak bir şey olduğunu söyleyeceğim. Şu an yatak odamızda ama biz yatana kadar görmeyecek.

Odanın her tarafına mumlar yerleştirdim ve çarşafları değiştirdim. Hava bu kadar sıcak olunca üstümüze sadece bir çarşaf atarız, yorgan örtünmeyiz. Yatak odasındaki perdeleri asla kapatmayız. Kimse içerisini göremiyor. Ay, gökyüzüne saçılmış bulutların arasından kısa süreliğine çıkıp odayı bir projektör gibi aydınlatıyor. Her şey harika. Gözüm yatağın üzerindeki fotoğrafa takılıyor.

Bu benim resmim – Mark'ın babam için çektikleri arasında en sevdiği bu. Kaygısız görünüyorum, rüzgâr saçlarımı yanaklarıma doğru savurmuş ve gözlerim kahkahayla aydınlanıyor. Yüz ifadem, şu an hissettiklerimden daha fazlası olamayacak bir mutluluk duygusunu yansıtıyor.

Ninova

Mark'ın yatmaya hazır olduğunu söyleyeceği anı beklemek için oturma odasına dönüyorum ve o an geldiğinde, yatak odasına inen merdivene doğru ilerlerken kulağına fısıldıyorum. Seyahate çıkmadan önce küçük sürprizler ayarlayan her zaman Mark olmuştur ama bu gece sıra bende.

"Sana bir sürprizim var." Konuşurken ellerimi omuzlarının arkasına koyuyorum. Merdivende önümde duruyor, dönmeye çalışıyor ama izin vermeyeceğim. "Yatak odasında."

Odaya girdiğimiz zaman ışığı yakmak için elimi uzatıyorum. Küçük bir çıt sesi geliyor ama başka bir şey olmuyor. Salondaki ışıklar da sönüyor.

"Hay lanet," diyor Mark. "Sigorta attı galiba." Kapının yanında duruyor, görünüşe bakılırsa içeri girmek istemiyor.

Göğsümde bir çırpınma hissediyorum ama o anda ay bana yardımcı oluyor, kibrit bulup mumları yakmama yetecek kadar bir süre için bulutların arasından kendini gösteriyor.

"Bu, parlak ışıktan daha iyi değil mi?"

Bunu beklemiyordu, gözlerinde bir ilgi kıvılcımı görüyorum. Bu halim ilgisini çekiyor. Hediyesi siyah ve altın renkli bir kâğıtla sarılmış ve büyük bir fiyonkla süslenmiş halde yatağın üzerinde duruyor.

Paketi açmakla yanıma gelmek arasında karar veremediğini görebiliyorum.

"Açmaya başla. Gidip sana makas getireyim. Bence bu paketi açabilmek için parmaklardan daha fazlasına ihtiyaç olacak."

Sadece birkaç dakikalığına odadan çıkıyorum, ışıklar hâlâ kapalı.

"Sigortayı kapatıp açacaktım ama sigorta kutusunda hangi anahtarın kapalı olduğunu göremedim," diyorum. "Mumlar işe yarıyor, değil mi? Şimdilik bunun için endişelenmeyelim. Sana paketi açman için bir şey getirdim."

Mark bana dönüp kollarını uzatıyor. "Seni sevdiğimi biliyor-

sun, değil mi Evie?" diye soruyor. Başımı omzuna yaslıyorum.

Onu nazikçe iterek, "Hadi," diyorum. "Hediyeni açsana."

Mutfaktan aldığım uzun, sıyırma bıçağını ona verip yatağın diğer tarafına geçiyorum.

Mark bana tanıdığım bir ifadeyle bakıyor. Gözleri heyecanla parlıyor ama bunun sebebi benim hediyem değil. Bıçağı tutup keskin kısmına bakıyor.

"Gittiğim zaman beni unutmanı istemiyorum," diyor. "En büyük korkumun bu olduğunu biliyorsun. Sabah için çok özel bir şey hazırladım ama belki de şimdi almalısın."

Yatağın çevresinden bana doğru geliyor. Oluyor. İşte nihayet o an geliyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Oda karanlık. O böyle olmasını seviyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor: Kendisine bakan nefret dolu gözleri görmeye tahammül edemiyor. Ama sesleri seviyor – eti yaran kırbacın çatırtısı ve boğuk çığlıklar.

18

Çavuş Stephanie King, yardım çağrısı geldiğinde o akşam görevde olmamayı tüm kalbiyle isterdi. Jason'la birlikte penceresi olmayan beyaz duvardaki kapıyı açtıklarından beri kötü şeyler olacağını biliyordu. Ama bu kadar kötü olmasını beklemiyordu.

Ağlayan çocuğu bulması için Jason'ı gönderdikten sonra Stephanie en azından bir cesedin bulunduğu odada yalnız kaldı. Gelişlerinden birkaç dakika sonra duyulan o belli belirsiz iniltiden başka, birinin hâlâ hayatta olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu ve Stephanie de o sesin bir hayal olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Yine de riske atamazdı. Emin olmalıydı. Vücutların ikisi de kanlar içinde kalmış çarşaflara dolanmıştı ve ikisinden birinin, yaşanan vahşetten sonra nasıl sağ kalmış olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Stephanie potansiyel kanıtları yok ettiğini biliyordu ama hayatı korumak da onun göreviydi, bu yüzden fenerini yere doğrulttu ve yatağın, cesetlerin tortop olduğu uzak tarafına doğru cesaret edebildiği kadar hızla ilerledi. Soruşturma için hayati önemde olabilecek herhangi bir şeyi bozmamaya özen gösterdi.

Görünen tek bir yüz vardı ve bu bir ölünün yüzüydü. Hiç şüphe yoktu. Gözleri kocaman açılmıştı ve bir şey görmediği belliydi. Stephanie, fenerinin ışığını doğrudan bu gözlere tuttu ama hiçbir hareket olmadı.

İkinci kişinin yüzü, karmakarışık haldeki kanlı çarşaf yığınının altına gizlenmişti ve Stephanie eğilip ince çarşafın altından omzuna dokunmak için elini uzatınca genç kadının üst bede-

Ninova

ni aniden yükseldi, başı yataktan sarktı. Stephanie ürperdi, geri çekildi, korkudan ya da dehşetten çılgına dönmüş bir çift göz kendisine bakarken derin bir üzüntü çığlığı sessizliği böldü.

Bir şey yapmasına fırsat kalmadan bir bağırış ve koşma sesi duydu. "Çavuş, iyi misin?"

Stephanie başını kapıya doğru çevirdi. "Çocuk nerede?"

Jason cevap vermedi. Yatakta yatan zayıf bedeninin belden yukarısı çıplak, teni kanla kaplı o şekline kasvetle baktı. Kadının ilk haykırışı artık hıçkırıklara dönüşmüştü ve Jason da bulunduğu noktaya kök salmış gibiydi.

Stephanie, "Jason – çocuk?" diye sordu.

"Güvende. Yürüyemeyecek kadar küçük, şu an karyolasında." Gözlerini kızdan ayırmıyordu.

"Evi kontrol etmemiz gerek. İçeri biri girmiş gibi görünmüyordu ama emin olmalıyız. Çocuk güvendeyse bodrumu kontrol edin. Aşağıda spor salonu ve havuz var."

Stephanie yataktaki kadına doğru eğildi. "İyi misin? Yaralı mısın?"

Kadının kollarında ve göğsünde bazı kesikler olduğunu görebiliyordu ama kanın tek nedeni bunlar olamazdı. Kadın boş bir ifadeyle ona baktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Stephanie tekrar uzandı ve kadının tenine dokundu. Akşamın sıcağına rağmen teni soğuktu, kadının şokta olduğunu fark etti.

Stephanie omzunun üzerinden geriye baktı.

"Jason, neden hâlâ buradasın? Git – her tarafı ara ve bu odaya bir daha adımını bile atma. Henüz yok etmediğim kanıtları korumak için elimizden geleni yapmamız gerek."

Telsizini aldı ve gözlerini yataktaki genç kadından ayırmadan acilen bir ambulans gönderilmesini istedi. Biliyordu ki kısa sürede her yer dedektifler, olay yeri inceleme görevlileri ve sağlıkçılarla dolup taşacaktı. Burayı onlara devretmekten memnun olurdu.

Etrafa baktı, yatağın yakınındaki sandalyede bir şal gözüne ilişti. Uzanıp kadının omzuna sardı.

Bir kez daha, "İyi misin?" diye sordu. "Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Kadın başını önüne eğdi, titriyordu ama çocuğun çığlığıyla yukarı baktı, vücudu kaskatı oldu.

Gözleri ilk kez Stephanie'ninkilerle buluştu. "Lulu?" dedi.

"Senin kızın mı?" Kadın hızlıca başını salladı. "O iyi. Karyolasında. İlk fırsatta ona ulaşacağız. Ama şu an için güvende. Aramamız gereken başka biri var mı? Meslektaşım çevreyi kontrol ediyor zaten ama bana söylersen çok işimize yarar."

Gölgeler arasına gizlenmiş davetsiz bir misafirin olmayacağını zaten biliyordu. Orada biri olsaydı bile çoktan giderdi, silahını geride bırakması da pek ihtimal dahilinde değildi.

Gözleri, kimsenin dokunmaması gereken yegâne kanıta döndü. Yastığm üzerinde, ölü adamın kesik boğazmın hemen yanında duran pahalı bir sıyırma bıçağının paslanmaz çelikten kabzası fenerin ışığında parlıyordu ve kesici kısmı da kanla kaplıydı.

Stephanie sağlık ekibinin geldiğini duymamıştı. Yatak odası evin denize bakan tarafındaydı ve teselli etmek için elinden geleni yapsa da yataktaki kadının hıçkırıkları azalmamıştı bile. Olaya başka birinin karışıp karışmadığını da ne doğrulamış ne de inkâr etmişti. Çok uzak olmayan bir odada ağlayan bebeği duymak da sıkıntı veriyordu ve ahşap merdivenden aşağı inen ağır botların sesini duyunca rahatladı.

En sevdiği sağlık görevlisi kısık sesle, "Hey Steph, nasıl gidiyor?" diye sordu. Stephanie gibi o da bu eve daha önce gelmişti. Sadece geçen sefer uğraştıkları şey, bodruma inen merdivenin dibindeki parçalanmış cesetti.

"İyiyim Phil. Ama orası suç mahalli, bu yüzden bastığın yere dikkat et."

"Işıkları açamaz mıyız?"

"Kesilmiş galiba. Adli tıpçılar gelene kadar bir şeye dokunmak istemiyorum."

Stephanie, Phil'le birlikte yatağa baktı.

"Biri ölmüş, biri de tahminime göre ciddi bir şokta," dedi kısık sesle.

"Peki. Bize bırak."

Stephanie başını iki yana salladı. "Kalsam daha iyi olur, böylece neye dokunduğunu görebilirim. Ama gerçekten gidip bebeği de almam lazım. Sesi çok üzgün geliyor fakat buradan da ayrılamadım."

"Mümkün olduğunca hızlı hareket ederiz."

Phil partnerini -Stephanie'nin daha önce hiç görmediği genç bir kadını- kapının yanında bırakıp yatağa doğru gitti. "Orada kal Lynne, ambulanstan bir şey almamız gerekebilir," dedi. "Gerek yoksa ikimizin ortalıkta dolanmasının bir anlamı da yok."

Yatağın karşıdaki ucuna yürüyüp adama doğru eğildi. Ölümü ilan etmek, sağlık görevlisinin işiydi ve yüksek sesle ilan etmeden Stephanie'ye bakıp başını salladı. Hâlâ ölü adamın sırtına yaslanmış halde duran kadına doğru eğildi.

"Tamam tatlım," dedi. "Adın nedir? Ben Phil, sağlık görevlisiyim."

Hıçkırıklar daha da yükseldi.

Phil, yatağa çıkma izni almak için Stephanie'ye baktı, o da omuz silkti. Kızın yaralarının kötü olmadığından ve ölümün eşiğinde durmadığından emin olmaları gerekiyordu, görünüşe göre bunu yapmanın tek yolu da buydu. Fenerini ona tutarak ciddi bir yara olup olmadığına baktı ama örtünün altına girmeden emin olmak zor olacaktı.

"Yaralandın mı canım?" diye sordu. Kadın önce bir şey söylemedi ama sonra sertçe başını salladı. "Tamam, bu iyi. Sana ba-

kabilmem için biraz şu tarafa döner misin? Birkaç kesik var ve derin olup olmadıklarına bakmam gerek."

Stephanie bir an için kımıldamayacağını sandı ama sonunda sol koluna yaslanarak kendini yatakta sürükledi.

Phil tekrar, "Bana adını söyler misin canım?" diye sordu ama cevap gelmedi. "Tamam. Seni hızlıca kontrol edeceğim ve sonra hastaneye götüreceğiz. Şoktasın sanıyorum. Lynne, sedyeye ihtiyacımız olmayacak gibi görünüyor, o yüzden gidip bebeğe bakar mısın lütfen?"

"Lulu?" Kadın sanki çocuğu unutmuş gibi bu kelimeyi zorlukla söyledi.

Phil, "Telaşlanma," dedi. "O iyi. Sadece birinin ona sarılmasına ihtiyacı var, bu yüzden endişelenme. O ufaklık senin kızın, öyle mi?"

Kadın başını salladı ve o an, çocuğun odasından yükselen kızgın ağlama sesi zayıf bir inlemeye dönüştü.

"Lynne'in ufaklıklarla arası çok iyidir. Kendini strese sokma."

Phil konuşurken bir yandan da kadında kanama olup olmadığını kontrol ediyordu ama bıçağın kollarında ve göğsünde açtığı bazı yaralar dışında kadın iyi görünüyordu. Stephanie'ye bakıp başını salladı.

Stephanie, kadını oradan çıkarmaları gerektiğini biliyordu. Adamın cesediyse patolog gelene dek aynı yerde kalacaktı ve bunun ne zaman olacağını ancak Tanrı bilirdi. Fakat genç kadın çıkarılmalıydı.

Jason'm merdivenin yukarısında koşturduğunu duyabiliyordu ve bu da Dedektif Müfettiş Brodie'nin işi devralmak için geldiğini gösteriyordu.

Stephanie sıcakladığını hissetti. Brodie'yi görmek istemiyordu ama nasıl kaçacağını da bilmiyordu.

Kapıdan çıkmadan önce sağlık görevlisiyle kısık sesle konuştu. "Bana bir isim lazım Phil."

Phil başıyla onaylayıp nazikçe kadınla konuştu. Stephanie cevap verdiğini duydu ama kelimeleri anlayamadı.

Phil yataktan kalmasına yardımcı olurken, "Evie Clarke," dedi.

Stephanie, "Peki Evie, yanındaki adamın adını söyleyebilir misin?" diye sordu.

Evie bu kez başını kaldırdı. Stephanie, titreyen mumların oluşturduğu derin gölgelerde kadının gözlerini net olarak göremiyordu.

"Adı Mark North."

"Peki bu gece burada neler olduğunu biliyor musun Evie?"

Evie Clarke başını çevirip Stephanie'nin gözlerine baktı. Bir süre konuşmadı, Stephanie bekledi. Evie birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı.

"Onu öldürdüm," dedi.

19

Sağlık görevlisi, Evie'yi termal battaniyeyle sarıp sarmalarken Stephanie arkasından gelen bir ses duydu.

"Stephanie, seni görmek ne güzel."

O derin İskoç aksanını nerede olsa tanırdı. Omzunun üstünden amirine bakarken kayıtsız kalmaya çalıştı. Sakal bırakmıştı ve dalgalı saçları biraz uzamıştı. Ona yakışmıştı.

"Sizi görmek de öyle efendim," dedi ve aldığı karşılık nazik bir gülüş oldu. Angus Brodie, onu gördüğünde profesyonelliğin arkasına saklanması gerektiğini bilecek kadar tanıyordu Stephanie'yi. Bu adamın, düşüncelerini ele geçirmediği bir saatinin bile olmadığını yerel polis gücünün öğrenme ihtimali kabul edilir şey değildi.

Gus, Evie Clarke duymasın diye sesini alçak tutarak, "Evet, neler oluyor burada?" dedi.

Stephanie ona döndü. "Kadınla birlikte bir memuru hastaneye göndermemiz ve senin de onunla konuşman gerekiyor."

Gus, parçaların birleştirilmesini istemedi.

"Çok güçsüz," dedi Stephanie. "İhtar verilmedi ama adamı kendisinin öldürdüğünü söylüyor."

Gus şoke olmuş gibi görünüyordu. "Hay sıçayım," dedi. "İşler karmakarışık hale gelecek."

"Üzgünüm, öyle bir anda söyleyiverdi, onu uyarmak hiç aklıma gelmemişti. Gerçekte olduğundan daha fazla yaralandığını sanmıştım."

Ninova

"Senin hatan değil Steph. Daha sonra inkâr etmeyeceğini umalım. Ederse, savunma bunu kabul etmez."

Gus ensesini ovuşturmak için elini kaldırdı. Bir sorun hakkında düşünürken bu hareketi yaptığını Stephanie sık sık görüyordu.

"Nasıl yapacağız?" diye mırıldandı. "Hastaneye gitmesi gerek ama daha başka neler yumurtlayacağını Tanrı bilir." Sesini hafifçe yükseltti. "Gitmeye hazır mısın Phil?"

Phil başını sallayarak onayladı, bir kolunu Evie'ye doladı ve onu kapıya doğru yönlendirdi.

"Onu yukarı çıkarıp oturt, biraz ısınsın. Götürmeden önce onunla konuşmam gerek."

Phil, Stephanie ve Gus'ın yanından geçip merdivene doğru yavaşça yürürken tekrar başını salladı.

"Sanırım en iyisi onunla yukarı çıkıp başka bir şey söylemesi ihtimaline karşı uyarmak ve sonra da onu tutuklamak," dedi Gus. "Umarım yanlış bir karar aldığım için fırça yemem."

Uzun bir nefes verip Stephanie'nin elindeki fenere uzandı. Sadece başparmağı bileğinin iç tarafına dokunduğunda bile Stephanie zıplamamak için kendini zor tuttu. Gus feneri önce yatağa tuttu, sonra odada gezdirmeye başladı. Stephanie sessizce durup detayları kavramasını izledi. Gus bir sahneyi çözümlemekte her zaman iyiydi.

"Işıklara ne olmuş?" Tenleri arasındaki temasın Gus üzerinde hiç etkisinin olmadığı belliydi.

"Bilmiyoruz. Teknisyenler hepsini kontrol edene kadar sigorta kutusunu kurcalamak istemedim."

"İkisinin de kimliğini biliyor muyuz?"

"Kadın Evie Clarke. Yataktaki adamsa Mark North, ilçede bir galerisi var. İş çevrelerinde kendini Marcus olarak tanıtıyor."

"Biraz gösterişçi biri gibi geldi."

Stephanie gülümsedi. "Sanırım bu ablasının fikriydi."

Gus, "Bunu nereden biliyorsun ki?" diye sordu.

"Burada daha önce de bulunmuştum."

Gus ona doğru dönüp kaşlarını kaldırdı. "Aa, bana bahsettiğin olay bu. Ölü Amerikalı. Karısı değil miydi?"

"Öyleydi, evet." Gus'ın yüzü ifadesizdi, Stephanie ona bu anıyı anlattığında nerede olduklarını hatırlamadığından emindi. İlk kez bütün geceyi birlikte geçirmişlerdi ve o zamanlar her şey mümkün görünüyordu.

"Hatırlatsana."

"Mia North - hemen hemen üç buçuk yıl önce, alt kata inen basamakların dibinde ölü bulundu. Düşüşünden, çözülen ayakkabı bağı sorumlu tutuldu. Cesedi Mark North'un ablası Cleo bulmuştu. Cinayet olduğuna dair hiçbir kanıt yok, kadın öldüğü sırada görünüşe bakılırsa kocası uçaktaydı. Onu döndükten hemen sonra görmüştüm, gerçekten kendini kaybetmiş gibi görünüyordu."

Gus başını salladı. "Teşekkürler. Belirgin bir bağlantı yok ama bir evde iki ölüm bana pek de olası gelmiyor. Evie Clarke başka bir şey söyledi mi?"

Stephanie başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, sadece onu öldürdüğünü söyledi."

"Gidip onunla konuşsam iyi olur. Gelmek ister misin?"

"Hayır. Evie'nin kızıyla şu an sağlıkçılardan biri ilgileniyor ama onun da ambulansla gitmesi gerekecek. Ona ne olacağını öğrenene kadar çocukla ilgileneceğim."

Gus bu kez tamamen ona doğru döndü. Parmağını uzatıp yanağına hafifçe dokundu.

"Sorun olmadığına emin misin?"

Stephanie gözlerindeki endişeyi görmemezlikten gelerek elini itti.

"Tabii ki eminim. Neden sorun olsun?"

Döndü ve onu kapıda öylece bıraktı. Gus'ın kendisini izlediğini biliyordu ama arkasını dönmedi.

Ninova

20

Stephanie geldiği zaman çok sakin olan bu ev şimdi kendi işleriyle uğraşan, fısıltıyla konuşan insanlarla doluydu. Evin ışıkları hâlâ yanmadığı için daha önce karanlık olan odalar şimdi parlak ark lambalarıyla[3] aydınlatılmıştı. Başka bir kadın memur Lulu'ya bakmayı teklif etmişti ama Stephanie çocuğu başkasına verme konusunda isteksizdi. Fakat Gus'un merdivenden indiğini görünce çocuğu hemen diğer kadına uzattı.

Gus en alt basamağa inmişti ve Stephanie konuşmak için onu beklediğini biliyordu. Memur, içecek bir şeyler bulacağını söyleyerek Lulu'yu yukarı götürdü; Stephanie de Gus'ın onu takip edeceğinden emin şekilde Lulu'nun karanlık yatak odasına geri döndü.

"İyi olduğundan emin misin Steph?" diye sordu.

Stephanie, aralarında fiziksel bir obje olsun diye karyolanın diğer yanma yürüdü.

"İyiyim. Evie ne söyledi?"

"Tam da bana söylediğin şeyi. İhtar ettim ve tutukladım. Adamı öldürdüğünü doğruladı. Avukatı olmadan başka bir şey söylemeyiyse reddetti."

"Avukatı var mı?"

"Harriet James."

"Ne?" Harriet James, ülkenin bu kısmındaki en üst düzey avukattı. Kadın haklarının ünlü bir savunucusuydu ve istismar

3 İyonlaşmış ksenon gazına elektriksel potansiyel uygulayarak ışık üreten bir lamba türü. (ç.n.)

Ninova

kurbanı kadınlarla çocuklarına barınak sağlayan bir hayır kurumu kurmuştu. Sertti, cesurdu, kimsenin gözünün yaşına bakmazdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Gus. "İşin içinde Harriet varsa, dava kolay olmayacak demektir."

"Evie'nin onu aramasına izin verdin mi?"

"Riskli bir karardı, umarım doğru olanı yapmışımdır. Normalde olsa gözaltına almana kadar beklerdim ama ben yanındayken aramasında bir sakınca görmedim. Harriet süreci biliyor – Evie biriyle konuşmadan önce dikkatlice muayene edilmeli, örnekler toplanmalı ve fotoğraflar çekilmeli. Bekleyeceğini söyledi ama işimiz biter bitmez de müvekkilini görmek istiyor."

Stephanie, "Evie sana başka bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Sadece çocuğun, halası Cleo North'un yanına gidebileceğini söyledi. Birini bu iş için görevlendirdim."

O an Gus'ın telefonu çaldı.

Sanki son yarım saatte yaşananlar onu yormuş gibi duvara yaslanarak telefonu yanıtladı. "Angus Brodie."

Stephanie, bulunduğu gölgeli köşeden onu inceleme fırsatı buldu. Aynı polis teşkilatında memur olsalar bile aralarında millerce mesafe vardı ve birbirlerini nadiren görüyorlardı. Ama şu an, başını daha önce pek çok kez yasladığı geniş omuzları eskisi gibi davetkâr görünüyordu. Belki gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri biraz derinleşmişti ama iyi görünüyordu. Fazlasıyla iyi.

"Evet efendim," dediğini duydu. "Hayır, anladım. Çavuş King şu an yanımda. Ona vereyim." Bir an sessiz kaldı. "Tamam. Anlaştık öyleyse." Telefonu kapattı.

Stephanie biraz rahatsız göründüğünü fark etti.

"Ne oldu?"

"Görünüşe bakılırsa bir süre önce kariyer gelişimi hakkında

Ninova

konuşmuşsunuz ve geçici olarak CID'de[4] görev almak istemişsin."

"Aylar önceydi. Biliyorsun bunu."

"Biliyorum. Görünüşe göre zamanın geldi. Çok sayıda memur tatilde ve şüpheli bir ölümle uğraşmak için yeterli personelimiz yok. Şu andan itibaren bana rapor vereceksin."

Stephanie aniden soğuk terler döktüğünü hissetti. Oda sıcaktı, gidip bir pencereyi açtı. Aşağıdaki kayalara vuran dalgaların sesi bir yandan rahatlatıcıydı ama bir yandan da doğanın bazı güçlerinin kontrol altına alınamayacağını akla getiriyordu.

"Bu çok saçma Gus, biliyorsun bunu."

Gus bir an sessiz kaldı. "Ne yapmamı istiyorsun? İşe yaramaz olduğun için seninle çalışmayacağımı mı söyleyeyim onlara? Yoksa ilişkimizin birlikte çalışmamıza engel olduğunu mu?"

Arkasını dönmeden, "Hangi kahrolasıca ilişki?" dedi. Kendi sesinde, hissetmemek için çok uğraştığı yakıcılığı duydu.

Bu odada Gus'la daha fazla kalamazdı. Stephanie karyolanın etrafından yürüyüp kapıya yöneldi. Bir an için yanından geçerken Gus'ın ona elini uzatacağını düşündü ama o an genç olay yeri araştırmacılarından biri başını içeri uzattı.

"Bunu görmek isteyebilirsiniz efendim."

Stephanie, Gus'ın yüzüne baktı, dudaklarını biraz daha sıktığını gördü. Ardından Gus derin bir nefes alıp kızın peşinden gitmek için kapıya doğru döndü.

"Bu baktığım şey nedir?"

Stephanie, Gus'ın teknisyenle konuştuğu yatak odasının dışında duruyordu ama söylediği her şeyi duyabiliyordu.

"Bu anahtar efendim."

Belli ki kız şalterlerin kapağını sökmüş, kablolar hâlâ bağlıyken Gus'a doğru eğmişti.

---

4 Criminal Investigation Department - Cezai Soruşturma Departmanı. (ç.n.)

Ninova

"Kusura bakma ama elektrikçi değilim," dedi. "Bana tane tane anlatman lazım."

"Şuradaki kabloyu görüyor musunuz?" dedi. "Bu, akımın geçtiği tel ve terminale girmesi gerekiyor ama buraya getirilmiş. Işık açıldığında doğruca kısa devre yaptırır ve bu da sigortayı attırır."

"Kasıtlı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunu söylemek benim işim değil ama ya profesyonel olmayan biri kendi kendine yaparken kurcalamış ya da kasten yapılmış. Sorun şu ki birinin bu düğmeyi kurcalaması için bir neden göremiyorum, epey yeni görünüyor."

Jason'ın merdivenin yukarısından yükselen sesiyle Stephanie'nin dikkati başka yöne çevrildi. Yapabileceği daha iyi bir şey olmadığı için yeni gelenlere yatak odasını göstersin diye Jason'ı orada bırakmıştı.

"Aşağısı bayan," dedi. Stephanie, bu hanımefendinin İçişleri Bakanlığı patoloğu Molly Treadwell olduğunu varsaymıştı. "Bayan" hitabının onu eğlendireceğini bildiğinden gülümsedi. Önce ayakları merdivende belirdi, en sonunda kendisi de görüş alanına girdi. Asla acele etmeyen ve daima nefes nefese kalan Molly, günün veya yılın hangi zamanı olursa olsun aynı görünüyordu. Stephanie, koruyucu giysisinin altına siyah bir pantolon –rahat olsun diye bir beden büyük– ve yarısı dışarı çıkmış beyaz bir bluz giydiğini biliyordu. Gri saçları da her zamanki gibi topuza benzer bir şekilde toplanmıştı.

Molly, "Merdivenin tepesinde duran şakacı da kim?" diye sordu.

"Jason – stajyer," diye yanıtladı Stephanie. "Sana bayan dediği için gurur duyman lazım, onu korkutmuş olmalısın."

Molly kıkırdayıp yatak odasının kapısına yürüdü. Stephanie'ye bakarak kaşlarını kaldırdı. "Hımm, şu bizim biricik ve tek Angus Brodie'miz değil mi? Ne de şanslıyım!" diye fısıldadı.

Ninova

Fısıltıyı duymayan Gus döndü.

"Burada olduğuna sevindim Molly," dedi. "Cesedi mümkün olduğunca çabuk hareket ettirmeliyiz, böylece odayı düzgün şekilde arayabiliriz."

"Her şey zamanında – acele işe şeytan karışır."

Stephanie odaya adımını attı ve Molly yatağa doğru ilerlerken sessizce kapıda durdu.

"Vah vah! Zavallı adamın pek de şansı olmamış değil mi?"

Kısık sesle ahenksizce mırıldanmaya başladı; Stephanie, Gus'ın bakışını yakaladı. Her şeye rağmen kısaca birbirlerine gülümsediler.

Bu iş biraz zaman alacaktı. Molly buralardaki en hızlı çalışan olmasa da titizliğinden şüphe edilemezdi. Gus, cesedin koruyucu çantaya konulmasına ve morga taşınmasına onay verene dek onunla kalacaktı ama Stephanie'nin orada olmasına gerek yoktu.

Evdeki tüm bilgisayar ve telefonları bulma işlemine başlayacaklardı ve bir şekilde Mark North'un ölümüne yol açan hikâyeyi çözmeleri gerekecekti.

Önceden planlanmış mıydı? Evie kışkırtılmış mıydı? Stephanie'nin hiç fikri yoktu ama Gus'ın söylediği gibi bu ev iki korkunç ölüm görmüştü ve bu çok fazlaydı.

21

Cleo bütün gece boyunca huzursuzdu, bir türlü rahatlayamamıştı. Bu durumun, gecenin alışılmadık ölçüde sıcak olmasından kaynaklandığını düşündü ama kapı çaldığında sanki endişeyle bu ânı bekliyormuş gibi hissetti.

Mavi ipek bir sabahlık alıp merdivenden aşağı koşarken üstüne geçirdi, bunun kötü haber olduğuna şüphesi yoktu. Gecenin bir yarısıydı, bu saatte gelen bir ziyaretçi hayırlı haber getirmezdi. Kapının kilidini açtı. Sanki yataktan fırlayıp gelmiş ve bir önceki günün kıyafetleri içindeymiş gibi görünen bir kadın ve bir erkekle karşı karşıya kaldı.

Genç adam, "Bayan North?" dedi.

İki ziyaretçi de kimlik kartlarını gösterip kendilerini tanıttılar ama Cleo'nun kalbi hızla atarken sesleri durgun mırıltılara dönüştü. İsimlerinin ne olduğu umurunda bile değildi. Sadece ne söylemeye geldiklerini bilmeliydi. Zorlukla nefes alıyordu.

"Ne var?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Girebilir miyiz Bayan North?" dedi genç kadın. "İçeride konuşsak daha iyi olur sanırım."

Tartışmanın anlamı yoktu, dönüp oturma odasına yürüdü, diğerleri de takip ettiler.

Bir eliyle kanepeyi işaret etti ama kendisi ayakta durup bir sağa bir sola yürümeye devam etti.

"Oturmak isteyebilirsiniz," dedi genç adam.

"Böyle iyi. Anlatın bana."

Kadın konuşuyordu.

Ninova

"Kardeşiniz Mark North'un bu akşam öldüğünü bildirmek zorunda olduğum için üzgünüm."

Kadın hâlâ konuşuyordu ama Cleo artık söylenenleri duymuyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Nasıl öldüğü, ne zaman öldüğü, şu an nerede olduğu... Hayatındaki en önemli kişi yani kardeşi artık yoktu.

Cleo içinde bir çığlığın yükseldiğini hissetti. Çenesini kaldırıp başını arkaya attı, defalarca, "Hayır!" diye bağıran kendi sesini duydu. Bacakları onu taşımıyor gibiydi, geriye doğru tökezleyip bir sandalyeye oturdu. Adam odadan hızla çıktı, kadınsa ayağa kalkıp Cleo'ya doğru ilerledi. Cleo eliyle yaklaşmamasını işaret etti, nefes nefese kalmıştı.

Bu nasıl doğru olabilirdi? Hayatının çoğunu Mark'ı koruyarak geçirmişti, şimdi onu nasıl bir başına bırakabilmişti? Evde bir şey mi olmuştu? Kaza mı? Yangın mı?

Polis memuru sessizdi, Cleo'ya bu yıkıcı haberi sindirebilmesi için zaman veriyordu. Birkaç dakika sonra Cleo'yu saran sisten dışarı bir kelime sızdı.

Lulu.

Başını eğip kadına baktı. "Lulu yaralanmadı, değil mi?"

"Hayır Bayan North. Lulu iyi. Fakat annesi bir süre ona bakıp bakamayacağınızı soruyor."

"Neden? O da mı yaralı? Bu da Evie'nin aptalca kazalarından biri değil, öyle değil mi? Onun suçu muydu? Neler olduğunu anlatın bana." Bağırdığının farkındaydı ama umurunda değildi. İçinde bir acı duvarı vardı, bu duvar her an patlayabilir ve kendisi de yok olabilirdi.

Adam elinde bir fincan çayla geri döndüğünde partneriyle gergin bakışmalarını fark etti.

"Korkarım Bayan Clarke hastanede," dedi kadın.

Cleo ona baktı. Evie için bir an bile endişe duymamıştı.

"Biliyordum. Onun bir şey yaptığını biliyordum. Tanrım. Ölmüş olamazsın Mark. Olamazsın!"

Cleo, Aminah'ya Evie'nin sakarlığının tehlikeli düzeyde olduğunu söylemişti ama ona kimse inanmamıştı, işte şimdi göreceklerdi.

Gözyaşlarına daha fazla engel olamadı. Dizlerini göğsüne çekti, kollarını baldırlarına sardı, kendine hâkim olmaya çalıştı.

"Bunun bir kaza olduğuna inanmıyoruz ve kardeşinizin ölümünü şüpheli olarak görüyoruz. Bayan Clarke'ın yaraları ölümcül değil ama şok geçiriyor."

Dikkatini sadece bir kelime çekmişti. Şüpheli. Bu da ne demek oluyordu?

"Ne oldu ona? Kardeşim şimdi nerede? Lulu nerede?"

"Kardeşiniz morga götürülüyor. Gelip teşhis etmenizi isteyeceğiz ama henüz değil. Lulu güvende, onun için endişelenmeyin."

Söylemedikleri bir şey vardı. Ama bir şeyler olduğu ortadaydı, Cleo onlara bağırmak ve her şeyi anlatmalarını sağlamak istedi.

Kadın tekrar konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı, hatta Cleo'ya gerçeği söylemek istemiyormuş gibi tereddütlüydü.

"Bayan Clarke muhtemelen sadece bu geceyi hastanede geçirecek ama Sosyal Hizmetler'in Lulu'ya daha uzun süre bakıp bakamayacağınızı bilmesi gerekecek. Bu sizin için zor olacak Bayan North ama korkarım ki Bayan Clarke tutuklandı. Kardeşinizi öldürdüğünü iddia ediyor ama bunun doğru olup olmadığını bilmemize şimdilik imkân yok."

Gecenin sıcaklığına rağmen Cleo tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Doğru duyup duymadığım merak ederek polis memuruna baktı ama doğru duyduğunu biliyordu. Evie'ye asla güvenmemeliydi. Ona dair daima şüpheleri vardı, öyleyse neden bir şey yapmamıştı? Mark'ı onu kovması için ikna edebilir ya da kendisi Evie'yi uzaklaştırmanın yolunu bulabilirdi.

Mark'ı yüzüstü bırakmıştı.

Çocukluğundan itibaren ona bakacağına söz vermişti. Zorbalık edenlerin üstesinden gelmiş, onu kötü olan her şeyden korumuş, güvende olması için yalan söylemişti. Fakat şimdi bu olmuştu. Belanın geldiğini nasıl da görememişti? Onu korumakta nasıl bu kadar başarısız olmuştu?

Cleo, kaldırdığı dizlerine başını yasladı, ileri geri sallandı, hıçkıra hıçkıra kontrolsüzce ağladı. Polis memurları ona biraz zaman verdi ama aklı oradan oraya koşup başını döndürüyordu. Kusacağını düşündü, titreyen parmaklarını çay kupasına uzattı ve sıcak sıvıdan bir yudum aldı. Başı yine dönüyordu, Mark'ı kaybetmenin acısı, Evie'nin onu öldürdüğü haberinin verdiği şoku neredeyse gölgede bırakıyordu. Mark'la sadece parası için birlikte olduğundan şüphe ediyordu ama katil olabileceğini hiç düşünmemişti.

Aniden önemli olan tek şey Lulu'ymuş gibi geldi. En azından Cleo onu güvende tutabilirdi ve çocuğu sevmek, acıların en kötüsüyle başa çıkmasına yardım edebilirdi.

"O nerede? Lulu nerede? Ona ihtiyacım var."

Kadının kaşlarının bir an için çatıldığını fark etti ama umurunda bile değildi. Mark'ı kaybetmek, dev bir mengenenin içinde sıkıştırılıyor ve tüm soluğu bedeninden zorla çıkarılıyormuş gibi hissetmesine yol açmıştı. Evie, Mark'ın canını almıştı ve Cleo bunu asla affetmeyecek, asla atlatamayacaktı. Ama Evie yaşamaya devam etmesi için de bir sebep vermişti ona. Lulu'yu vermişti.

22

Harriet James, labirent oluşturan koridorlarda uzun adımlarla yürüdü. Topukları, koridorun sessizliğinde doğal olmayan bir şekilde yüksek sesli tıkırtılar çıkarıyordu. Gecenin bir yarısında bu hastaneye, çoğunlukla eşinin şiddetine uğrayan ve güvende olmak için sığınağa götürülmek isteyen zavallılar tarafından kaç kez çağırıldığını hatırlamıyordu. Ama bu seferki farklıydı, aklını kurcalayan soruları gözden geçirdi.

Bildiği tek şey Evie'nin tutuklandığı ve Mark North'u öldürdüğüydü. Bunun neden ve nasıl gerçekleştiğini bilmiyordu ama açık fikirli olması gerekiyordu. Evie, bir tartışma sırasında öfkelenip saldırmış mıydı? Mark'ı planlayarak mı öldürmüştü ve eğer öyleyse neden? Para için mi? İntikam mı? Yoksa Mark ona şiddet uyguluyordu da Evie kendini savunurken mi onu öldürmüştü?

Tahminlerin bir faydası olmuyordu ama Harriet'ın zihninin derinliklerinde bu ihtimali daha önceden fark etmiş olabileceğine dair korkunç bir şüphe vardı. Son zamanlarda Evie sığınma evine gelemediğinde Harriet bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve bir dahaki gelişinde onunla bu konuda konuşması gerektiğini aklının bir köşesine not etmişti. Ama bir dahaki geliş diye bir şey olmamıştı.

Öte yandan Evie'yi sığınma evindeki kadınlardan biriyle, istismarla başa çıkma konusunda konuşurken duyduğunu hatırladı. Aslında vermeleri söylenen tavsiyeleri sıralıyordu ama konuşma biçiminde Harriet'ın dikkatini çeken bir güven vardı.

Ninova

Belki de kişisel deneyimlerinden yola çıkarak konuşuyordu ama çok sakin, aynı oranda da dengeli görünüyordu. Eğer o da bir kurbansa Harriet bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirdi? Hem de kurbanların hemen her zaman en düşük ihtimalli gibi görünenler arasından çıktığını bildiği halde.

İş işten geçtikten sonra fikir yürütmeyi bırakması gerekiyordu. Gerçeği yakında öğrenecekti.

Gece vakti hastaların, ziyaretçilerin ve personelin koşuşturmaları olmayınca hastane koridorları çok daha uzun görünüyordu. Müvekkilini nerede bulacağını sorabileceği kimse yoktu ama özel bir odanın kapısında polisin beklediğini görünce doğru yerde olduğunu anlamıştı.

"Evie Clarke?" diye sordu.

Adam sırıtarak, "Şey, ben o değilim," dedi.

Harriet ona ters bir bakış attı. "Ben avukatıyım, Harriet James. Müvekkilimi görmek istiyorum."

Esprili kişiliğini yanlış yerde sergilediği için hafifçe kızaran polis, içeri girmesi için gereken izni almak üzere telsizini çıkardı, Harriet da kimliğini doğrulamak için ehliyetini gösterdi. Adam başıyla işaret ederek Harriet'ın odaya girebileceğini belirtti ama kapı açık kalacaktı. Polis her kelimeyi duyabilecekti.

Dar hastane yatağında uzanan Evie çok güçsüz görünüyordu. Yüzünde herhangi bir iz yoktu ama yatağın üzerine dayanan kollarında Harriet gazlı bezle yapılmış birkaç sargıyı ve bazılarından sızan kanı görebiliyordu. Evie'nin ağlamaktan şişmiş solgun yüzüne baktı. İlerleyip ziyaretçi sandalyesine oturdu.

"Evie, iyi ki beni aradın. Ne olduğunu ve nedenini bilmiyorum ama yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Evie başını yavaş yavaş iki yana salladı, konuştuğunda sesi kısık çıkıyordu. "Senin ya da başka birinin bana yardım edebileceğinden emin değilim ama geldiğin için teşekkür ederim."

Harriet böyle bir gerçeklikten kopuşu daha önce de görmüş-

tü ve bunun son birkaç saatte olanlara tepki olduğunu biliyordu.

"Polise ne söylediğini bilmem lazım ama konuşmamızı takip ediyor olabileceklerini unutma." Başıyla kapıyı işaret etti.

"Bir şey söylemedim ki. Sadece onu öldürdüğümü söyledim," dedi Evie kısık sesle. "İnkâr etmenin anlamı yoktu. Evde Lulu hariç sadece ikimiz vardık ve Mark ölmüştü. Her yerden örnekler aldılar, fotoğraflarımı çektiler, giysilerimi çıkardılar ki zaten üstümde pek bir şey de yoktu."

"Onu öldürdüğünü söyleme sebebini anlıyorum ama ben yanında değilken lütfen onlara başka bir şey söyleme. Buradayken seni sorgulamayacaklar o yüzden hadi her şeyi kuralına göre yapalım."

"Söylenecek daha ne var?" Evie kaşlarını çattı. "Onu öldürdüm. Sebebi önemli mi?"

Harriet açık kapıya baktı ve Evie'ye yaklaşıp alçak sesle konuşmaya başladı.

"Bunu bir daha söyleme. Gerçeği öğrenip seçenekleri gözden geçirene kadar hiçbir şey söyleme. Düşündüğün kadar açık olmak zorunda değil. Bu gece olan biten her şeyi anlamam gerek ve bana Mark'la olan ilişkinden de bahsetmen gerekiyor. Ama bunu, sen buradan çıkıncaya dek erteleyeceğiz."

Evie, bandajlı kollarını kaldırdı. "Bana zarar veriyordu Harriet. Bıçağı vardı. Vücuduma kesikler atıyordu. Onu durdurmaya mecburdum."

Başka bir şey söylemedi ama bu kadarı da yeterliydi. Ayrıntıları görüşme odasının mahremiyetine bırakmalıydılar ama Mark'ı öldürme sebebi meşru müdafaaysa ve Harriet bunu polise gösterebilirse Evie serbest kalırdı. Harriet kendisine yöneltilecek suçlamalardan bu kadını korumak için elinden geleni yapacaktı.

"Sana daha önce de şiddet uyguladı mı?" diye sordu sesini alçak tutarak.

Ninova

Evie ellerine baktı, parmakları kıvrılıp duruyordu. Omuz silkti ve bu her şeyi anlatıyordu.

"Etrafının acı çeken kadınlarla dolu olduğu sığınma evinde çalıştın Evie. Lulu'yu da alıp istediğin zaman bize gelebilirdin. Seninle ilgilenebilirdik. Neden onun yanında kaldın?"

Evie başını kaldırdı ve Harriet gözlerindeki acıyı gördü.

"Nasıl olduğunu bilirsin. Kimse istismara izin verdiğini kabul etmek istemez. Utanıyordum ve aptal gibi görüneceğimi düşünüyordum. Mark çoğunlukla iyi davranıyordu. Kafasının karıştığını, uyum sağlayamadığını ve hayatı zor bulduğunu biliyordum. Ama harika bir babaydı, Lulu ona bayılıyor." Sesi hemen hemen fısıltıya dönüştü. "Bayılıyordu yani."

Geçmiş zaman kullanımı Evie'nin duygularını saklamasına bir son vermiş gibi görünüyordu, gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırpıştırıp yaşların akmasına izin verdi, kendini toplamaya çalışıyormuş gibi üst dudağını ısırdı. Harriet bir an sevgi dolu bir baba, sonraki an berbat bir canavar olan bir adamla yaşamanın yarattığı travmayı hayal bile edemiyordu.

"Lulu büyüyene dek dayanabileceğimi düşünmüştüm," dedi Evie. "Onu gördüğü müddetçe bana zarar vermeyeceğinden emindim. Ayrılmaya çalıştım ama bunu yaparsam kendini öldüreceğini söyledi ve ben de bunu yapmasını istemezdim ama belki öylesi şu anki sonuçtan daha iyi olabilirdi. Başka bir seferdeyse gittiğim her yerde beni bulacağını ve Lulu'yu asla bulamayacağım bir yere götüreceğini söyledi. Bu kadar parası varken bunu yapması eminim kolay olurdu."

Harriet uzanıp Evie'nin elini hızlıca sıktı, gözlerine baktı. Acı, suçluluk ya da muhtemelen rahatlama görmeyi bekledi. Ama gördüğü tek şey kafa karışıklığıydı.

"Onu öldürmemeliydim Harriet. Bu kadar ileri gitmeden önce onu durdurmalıydım."

Harriet, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Evie gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Önemli değil. Söylediklerim bana bile bir şey ifade etmiyor ki, sana nasıl etsin?"

"Birinin seni incitmeyi bırakmasını sağlamanın kolay olmadığını biliyoruz. Onun yaptıkları için kendini suçlayamazsın."

Evie başını salladı. "Her şey gitmesi gerektiği zaman oldu. Sanki bir şey onu yakaladı ve gitmeden önceki gece ele geçirdi. O yokken karısına olanlar yüzünden mi böyle oldu bilmiyorum."

Harriet eski karısıyla ilgili konuya dair hiçbir şey bilmiyordu. "Ona ne olmuştu ki?"

"Merdivenden düştü ve boynunu kırdı."

Harriet bütün vücudunun ürperdiğini hissetti.

"Mark neredeymiş?"

Evie'nin gözleri Harriet'ınkilerle buluştu. İfadesinde Harriet'ın neye yoracağını bilmediği bir yoğunluk vardı.

"Ölmeden kısa süre önce gitmiş. Ne düşündüğünü biliyorum ama iyice araştırmışlar. Mia, karısı yani, Mark evden çıktıktan sonra telefonda biriyle konuşmuş. Yani olayın Mark'la ilgisi olamaz."

Harriet, "Kiminle konuşmuş?" diye sordu.

"Cleo, Mark'ın ablası."

23

Stephanie parmağını kısa bir süreliğine Cleo North'un kapısının ziline bastırdı. Gus ona, Cleo'nun kardeşinin ölümünden haberdar olduğunu söylemişti ama Stephanie'nin yeni "dedektif çavuş" kimliğiyle gidip Cleo'yla Mark North ve Evie'nin ilişkisi hakkında konuşmasını istemişti.

Kapıyı açan, Cleo'ya kötü haberi vermek için gönderilen memurlardan biri oldu ve Stephanie oturma odasına kadar onu takip etti. Mark'ın ablasını, üç buçuk yıl önce Mia'nın ölümüyle ilgili soruşturmadan hatırlıyordu ama mavi ipek sabahlığıyla kanepeye kıvrılmış bu kadın o zaman tanıştığı kadına pek benzemiyordu. O zamanlar saçları daha uzun ve altın sarısıydı ama Mia'nın ölümüne verdiği tepki, şu an çektiği ıstırabın yanında hiçbir şeydi. Teninin, dudaklarının bile rengi uçup gitmişti, gözleri şoktan simsiyah olmuştu.

"Bayan North, ben Çavuş Stephanie King. Kaybınız için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum ve sizi böyle bir zamanda rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Cleo yukarı baktı ama Stephanie'yi tanıdığına dair hiçbir belirdi yoktu ve bu muhtemelen iyi bir şeydi.

"Lulu nerede?" diye sordu, sanki çocuk odaya getirilmek üzereymiş gibi bakışlarını kapıya çevirdi.

"Eğer uygunsa kısacık bir konuşmanın ardından onu yanınıza getireceğiz. Süreci anlamanız için kısaca özetleyeyim. Bayan Clarke, Lulu'nun sizin gözetiminize bırakılmasından memnun olacağını söyledi. Ancak bir acil durum konferansı yapılması

gerekecek ve Sosyal Hizmetler, çocuğun refahına özen gösterildiğinden emin olmak isteyecektir."

Cleo söylenenleri duymuş gibi yavaşça başını salladı ama Stephanie hiçbir şey anlamadığını görebiliyordu.

"Kardeşinizin Bayan Clarke'la ilişkisini sormamda sakınca var mı?" dedi.

Kardeşinin bahsi geçince başını aniden Stephanie'ye çevirdi.

"Onu nasıl öldürmüş?"

Sanki korkunç haberi duyduğu andan beri içinde saklıyormuş gibi soruyu birden ağzından kaçırdı ve Stephanie'nin gerçeği saklamaya çalışmasının pek de anlamı yoktu. Er ya da geç her şey ortaya çıkacaktı ama Cleo kardeşini öldüğü düşüncesine ahşana kadar en kötüsünden kaçınmak istedi.

"Patoloğun raporu gelene kadar tam olarak ne olduğunu bilemeyiz. Ancak bıçaklı bir olay yaşanmış ve çok kan kaybetmiş gibi görünüyor. Şimdilik tek bildiğimiz bu."

Stephanie, Cleo'nun renginin daha fazla solamayacağını düşünmüştü ama yanılıyordu. Yüzü neredeyse gri bir renk almıştı. Stephanie ölümle ilgili detaylardan hızlıca uzaklaştı.

"Bana kardeşiniz hakkında ne söyleyebilirsiniz Bayan North?"

Cleo göğsüne yaklaştırdığı dizlerine çenesini gömdü.

Gözlerini boşluğa dikmiş, "Nazik, hassas, düşünceli bir adamdı," dedi. "Ama kadınlar konusundaki zevki bok gibiydi."

"Evie Clarke'ı sevmiyorsunuz yani?"

Cleo, iri gri gözlerinde kuşkuyla yukarı baktı.

"Sizce? Kardeşimi öldürdü, yani hayır. Onu sevmiyorum. Lanet olsun, ondan *nefret* ediyorum." Nefes aldı, biraz sakinleşmiş gibi görünüyordu. "Başlangıçta farklıydı, Mark için iyi olabilir gibi görünüyordu. Ama sonra bir şeyler değişti, benim uzaklaşmamı istiyordu. Mark'ın hayatından çıkmamı istiyordu."

Stephanie, Cleo'ya zaman tanımak için sessiz kaldı.

"Mark ve ben daima yakın olmuştuk. Evie buna kızıyordu." Sesi, düşünceleri çok uzakta, farklı bir zaman ve yerdeymiş gibi geliyordu. Üst üste ağzından dökülen kelimelerle birlikte şimdiki zamana döndü. "Onu neden öldürdü ya? Niçin? Sebebi ne olabilir?"

"Cevabını bilmiyoruz. Hastanedeyken sorgulayamayız ama taburcu olur olmaz karakola gelecek ve süreci başlatacağız. Onu öldürdüğünü kabul ettiği için ilk fırsatta yargı önüne çıkmasını bekliyorum."

"Sonra hapse mi girecek?"

"Bunu söylemek bana düşmez. Yargılanmak üzere tutuklanıp cezaevine gönderileceğini sanıyorum. Ama şartlara bağlı. Çocuğu olduğu için avukat kefalet talebinde bulunabilir."

"*Ne?* Bu kadın bir katil! Onu sokağa salmayacaklar herhalde. Bırakın çocuğa bakmayı, sokakta bile yürütülmemesi lazım."

"Üzgünüm Bayan North ama daha fazlasını öğrenene kadar işlerin nasıl ilerleyeceğini bilemem."

Stephanie, ortalığı sakinleştirmesi gerektiğini biliyordu ama bazı sorular sorması da gerekiyordu.

"Onu neden öldürmek isteyebileceğine dair herhangi bir şey aklınıza geliyor mu? Tartışmışlar mıydı? İstikrarsız bir ilişkileri mi vardı?"

Cleo tekrar uzaklara bakıp düşüncelere daldı. Diğer iki memur konuşmanın şu âna kadarki kısmında sessizce oturmuşlardı ama genç dedektif, konuşmak üzereymiş gibi koltuğunda öne kaydı.

Stephanie bir şey söylememesi gerektiğini belirtmek için kısaca başını salladı.

"Onun için doğru kişi olduğunu düşünsem de düşünmesem de Mark, Evie'yi sevmişti. Ne zaman bir yere gitmek zorunda kalsa –işle ilgili şeyler, başka bir şey değil– Evie'ye kendisini hatırlatacak bir şey bıraktığını söylerdi. Sanırım ufak bir hediye.

Ama Evie her seferinde gittiği için kendisini suçlu hissetmesine yol açacak bir şey organize ederdi - Mark yanında olsa gerçekleşmeyecek bir kaza gibi. Karısına olanlardan dolayı Evie'yi de yalnız bırakırken korktuğunu biliyordu ve Evie de bu korkunun üzerine gidiyordu. Öyle manipülatifti ki... Mark onunla evlenmek istedi, hem de uyarmama rağmen, kahrolası aptal ama Evie her seferinde reddetti. Ne kadar memnun olsam da bu bana mantıklı gelmiyordu. İlk evliliği gördüğüm kadarıyla iyi gitmemişti ve ben de bir kez daha hata yapmasını istemiyordum."

"Mia'yı mı kastediyorsunuz?"

Cleo gözlerini kısıp Stephanie'ye baktı. "Hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, maalesef."

Cleo'nun yüzünde Stephanie'nin nasıl yorumlayacağını bilmediği bir ifade vardı ama daha fazla soru sormasma kalmadan Cleo bacaklarını kanepeden sarkıtıp öne doğru oturdu.

Çatallanan sesiyle, "Yeter," dedi. "Lulu'nun burada, ait olduğu yerde, yanımda olmasını istiyorum ve sonra da beni onunla yalnız bırakmanızı istiyorum."

Gözyaşları yeniden yanaklarından süzülmeye başladı.

Stephanie "ait olduğu yer" ifadesini duyunca tüylerinin ürperdiğini hissetti. Evie Clarke kefaletle serbest bırakılırsa Cleo'nun bunu nasıl karşılayacağını merak etti.

Bu konuya girmemesi gerektiğini bildiği için gitmek üzere ayağa kalktı. Perişan haldeki kadından daha fazla bir şey öğrenemeyeceğini biliyordu ama Cleo'nun sözlerinde o gece gerçekten neler olduğuna dair bir ipucu vereceğinden emin olduğu bir şey vardı.

24

Harriet erkenden karakola geldi. Evie'nin taburcu edileceğini ve polisin de onu buraya getireceğini biliyordu. Tam olarak ne olduğunu ve neden olduğunu anlayabilmek için resmi sorgulama öncesinde onunla yalnız kalmak istiyordu.

Ağır ayak sesleri düşüncelerini böldü, dönüp baktığında koridorda kendisine doğru yürüyen Dedektif Müfettiş Angus Brodie'nin geniş endamını gördü.

Başıyla kısaca selamlayarak, "Harriet," dedi.

Harriet muhtemelen onun cazibesine kapılmayan birkaç kadından biriydi ve Angus bunu biliyordu.

"Angus," diye cevapladı Harriet.

"Bu davada CID'ye bağlı çalışan Çavuş Stephanie King, yanına üniformalılardan birini alıp Bayan Clarke'ı hastaneden almaya gitti. Sorgulama başlamadan önce müvekkilinle biraz yalnız kalmak isteyeceğini tahmin ediyorum. Yine de onu öldürdüğünü itiraf ettiğine göre her şey açık."

"Neden böyle bir varsayımda bulundun bilmiyorum. Kollarında kendini savunma sırasında oluşması muhtemel yaralar gördüm. Bu yüzden onu suçlamayacağınızı ve bugün buradan çıkarabileceğimi umuyorum."

Angus Brodie kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Bunu seninle şu anda tartışmayacağım. Onu sorgulamamız gerek, sonrasmda da önerimizi CPS'e[5] bildireceğiz. Sen sormadan söyleyeyim, kefalete de karşı çıkacağız," dedi. Konuşurken ellerini pantolonunun

5 Child Protective Service - Çocuk Esirgeme Kurumu. (ç.n.)

Ninova

cebine soktu ki bu karşısındaki kadına meydan okuduğunu gösteriyordu.

"Kazanamayacaksın. On bir aylık bebeği var!"

"Harriet, kadın onu öldürdü. İnkâr da etmiyor. Ömür boyu hapse mahkûm olabilir ve bu da tanıkları etkilemek ya da kaçmak için bir şeyler yapmasına yol açabilecek bir süre. Neyse, onun dışarı çıkıp başka bir zavallıyı öldürmeyeceğini kim iddia edebilir? Bu sorumluluğu almak ister misin?"

Harriet duruşundan hoşlanmadı. Onu ikna etmeye çalışıyordu ama buna izin vermeyecekti. Şimdilik elindeki kartları göstermeye niyeti yoktu. Evie'yle konuşması gerekiyordu ve kararı sonra vereceklerdi.

Brodie yolu göstermek için kolunu uzatarak, "Müsaade et de seni görüşme odasına götüreyim," dedi. "Gözaltı memuru onu içeri alır almaz saat işlemeye başlayacak."

Harriet, melamin kaplı masaları, rahatsız sandalyeleri ve özelliği olmayan duvarlarıyla polislerin görüşme odalarından nefret ederdi. İçeride daima korkudan kaynaklanan bir ter kokusu olurdu sanki ve açılan pencereler de olmadığından sanki yüzlerce suçlunun birikmiş nefesi hâlâ odada dolanıyormuş gibi gelirdi.

Çevredekilere rağmen işini seviyordu. Evie geldiğinde müvekkil ve dava haricinde her şey bulanık bir arka plandan ibaret olacaktı ama beklemeye dayanamıyordu. Daha şimdiden yarım saat olmuştu bile. Tırnaklarıyla masanın üzerinde bir tempo tutturmuştu ve neden beklediğini merak etmeye başlamıştı. Evie odaya girer girmez Harriet onun iyi olmadığını görmüştü.

Bir sandalye çekerek, "Gel otur Evie," dedi. "Seni gereğinden erken mi taburcu ettiler? Çok solgunsun."

"Buraya geldiğimde kötü oldum ama şimdi iyiyim."

"Emin misin? Su getireyim mi sana?"

"Hayır, sağ ol. Az önce biraz içtim. Sanırım yaptığım şeyin gerçekliği kafama daha yeni dank etti. Kelepçeleri görünce... Ne zaman televizyonda kelepçelenmiş suçlular görsem bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu düşünürdüm ama hiçbir şey, beni bu utancın yoğunluğuna hazırlamadı."

Evie böyle hisseden ilk kişi değildi ama Harriet tepkisinin gücü karşısında biraz şaşırmıştı. Sığınma evindeki çalışmalarına dayanarak gülümsemesinin altında saklı bir hassasiyet olduğundan şüphelense bile müvekkilini soğukkanlı bir genç kadın olarak görüyordu. Orada kalanlardan birkaçı Evie'nin iyi bir dinleyici olduğu yorumunu yapmıştı. Hem fiziksel hem de zihinsel yaralanmalarını anlatırken saatlerce yanlarında otururdu. Şimdiyse dinleme sırası Harriet'a gelmişti.

"Dün gece neler olduğunu ayrıntılarıyla öğrenmem gerekiyor Evie. Senin için acı verici olacak, biliyorum ama bana her şeyi anlatmalısın. Ancak bu şekilde nasıl ilerleyeceğimize karar verebiliriz."

Evie yukarı baktı. "Ne olduğunu biliyorsun. Onu öldürdüm. Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyorum." Ellerini yanaklarına doğru kaldırdı ve dehşetle Harriet'a baktı. "Sıyırma bıçağıyla boynunu kestim ve yatağa uzandım, ölürken onu kendime yakın tuttum."

Evie kollarını masaya koyup başını da oraya dayadı, omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Özür dilerim Mark," dedi fısıltıyla. "Bunu hak etmemiştin."

Harriet, müvekkilleri ne derse desin asla tepki göstermemek üzere kendini eğitmişti ama ölümün acımasızlığıyla Mark'ın son dakikalarındaki derin yakınlığın birleşimini anlamak zordu.

"Evie, bu kadar üzgünken seni zorladığım için affedersin ama dün gece kollarında ve göğsünde bazı yaralar gördüm," dedi. "Önce Mark mı sana saldırdı?"

Evie doğrulup başını salladı, kan çanağına dönmüş gözlerin-

Ninova

den bir parıltı geçti ve Harriet başka alternatifi olup olmadığını düşünerek o ânı yeniden yaşadığını tahmin etti.

"Seni öldüreceğini mi sandın?" dedi.

Evie başını salladı. "Ne düşündüm bilmiyorum. Çok korkmuştum. Daha önce üzerimde hiç bıçak kullanmamıştı ve ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum."

"Hastanede bana onun istismarlarının belli bir kalıbı olduğunu söylemiştin, bunu her zaman gitmeden önce yapıyor demiştin."

"Neredeyse ona ait bir şey olduğumu iddia ediyordu. Anlarsın ya, beni kaybetmekten korkuyordu."

Harriet bir istismarcının düşünce yapısını asla anlamamıştı ve Mark North da istisna değildi. Karmaşık bir kişiliğini olması önümüzdeki yirmi dört saat içinde pek fayda sağlamayacaktı ve Harriet'm umursadığı tek şey, müvekkili için en iyi sonucu elde etmekti. Evie'yle olan zamanını akıllıca kullanmalıydı, bu yüzden konuşmayı bir önceki gece olanlara getirdi.

"Bıçağı nereden aldın?" diye sordu. "Mark onu yatak odasına sana zarar vermek için mi getirdi?"

"Hayır. Mutfaktaki bıçaklıktan aldım. Ona aldığım hediyeyi açsın diye götürmüştüm ama bıçağı eline alınca hediyeyi açma isteği önemini yitirmişti. Bunu gözlerinde görebiliyordum. İşte o zaman beni kesmeye başladı."

Evie kollarını saran bezleri nazikçe ovuşturup tekrar sessizliğe gömüldü.

Harriet'ın düşünmesi gerekliydi. Bu umduğu kadar kolay değildi ama Evie zeki biriydi ve işler bu noktaya gelirse mahkemede iyi bir performans ortaya koyabilirdi. Bu Harriet için iyi bir davaydı ve genel olarak istismara uğramış tüm kadınlar için de öyle olduğunu umuyordu.

Angus Brodie'nin koridorda volta attığını ve gecikmeden dolayı gitgide daha fazla kızdığını hayal edebiliyordu. Ekibi ha-

Ninova

zır ve nazırdı, sorgu stratejileri belirlenmişti ve söylediği gibi saat işliyordu. Savunmalarının ne olacağına karar vermeliydi ve bunun için de Evie ona daha fazlasını anlatmalıydı.

"Bıçağı nasıl aldın? Boğuşman gerekti mi?"

Evie utanmış gibi başını önüne eğdi. Sesi öyle alçak çıkıyordu ki Harriet sözlerini anlamakta zorlandı.

"Komodinin üstüne koydu."

"Seni kesmeyi bıraktı öyle mi? Artık tehdit etmiyor muydu seni?"

"Benimle sevişmek istedi. Kesikler ve kan onu tahrik etmişti ve o an soğukkanlılığımı yitirdim. Üzerimde yatarken sanki kendi hareketlerimi kontrol edemiyormuş gibiydim. Bana yapacaklarından korktum, sanki kendimi yukarıdan izliyormuşum gibi, bıçağı aldığımı görebiliyordum ve buna engel olamıyordum. Kollarım ve göğsümdeki kesiklerin acısı aklımdaki bütün bilinçli düşünceleri silmişti. Devam edemedim."

Evie sessizce hıçkırmaya başladı, Harriet'ınsa yüreği ezilmişti. Evie'nin yaralarının kendini savunurken olmadığından daha önce de şüphelenmişti zaten. Derin değillerdi ve hiçbirine dikiş gerekmemişti. Brodie'nin de onları kabul etmeyeceğinden emindi. Bu kesikler, Mark North'un ritüelinin bir parçasıydı ki bu da iyi bir şey değildi, sadece bunun açıkça bir meşru müdafaa durumu olmadığı anlamına geliyordu. Evie bıçağı almak için onunla boğuşmuş olsaydı -kazanacağını hayal etmenin zor olduğu bir boğuşma- muhtemeldir ki bıçağı kapmak zorunda kalacaktı.

Harriet, "Dikkatle dinlemeni istiyorum," dedi. "Çünkü bu, hangi yoldan ilerleyeceğimiz açısından çok önemli. Seçeneklerimiz var ama her şey neyi kanıtlayıp neyi kanıtlayamayacağımıza bağlı. Dün gece olanları polise açıklamak zorunda kalacaksın. 'Yorum yok,' diyebilirsin ama bu, mahkemeye gittiğinde ve görüşme dökümün okunduğunda jürinin hoşuna gitmeye-

cektir. Meşru müdafaa iddiasında bulunursak ve polis de bunu destekleyecek kanıtımız olduğuna inanırsa CPS'in bunu daha ileri götürmesi pek de ihtimal dahilinde değil."

Evie, Harriet'ın ne dediğini anlamıyormuş gibi gözlerini kısarak baktı.

Harriet sözlerine devam etti. "Kendini savunduğuna inanıyorsun, biliyorum. Ama CPS, güç kullanımının gerekli olup olmadığını değerlendirecek. Aşırı olup olmadığını da... Mark bıçağı bıraktığı için artık tehlikede olmadığını iddia edebilirler. Bu yüzden de meşru müdafaa iddiasında bulunursak kaybedebileceğimizi düşünüyorum. Tüm adli deliller gelene kadar emin olamayız ama bana anlattıklarına dayanarak söylüyorum."

Harriet, doğru karar verip vermediğini merak etti ama meşru müdafaa iddiası başarısız olursa bu yolun geri dönüşü yoktu.

"Bu konuda çok dikkatli düşünmeni istiyorum," dedi. "Mark'm ölümünün kaza olmadığı bariz ve bu da korkarım ki polisin seni cinayetle suçlamak isteyeceği gerçeğine kendini hazırlaman gerektiği anlamına geliyor."

Harriet, cinayet suçlaması tehdidini beklediğinden iyi karşılayan Evie'ye bir bardak su getirilmesini istedi. Belki de durumun gerçekliğini tam olarak kavrayamamıştı ve kabul etmesi için de zamana ihtiyacı vardı. Ama bu, Harriet'in güçlerinin yetmeyeceğini düşündüğü bir lükstü.

"Bir seçenek daha var," dedi, hızlıca söylemişti ve sesi acil bir durum olduğunu ele veriyordu. Bunun ne kadar önemli olduğunu Evie'nin anlaması gerekliydi. "Kontrolünü kaybettiğini iddia edebiliriz. Çok kesin olmaz ama bana söylediğin şeylere dayanarak en iyi şansımız bu olabilir bana kalırsa. Bu, cinayet suçlamasına karşı kısmi bir savunma ve bunu kanıtlayabilirsek kasıtsız adam öldürmekten suçlu bulunacaksın. Bu da yargıca ceza vermede daha geniş bir alan sağlıyor."

Ninova

Planı biraz daha açıklamak üzereydi ki Evie en sonunda konuştu.

"Bunu planlayarak yapmadım, biliyorsun," dedi. "Bu bir anlam ifade eder, değil mi?"

Harriet birkaç teselli sözcüğü sıralayabilirdi. Müvekkilini rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

"Tabii, her ne kadar bıçağı yatak odasına götürdüğün gerçeği hiç şüphesiz bizi uğraştıracak olsa da."

Evie kaşlarını çattı.

"Neden?" diye sordu. "Mark'ın yanında getirdiğine dair yalan söyleyebilirdim. Aksini ispatlamaları mümkün olmazdı. Dürüst davranmam haneme artı olarak yazılmaz mı?"

"Bununla ilgili kanıt bulmuş olabilirler, bu yüzden doğru olanı yaptın. Mark'ın bıçaklıktaki parmak izlerine bakmışlardır. Her türlü adli tıp aracına sahipler, yani gerçeği söylemen daha iyi. Bu kadar büyük bir yalan söyleyip yakalansaydın, yapabileceğimiz hiçbir şey olmazdı. Önemli olan, ciddi bir şiddetten korktuğun için Mark'ı öldürdüğün. Polis seni sorgularken aklına mukayyet olmalısın. Önümüzdeki birkaç saat zor geçecek ve yaşadığın şeyler göz önüne alınınca bunun nasıl göründüğünü biliyorum ama bir an için bile olsa sana yaptıklarının intikamını almak için Mark'ı öldürdüğünü söylememen önemli. Bu, kontrolünü kaybettiğin yönündeki iddiamızı tamamıyla geçersiz kılar. Orada olup sana yol göstereceğim, bu yüzden bana güvenmelisin."

Evie başıyla onayladı ama Harriet onun anlayıp anlamadığını bilmiyordu.

"Gözaltında tutulmaman için elinden geleni yapacağım," dedi. "Ve dava açılırken de seni kefaletle serbest bırakmalarını önereceğim. Savaşmamız gerekebilir ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama başarılı olursak, Sosyal Hizmetler'in tekrar kontrolünü kaybetmen korkusuyla kefalet süresinde kü-

Ninova

çük kızına tek başına bakmana izin verme ihtimali düşük, bu konuda seni uyarmalıyım."

Evie kısa bir kahkaha attı. "Sanki Lulu'ya zarar verirmişim gibi."

"Vermezsin biliyorum ama sana neler olacağını söylüyorum."

"Fark etmez." Evie masanın üzerinden öne doğru eğildi. "Kefalet istemiyorum."

Harriet olanlarm şokuyla mı mantıksız davrandığını merak ederek baktı. "Ne demek istiyorsun? Kefalet alamazsan duruşma tarihi belirlenene kadar haftalarca, belki aylarca gözaltı merkezinde tutulursun."

"Kefalet istemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

"Lulu'yu etkileyeceği için. Çalışamayacağım, yaptığım şey ve olacakların stresi davranışlarımı etkileyecek, sen de onunla ilgilenemeyebileceğini söyledin zaten. Lulu'nun sevgiye ve güvende olmaya ihtiyacı var. Cleo'yla kalması daha iyi."

Evie bir an kararsız kalmış gibi duraksadı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha kararlı geliyordu.

"İstediğim bu."

Harriet, "Cleo'ya güveniyor musun?" diye sordu.

"Çocuğum konusunda mı? Kesinlikle." Bir an sustu. "Başka bir konudaysa asla."

Ninova

25

Stephanie, sorgu odasına bağlı monitörü izliyordu. Evie Clarke, onu sorgulamakla görevlendirilmiş iki dedektifin karşısına oturmuştu ve solgun görünüyordu. Sanki odadaki başka biriyle göz göze gelmemek için gözlerini hafifçe yere çevirdi. Yanında Harriet James vardı, Stephanie adını duymuştu ama tanışmamışlardı. Dedektiflerin sorularını dinlemeye hazırmış ama uygunsuz soruları da geri çevirecekmiş gibi kendine güvenle ve soğukkanlılıkla, sırtı dik ve başı hafifçe yana eğik halde orada duruyordu.

İlk dedektif Nick Grieves, kayıt öyle gerektirdiği için herkesi tanıtma formalitelerini gerçekleştirdi ve sorgulama başladı. Evie'de önceki gecenin duygusallığıyla hiç benzeşmeyen bir durgunluk vardı ve Stephanie, gece boyunca yaptığıyla yüzleşirken beynine üşüşen duygu ve düşünceleri merak etti.

Stephanie, yanında oturup görüşme odasındaki sorguyu izleyen Gus'a bakamıyordu ama vücudundaki gerilimi hissetmişti. Gus her kelimeye, her nüansa odaklanacaktı ama onunla bu kadar dar bir alanda olmak, vücudunun sıcaklığını ve kalçasının yakınlığını hissetmek Stephanie'ye zor geliyordu.

Yine de Evie'yi sorgulamakla görevlendirilmediği için memnundu; onu yaşananların tüyler ürpertici detaylarını anlatmaya zorlamış ama Mark North'la olan hayatını anlatırken kadına karşı derin bir sempati duymuştu. Sesi alçak ve dengeliydi ama cevap vermeden önce pek de tereddüt etmiyordu.

Dedektif, "Bıçağı anlat bana Evie, yatak odasına nasıl girdi?" dedi.

Harriet tavsiye verecekmiş gibi hareketlendi ama Evie elini hafifçe kaldırarak hiçbir şey söylememesini işaret etti. Harriet şaşırmış gibiydi ama sessiz kaldı.

"Bıçağı yatak odasına ben götürdüm."

"Sorgu boyunca Mark North'un seni incitmekten zevk aldığını söyledin. Hal böyleyken yatak odasına bıçak götürmekteki amacın neydi?"

Evie'nin gözleri, o akşamın her ânını tekrar yaşıyor gibi parladı.

"Aptalca bir hareketti. Şimdi anlıyorum. Mark'a bir hediye almıştım; bir teleskop. Onu açmak için de bir şeye ihtiyacı vardı. Makas almaya gittim ama elektrikler kesikti, bu yüzden mutfaktaki bıçaklıktan bir tane bıçak aldım. Çok heyecanlanmıştım. Mark farklı görünüyordu, hediye sayesinde olduğunu düşündüm, rutini bozmuştu, bu geceyi, gitmesinden önceki diğer gecelerden farklı hale getirmişti. Beni daha önce hiç bıçakla yaralamadı biliyor musunuz? Ona bıçağı verdiğimde, gözlerindeki ifadeyi görene kadar da böyle bir risk aklıma gelmedi." Kısık sesle konuşmuştu, sanki kendi hareketleri onu çaresizliğe sürüklüyormuş gibi başını salladı.

Nick, "Evie, bir an için bile olsa bıçağı silah olarak düşündün mü?" diye sordu.

"İlk başta değil. Bana nasıl baktığını görene kadar düşünmedim. Sonra biliyordum tabii ama çok geçti."

Evie saçlarını parmağına dolayıp sağ kulağının arkasına sıkıştırdı, sandalyesinde biraz daha çökmüştü sanki.

Harriet, mümkün olduğunca sert bir ifadeyle, "Ara vermeliyiz sanırım," dedi Nick'e.

Evie'nin eli uzanıp Harriet'in koluna dokundu.

"Hayır, problem değil Harriet. Bitirelim şu işi."

Ninova

Evie suyundan bir yudum alırken dedektif bir an için durdu. Gözlerini kısa süreliğine kapadı. "Mark için bir silah demek istemedim," dedi. "Senin için bir silah demek istedim."

Evie gözlerini kocaman açıp kaşlarını çatarak baktı. "Hayır elbette."

Gus kollarını bacaklarına dayayıp video ekranına doğru eğildi. "Aptallar," diye mırıldandı. "Ona inanmıyorum Steph."

Stephanie bir şey söylemedi ve dedektifin sorguya devam etmesini izledi. Evie'nin soğukkanlı halini Cleo'nun önceki gece açık seçik ortaya vurduğu duygularıyla karşılaştırmadan edemedi.

"Neden olay yerini böyle dikkatle hazırlamıştın? Görevli memur odanın mumlarla dolu olduğunu söyledi. Bu bir baştan çıkarma hazırlığı mıydı?" diye sordu Nick.

"Söyledim ya. Rutini bozmak istedim. Mark odanın karanlık olmasını severdi. Beni incitirken yüzümü görmek istediğini sanmıyorum. Mumların dikkatini dağıtabileceğini düşünmüştüm, belki de onu durdurmaya yetecek kadar ışık verebilirlerdi. Bir düzine mumu söndürmek tek bir lambayı söndürmekten daha zor olurdu, ayrıca karanlık sayesinde incittiği kişinin farklı biri olduğunu hayal ettiğini hissediyordum. Belki Mia."

Stephanie birden heyecanlandığını hissetti. Mia North'un ölümü onu daima rahatsız etmişti. Yoksa Mark onu da mı istismar ediyordu?

Dedektif, "Neden Mia'yı incittiğini hayal etmek istesin?" diye sordu ve ne duyabildiği ne de görebildiği Gus'ın homurdanmasına yol açtı.

"Mark, Mia'nın ölümü konusunda kendini biraz suçlu görüyordu. Bir şekilde kendini sorumlu hissediyordu ve bunu önleyebileceğini düşünüyordu galiba. Ama Mia'yı da suçluyordu. Belki de kendisini terk ettiği için onu cezalandırmak istiyordu, bilmiyorum. Aklının nasıl çalıştığını hiç anlamadım. Ama bir tacizciyi anlayabilecek kimse var mı zaten?"

Gus aceleyle, "Devam et, devam et," diye fısıldadı. Stephanie söylenerek ona doğru döndü. "Ne?"

"Bunun bir kalıp olup olmadığını anlamamız gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Burada yargılanan Mark North değil. Ne o hayatta ne de karısı, dolayısıyla bize evliliklerinde neler olduğunu anlatamazlar, bu yüzden de varsayımlarda bulunabileceğimiz bir şeye değil ölümüne odaklanmalıyız."

Gus tekrar döndü, Stephanie haklı olabileceğini kabul etmekten nefret ediyordu. Dikkati tekrar sorguya kaydı.

Dedektif, "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Mumları yakarak atmosferi değiştirmek istedin. Ne tesadüf ki elektrik kesildi. Bana bununla hiçbir ilgin olmadığını mı söylüyorsun?"

Evie gözlerini kırpmadan baktı. "Yok tabii. Işıklar açıkken güvendeydim. Kapalıykense tehlikedeydim. Belki de Mark sigortaya bir şey yapmıştı ve böylece daha en baştan karanlık olacaktı. Sadece mumlar orada olduğu için güvendeydim ya da öyle olduğunu sanıyordum."

"Peki, bize bıçağı anlat."

Evie doğruldu, hafifçe öne eğildi, yüzünde bir anlığına rahatsızlık hissi belirdi. "Söyledim ya. Hediyeyi açması için ona bıçak verdim."

"Peki sonra ne oldu?"

"Daha sonra açacağını söyledi. Soyunup yatmaya hazırlanmamı istedi. O zaman korkmaya başladım ama dikkatini dağıtabileceğimi düşündüm. Yatağa girdi, ben de ona doğru gittim. Ama bıçak onu cezbediyordu. İlk kez ortamın tamamen karanlık olmamasını umursamıyor gibiydi."

Evie sanki bir kanıt gösteriyormuş gibi bandajlı kollarını kaldırdı.

"Beni yatağa yatırdı ve bir eliyle bileklerimi birleştirip başımın üstünde tuttu. Bıçağı aldı, kollarımı ve göğsümü kesmeye

Ninova

başladı. Ağlıyordum. Bana onu hatırlatacak bir şey bırakmak istediğini söylüyordu durmadan. Sonra benimle sevişmeye başladı ve bıçağı komodinin üstüne bıraktı. Göğsündeki tüyler açık yaralara sürtünüyordu, işkence gibiydi. Çığlık atarken kollarımı iki yana salladım. Gözlerindeki şehveti, acı çektiğim için duyduğu heyecanı görebiliyordum. Elim bıçağın bulunduğu yere çarptı, ben de onun üzerinde kullanabileceğimi düşünerek bıçağı aldım. Bakalım bunu sevecek miydi? Daha sonra ne olduğunu bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Açık yaralarıma damlayan terin verdiği acıyı hatırlıyorum sadece ve kendimi kaybetmişim. Onu öldürmek istemedim. Sadece durdurmak istedim ama kendime engel olamadım. Her şey çok fazlaydı ve beni tekrar keseceğinden de emindim. Tadını almıştı bir kere."

Evie'nin Mark North'un hayatının son anlarını anlatmasından sonra bir ara vermenin iyi fikir olduğuna karar verdiler ve bu sefer Evie de itiraz etmedi.

Gus ve Stephanie birer fincan kahve almaya koşmuşlardı ve Gus içeceğini karıştırırken fincanında dönen sıvıya baktı.

"Yıllar boyunca çok fazla istismar vakası gördüm ama tek bir soruya hiçbir zaman gerçek bir cevap alamadım. Bir kadını, kendisine bu derece zarar veren bir adamın yanında kalmaya iten şey nedir?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Stephanie. "İnsanlar birbirlerini farklı şekillerde incitiyor. Bazen hepimizin içinde az da olsa gizli bir mazoşist olup olmadığını merak ediyorum."

Gus kısa bir kahkaha atarak, "Bir polis memuru için bile biraz alaycı," dedi.

Stephanie'nin amacı ona taş atmak değildi, en azından bilinçli olarak.

Gus kısa bir sessizliğin ardından, "Sana dün geceden beri söylemek istediğim bir şey var," dedi. Hâlâ Stephanie'ye bakmıyordu. "Aslında uzun zamandır söylemek istiyordum ama be-

nimle konuşmadığını düşünürsek... O yüzden şimdi, kaçamayacağın bir anda söyleyeceğim. Tam bir göt gibi davrandığım ve seni incittiğim için özür dilerim."

"Götlük yapmadın," diye cevapladı Stephanie. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Adına ne dersen de Steph ama özür dilememe izin ver. Birlikte çalışacağız ve bence ortamı biraz yumuşatmalıyız."

Stephanie yanaklarına ateş bastığını hissetti. Tekrar yaklaşmasına izin veremezdi.

"Bırak artık Gus." Sesinin ne kadar sert çıktığını duyabiliyordu. "Söylenmesi gereken her şeyi aylar önce söyledik. Evie Clarke ve Mark North'a odaklanalım."

"Tanrım, ne inatçısın," dedi.

"Sen de bazen iğrenç hıyarın teki oluyorsun Angus Brodie ama bu, CID'ye girmek için elime geçmiş bir şans ve sırf senin ekibine atanma talihsizliği yaşadım diye bu şansı mahvetmeyeceğim."

Gus başını kaldırıp bir an için ona baktı.

"Anlaşıldı," dedi. "İşleri zorlaştırmayacağım. Sen ekip için değerlisin ve iyi şeyler yapmanı istiyorum."

Bir dakika boyunca ikisi de konuşmadılar.

Stephanie, "Sorguya devam ederken hangi yolu izleyecekler?" diye sordu ve Gus'ın konuşmayı kişisel konulardan uzaklaştırma girişimine kıkırdadığını duydu.

"Onu neden öldürdüğü, diğer seçeneklerin neler olabileceği konusunda biraz üstüne gidecekler, intikam olup olmadığını belirlemeye çalışacaklar. Onu suçlamadan önce her açıdan bakmalıyız ama en nihayetinde suçlayacağımızdan da hiç şüphem yok."

"Meşru müdafaa olduğunu düşünmüyor musun?"

Gus dilini şaklattı. "Meşru müdafaa değildi tabii. Bıçağı boğuşarak almadı, bunu biliyoruz. O evde olup biten korkunç

Ninova

hikâyelere ister inanalım ister inanmayalım, gerçek şu ki dikkati dağılana kadar, onunla sevişene kadar bekledi. Yasaya göre bu bir cinayettir Steph."

Ninova

26

Harriet, "İyi gidiyorsun Evie," dedi. "Sorgulama dün gece üzerinde yoğunlaşıyor, bu mantıklı bir durum ama arka planını da bilmek isteyecekler. Bu arayı doğru şekilde kullanmalıyız, bana her şeyin nasıl başladığını söylemelisin. Sana başından beri zarar veriyor muydu? Çünkü öyleyse onun yanına neden taşındığını bilmek isterler."

Evie tekrar uzaklara daldı, onu buraya getiren olayların her ayrıntısı gözlerinin önünde beliriyormuş gibiydi.

"Mark'ın bana ilk kez zarar vermesi Lulu'nun doğumundan sonra oldu. Hamileyken hiçbir şey yapmamıştı ama başladığı zaman bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Günlerce içten içe hazırlandığını hissettim. Bana bakarak gülümsüyordu ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir delilik vardı. Onun işiyle ilgili olduğunu düşünmüştüm, son projesiyle ilgili bir saplantı belki."

Evie bakışlarını yere çevirdi ve Harriet da ona biraz zaman verdi ama çok fazla zaman kaybetmeyi de göze alamazlardı. "Ne oldu?"

"Mutfaktaydık. Lulu'yu yatırmıştım ve bir fincan çay almaya gitmiştim. Dışarısı karanlıktı. Sanki dünmüş gibi aklımda. Evimizi görmedin ama denize bakan geniş bir penceremiz var. Altımızdaki kayalara çarpan dalgaların seslerini duyduğumuz ama pencereden aşağı sel gibi akan yağmur sularından başka bir şey göremediğimiz etkileyici kış akşamlarından biriydi. Işığı açmak için uzandım ama Mark müsaade etmedi. 'Yapma,' dedi. 'Böyle

Ninova

gecelerde dışarısını izlemeyi seviyorum.' Ne demek istediğini anlamıştım. Işıkları açsaydım göreceğimiz tek şey camdaki yansımamız olacaktı."

Evie duraksayarak bandajlı kollarına baktı, üstlerini ovuşturdu. Harriet sessiz kaldı, acı verici hikâyesini devam ettirebilmek için enerjisini topladığını biliyordu.

"Su ısıtıcısına doğru yürüyüp açtım. Mark tezgâha yaslanmış beni izliyordu. Fincanların ikisine de birer çay poşeti koydum, bu arada su da kaynamıştı. Isıtıcıya uzandım. 'Ben yaparım,' dedi. 'Bana elini ver.' Ne demek istediğini anlamadım ama sağ elimi ona uzattım. Sol eliyle elimi tuttu, başparmağıyla tenimi okşadı. Beni öpmek için kendine çekeceğini sandım ama kolumu lavabonun üzerinden çekti, sıkıca tuttu. Bana baktı – gözleri alev alevdi. Sonra su ısıtıcısını aldı ve kaynar suyu koluma boca etti."

Evie yaralarını ve yaralanma şekillerini sıralamaya devam ederken söylediği şeylerin hiçbiri Harriet'ı şaşırtmadı. Hepsini ve daha fazlasını kim bilir kaç kez duymuştu. Ama Evie'nin hikâyeyi anlatma şeklinde Harriet'ı ürperten bir şey vardı. Sanki bir başkasını anlatırmış gibiydi, olanlar canını daha fazla yakmasın diye kendini hikâyeden soyutluyordu.

Boş bakışlarını Harriet'a çevirdi. "Sanırım hepsi bu," dedi. "Sana her şeyi anlattım. Yeterli mi?"

"Benim için bu olayların biri bile yeterli Evie. Artık dönmeliyiz. Ama söylediğim gibi iyi gidiyorsun. Gerçekten."

Evie ve Harriet hızla görüşme odasına dönerken Stephanie avukatın yüzüne baktı. Harriet duygularını saklama konusunda şüphesiz uzmandı ama Stephanie onun yüzündeki endişeyi fark etmişti. Bir avukat olarak müvekkili için duyduğu endişe her zaman gerçekçi görünüyordu ama bugün tavrında bir farklılık vardı, daha dikkatliydi. Stephanie molada neler söylendiğini merak etmeye başladı.

Sorgu, Evie ve Mark'ın ilişkisinin başlangıcına dönerek yeniden başladı.

"Mark'la ilk tanıştığımda enkaz halindeydi – bunu ifade edebilecek başka bir kelime yok. Kendisiyle biraz bile ilgilendiğini sanmıyorum. Cleo öyle söylediği için hareketlerini biraz düzeltmişti. Ama Mark'la yakınlaştıkça bu durum Cleo'nun hoşuna gitmedi. Hamile kaldığımdaysa dehşete kapıldı."

"Planlanmış bir hamilelik miydi?"

Stephanie vücudunun gerildiğini hissetti ve gözlerini önündeki not defterine sabitledi. Gus'ın kendisini izlediğini hissediyordu ama bakışlarına karşılık verme isteğine teslim olmayacaktı.

"Ah, hayır. Birlikte çocuk yapacağımızı bir an olsun düşünmemiştim. Hamile olduğuma uzun süre inanamadım. Kız kardeşinin buna inandığından pek emin olmasam da tamamen kazaydı."

"Mark hamile olduğunu duyunca nasıl tepki verdi?"

Evie zorla gülümsedi. "Gerçekten şaşırmış görünüyordu – sanki bir bebeği olabileceğine inanmıyordu." Gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı. "Sonra inkâra başladı. Onun bebeği olamazdı, belki de kasten yapmıştım. Kürtaj yaptırıp yaptırmayacağımı bile sordu."

"Buna ne tepki verdin peki?"

"Ona hayatımda bir erkek olmadan, kendi kendime çocuk büyütebileceğimi söyledim. Kendi kaybederdi. Sonra gelip özür diledi, bunun ne büyük bir sürpriz olduğunu söyledi. Heyecanlanmaya başladı ve yanına taşınmam için yalvardı."

"Sonra ne oldu?"

"Bu tür bir bağlılık için çok erken olduğunu söyledim. Hamile kalmamdan önce Mark birlikte yaşama fikrini hiç önemsememişti. Ona ne zaman uyarsa o zaman yanında kalmamı isterdi ama ben hep reddetmiştim. Bir erkeğin sadece böylesi onurlu

Ninova

bir hareket olur diye benimle birlikte olması en son isteyeceğim şeydi. Bebek olsa da olmasa da benimle yaşamayı istemeliydi. Beni ikna etmesi altı ay sürdü."

Stephanie duymazlıktan geldi. Gus'a hamile olduğunu söylediği günü ve onun inanamadığını gösteren bakışları gözlerinin önünde canlandı.

Hamilelik bir kazaydı ama bu çocuk onlarındı, aşk olduğuna inandığı şeyden yaratılmıştı, oysa Gus'ın tepkisi Stephanie'ye göre pek de öyle demiyordu.

Stephanie'nin anıları kısık sesli hıçkırıklarla bölündü ve bakışları yeniden ekrana döndü. Evie başını eğmişti, omuzları titriyordu. Kelimeleri boğuktu ve anlaşılması zordu.

"Yeteri kadar zaman verdiğimi sanıyordum. Mark'ta bir kötülük olsaydı o zamana kadar ortaya çıkacağından emindim. Karısının ölümüyle ilgili şüpheler olduğunu biliyordum ve Mark'ın depresyonla ilgili sorunlarının olduğuna da şüphe yoktu ama onu seviyordum. Her şeyin harika olacağını düşündüm. Nasıl oluyor da kadınlar bu hataya bu kadar sık düşüyor?"

Evie elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve kızarmış gözlerini kameraya kaldırdı.

"Aptalın tekiydim. Daha akıllı olmalıydım."

27

Günün sonunda Evie'nin enerjisi tükeniyor gibiydi. Gus işlerin gidişatından memnundu ve Evie Clarke'ın cinayetle suçlanması gerektiğine inanıyordu ama Stephanie bundan biraz rahatsızdı, özellikle de Evie'nin avukatı Harriet, Gus'ın hatalı olduğundan aynı derecede emin olduğu için. Dik sırtı ve hafifçe kalkık çenesi, sessiz bir güven hissi veriyordu ve dedektifler ne sorarsa sorsun bakışlarında asla bir şüphe işareti belirmiyordu. Birden çok kez, sorularda suçluluk varsayımına dair ufak da olsa bir ipucu belirdiğinde onlarla tartışmıştı. Harriet kesinlikle başı belaya girdiğinde Stephanie'nin yanında olmasını isteyeceği türden biriydi.

Avukat öyle zayıftı ki kırılacakmış gibi görünüyordu ama dişli olduğu çok açıktı. Bu kadar güçlü bir üne sahip birine göre fazlasıyla gençti ama hiçbir şeyin onu korkutamayacağı hissini veriyordu. Onda neredeyse yepyeni bir hava vardı, sanki dağınık görünmesi imkânsızdı. Siyah saçları arkadan düzgünce toplanmıştı, kocaman kahverengi gözleri kararlılıkla parlıyordu, gözbebekleri sanki adrenalinle alev almış gibi büyümüştü. Harriet'm yanında Evie bitkin görünüyordu. Görüşme odasında, sarı saçlarını iyice öne çıkaran soluk sarı ışıkların, teninin solgunluğunu iyileştirmeye faydası olmuyordu.

Stephanie elleriyle saçlarını karıştırdı. Jason'la birlikte Mark North'un evine çağırıldıklarında gece vardiyasındaydı, sabahın erken saatlerinde Cleo'nun evinden ayrıldığında da doğruca koordinasyon merkezine gelmişti. Yirmi saatten fazladır hareket

Ninova

halindeydi ve kısa kesilmiş dalgalı saçlarının çoktan sönük ve dağınık hale geldiğini biliyordu. Makyaj da yapmamıştı. Saçları daha koyu, daha temiz, daha derli toplu olan ve sorgu boyunca rujunun rengi hiç azalmayan Harriet James'in yanında kendini soluk bir gölge gibi hissediyordu.

"İyi görünüyorsun Steph. Saçınla oynamayı bırak."

Gus'ın yaklaştığını duymamıştı ve gözlerindeki neşe fark edilmeyecek gibi değildi. İri yapılı bir adama göre istediğinde epey sessizce hareket edebiliyordu. Onu sakallı görmeye alışmamıştı ve onu öperse nasıl hissedeceğini düşündü. Bu kadar güçsüz olduğu için kendine kızıp bir anlığına gözlerini kapadı.

"Telefon kayıtlarına bakıyordum," dedi. "Evie en sık Aminah Basra isminde bir kadınla ve ara sıra da Cleo North'la konuşmuş gibi görünüyor ama aramaların çoğu onlardan gelmiş. Birkaç sefer de çalıştığı sığınma evini aramış ama çok sık değil. Yine de ilginç olan bir numara daha var. Görünüşe bakılırsa Samaritan'ları birden fazla kez aramış."

Gus bir sandalye çekip masanın diğer yanına oturdu.

"Onlara ne söylediğini öğrenmek için mahkeme emri çıkarsak iyi olur. Belki şansımız yaver gider de Mark'ı öldüreceğini söylediğini duyarız."

Stephanie homurdandı. "Bundan gerçekten şüpheliyim. İnsanların *kendilerini* öldürmeyi düşündüklerinde Samaritan'ları aradığını göreceksin, başkalarını öldürmeyi düşündüklerinde değil."

Yüzü birden ciddileşti. "Sence onu cinayetle suçlamak yanlış bir karar mı Steph?" diye sordu.

Zor bir soruydu. Evie meşru müdafaa iddiasında bulunmamıştı, bu da bunu destekleyecek çok az kanıt olması ya da hiç kanıt olmaması kadar iyiydi ama bu, eylemin önceden planlandığı anlamına da gelmiyordu.

"Sabit fikirli göründüğün için biraz endişeliyim, başından

beri onu cinayetle suçlamaya kararlısın. Katlandığı şeyleri düşününce onun için üzülmeden edemiyorum. Diğer taraftan bu bir kaza da değildi. Harrriet, nihayet suç başvurusunda bulunduğunda Evie'nin kefaletle serbest kalmak için başvurmayacağını söyledi. Doğru mu? Peki ya Lulu? Evie'nin bebeğini almak için elinden geleni yapmak istememesi tuhaf geliyor."

Gus geriye yaslanıp uzun bacaklarını ileri uzattı.

"Aynı fikirdeyim. Evie'yi çözemiyorum ama bir şekilde North'un onu tutup kesmesine izin verdiğini hayal etmekte zorlanıyorum. Nadiren bu kadar basittir biliyorum ama Evie daha çok taşaklarına tekmeyi yapıştıracak birine benziyor."

"Muhtemelen karşı koyarsa ona daha çok zarar vereceğinden korkmuştur. Sadistin tekiyle yaşadığımı bilseydim ben öyle yapardım."

"Anlıyorum. Biliyorum ki birçok kadın için tek cevap gülümseyerek buna katlanmak; zavallı şeyler. Ama Evie bana onlardan biri gibi geldi. Sorgu sırasında Harriet'ın birkaç kez araya girmesini nasıl engellediğine bir bak. Dibe vurduğunda bile –şu an öyle hissediyordur– kolay lokma değil, bunu söylemeye çalışıyorum."

"Daha fazlası olduğunu hissediyorum sadece. Ben de oradaydım unutma, Evie Mark'ı sıkıca tutmuştu, kollarını ona dolamıştı. İçinde ona karşı zerre kadar kin yok gibiydi."

Gus içini çekti ve ensesini ovuşturdu. İkisi bir süre sessiz kalıp kendi düşüncelerinde kayboldular.

Gus konuyu değiştirerek, "Sana sormak istediğim bir şey var, abla için ne diyorsun?" dedi.

"Evie'den hoşlanmıyor, bu kesin. Kardeşine taptığı ve hiçbir kadının onun için yeterince iyi olmadığını düşündüğü çok açık. Görünüşe göre kardeşinin karısını da pek önemsemiyordu. O davayla ilgili kanıtlara da tekrar bakmamız gerekecek. Savunma

Ninova

da buna bakacaktır. Bu işi ben üstlenmek istiyorum. Sizin için uygun mu efendim?" diye sordu.

Gus etrafına bakındı. Onları duyabilecek kimse yoktu.

"Steph, bana 'efendim' demenin uygun olduğunu düşünebilirsin ama buradaki çoğu insan dilinden damlayan alaycılığı fark edecek kadar zeki. Bana sadece Gus de. İnsanlar hikâyenin tamamını bilmeden sadece birbirimizi yeteri kadar iyi tanıdığımızı kabul edecekler."

Stephanie kendinden utandı. Gus'ın onu sinir ettiğini bilmesini istemiyordu.

"Üzgünüm. O zaman Gus diyorum. Davranışlarıma dikkat edeceğime söz veriyorum, artık emre itaatsizlik yok."

Bakışlarını kaçırıp masadaki bazı kâğıtları karıştırdı. Bugünlerde uygunsuz zamanlarda aklına gelen düşüncelere rağmen Gus Brodie'nin artık onun için önemli olmadığına kendini inandırmıştı. Onu görmediğinde her şey yolundaydı ama şu an, kıdemli subaylardan herhangi biriymiş gibi davranmak işkenceydi âdeta.

Profesyonel bir ses tonuyla, "Şimdi Mia North'un ölümüne dönelim," dedi. "Bunda beni rahatsız eden bir şey var ama ne olduğundan emin değilim. Olay yerine giden ilk polis bendim biliyorsun."

"Biliyorum Steph. Bunu bana anlatırken nerede olduğumuzu unutmadım."

Stephanie gözlerini kaçırdı. Çantasını alıp omzuna attı.

"Sabah görüşürüz Gus."

Emin olamadı ama merdivene yürürken arkasından sinirli bir iç çekiş duyduğunu sandı.

28

Ön kapı arkasından kapandığı anda Harriet doğruca mutfağa ve buzdolabına yöneldi. Bir kadeh soğuk şarap istiyor ve düşünmek için de bahçede sessizce, tek başına oturmaya can atıyordu.

Evie dedektiflerin sorduğu tüm soruları yanıtlamıştı. Süreç boyunca sakindi, sadece hayal ettiği hayatın düşüncesiyle bir an için duygulandı ama polise daha fazla zaman gerekiyordu. Evie şimdi hücredeydi. İstenen uzatmanın onaylanmasını beklerken biraz dinleniyordu, buna feci şekilde ihtiyacı vardı.

Harriet elinde bir bardak ve bir şişe de maden suyuyla terasa açılan sürgülü kapıyı açtı. Boğucu bir gün olmuştu ama hava şu an biraz daha ferahlatıcı geliyordu. Bir şezlonga yerleşerek şarabı biraz seyreltti ve bardağın dışındaki buğulanmayı izleyerek arkasına yaslandı.

Harriet'ın ilk sorgudan sonraki esas endişesi, öldüğü gece Mark'm Evie'ye zarar verdiği yönündeki iddiayı destekleyen -kollarında ve vücudunun üst kısmındaki kesikler dışında- hiçbir kanıtın olmamasıydı. Her yaralandığında ne olduğunu soranlara kaza geçirdiğini söylemişti, polis de bunu vurguladı. Aksini nasıl ispat edeceklerdi?

Genelde insanlar, partnerleri tarafından istismar edildiklerini kabul edemeyecek kadar utanırlardı, bu yüzden de ketum davranması bir şey ifade etmiyordu. Harriet aynı hikâyeyi çok kez duymuştu.

"Bu kadar kötü bir eş seçimi yaptığınızı, muhakeme yeteneğinizin kusurlu olduğunu kabul etmek istemiyorsunuz," demiş-

Ninova

ti bir kadın. Bir başkası, "İnsanlar buna neden izin verdiğinizi anlamadıkları için çekip gitmenizin kolay olacağını düşünüyorlar. Sana vurmak *zorunda kalması* senin hatanmış gibi hissediyorsun. Öz güveninin her bir zerresinin toza dönüşmesini anlamıyorlar. Ardından o adam güzel bir şey yapıyor ve sen de her şeyin yoluna gireceği konusunda kendini kandırmaya başlıyorsun," demişti.

Toplumun her kesiminden dört kadından birinin –ve giderek artan sayıda erkeğin– hayatının bir döneminde tacize uğraması Harriet'ın aklından asla çıkmayan bir düşünceydi. Evie'deki işaretleri fark edemediği için kendine kızdı. Evie gibi kadınları savunmak onun işiydi; bir an için, dikkatleri genel olarak kadın davalarına çekmeye yönelik saplantısının kendisini en yakınındaki kadınların ihtiyaçlarını göremez hale getirip getirmediğini sorguladı.

Evie'yle ilk tanıştıkları zamanı düşündü. Sığınma evine gönüllü çalışma için başvurmuş ve Harriet da hayır kurumunun nasıl işlediğini açıklamak için çevredeki kafelerden birinde onunla buluşmayı kabul etmişti. Evie, hayır kurumunda yardım ettikleri insanların kötü durumunu gerçekten önemsiyor gibi görünüyor ve klasik istismar belirtilerinden hiçbirini sergilemiyordu. Rahat görünüyordu, arkadaşlarından açık bir şekilde bahsediyordu ve Harriet onun başkalarından korkmadığı ve izole bir yaşam da sürmediği kanısına varmıştı. Taksiyle gelmiş, kahvenin parasını da ödemeyi teklif etmişti, bu da finansal açıdan kısıtlanmış olmadığını gösterirdi. Harriet, Evie'yle sohbet ederken birinin onu aradığını –partneri olduğunu varsaymıştı– hatırlar gibiydi. Arayan kişiden rahatsızmış gibi görünmüyordu, daha sonra aramasının mümkün olup olmadığını sormuştu. Hatta söylediği bir şeye gülmüştü. Arayan Mark olmayabilirdi.

Bunların hiçbiri Evie'nin istismara uğrayan bir kadın olduğu düşüncesini uyandırmamıştı. Evie'nin vardiyasını iptal etmek

Ninova

için araması bile Harriet'ı şüphelendirmemişti. Yanlış bir şeyler olduğunu biliyordu ama bir arkadaşıyla tartışmış ya da Lulu'yla zor bir gün geçirmiş olabilirdi. Herhangi bir varsayımda bulunmamıştı çünkü Evie'ye dair ilk intibası, Mark'la ilişkilerinin sorunlu olduğuna dair bir belirti içermiyordu.

Harriet mola verdikleri sırada bunu sormuştu.

Evie omuz silkerek, "O zaman başlamamıştı," dedi. "Onu tetikleyen şey yolculuklar oldu. Her zaman bunun karısının ölümüyle bağlantılı olduğuna inanmıştım. Sana bunun o yokken olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Bu konuşmanın hatırası aklına bir şey getirdi, Harriet şezlongdan fırlayıp bir not defteri ve bir kalem almak için eve girdi. Yapılacaklar listesinin başında Mark North'un karısının ölümünü daha yakından incelemek vardı. Mark acı çektirmeye meraklı biriyse, bu durumun yeni gelişmiş olması pek olası değildi. Mia'nın ölümünden sorumlu bulunmamışsa bile onu incittiğini gösterecek bazı kanıtlar olmalıydı. Başlangıç noktası burasıydı ama daha yapılacak çok şey vardı.

Tekrar arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı, Evie'nin bir karakol hücresinde, sert bir yatakta yatarkenki görüntüsünü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Ardımdan kapanan hücre kapısının çıkardığı gürültü, kalp atışımla birlikte yankılanıyor. Burada olmamalıydım. Evde Lulu'yla olmalı, onu yıkamalı, ninni söylemeli, babasının gelip ona iyi geceler öpücüğü vermesini beklemeliydim.

Bunun yerine, parlak uçuk yeşil duvarları ve üzerinde koyu mavi plastikle kaplı bir şilte olan bankın bulunduğu bu odadayım. Kapıdaki gözetleme deliğinin görüş açısından zar zor kurtulan bir tuvalet var ve mecbur kalmadığım sürece kullanmak istemiyorum. Buradakilerin hepsi bu kadar. Karnımı doyuracaklarını söylediler ama yemek istemiyorum. Midemi bulandıracak.

Ninova

Yatağa yürüyorum, buraya gelen son kişiden sonra şiltenin silinip silinmediğini anlamak için şilteyi koklama isteğine direniyorum. Oda dezenfektan kokuyor, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum ve temkinli şekilde kendimi şilteye bıraktığımda plastiğin içinden hava çıktığını duyuyorum.

Karşı duvara bakarken birden yalnız olmadığımı hissediyorum. Sanki benden öncekilerin hepsi burada benimle, öfkeyle çığlık atıyor, dehşetle ağlıyor ya da uyuşmuş halde oturuyor ve onları buraya getiren olaylar zincirini merak ediyorlar – aynı benim gibi.

Zeminde yürüdüklerini, yanımda yattıklarını, kollarını kavuşturup çaresizlik içinde duvara yaslandıklarını görüyorum. Bu hücre masumlar kadar suçluları da görecek, gerçek suçluları. Sanırım şu an polis de benim bunlardan biri olduğumu düşünüyor.

Ben bir katilim.

Mark'ı ve nasıl öldüğünü düşünmek beni soluksuz bırakıyor. Kafamda her şeyi –her kararı, yoldaki her adımımı– bir daha gözden geçirmeyi bırakabilmek için başka bir şey düşünmeliyim. Doğru yaptım mı? Başka yolu var mıydı?

Sığınma evinde tanıştığım kadınları ve yaşadıkları dehşet hakkında bana anlattıkları hikâyeleri düşünüyorum. Onlardan bir şeyler öğrenmek istediğim için dinlemiştim ama bilmediğim çok az şey olduğunu keşfetmiştim. Görünüşe bakılırsa ortalama bir istismarcının hayal gücü pek gelişmemiş.

Burada olmam kaç kişinin umrundadır? Belki Aminah, ama o kadar. Lulu anlayamayacak kadar küçük ve Cleo da bu deneyimin benim için mümkün olduğunca korkunç olmasını diliyor. Artık Mark yok, dolayısıyla polis sorgusuyla ve son yirmi dört saatin her anının detaylı analiziyle başa çıkıp çıkamadığımı merak edecek kimse yok.

Harriet'ın umrunda, ki öyle olacağını biliyordum. Bana yar-

dım edebilecek bir kişi varsa o da Harriet'tır. Şu an yanımda olan tek kişi oymuş gibi geliyor. Bugünkü sorgu, onun olanca çabasına rağmen zordu çünkü beni her olayı sorgulamaya zorladı ama bir yandan da kolaydı çünkü tüm cevapları biliyordum. Hiçbir şeyi uydurmak zorunda değildim. Yarın daha da fazlası olacak, baskı altında dağılmamak için dinlenmem gerekiyor.

Mark'a üzgün olduğumu söylemenin bir yolunu bulmak istiyorum. Ama gerçekten üzgün müyüm bilmiyorum.

Ninova

29

Harriet neredeyse hiç uyumamı, uykuya daldığı kısa sürede de geçmişte savunduğu kadınları rüyasında görmüştü. Tedirgin gözlerinin akıldan çıkmayan görüntüleri üstünde durmamaya çalışarak onları daima aklında arşivlemeye çalışmıştı ama Evie'yle ilgili anıların tamamen silineceğinden şüpheliydi. Onunla ilgili farklı bir şey vardı. Harriet'ın müvekkilleri genelde iki kutuptan birine denk düşerdi: Katlanmak zorunda kaldıkları vahşet karşısında öfke besleyenler ve psikolojik açıdan, kendi savunmalarında tek kelime dahi edemeyecek kadar zarar görmüş olanlar. Evie'nin yanıtları ve tepkileri iki profile de uymuyordu ve göz kapaklarına iğneler batıyormuş gibi hissetmesine yol açan yorgunluğa rağmen Harriet bu davada formunun zirvesine çıkmakta kararlıydı. Evie, verebileceğinin en iyisini hak ediyordu.

Polis karakoluna döndüğünde Evie'nin de bitkin olduğunu görebiliyordu ama bu durum pek şaşırtıcı değildi. Gözlerini çevreleyen koyu halkalara rağmen sakin görünüyordu ve Harriet müvekkilini olacaklara yeterince hazırlayıp hazırlamadığını merak etti. Sorguda Başdedektif Nick Grimes'ın yüz ifadesini görünce korkuları arttı. Heyecanlı görünüyordu ve bu, iyi bir haber değildi.

Sorgu yeniden başladı ve Evie başının çaresine bakıyordu, sesi sakindi ama odada, sanki herkes kritik bir anın gelmesini bekliyormuş gibi bir hal vardı.

En sonunda, Dedektif Grieves, Evie'den bir kez daha Mark'ı

nasıl öldürdüğünü anlatmasını istedi. Harriet, sorulacak bir tane bile yeni sorunun kalmadığını düşündü.

"Dün bana bunu sorduğunuzdan beri hiçbir şey değişmedi," dedi. "Parmaklarım bıçağın sapına değince içimde bir şeyler patladı. Öyle bir ıstırap çekiyordum ki o an mantıklı düşünebildiğimi sanmıyorum ve bir şekilde acının daha yeni başladığını hissettim. Mark'ı hiç böyle büyük bir heyecan içinde görmemiştim."

"Bıçağı hangi elinle aldın?"

Evie aynı şeyleri tekrarlamaktan dolayı kızıyor gibi görünmeye başlamıştı. Harriet hafifçe koluna dokunmak için uzandı. Evie imayı anlayıp sakinleşti.

"Sağ elimdi."

"Peki sonra ne oldu?"

"Omuzlarına uzandım ve boynunu kestim."

Nick Grieves masadan bir kâğıt aldı.

"Demek kestin. Otopsi raporunu ve ilk adli raporu aldık. Yatağın üzerindeki kan sıçramasının yüksekliğinden Mark North'un boynunda bir atardamarın kesildiği belli. Vücudunda tek bir kesik olduğu ve bunun da boynunun sağ tarafında olduğu doğrulandı. Bu da bıçağı sağ eline aldığın ve Mark üstünde yatarken kollarını ona doladığın yönündeki ifadeni doğruluyor gibi görünüyor. Kabul ediyor musun?"

Evie başını salladı. "Evet, tam olarak söylediğim gibi."

"Bıçağın üzerinde Mark North'un parmak izleriyle birlikte seninkiler de var. Bu, beklediğimiz bir şeydi. Rapora göre bıçak makul ölçüde keskin olsa bile böyle derin bir yara oluşturabilmek için yüksek miktarda basınç uygulanması gerekir." Duraksadı, önemli bir yorum yapacağı belliydi. "Bu, küçük kesiklerinizin intikamını almaktan daha fazlasıydı, değil mi? Ciddi bir zarar verme niyetiyle yapılmıştı. Patolog, Mark North'un çenesinin altından başlayarak kulağının hemen altına kadar kesil-

Ninova

diğini ve hem şahdamarının hem de juguler venin[6] koptuğunu doğruladı."

Harriet'ın yüzünde tarafsız bir ifade vardı ve Evie'ye bakma isteğine direndi. Buradan sonra ne olacağını biliyordu.

"Bu yarayı açanın sen olduğunu inkâr etmiyorsun, değil mi Evie?"

"Hayır."

"Şu anda bu sorgulamayı sonlandırıyorum ve geçici olarak tekrar hücrene gönderileceksin."

Evie başını Harriet'a çevirdi, gözlerinde, "Bu kadar mı?" diye soran bir bakış vardı. Harriet prosedürü açıklamıştı ve Evie hücresine götürülmeden önce başını sallamakla yetindi.

Artık sıra beklemeye gelmişti ama Harriet bu bekleyişin uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Benim için geldiler. Gözaltı odasına götürülüyorum ve beni suçlayacaklar. Bunun olacağını biliyordum, daha en başmdan biliyordum ama bilmem, işleri kolaylaştırmıyor. Kendine başka seçeneğimin olmadığını tekrar tekrar söylerken dişlerim sımsıkı kenetleniyor.

Odaya başka bir dedektif giriyor. Beni tutuklayan kişi bu sanırım ama emin olamıyorum. Oda o gece gölgelerle doluydu ama konuştuğunda ve aksanını duyduğumda o olduğundan emin oluyorum.

"Evelyn Clarke," diyor. "17 Ağustos'ta ortak hukuka aykırı olarak Mark North'u öldürmekten tutuklusunuz."

Hepsi bu. Hazırlandığımı sanıyordum ama üzüntüyle sıkışan nefesimi kontrol etmek için tüm irademle uğraşmam gerekiyor.

6 Kanı kafadan kalbe götüren büyük damar. (ç.n.)

30

Dört ay sonra

Cleo, Kraliyet Mahkemesine erkenden gitmekte kararlıydı. 50 kilometrelik yolun ne kadar süreceğinden emin değildi ve davanın başlangıcını izlemeyi, suçlamaların okunduğunu duymayı, jüri dosyasını görmeyi ve Evie'nin kesinlikle hissetmesi gereken o utanca tanık olmayı umutsuzca istiyordu. İfadeye çağrılacaktı ve sorgulanana kadar da mahkemeye girmesine izin verilmeyecekti. Yine de binayı tanımak istiyordu ki tanık kürsüsünden indiğinde halka açık salona geçebilsin.

Cleo'nun mahkemede olması gereken vakitte Aminah, Lulu'ya bakmayı teklif etmişti ve iki kadının arası limoni olsa da Cleo, bu son birkaç ayı onsuz atlatmakta zorlanırdı.

Sokaktan halka açık salona giden kapı kilitli görünüyordu ve sarı reflektif ceketli güvenlik görevlisi, Cleo'nun sırayı kontrol etmek için konulduğunu düşündüğü bir bariyerin diğer yanında duruyordu. Duruşmaya bu kadar insan katılacak mıydı?

Güvenlik görevlisi, "Salona mı gidiyorsunuz hanımefendi?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil. Umarım daha sonra. Öncesinde ifade vermem gerekiyor. Duruşmanın geri kalanını izlemek için gideceğim yer orası mı?"

"Öyle ama bir dakika hanımefendi," dedi ve Cleo'nun geçmesini engellemek için elini uzattı. Cleo soluna bakınca nedenini gördü. Mahkeme binasının kepenkli girişine açılan dar yola,

Ninova

Cleo'nun göz hizasından yukarıda aynalı camları olan büyük beyaz bir minibüs döndü. Koyu gri kepenk yavaşça yükselirken minibüs bekledi ve yerin derinliklerine inen dik, ışıksız bir yol ortaya çıktı.

Cleo bir anlığına o minibüste olmanın, binanın altındaki karanlık beton geçitlere götürülmenin ve herkesin önünde cinayetle suçlanmak üzere mahkemeye çıkmanın nasıl bir his olduğunu düşününce tüyleri ürperdi. Bu düşünce onu biraz rahatsız etti. Ne kadar sarsıcı ve küçük düşürücü olmalıydı – özellikle de masumlar için.

"İyi misiniz hanımefendi?"

Cleo konuşmayı başaramadı. Gülümsemeye çalıştı, başını salladı ve Evie'nin başına neler geleceğini her zamankinden daha iyi anlayarak girişe gitti.

Dört aydır tutukluyum ve daha uzun olmadığı için şanslı olduğumu söylediler - kendimi bugüne hazırlamak için bol bol zamanım oldu. Hayatlarının nasıl bu hale geldiğine şaşırmış birçok kadınla dolu bir hapishanede geçen dört ay. Hapishanede partnerini öldüren tek kişi ben değilim tabii ama diğerlerinin çoğuna müebbet hapis cezası çoktan verilmiş bile. Bazıları intikam almadan önce yıllarca istismara uğramış. Ama intikam, hukuka göre bir savunma değil ve maalesef bu kadınlar, benimki gibi bir avukata sahip olacak kadar şanslı değillerdi; benim anın sıcaklığıyla insanın nasıl çılgınca hareket edebileceğini anlayan ve davanın sonucunu muhtemelen benden fazla umursayan bir avukatım var.

Mücadele ettiğim şey aşağılanma ve bugün de en kötüsüydü; bir hapishane minibüsüyle buraya gelmek, mahkemenin ortasına atılmak ve nihayet sanık sandalyesine oturmak. Hiçbir şey beklediğim gibi değil ve televizyonda gördüklerime benzemiyor. Düşündüğüm gibi açık değil ve sanki bulaşıcı bir hastalık-

tan mustaripmişim ya da tehlikeli bir hayvanmışım gibi –belki de öyleyimdir– mahkemenin arka tarafında, bir cam tabakasıyla diğer kısımdan ayrılmış durumdayım.

Önümde iki hukuki taraf var – iki tarafta da en azından bana basit gibi görünen bu dava için çok fazla insan var. Hepimiz ince dudakları gülümsemeyi unutmuş gibi aşağı kıvrılmış, kasvetli bir havası olan yargıçla yüz yüze olduğumuz için ekiptekilerin sırtı bana dönük. Peruğu ve kırmızı cüppesi olmadan nasıl görüneceğini merak etmeden duramıyorum. Sanırım, epey sıradan.

İki sıra halinde oturan jüri solumda. Sağdaysa halka açık salon ve basın için ayrılmış koltuklar var. Oraya bakmayacağım. Beni izlemeye kimin geldiğini bilmek istemiyorum ama Harriet beni buranın gazetecilerle dolu olacağı konusunda uyarmıştı. Hiç kimsenin beni desteklemek için burada olmayacağından eminim, bu yüzden izleyenler ya yaptığım şey yüzünden benden nefret edecekler ya da kanlı canlı bir katil görmek için gelecekler.

Onurumun benden alındığını hissediyorum. Hapiste geçirdiğim aylar boyunca olan biteni düşünmek için zamanım oldu. Hatta kararlarımı sorguladığım ve başka bir yol olup olmadığını merak ettiğim bile oldu. Bazen de Mark'ı düşünerek katlanılmaz bir ıstırap duydum.

Ama asla böyle düşünmemeliyim. Bu, yaşamak zorunda kaldığım her şeyi ve katlandığım acıları alay konusu haline getirmek olurdu. Kendime inanmalıyım, kimse inanmasa bile.

31

Suçlamalar okunurken Harriet, Evie'nin yüzünü izlemek için koltuğunda döndü. Evie kimliğini doğruladı ve ilk suçlama kâtip tarafından mahkemeye okundu.

"17 Ağustos'ta ortak hukuka aykırı olarak Mark North'u öldürmekle suçlanıyorsunuz. Suçunuzu kabul ediyor musunuz?"

"Suçsuzum."

Evie'nin sesi sakin ve dengeliydi. Soğukkanlı duruyordu ve kısa bir süre çevresine baktıktan sonra dümdüz ileriye baktı, bakışları yargıcınkilerle buluştu. Kendinden emin bir havası vardı – sanki burada olması gerektiğini biliyordu ama masumiyetinden de emindi.

Evie'ye başlangıçta birinci dereceden cinayet suçlaması yöneltilmiş olsa bile Harriet savunmasını savcılığa sunmuş ve niyetlerinin, mahkemeye kontrol kaybı kanıtı sunmak olduğunu söylemişti. Sonuç olarak CPS[7] ikinci dereceden kasıtsız adam öldürme suçlaması eklemişti ve Evie'nin burada suçunu kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Harriet, Angus Brodie'nin bu karardan memnun olmayacağını düşününce az kalsın gülümseyecekti. Evie'nin cinayetten mahkûm olmasını isterdi ama iddia makamı suçsuz bulunup serbest kalması riskini de göze alamazdı. Mark North'u öldürdüğünü kabul ettiği göz önüne alındığında, ikinci dereceden kasıtsız adam öldürme suçlaması mahkûmiyetle sonuçlanacaktı.

---

7 The Crown Prosecution Service - Kraliyet Savcılığı. (ç.n.)

Ninova

Cinayet suçlaması okunurken düşünceleri müvekkiline kaydı.

"Suçunuzu kabul ediyor musunuz?"

"Evet."

Evie başını öne eğdi, pişman olduğu açıkça görülüyordu. Yavaşça koltuğuna döndü ve bir anlık güven kaybını üstünden attı, başını kaldırarak açılış konuşmasını yapmak üzere olan savcıya baktı.

Harriet, Evie'yi temsilen QC[8] Boyd Simmonds'ın atanmasından memnundu. Savcılık avukatı Devisha Ambo'nun karşısında mükemmel siper olacaktı. Evie'nin Mark'ı öldürdüğü gece yaşanan olaylara ve önceki aylarda katlanmak zorunda kaldıklarına dair söylediklerine dayanarak Harriet'la birlikte savunmalarının içeriğine dikkatlice çalışmışlardı.

Harriet Evie'ye, "Esas önceliğimiz jürinin seni cinayetten suçlu bulmamasını sağlamak," demişti. "Seninki gibi bir durumda bu asla kolay değildir, aksini iddia edersem yalan söylemiş olurum. Ama Boyd ve ben sana inanıyoruz ve şansımızın yüksek olduğunu düşünüyoruz. Jüriye Mark'ın bir süredir sana zarar verdiğini, öldüğü gece de ciddi bir şiddet riski olduğunu ve bir sonraki adımda yapacaklarından gerçekten korktuğun için kontrolü kaybettiğini göstermemiz gerekiyor. Bunda başarılı olursak cinayet yerine kasıtlı adam öldürmekten suçlu bulunacaksın."

Evie başını salladı ve Harriet onun söylenen her kelimeyi iyice anladığını görebiliyordu.

"Aklımızda tutmamız gereken ikinci şeyse ceza. Cinayette müebbet cezası kesindir ama kasıtlı öldürmede böyle değildir, yine de yargıç isterse müebbet hapis cezası verebilir. Bu yüzden onun merhametli olmasını sağlayacak bir strateji geliştirmeli-

8 Queen's Counsel (Kraliçe'nin Danışmanı): Birleşik Krallık ve bazı Commonwealth ülkelerinde kullanılan ve kraliyet tarafından kıdemli avukatlara verilen bir unvan. Hükümdarın erkek olduğu dönemlerde King's Counsel - KC olarak kullanılır. (ç.n.)

Ninova

yiz. Bıçağı orada olduğu için kullandığından, Mark'ı öldürmek amacıyla oraya getirmediğinden emin olmalı."

Bunun üzerine Evie'nin gözleri kocaman açıldı. "Bunun için getirmedim ki zaten," dedi.

Harriet ona inanıyordu. "Biliyorum – anında pişmanlık göstermen de senin lehine. Ciddi bir tahrike maruz kalmıştın. Mark devamlı bir tehdit oluşturuyordu. Bunların hepsi iyi şeyler. İyice anlaman önemli Evie, böylece mahkemede neler olduğunu ve stratejimizin nasıl işlediğini anlayacaksın. Herhangi bir sorun var mı?"

Evie'nin gözleri kısıldı. Kendisine söylenen her şeyi derinlemesine düşünüyordu sanki ve Harriet az kalsın gülümseyecekti. Davanın sonucu ne olursa olsun Evie'nin hikâyesi ulusal basında manşetlere çıkacaktı ve bu dava, Harriet'ın istismar karşısındaki asla bitmeyen savaşının simgesi olma potansiyeline sahipti.

Evie yavaşça başını sallayarak, "Hayır, soracağım bir şey yok," dedi. "Biliyorum, mahkemeyi bunun anlık, dürtüsel bir hareket olduğuna inandırmak kolay değil ama gerçek bu Harriet. Bana inanıyorsundur umarım."

Harriet onun sözüne kesinlikle güveniyordu ama diğer taraftan CPS, Evie'nin cinayetten suçlu bulunmasında kararlıydı. Kanıtları savunma ekibine sunmuşlardı ve bazıları Evie'yi pek de iyi göstermiyordu. Harriet, sanıkların mahkemede ne kadar teşhir edileceklerini anladıklarında kontrolsüz davranabildiklerini her müvekkilinde az da olsa görmüştü ama Evie dikkatle dinleyip her olay için geçerli açıklamalar yaparak onu burada da şaşırttı.

Konu Mark'ın karakterine, nazik ve sevgi dolu bir baba ile acımasız ve vahşi bir istismarcı arasındaki ikiliğe geldiği zaman, Evie'nin kendinden daha az emin göründüğü tek andı. Mark'ın hareketlerini, Mark'ın kendisinden ayırabiliyor gibi görünüyordu, yaraları hakkında da zerre kadar rahatsızlık duymadan

konuşuyordu ama konu Mark'ın kişiliğine geldiğinde, kendinden hiç emin değildi. Onu kötülemek istemiyordu sanki. Ama çocuğunun babası hakkındaki hisleri nasıl olursa olsun, o bir kurbandı ve bunu kanıtlamak da Boyd Simmonds'la birlikte Harriet'a düşüyordu.

Harriet koltuğuna yerleşti, her duruşmadan önce olduğu gibi gergin bekleyiş, onu dik oturmaya ve kendinden emin görünmeye zorladı. Bu davanın, onların istediği şekilde gitmesinde kararlıydı. Bu, uğruna savaştığı her şeyi doğrulayacaktı.

İddia makamı ve savunma açılış konuşmalarını yaptı, ikisinde de sürpriz yoktu. Sıra, iddia makamının ilk tanığındaydı: Cleo North.

Cleo'nun elleri yapış yapış, bacaklarıysa güçsüzdü. İlk onu dinleyeceklerdi ve bu bir bakıma iyi bir şeydi çünkü kısa süre sonra biteceği anlamına geliyordu. Yine de Evie'yi tekrar gördüğünde nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Lulu'yu hapishaneye getirme konusundaki ricaları görmezden gelmişti çünkü bu durum çocuğu üzecekti ve yol da çok uzundu. Şu anda, gözlerini sanık sandalyesine çevirmeden yemin etti ve onun yerine, uzun boylu, iri yapılı ve olay için biraz uygunsuz kaçan kocaman gülümsemesiyle Afro-Karayipli bir kadın olan savcılık avukatına odaklandı. Sesi sıcak ve ikna ediciydi, Cleo kendisini rahat hissettirmeye çalıştığını biliyordu. Ama bir işe yaramıyordu.

"Bayan North, sizin için kolay olmayacağını biliyorum. Yakın olduğunuz bir aile bireyini kaybetmek hiçbir zaman kolay değildir. Bize kardeşinizin nasıl biri olduğunu anlatabilir misiniz?"

Cleo, mahkemede iki rolünün olduğunu anlamıştı: Mark ve Evie'nin nasıl tanıştığını anlatmak ve kardeşinin karakterine tanıklık etmek. Jürinin Mark'ı ve başına gelenleri umursamasını sağlamayı delicesine istiyordu, böylece ifade sırası geldiğinde

Ninova

Evie'nin söyleyeceği hiçbir şeye itimat etmeyeceklerdi.

"Mark nazik, hassas bir adamdı. Sanırım pek çok sanatçı böyledir. Ama yakınlarına, özellikle de minik kızı Lulu'ya ve Evie'ye çok değer verirdi."

"Kardeşiniz ve sanığın ilk tanışmaları nasıl olmuştu?"

Cleo, ilişkilerindeki rolü yüzünden kendini hâlâ affetmiyordu ve Evie'yi Mark'la neden tanıştırdığını açıklarken kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu.

"Anlayacağınız üzere benim hatamdı. Mark bir süredir depresyondaydı ve bu işi almanın onun için iyi olacağını düşünmüştüm."

"Fotoğraflar babası içindi demiştiniz. Bayan Clarke'ın babasıyla görüştünüz mü, konuştunuz mu ya da herhangi bir yazışmanız oldu mu?"

"Hayır, olmadı. Evie, albüm bitmeden hemen önce babasının öldüğünü söyledi."

Savcı, "Hiç ödeme gelmedi yani?" dedi.

"Doğru."

"Borcu mirastan karşılayıp karşılayamayacağını sordunuz mu?"

"Evet, tabii," diye cevap verdi Cleo, konuyu bu kadar uzatmalarına şaşırmıştı. "Ama Evie, üvey annesinin her şeyi alacağını ve kendisine bir kuruş bile kalmayacağını söyledi."

Savcı asistanına elini uzattı, asistan da ona bir belge verdi.

"Mahkemeyi JC/9'u göstermeye çağırıyorum." Devisha Ambo, söz konusu belge bulunana kadar bekledi. "Bu, Bayan Clarke'ın doğum belgesinin kopyası. Gördüğünüz üzere babasıyla ilgili bölüm boş bırakılmış. Norfolk'ta doğmuş, küçük yaşından itibaren ona büyükannesi –annesinin annesi– bakmış. Bayan Clarke, babasının Londra'daki evinde yaşadığını iddia etse de bu bilgi uydurmadır. Londra'nın herhangi bir yerinde hiçbir zaman yaşamamıştır ve Bayan Clarke'ın babasının adını

ya da nerede olduğunu bildiğine dair de bir kanıt yok. Aslında Leicester'da bir toplu konut dairesinde yaşıyor."

Şaşkınlıktan kaynaklanan bir sessizlik oldu. Cleo vücudundaki her bir kasın gerildiğini, nefesinin sıklaştığını hissetti. Başını kaldırıp gözlerini Evie'ye çevirdi, cam tabakanın arkasındaki yüzünde bir pişmanlık belirtisi görmeyi bekliyordu. Evie'nin ifadesiyse boştu.

Devisha Ambo duraklayarak mahkemeye bunu değerlendirmeleri için zaman tanıdı.

"Bu konuda yalan söylemesi için bir sebep geliyor mu aklınıza?" diye sordu.

Cleo başını sallıyordu, şaşırmıştı. "Sadece fotoğrafları bedavaya elde etmek istemiş olabilir herhalde. Ama ödemenin tamamını alana kadar fotoğrafların düşük çözünürlüklü versiyonlarından başka bir şeyi paylaşmayız. Bu yüzden de mantıklı değil."

"Ödeyemeyeceğini anladığında kardeşinizin tepkisi ne oldu?"

"Mark bu konularda harika biriydi. Kibar bir adam olduğunu size söylemiştim. Fotoğraflar karşılığında kendisi için bir blog hazırlamasını kabul etti, böylece Evie kendini daha iyi hissedecekti ve hayatına girişi de böyle oldu."

"Bildiğiniz kadarıyla ona yalan söylediğini hiç bilmiyordu yani?"

"Hayır. Bilseydi bana söylerdi."

Devisha, "Ölümünden önceki aylarda kardeşiniz ve Michelle Evelyn Clarke arasındaki ilişki hakkında bize neler söyleyebilirsiniz?" diye sordu.

Cleo'nun kafası bir an karıştı ve Evie'ye baktı. İlk adının Michelle olduğunu bilmiyordu; bu da sakladığı başka bir şeydi.

"Aralarındaki her şeyin çok iyi olduğunu düşünmüyorum. Mark bir iş seyahatinden dönüp de Evie'ye sarılmaya çalıştığında Evie'nin ondan çekindiğini gördüm ve bu tepkinin Mark'ı in-

Ninova

cittiğini de fark ettim. Ama ona karşı çok nazikti. Hatta ona ne kadar önem verdiğini göstermek için muhteşem bir mücevher hazırlamamı bile istemişti."

"İkisi arasında dikkatinizi çeken bir davranış kalıbı var mıydı?"

"Evie'nin davranışlarında böyle bir kalıp kesinlikle vardı. Mark evde değilken, sanki kendisini terk ettiği için onu cezalandırıyormuş gibi sakar -kazaya eğilimli- oluyor gibi görünüyordu. Onu kontrol etmeye çalışıyordu."

"Geçirdiği her kazada Mark evden uzakta mıydı?"

"Evet."

"Yine de Bayan Clarke ona zarar verenin Mark olduğunu iddia ediyor. Bayan Clarke'ın her bir yaralanmasında Mark evden uzaktaysa, bu nasıl olabiliyor Bayan North?"

Cleo, cevabını jüriye hitaben söylemek için dönerek, "Hiçbir fikrim yok," dedi. Buna inanmaları gerekiyordu – Mark'ın zarar vermediğini anlarlarsa Evie'nin yaptığı şeyi savunmasının hiçbir yolu kalmazdı. "Belki Mark'ın bir zorba olduğuna herkesin inanmasını istiyordur ama ona zarar veren kişi Mark olamaz."

"Öyleyse Evie Clarke'ın yalan söylediğine inanıyorsunuz. Sizce neden şu anda onu bu davranışla suçluyor?"

"Tabii ki yalan söylüyor. Ona yaptığı şey için bir bahane bulmalıydı. Her şeyi uydurdu."

"Bayan North, polise verdiğiniz ilk ifadede kardeşinizin Bayan Clarke'a pek çok kez evlenme teklif ettiğini söylediniz. Bu doğru mu?"

"Evet. Onu neden reddettiğini anlayamıyordu. Evie'yi mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu."

"Yani diyorsunuz ki Mark'ın Bayan Clarke'ın aslında halihazırda birkaç yıldır evli olduğundan haberi yoktu, öyle mi?"

Cleo'ya zaman donmuş gibi geldi. Kardeşinin katilinin hissiz yüzüne bir kez daha bakarken mahkeme salonunun gürültüsü

arkada kayboldu. Evie, sabit bir şekilde bakarak Cleo'ya karşılık verdi ve Cleo –sadece bir anlığına– hatalı olan kendisiymiş gibi rahatsız hissetti.

Kısık sesle, "Seni kaltak," dedi.

32

Mahkeme salonundaki curcuna, yargıcın Cleo'yu azarlamasıyla nihayet sona ermişti. Sorgu devam ederken kalbi hâlâ hızla atıyordu ama savcının amacının, Evie'nin yalancı olduğunu göstermek ve ifadesinin her bir kısmını zayıflatmak olduğunu fark etti. İfşalar karşısında şoke olan Cleo bir heyecan dalgası hissetti. Bundan böyle jüri, Evie'nin Mark hakkında söylediklerine asla inanmazdı.

Sonunda savcı sorularını tamamladı ve sıra savunma avukatı olduğu söylenen QC Boyd Simmonds adlı kişiye geldi. Cleo bunu dört gözle beklemiyordu ve Evie'yi savunan sert ve agresif bir karakter olacağını düşünüyordu. Oysa hantal hareketlerle ayağa kalkan, gözlüklerini burnuna doğru iten adam epey tatlı görünüyordu, Cleo biraz rahatladığını hissetti.

"Bayan North, meslektaşımın da söylediği gibi bu sizin için zor olmalı, sorularımı mümkün olduğunca net tutmaya çalışacağım."

Cleo'ya hoş bir şekilde gülümsedi.

Başını yana eğip sanki ona saatin kaç olduğunu soruyormuş gibi, "Evie Clarke'ı seviyor muydunuz?" diye sordu.

Cleo bu ani ve direkt soru karşısında şoke oldu ama sakince bir nefes aldı.

"Hayır, sevmiyordum. Sevmeye çalıştım ama asla gerçekten uyuşamadık ve şimdi de ondan nefret ediyorum. Onun entrikalar çeviren biri olabileceğini her zaman düşünmüştüm," diyerek

Ninova

Evie'ye düşmanca bir bakış attı ama bunun bir etkisi varmış gibi görünmüyordu. "Artık öyle biri olduğunu biliyorum."

"Kardeşinizin karısı Mia North'u sevmiş miydiniz?"

"Bunun ne alakası olduğunu anlamıyorum."

Yargıç konuştu. "Soruya lütfen cevap verin lütfen Bayan North."

Cleo bunun kulağa kötü geleceğini biliyordu ama gerçek şu ki bu kadınların hiçbiri Mark'a uygun değildi ve Cleo bunu nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu.

"Öyleyse hayır demeliyim – Mia'yı sevmiyordum. Ama nedenleri farklıydı."

"Bu nedenler nelerdi?"

Cleo, "Mark'm yeteneğini takdir etmiyor ve onu baltalıyordu," dedi. "Mia'yla evlendiğinde kendine olan güvenini kaybetti. Mia'nın kötü bir seçim olduğunu söylemiştim ama onu sevdiğine yeminler ediyordu. Bence fazla kontrolcüydü."

"Kontrolcüydü demek." Boyd duraksadı ve elindeki kâğıda baktı. "Bayan Clarke'la ilgili yorumlarınıza atıfta bulunuyorum. 'Onu kontrol etmeye çalışıyordu,' demiştiniz. Kardeşinize yakın olan herkesin otomatik olarak onu kontrol etmeye çalıştığını mı hissediyorsunuz?"

Cleo, nasıl olduğunu onlara ne şekilde anlatacağını bilmiyordu. Gerçeği söylemeye çalışıyordu ama uysal görünüşlü bu avukat, tavırları her ne kadar yumuşak olsa da Cleo'yu aptal gibi gösteriyordu. Durmaya niyeti de yoktu.

"Mahkemeye söylediğinize göre Bayan Clarke kendisini kardeşinizin hayatına 'zorla sokmuş'. Tanıştıktan ne kadar süre sonra hamile kaldı?"

"Bilmiyorum. Birkaç ay falan."

"Kardeşiniz memnun olmuş muydu?"

"Şaşırmıştı sanırım – bana çocuk sahibi olmayı hiç konuş-

Ninova

madıklarını ve dikkatli olduklarını söylemişti. Ama Lulu'yu seviyordu."

"Sevdiğine eminim. Peki siz hamilelik hakkında ne düşündünüz?"

Cleo kesinlikle huzursuz olmuştu. Umduğu gibi gitmiyordu. "Acaba onu kandırmış olabilir mi diye merak ettim."

"Hangi amaçla?"

Cleo öne eğildi, kollarını tanık kürsüsüne yasladı ve mahkemedeki herkese hitap etmeye çalıştı.

"Kardeşim çok zengin bir adamdı. Yakışıklı, kibar, başarılı bir fotoğrafçıydı ve baş döndürücü bir evde yaşıyordu. Herkesi cezbedecek bir adamdı ve şimdi, Evie'nin istediğinin onu tuzağa düşürmek olduğuna her zamankinden fazla ikna oldum."

Avukat yine notlarına atıfta bulundu.

"Kardeşinizi daha önce depresif ve biraz da münzevi olarak tanımlamanıza rağmen, Evie Clarke'ın onu tuzağa düşürmek istediğine inanıyorsunuz."

Avukat, sözlerinin etkisini görmek için duraksadı ve Cleo yine telaşa kapıldı.

"Öyleyse asıl amacının kardeşinizi tuzağa düşürmek olduğunu da göz önünde tutarak cevap verin, hamileliğini öğrendikten ne kadar sonra onun evine taşındı?"

"Birkaç ay sonra."

Boyd kâğıtları tuttuğu elini yanına doğru indirdi.

Her kelimeyi ayrı ayrı vurgulayarak, "Birkaç ay," dedi. "İki? Üç?"

Cleo kısık sesle, "Beş," dedi.

"Sanırım tekrar düşünürseniz aslında altı olduğunu fark edeceksiniz. Yani depresyondaki kardeşinizi tuzağa düşürme girişiminde, hamileliği altıncı ayına gelene kadar onun evine taşınmayı reddetti, öyle mi? Bu kulağınıza, bir erkeği elde etmeyi

kendine görev edinmiş bir kadının yapacağı bir şey gibi geliyor mu Bayan North?"

Sorguya devam etmeden önce bir kez daha bir anlığına duraksadı. Bu tavır ona saldırı gibi geliyordu ve Cleo'nun rahatsızlığı gitgide artıyordu.

"Kardeşiniz Mark North'la çok yakın olduğunuz izlenimi uyandırıyorsunuz. Bu doğru mu?"

Cleo başını salladı, Mark'ın hayatında bıraktığı boşluğu düşününce bir an kalbine saplanan acı susmasına neden oldu.

"Kesinlikle."

"Evie Clarke'ın babasıyla ilgili konuşurken gerçeği biraz manipüle ettiğini biliyoruz," dedi.

"Hayır, manipüle etmedi." Cleo'nun ağzından bu sözler kontrolsüzce çıkıvermişti. "Yalan söyledi."

"...ve zamanı gelince de bu kararının nedenini öğrenebiliriz. Pek çok şey kardeşinize yalan söylediği düşüncesine dayanıyor ama bu sadece bir varsayım, değil mi Bayan North?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Gerçeği *bilmemeniz* kardeşinizin de *bilmediği* anlamına gelmez değil mi?"

Sesi, artan endişeyle birlikte yükselerek, "Bilmiyordu, eminim bilmiyordu," dedi. "Bana söylerdi."

"Bayan Clarke'ın kardeşinize geçmişiyle ilgili hiçbir şey söylemediğini neden varsayalım? Sevgili oldular, dünyaya bir çocuk getirdiler. İlişkilerinin başında gerçeklerden biraz saptığını ve evli olduğunu Mark'a söylemiş olması muhtemel değil mi?"

"Hayır. Mümkün değil. Dediğim gibi bana söylerdi."

"Size her şeyi anlatıyordu, değil mi?"

"Tabii ki," dedi Cleo cazibeli bir sesle. "Çok yakındık."

Boyd Simmonds gözlüklerinin üzerinden ona bakarak başını salladı. Hoş gülücüklerinden birini daha gönderdi.

Ninova

"Kardeşinizin Evie Clarke'la ilişkisi olduğunu ilk ne zaman öğrendiğinizi bize söyleyebilir misiniz?"

"Tam olarak bilmiyorum. Görüşmeye başladıklarında beni yemeğe davet ettiler ve o zaman söylediler."

QC yavaşça başını salladı. "Görüşmeye yeni başlamışlardı, değil mi?"

"Evet," dedi Cleo. "Evie, Mark için hazırladığı blogla ilgili bir şeyler yapıyordu ama başlangıçta tamamen platonikti."

"Size birkaç tarih konusunda yardım etmeme izin verin Bayan North. Sanırım Bayan Clarke ve erkek kardeşinizle –onlar çift olduktan sonra– ilk yemeğiniz 21 Şubat'tı. Kulağınıza doğru geliyor mu?"

Cleo omuz silkti. "Olabilir. Kontrol etmem gerek."

"Peki yeğeniniz Lulu ne zaman doğdu?"

Cleo gözlerini kapadı. Bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordu ve durdurmasının bir yolu da yoktu.

"Ağustos," dedi kısık sesle.

"Bu da demek oluyor ki size her şeyi anlatan kardeşiniz, siz ilişkiden haberdar olmadan hemen hemen üç ay önce, Evie Clarke'la en az bir kez cinsel ilişkiye girmişti ve muhtemelen gizlice görüşüyorlardı, tüm bu süre boyunca da gerçeği sizden saklıyorlardı. Çünkü kardeşiniz size söylememeyi tercih etmişti."

Cleo, ona karşı nazik olacağını sanmakla hata ettiği bu yumuşak huylu, kilolu adama baktı. Söyleyebileceği bir şey yoktu çünkü haklı olduğunu biliyordu. Mark ondan bir şeyler saklamıştı ama o, bunun neden ve nasıl olduğunu anlamamıştı. Daha önce hiç böyle olmazdı.

"Bayan Clarke'ın çocukluğundan beri yetim olduğunun farkında olmadığınızı biliyoruz. Ayrıca evli olduğundan da size hiç bahsetmedi. Kardeşinizin sizden gerçeği saklama konusunda bir mazisi olduğu da düşünülürse onun da bunları bilmediğini

varsaymanın çok doğru olduğunu düşünmüyorum. Siz ne dersiniz?"

Cleo'nun verecek cevabı yoktu. Evie'nin yalancı olduğuna ve tüm kanıtların da şüpheli olduğuna jürinin inanmasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulamıyordu.

"Aslında yalan söyleyen tek kişinin kardeşiniz olması mümkün. Katılıyor musunuz?"

"Bu mümkün ama böyle olduğuna inanmıyorum."

Eğer bu doğruysa Mark ondan daha başka ne saklamış olabilirdi? Bir an için Mia'nın bodrumdaki basamakların dibinde ölü bir şekilde yattığı zamanki görüntüsü aklına geldi ama hemen uzaklaştırdı. *O konuya girme,* diye düşündü.

Avukat, Cleo'nun bariz kafa karışıklığından faydalanmak için hemen sıradaki sorusunu sordu.

"Kardeşiniz yokken Bayan Clarke'ın bir dizi kaza geçirdiğinden söz etmiştiniz. Ne olmuştu?"

"Bir seferinde koluna kaynar su döktü. Bir şey olmadığını söyledi ama gördüm. Feci şekilde kabarmıştı. Sonra spor salonunda elini ağırlıkların arasına kıstırdı."

"Bu kazalar ne zaman oldu?"

"Mark seyahat için evden ayrıldıktan hemen sonra."

"Peki kazaların zamanını tam olarak nereden biliyorsunuz?"

Cleo yere baktı. Nasıl cevap verebilirdi? Mark'ın evden ayrılmasıyla kazalar arasında geçen zamanda Evie'yi hiç görmemişti. İddiasında bir boşluk olduğunu biliyordu ama aynı zamanda jürinin herhangi bir şüphe olduğunu düşünmesine de izin veremezdi.

"Evie söyledi. Elini kıstırdığı zaman beni aradı. Mark gideli bir saatten fazla olmuştu – eğer o gitmeden önce olsaydı, Evie'nin öyle bir acıyla orada o kadar süre oturabileceğini düşünmüyorum. Neden yapsın?"

Cleo, Evie'ye baktı, ayağa kalkıp herkese bunların yalan olduğunu ve Mark'ın ona hiç dokunmadığını söylemesini isterdi.

"İstismara uğramış kaç kadın tanıyorsunuz Bayan North?"

Cleo'nun kafası karışmıştı. "Bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hiç."

"Kesinlikle. İstatistiksel olarak muhtemelen birkaç tane tanıyorsunuzdur, bunun farkında olduğunuzdan şüphem yok. Bunu kabul etmek istemedikleri için, hangi arkadaşlarınızın ya da tanıdıklarınızın istismara uğradığını bilmediğinizi size ısrarla söylüyorum. Evie Clarke'ın, gitmek üzereyken kardeşinizin ona zarar verdiğini bilmenizi istememiş olması mümkün değil mi?"

"Hayır!" Cleo'ya boğazını sıkıyorlarmış gibi geldi ve birden gözyaşlarına boğulacağından korktu.

"Mark'ın karısı ne zaman öldü?"

Cleo adama baktı. Hangi ay ya da hangi yıl diye sormadığını biliyordu. Bu sorgunun nereye gittiğini biliyordu ve onu bu yoldan döndürmeliydi. Aklını mı okumuştu?

"Bu tamamen farklıydı," dedi, kendi sesindeki belirsizliği fark etmişti.

"Onu siz buldunuz, değil mi? Mark North'un bir iş gezisi için evden ayrılmasından kısa bir süre sonra merdivenden düşüp öldüğünü düşünmekte haksız mıyım?"

"Evet ama o gün, Mark gittikten sonra onunla konuşmuştum. O zaman iyiydi. Birlikte öğle yemeği yemek için sözleşmiştik."

"Bize daha önce sevmediğinizi söylediğiniz biriyle öğle yemeği için sözleşmiştiniz, öyle mi? Bu konuda sözünüze güvenmemiz gerekecek Bayan North. Fakat kardeşinizin gidişinden hemen sonra Bayan Clarke'ta da yaralanmalar olmaya başladığında, bunların kazadan başka bir şey olabileceği ve hemen hemen bir saat önce gerçekleşmiş olabileceği aklınıza hiç gelmedi mi? Mark hâlâ evdeyken yani."

Cleo bir an için tereddüt etti. Bu çok uzun bir andı.

Cevap vermeye vakit bulamadan Bay Simmonds konuştu.

"Bayan Clarke'ın yaralanmalarına dönelim. 'Elini ağırlıklara kıstırdı,' demiştiniz – bunlar sizin sözleriniz değil mi? Bu ifade biraz yetersiz kalmıyor mu?"

Avukat jüriye döndü. "Ekranlarınıza bakmanızı istiyorum. Gördüğünüz, Bayan Clarke'ın elini 'kıstırmasından' sonra çekilmiş röntgen. Hiç tıbbi bilginiz olmasa bile sadece 'kıstırmaktan' daha fazlasının olduğunu görebileceğinizi düşünüyorum."

Jüri ekranları incelerken, Cleo da QC'ye bakarken mahkeme bir an sessiz kaldı. Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? Yüzündeki babacan ifade gitmişti, şimdi saldırmak üzere olan bir buldog gibi görünüyordu.

Boyd, "Evie Clarke size yaralanmanın nasıl gerçekleştiğini söylemişti?" diye sordu.

Salonu dolduranlar, Cleo'nun olayları anlatmasını, Evie'nin eli ağırlıkların arasındayken çubuğu yanlışlıkla nasıl bıraktığını korkuyla dinlediler.

"Anladığım kadarıyla siz de fitness konusuna epey meraklısınız Bayan North. Böyle bir kazanın pek de ihtimal dahilinde olmadığını hiç düşünmediniz mi?"

"Şey, bunun Mark'la ilgisi olamazdı." Kelimeler Cleo'nun ağzından aniden fırlamıştı. Böyle düşünmelerini önlemeliydi.

"Mark bodrum katına hiç inmedi – karısı orada öldüğünden beri."

"Pek tabii," dedi Boyd, dinleyenlerin kendi sonuçlarını çıkarabilmesi için bir boşluk bıraktı.

Cleo bir an sessiz kaldı ve Boyd devam etti. "Peki Bayan Clarke kendini nasıl haşladı?"

"Su ısıtıcısından kupasına sıcak su döküyormuş. Eli kaymış, galiba hapşırmış ya da öyle bir şey olmuş."

Boyd tekrar jüriye döndü. Hastanenin verdiği ve şu an ekranda görünen fotoğraflara bakmalarını istedi.

Ninova

"Bayan North, Bayan Clarke'ın hangi elini kullandığını biliyor musunuz? Sağ mı sol mu?"

Cleo bir süre düşündü. "Sanırım sağ. Evet, öyle olduğundan oldukça eminim."

"Ve yine de sağ kolunu bu şekilde yakabilmişti. Sağ elini kullanan bir kişi dolu bir su ısıtıcısını genelde sol eliyle mi alır? İmkânsız değil ama muhtemelen böyle düşünmezdim. Ve su ilk sıçradığında normal olan kaynar suyu aşağı doğru akıtıp derinizi dirsekten bileğe kadar haşlamak değil kolunuzu olabildiğince çabuk geri çekmektir, değil mi?"

Cleo yere baktı. Birden yargılanan kendisiymiş gibi hissetti. Ve suçlu bulunmuştu.

33

Stephanie, sorgu sırasının kendisine gelmesini dört gözle beklemiyordu. Tanık olarak oraya pek çok kez çıkmıştı ama bu iş zamanla kolaylaşmıyordu. Doğru şekilde yapmak çok önemliydi.

Tanık bekleme odasında Gus'la yan yana oturuyorlardı ve Gus uzanıp nazikçe Stephanie'nin elini tuttu. Stephanie bu seferliğine elini çekmedi. Son aylarda onun ara sıra dokunmasına çok alışmıştı ve ona güven vermeye çalıştığını biliyordu. Birlikte çalışma dönemleri yakında sona erecekti ve o zaman, aralarında yanlış giden şeyler hakkında kendi değerlendirmelerini yapmalarının mı yoksa her şeyi bir kenara koymanın mı daha iyi bir fikir olduğuna karar vermesi gerekecekti. Şu an içinse Mark North'un ölümüyle ilgili gerçekleri kısa, öz ve doğru şekilde aktarmaya odaklanması gerekiyordu.

"Çavuş Stephanie King?" Mahkeme görevlisi kapıyı açık tuttu.

Gus kısa bir süre parmaklarını sıkıp, "Hazırsın," dedi. "Sonra görüşürüz."

Stephanie mahkeme salonuna girip yemin etti ve birkaç kez derin derin nefes aldı. Evie'ye bakmamaya çalışıyordu.

Devisha Ambo ayağa kalkarken kocaman beyaz gülümsemesi Stephanie'yi rahatlattı. Savcı, çağrının detayları, o ve Jason'ın eve girişi, güvenlik görevlisinin rolü gibi gerçekleri sorarak Stephanie'yi sorguya hazırladı. Stephanie'nin zihni o gecenin görüntüleriyle dolmuştu; ay ışığı, mumlar ve yataktaki iki vücut.

"Odaya girdiğinizde ilk izleniminiz ne oldu?"

Ninova

"Kan vardı. Çok fazla. Yatağın yanı sıra duvarlarda da vardı, bu kanın atardamardan geldiğini düşündüm hemen. Bu tür bir sıçrama desenini daha önce de görmüştüm."

Stephanie'nin gözleri salona kaydı, orada Cleo North'un parlak saçlarını görebiliyordu. Mark'ın ablasının ifadesini verdikten hemen sonra gitmiş olmasını dilerdi. Yanakları çökmüştü sanki ve gözlerinin altında da koyu renkli halkalar vardı. İddia makamı erkek kardeşinin acımasızca öldürüldüğünü kanıtlamaya uğraşırken, savunmanın onun inandığı kişi değil de vahşi bir canavar olduğunu öne sürmesini şüphesiz dinlemek istemezdi.

Dikkatini tekrar ifadesine yöneltti ve Mark North'un evine girdikten sonraki ilk dakikalarını tarif etme işine odaklanmaya çalıştı.

Savcılık sorgusu problemsiz şekilde devam etti ama tanık kürsüsüne Boyd Simmonds geldiğinde Stephanie midesinin düğümlendiğini hissetti.

QC, "Çavuş King," dedi. "Kan görmeniz dışında, odaya girdiğinizde oradaki kişilerle ilgili ilk izleniminiz neydi?"

"Hareket etmedikleri için ikisinin de öldüğünü varsaydım."

"Daha sonra?"

"Yataktan gelen bir ses duydum. İçlerinden birinin hayatta olduğunu ve onlara yardım etmem gerektiğini anladım."

"Bana vücutlarının nasıl konumlandığını söyleyebilir misiniz?"

Stephanie bu soru için hazırlanmıştı. "Çarşafa dolanmışlardı, bu yüzden kesin olarak söylemek zor. Ama ikisi de yatağın bir tarafındaydı."

"Birbirine yakın olduklarını kastediyorsunuz, değil mi?"

"Evet, öyle görünüyordu."

"Ve Bayan Clarke'ın davranışlarına gelelim. Kızgın mıydı, agresif miydi?"

"İkisi de değil. Üzgündü. Şoktaydı."

"Siz tecrübeli bir polis memurusunuz Çavuş King. Olay yerini, sanığın durumunu ve bariz üzüntüsünü gözlemleyebildiniz, değil mi?"

"Evet."

"Deneyimlerinize dayanarak, aklınızda davalının cinayeti dikkatlice planlayıp uyguladığına dair bir düşünce oluştu mu?"

Stephanie, Evie'ye baktı. Mark North'un ölümünden sonraki polis sorgusundan beri onu görmemişti ve o zaman da tek gördüğü kan çanağına dönmüş gözleri, rengi solmuş lekeli yüzü ve geriye doğru çekilmiş saçlarıyla perişan haldeki bir kadındı. Şu an gördüğü kadınsa lacivert bir takım giymişti, biraz makyaj yapmaya çalışsa da sık sık temiz havaya çıkmayan tüm insanlar gibi teni solgundu. Bunların hiçbiri Stephanie için bir şey ifade etmiyordu. Evie Clarke'a baktığında görebildiği tek şey bir kurbandı, gerçek buydu.

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Herhangi bir düşünce oluşmadı. Bunun için bir dayanağım yoktu ve o an tek endişem olay mahallinin korunmasını sağlamaktı."

Evie'ye tekrar bakmadı ama savunma sırasında oturan Harriet James'in bakışlarının yoğunluğu rahatsız ediciydi, Stephanie bu yüzden onun yerine halka açık salondaki yabancılara baktı. Uzak köşede oturan bir adam ilgisini çekti. Bakışları, sanık sandalyesindeki Evie'ye sabitlenmişti ama Evie onun olduğu tarafa bir kez bile bakmamıştı. Adamın kaşları çatılmış, ağzı sert bir çizgi halini almıştı.

Kimdi bu adam? Stephanie onu daha önce görmemişti ama heyecan arayan bir gözlemci olamayacak kadar etkilenmiş bir hali vardı.

Sorgunun devamı olaysız geçti ama adamın bakışlarını Evie'den hiç ayırmaması sorgu boyunca Stephanie'nin dikkatini dağıttı. Bu adam ne soru sorduğunda Boyd Simmonds'a ne de cevap verdiğinde Stephanie'ye bakıyordu.

Ninova

Nihayet Stephanie'nin sorgusu tamamlandı, mahkeme salonundan çıkarken bir rahatlama hissetti. Gus'ın sorgusu bitinceye kadar onunla tekrar konuşamayacaktı, bu yüzden halka açık salona gitmeye karar verdi. Gördüğü adamda yoğun ve çok garip bir şey vardı, Evie'yi izlemeye devam edip etmediğini bilmek istiyordu.

Aceleyle galeriye gitti, adamı iyi görebileceği bir koltuk bulmayı umuyordu, kapıyı sessizce itip açtı.

Soluna baktığında adamın hâlâ orada olduğunu gördü ve hızla meslektaşlarından birinin yanma oturdu.

Başıyla göstererek, "Bu adam kim?" diye fısıldadı. "Kızıl saçlı olan."

"Fikrim yok, daha önce hiç görmedim."

Adam ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı.

Stephanie uzaktan bakınca bile tekrar tekrar okunup katlanmış gibi kat yerlerinden ayrılmaya başladığını görebiliyordu. Mektuba benziyordu. Stephanie, elle yazılmış bir şeyin mavi mürekkebini seçebiliyordu. Adam kâğıda baktı, sonra kasıtlı olarak, yavaş yavaş parçalamaya başladı. Parçaların konfeti gibi ayaklarının çevresine düşmesine izin verdi.

Evie'ye son bir bakış atarak ayağa kalktı ve diğer izleyicilerden sıyrılarak salondan çıktı.

34

Harriet'a göre Boyd, savcılığın bazı argümanlarını çürütme konusunda çok iyi iş çıkarıyordu ve Evie'yi yalancı olarak gösterme girişimlerini jürinin göz ardı etmesi için de hatırı sayılı bir şansları vardı. Ne var ki var olmayan bir baba uydurmuş olması, Evie'nin karakterinde kara bir lekeydi.

Evie, "Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum," demişti. "Ama galeride Mark'ın fotoğraflarını gördüm ve onunla tanışmak zorunda hissettim. Galerisini gördün mü, Harriet? Muhteşemdir. Yolun karşısından, galerinin vitrininde asılı duran fotoğrafı görmüştüm. Vitrindeki tek resimdi bu, hemen hemen bir buçuk metre uzunluğuna gelecek kadar büyütülmüştü; yüzü dışında her yeri gölgede kalan, gözlerime ve ruhuma bakan bir kadının yüzü. Fotoğrafımı çekmesini çok istemiştim – beni de bu kadar inanılmaz gösterip gösteremeyeceğini merak ediyordum."

Harriet, Evie'nin gözlerindeki tutkuya baktı ve sözlerinden bir an olsun şüphe duymadı.

"Ona nasıl ödeme yapacağımla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Gerçeği öğrenmesine gerek kalmasın diye blog işlerinden ve biraz da bar işinden para kazanmaya çalıştım ama bu aptalcaydı çünkü onun ücretini asla karşılayamazdım. Bu yaptığımı çift olduğumuz anda, yanma taşınmayı kabul etmemden çok daha önce ona anlattım. Benim hakkımda bilmesi gereken her şeyi biliyordu ve beni affetti. Bunu Cleo'yla paylaşmamaya karar verdi çünkü ikimiz arkadaş olmakta zorlanıyorduk. Mark da işleri olduğundan daha da zor bir hale getirmek istemiyordu."

Ninova

Boyd, Evie hakkındaki gerçeği Mark'ın Cleo'ya söylememeye karar vermesine yüksek ihtimal vermişti ve bu da jüriye anlamlı göründü. Yine de aşılması gereken daha büyük engeller vardı ve olasılıkları değerlendirmek için de çok erkendi.

Kürsüye, Evie'nin suçlanmasından önceki ilk sorgusunu yürüten dedektif Nick Grieves çağırıldı ve sorgunun dökümünü okudu. Ağzından çıkanlar Evie'nin sözleriydi, sorguda sorulanlara verdiği cevaplardı; Mark North'u öldürdüğü gece olanları anlatmıştı.

Harriet, müvekkiline bakma riskini göze aldı. Evie hareketsizce, yüz hatları da ifadesiz halde oturuyordu.

Olay yeri uzmanı sorgulandı ve savcılık, aydınlatma armatürünün kurcalanmasının üzerinde epey durdu. Fakat Boyd tarafından sıkıştırıldığı zaman kız, kabloları kimin değiştirdiğini söylemenin mümkün olmadığını kabul etti. Parmak izi yoktu ve Harriet, evdeki tüm bilgisayarların internet geçmişleri ayrıntılı olarak kontrol edildiği halde, aydınlatma armatürünün kablolarının değiştirilmesiyle ilgili bilgi veren işe yarar bir siteye girildiğini gösteren bir şey bağlantı bulunmadığını biliyordu. Evie'nin polise verdiği ifadede, Mark'ın onu sadece ışıklar sönükken incittiği iddiası da yer alıyordu. Bu yüzden de karanlık olmasını sağlamak için ışıkları kurcalayanın Mark olduğu yönündeki iddiaları gerçeğe daha yakın görünüyordu.

Savcılık, Mark'ın öldüğü gece Evie'nin kollarına aldığı yaralar konusuna geçti. Evie hastanedeyken yaraların fotoğrafları dikkatlice çekilmişti ve Mark'ın DNA'sı olup olmadığına bakılmıştı. Bulgular, ölmeden önce Mark'la ilişkiye girdiğini ve Mark'ın DNA'sının Evie'nin yaralarında bulunduğunu doğruladı.

Evie'yi muayene eden adli tabip kürsüye çağrıldığında Harriet adamın durmadan kımıldadığını ve ellerinin titremesini durduramadığını görebiliyordu. Notlarına baktı. Görünüşe ba-

kılırsa görevinde yeniydi. İşinde yeteri kadar iyi olduğunu umut etmek zorundaydı.

Adli tabibin mahkemeye tanıtılmasının ardından Devisha, Evie'nin iç kollarının ve göğsünün fotoğrafını ekrana getirdi.

Konuya rağmen kocaman gülümseyerek, "Bunları savunma yaraları olarak mı tanımlarsınız?" dedi.

"Kesiklerin biçimine bakılırsa bence bu pek olası değil. Sanık yüzünü ya da başını korumak için kollarını kaldırsaydı kesiklerin açısı daha farklı olurdu. Üstelik bir kişi kendini ciddi bir bıçaklı saldırıdan koruyorsa yaralar genelde daha derin ve kolun dış tarafında olur. Bunlarsa epey yüzeysel yaralar ve bilekle antekübital çukur yani dirseğin iç kısmı arasında."

Harriet, meşru müdafaa iddiasınm hata olacağına en başından beri emindi ve şimdi, Evie'ye bunu önermediği için rahatlamıştı.

Devisha, "Peki ya göğsündekiler?" diye sordu.

"Yine yüzeysel. Bıçakla kesiyor olsaydı, darbenin başarısına bağlı olarak her bir yaranın farklı derinliklerde olmasını beklerdim. Bu kesiklerin derinlikleriyse epey tutarlı, hemen hemen ölçülmüş gibi."

"Doktor Moore, Bayan Clarke kendini bir saldırıdan korurken bu kesiklerin devam etmesinin ihtimal dahilinde olmadığını düşünürsek bu yaraları kendi kendine açmış olabilir mi?"

"Çok acı verici olsa da imkânsız değil diye düşünürdüm. Ama kendi kendine zarar verme ihtimalinin elenmesi gerektiğini gösteren bir şey de yok."

Devisha notlarına baktı. "Adli kanıtlar, Bay North'un vücudunun kesiklerle temas ettiğini söylüyor. Kurban bulunduğu zaman sanığın yakınında yatarak göğsünü onun sırtına yasladığını ve kollarını vücudunun üst kısmına doladığını biliyoruz. DNA'nın kesiklere aktarılması için bu yeterli olur muydu?"

"Evet."

Ninova

"Peki kesiklerden birinde göğüs kılı bulunması?"

"İlişkiye girdiklerini biliyoruz, yatakta göğüs kılı olması da bir hayli olası. Bu kılların Bayan Clarke'ın yaralarına nasıl girdiğini söylemeninse bir yolu yok."

"Eğer doğru anladıysam Evie Clarke'ın kendini kesmesinin, göğsünü Mark North'un sırtına dayayıp yatarken de DNA'nın yaralara bulaşmasının mümkün olduğunu ve kılların da çarşaflardan gelmiş olabileceğini söylüyorsunuz."

Adli tabip başını salladı. "Evet, bu tamamıyla mümkün."

Harriet, Evie'ye bakma isteğini bastırdı. Mahkeme, bir şüphe anının neticesinde ona baktığını düşünebilirdi, bu yüzden dimdik durup dikkatli olmaya devam etti.

Devisha sorgusunu tamamlayıp tanığa teşekkür etti. Boyd yavaşça doğruldu.

"Doktor Moore," dedi. "Mahkemeye göğüs kılları ve DNA'nın Bayan Clarke'ın vücudundaki kesiklere nasıl geçtiğini bilmenin bir yolu olmadığını söylediniz. Öyle sanıyorum ki bu, Bayan Clarke'm vücuduna kesikler attıktan sonra seviştikleri esnada aktarıldığını iddia eden ifadesinin de eşit derecede doğru olabileceğini varsayıyor, değil mi?"

Doktorun bakışları Devisha ve Boyd arasında gelip gitti. "Evet, sanırım doğru."

"Bildiğiniz üzere Bayan Clarke, Mark North'u öldürmesinin meşru müdafaa olduğunu asla iddia etmedi. Bay North'u, kendisini öldürmek amacıyla bıçak kullanmakla da suçlamadı. Her şey bundan daha karmaşıktı ve savunma için tanık çağırdığımda da göreceğiniz gibi bu ilişkide bir fiziksel istismar modeli zaten vardı. Bu açıdan bakıldığında bu yaralar, bir cezalandırma biçimi olarak ya da sadece başka birine acı çektirme zevki için açılmış olabilir mi?"

Harriet jüriye baktı. Kadınlardan bir ya da ikisinin bu düşünce karşısında acıyla yüzünü buruşturduğunu gördü.

Doktor, soruyu düşünerek bir anlığına sessiz kaldı. "Biri Bayan Clarke'ın ellerini başının üstünde tutup arkadan uzanarak kollarının iç kısmını ve göğsünü kesebilirdi. Ya da onu yatağa yatırıp ellerini de başının üstünde sabitler, iç kısımlarını açıkta bırakarak kollarını göğsünden uzağa çekebilirdi. Yaraları açan başka biriyse böylesi mantıklı olurdu."

"Teşekkürler Doktor Moore. Başka sorum yok."

Doktor kendi kendine konuşuyor gibi görünse de devam ediyordu, duydukları Harriet'ı şaşırttı. "Vücudundaki diğer yara izleri için de aynısının söylenebileceğini sanıyorum."

Harriet sandalyesinde öne eğildi ve aynı anda Devisha'nın başını kaldırdığını gördü. Başka bir yara izinden haberi yoktu. Evie bundan neden bahsetmemişti ki?

Boyd, "Evie Clarke'ın vücudunda daha eski yara izleri de mi buldunuz?" diye sordu.

"Evet, özür dilerim." Doktorun bakışları mahkeme salonunda yargıçtan jüriye, oradan da sanığa doğru gezindi. "Bundan muhtemelen bahsetmemeliydim. Davayla alakalı olmadığını anlıyorum. Ben sadece yüksek sesli düşünüyordum."

"Bu yara izini nerede buldunuz?"

"Karnında. Benden özellikle son kesiklerle ilgili rapor istenmişti, bu yüzden vücudunun geri kalanını incelemedim. Göğsündeki yaraları tedavi ederken diğerlerini fark ettim."

Harriet, Boyd'un durmasını çaresizce diliyordu. Evie sorgusunda Mark'ın onu daha önce bıçakla yaralamadığını söylemişti, mahkeme de bunu daha yeni duymuştu ve bıçağı alıp yatak odasına götürmekten endişelenmemesinin gerekçesi de buydu. Boyd'un bu sorguyu hemen durdurması gerekiyordu. Ama Harriet'in onu susturmasının bir yolu yoktu ve Boyd, Harriet'ın önünde oturuyordu bu yüzden de göz göze gelmeleri olanaksızdı.

"Önceki yara izlerinin de benzer yaralanmalar sonucunda oluştuğunu söyleyebilir misiniz?"

Ninova

"Çok yüksek ihtimalle öyle oluşmuş. Yine de söylemek zor."

"Neden zor, Doktor Moore?"

"Şey, yara izleri büyük ölçüde silinmişti. Tamamen iyileşmişlerdi."

Harriet'ın başı dönüyordu. Bunun anlamı neydi? Bunları bilmeliydi – Evie ona söylemeliydi. Davanın ne yönde ilerleyeceğini –Devisha'nın hangi yoldan gideceğini– biliyordu ve Boyd da meçhul bir bölgeye girdiklerini anladı. Konuyu kapatmaya çalıştı.

"Teşekkürler doktor! Anlattıklarınız çok faydalı oldu. Başka sorumuz yok."

Devisha hemen ayağa fırlayıp tanığı yeniden sorgulama talebinde bulundu.

"Doktor Moore, bir yaranın iyileştiğini söylediğinizde, onun kaç yıllık olduğunu tahmin edersiniz?"

Cevap ne olursa olsun Harriet, bunun davacı taraf için âdeta bir armağan olacağından endişe ediyordu.

"Kesin olarak söylemek imkânsız. İnsanların iyileşme hızları farklıdır ve her türlü faktöre bağlı olarak da değişebilir. Kabuk tuttuktan sonra iz genelde epey uzun süre kahverengi ya da pembe olarak kalır. Yara izlerini çok detaylı incelemedim ama Evie Clarke'ın yaşı ve zindeliğini göz önüne alırsak birkaç yıllık olduklarını söyleyebilirim."

Devisha, "Birkaç derken? İki yıl mı, daha fazlası mı?" dediğinde yüzündeki gülümseme büyüyordu.

"En az iki diyebilirim. Gerçekte bu yaralar çok daha eskiye, hatta ergenliğe bile dayanabilir."

"Yani diyorsunuz ki Evie Clarke'ın iki buçuk yıl önceye kadar Mark North'u hiç tanımadığı ve evine taşınmasının üstünden de sadece on sekiz ay gibi kısa bir süre geçtiği düşünülürse, bu yaraların Mark North tarafından açılmış olması zamansal açıdan mümkün değil."

Doktor uzun bir nefes verdi, bir an için duraksadı.

"Zaman açısından bakacak olursak yaraları hemen hemen ilk tanıştıkları günlerde açmış olmalı, ama bundan daha eski göründüğünü söylemem lazım. Emin olmak için bir daha bakmam gerekecek."

"Diğer kesikler gibi bunlar da kendi kendine yapılmış olabilir mi?"

"Böyle bir şey söylemeden önce bir daha bakmayı tercih ederim."

Önemli değildi. Zarar verilmişti artık. Harriet bir kez daha dönüp Evie'ye bakma isteğine karşı koydu. Bunun yerine sanki en başından beri bu yaraları biliyormuş gibi kendinden emin bir tavırla mahkeme salonuna baktı.

Harriet, Evie'ye, "Diğer yaralardan bana neden bahsetmedin?" diye sordu. Yargıç kısa bir ara vermişti ve bu sayede müvekkiliyle konuşma şansı bulmuştu. "Dürüstçe söylüyorum Evie, bana her şeyi anlatmak zorundasın."

Hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyordu ama Boyd nasıl bir performans gösterirse göstersin Evie'nin cinayetten suçlu bulunmama ihtimalinin tehlikeye girdiğini biliyordu.

"Onları çoktan unuttum," dedi Evie. "Bu yaralar artık benim bir parçam ve onları asla düşünmüyorum."

"Mark mı yapmıştı?" Adli tabibin ifadesine bakılırsa böyle olmadığı çok açıktı ama sormak zorundaydı.

"Bunu Mark'a bağlamanın anlamı yok. Doktor beni bir daha muayene edecek ve yalan söylediğim kanıtlanacak. Yani hayır, Mark yapmadı. Ondan daha önceydi."

"Kocan Nigel mı?"

Harriet, bazı kadınların bu tarz istismar içeren ilişkilere bağımlı olduğunu biliyordu. Öz güvenleri öylesine düşüktü ki kendilerine değersizmiş gibi davranan insanlara ilgi duyuyor-

lardı. Evie'yi kürsüye çıkarıp bunu söyletirse, jürinin ona olan sempatisi artabilirdi. Tabii Evie bunu açıklamaya hazırsa...

"Nigel değildi – bana hiç dokunmadı bile."

Evie'nin kocası Nigel Clarke'ın yerini bulmak zor görünüyordu. Evie, hakkında fazla bir şey söylememiş, onun konuyla alakası yok demişti. Harriet'ın tek bildiği, Evie daha yirmi yaşına gelmeden evlendikleri ve Nigel'ın ona iyi davrandığıydı.

Evie, "Söylemesi çok korkunç ama ondan sıkıldığım için ayrıldım," demişti. "Hiçbir yere gitmiyorduk ama yaşanacak daha çok şey olduğunu hissediyordum. Yaptığım şeyle gurur duymuyorum."

Harriet anlayabiliyordu. Hayatında bir erkeğe ayıracak vakti hiçbir zaman olmamıştı ve bazı adamların yaratabileceği yıkımı gördükten sonra da bir haftadan uzun süren hiçbir ilişki ilgisini çekmemişti.

Savcılık Nigel'ın izini sürmeye çalışmıştı ama Evie, Harriet'a onun ülkeden ayrıldığını düşündüğünü söylemişti ve onunla iletişiminin olmadığını iddia etmişti.

"Gerçek şu ki başka eski yaraların varsa bunların nasıl olduğunu açıklaman gerekecek Evie. Davacı taraf zaten vücudundaki kesikleri kendi kendine yaptığını iddia etme gayretinde, Mark'ın sana zarar verdiğini hiç şüpheye yer bırakmadan kanıtlayabilmemiz çok önemli. Bu senin tek savunman ve açıklanamayan yara izlerinin de sana bir faydası olmayacak. Bana söylemen lazım Evie. Başka sürpriz istemiyorum."

Evie ona bakarak birkaç saniye konuşmadı. Tam da Harriet bir kez daha soracaktı ki Evie ayağa kalkıp ceketini çıkararak onu şaşırttı. Sırtını Harriet'a dönüp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Arkasını dönmeden omzunun üstünden bakarak konuştu. "Doktor sadece kollarımdaki ve göğsümdeki yeni yaraları inceledi. Karnımdakileri gördüğünü fark etmemiştim."

Gömleğini beline kadar indirdi ve Harriet, sırtındaki beyaz renkli çapraz yara izlerine sessizce bakakaldı.

Evie birkaç dakika sonra gömleğini tekrar yukarı çekerek, "Yeterli mi?" diye sordu. "Sence bunu kendi kendime yapabilir miydim?"

Evie giyinirken Harriet sessizce durup genç kadının tekrar oturmasını bekliyordu.

Kısık sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Doktor beni tekrar muayene etmek isterse, yakından bakınca bu izlerin bıçaktan farklı bir şeyle yapıldığını anlar. Aslında deri bir kırbaçla yapıldı."

"Tanrım, Evie – kim yaptı bunu sana?"

"Şu an önemli değil. Şimdi olanlarla hiç ilgisi yok ve bu konuda konuşmayacağım."

Harriet her türlü istismarı görmüştü –en azından öyle olduğunu düşünüyordu– ve bir kadının kırbaçlanmasında sıra dışı bir şey yoktu maalesef.

"Bu, davana faydalı olabilir Evie. Düşünmem gerekiyor ama bu durum, avantajımıza olabilir."

Evie sandalyeden kalktı ve Harriet'la ikisinin arasında duran masaya yaslandı.

Pat diye, "Hayır!" dedi. "Herkesin benim için üzülmesini istiyorsun – bir değil iki kez istismara uğramış bir kurban. Bu dava benimle ve Mark'la ilgili ve kimsenin bunu bilmesini istemiyorum. Anlatabildim mi?"

Harriet hemfikir olmasa da başını yavaşça salladı. "Bence doktorun tanıklığından sonra davacı Nigel'ı bulmak için daha çok uğraşacak – sana zarar veren o olsa da olmasa da."

"Öyleyse onlara bol şans," dedi Evie, buruk bir gülümseme kasvetli yüz ifadesini aydınlattı. "Onun nerede olduğunu ben bile bilmiyorum."

35

Harriet'a sırtımı göstermeye mecbur kalmasaydım keşke. Doktor diğer yaralardan bahsetmek zorunda mıydı sanki? Kimse sormamıştı, söylemesine gerek yoktu.

Harriet, bu yaraların nasıl oluştuğunu söylemeyi reddettiğim zaman yüzünü buruşturdu. Bir şeyler saklamam hoşuna gitmiyor ama sadece başka çarem kalmazsa bu hikâyeyi anlatabilirim.

Bunu düşünmek, dizlerimi göğsüme çekip sarılmak ve top gibi kıvrılmak istememe sebep oluyor. Çıplak şekilde yatağa yüzüstü uzanmış haldeyken deri bağların el ve ayak bileklerimi sıktığını hissedebiliyorum. Harriet'a yalnız sırtımı gösterdim, devamını görmekten onu kurtardım.

Çok fazla sigara ve içkiden çatallaşmış sesinin ve bir deri bir kemik kalmış, yıkanmamış vücudundan yükselen kokunun aklıma gelmesi az kalsın öğürmeme yol açacaktı.

Dudaklarını yüzüme yaklaştırıp, "Kendini özel bir sanıyorsun, değil mi?" diye sormuştu. Ekşi kokan nefesinden ve çürük dişlerinin arasından fışkıran tükürükten kaçmak için başımı çektim.

En çok acıtan kırbaç ilki miydi yoksa sonuncusu muydu bilmiyorum. İlki bir şoktu, acı dalgası içimi yaktı, derim yarıldı. Bana zarar vermenin yeni yollarını denediği her seferinde yaptığım gibi tüm duyguları aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Kırbaç en yeni fikriydi – uç kısmındaki ince naylon ip eski yaralarıma değdiği zaman çığlık atmamak için yastığı ısırmak

zorunda kaldım. Merhamet etsin diye yalvarmamı istiyordu, biliyordum ama ona bu zevki tattırmayacaktım.

Ama bitti. Öldü. Bana artık zarar veremez. Kimse veremez.

Ninova

36

Cleo kendini çamaşır makinesinde döndürülmüş ve kurusun diye asılmış gibi hissediyordu. Gün boyunca kendini dik tutmaya çalışmanın verdiği gerginlikle vücudu ağrıyordu ve bütün enerjisini kaybetmiş gibiydi. Erkek kardeşi hakkındaki ifşaatlarla ilgili yorum almak isteyen hırslı gazetecilerin dikkat çekmek için attıkları "Cleo!" veya "Bayan North!" şeklindeki çığlıkları duymazlıktan gelmek ve mahkemenin dışında bekleyen basın ordusunu aşmak zor olmuştu. Zonklayan başını serin, yumuşak bir yastığa koymayı çok isterdi ama Lulu için enerjisini biraz toplaması gerekecekti.

Bölünmüş yolda sanki bir makineymiş gibi ilerledi, hiçbir şey fark etmiyordu ve evine giden dar toprak yola girmeyi az kalsın unutacaktı. Sağa döneceğini işaret eden bisikletliyi ezmekten son anda nasıl kurtulduğunu bilmiyordu ama bilinçsizce etrafından döndü ve arkasından yapılan el kol hareketleriyle edilen küfürleri görmemezlikten geldi.

Nihayet arabasını Aminah'nın evinin önüne park etti. Aminah'nın çocuklarından birini pencerede görene ve bir şey yapması gerektiğini fark edene kadar birkaç dakika boyunca kımıldamadan, derin nefesler alıp kendini sakinleştirmeye çalışarak koltuğunda oturdu. Yorgun argın arabadan indi, çocuk oyuncaklarıyla dolu bir patikadan ön kapıya doğru yavaşça yürüdü.

Aminah kapıyı açtı. "Cleo, iyi misin?"

"Pek iyi değilim." Cleo, ağlama isteğini bastırmaya çalıştı. Mahkemede duyduğu her şey, neredeyse Mark'ın öldüğünü

Ninova

duymaktan bile daha kötü hissetmesine yol açmıştı. Aminah'ya bakamıyordu bile, en sonunda bakışlarını arkadaşının yüzüne çevirdiğinde kısa süreli bir şaşkınlık hissetti. Gözlerinin altında koyu lekeler, kaşlarının arasındaysa iki derin çizgi vardı.

"Bak canım. İçeri girmeni teklif ederdim ama bu zor. Lulu'ya bakmak hiç sorun değil ama dava hakkında konuşamayacağımızı biliyorsun."

Cleo, endişesi azalırken yerini öfkenin aldığını hissetti. Belki de Aminah'nın gözle görülür stresinin sebebi vicdan azabıydı.

"Mahkemenin karşısına dikilip Evie'yi nasıl savunacaksın? Aklım almıyor."

"Bunu yüzlerce kez konuştuk. O yüzden tekrar kavga etmeyelim. Senin için endişeleniyorum Cleo ve seni incitme düşüncesine de dayanamıyorum. Ama doğruyu söylemenin ne davacının ne de davalının yanında olduğum anlamına geleceğini düşünmüyorum. Ben sadece bana sorulanlara cevap vereceğim ve bunu dürüstçe yapacağım."

"Hepsi saçmalık, biliyorsun bunu. Mark bir sineği bile incitmez. Mark'ın ona her zaman karanlıkta zarar verdiğini söylüyor ama Mark karanlıktan korkar!"

Aminah'nın dudakları düz bir çizgi halini aldı.

"Tanrı aşkına Cleo, bunların hiçbirini bilmeme gerek yok. Her şey bir yana, Mark küçük bir çocuk değildi. Otuz yedi yaşında bir adamın karanlıktan korktuğuna inanmakta zorlanıyorum. Onu bir çocuk gibi görmekten hiç vazgeçmedin, değil mi?"

İçindeki öfkeyi dışarı yansıtarak, "Anlamıyorsun," dedi Cleo. "Onun Mark'a ne yaptığını kimse anlayamadı."

"Neyse, Evie'yi Lulu'nun aklında canlı tuttuğunu duyunca memnun oldum."

Cleo hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini Aminah'dan kaçırdı.

"Sadece kendisinin anladığı bir dilde hiç durmadan konuştu

bugün ama öğrendiği sadece bir kelime var gibi duruyor. Anne. Ya da kendisinin söylediği şekliyle 'anni'. Bravo Cleo. Bunu yaptığın için seninle gurur duydum."

"O nerede?" diye sordu Cleo, aniden oradan ve Aminah'dan mümkün olduğunca uzaklaşma ihtiyacı duymuştu.

"Anik'le oynuyor. Zahid onlarla ilgileniyor. Yarın tekrar mahkemeye gidecek misin?"

"Tabii," dedi Cleo. "Lulu için de bir şeyler ayarlayacağım. Ona bakmanın senin için de zor olduğunu görebiliyorum, ayrıca her şey bitene kadar birbirimizden uzak durmamız muhtemelen en iyisi olur."

"Saçmalama. Ne zaman istersen Lulu'ya bakmaktan memnun oluruz. Tatlı bir çocuk ve hiç sorun çıkarmıyor." Aminah'nın sesi yumuşadı. "Sen ve ben uzun zamandır arkadaşız Cleo. Bu konuda hemfikir olmayabiliriz ama bu, arkadaşlığımızdan ayrı bir şey, değil mi? Ben sadece doğruyu söyleyeceğim, herhangi bir yargıda bulunmayacağım. Elbette bunu anlayışla karşılarsın, değil mi?"

Zahid, kucağında Lulu'yla koridora girince Cleo cevap verme zahmetinden kurtulmuş oldu.

"Sesini duydu galiba Cleo," dedi. Zahid gülümsemiyordu ve bu, normalde rahat ve neşeli olan bir adam için sıradışı bir şeydi. "Sanırım seni istiyor."

Heyecanlanan Lulu'yu almak için Cleo kollarını uzattı.

Lulu da ona uzanarak, "Anni," dedi.

Lulu'yu koltuğuna oturtmak çok uzun sürmüştü sanki. Cleo, Aminah ve Zahid'in onu izlediğini biliyordu ama herhangi bir bahane uydurmadan ayrılmıştı. Bu onları ilgilendirmezdi. Gözlerini, Aminah'nın şaşkın bakışlarından kaçırmış, arkasını dönmüş, yoluna çıkan ufak bir bisikletin üstünden atlayıp patikadan aşağı yürümüştü.

Aminah arkasından, "Cleo, geri dön ve bu konuyu konuşalım," diye bağırdı ama Cleo duymazlıktan geldi.

Kararını, Aminah'nın anlayacağı şekilde açıklamasının hiçbir yolu yoktu. Ne yapmasını bekliyorlardı ki? Lulu annesini hatırlamıyordu bile ve Evie hapse gidip Lulu genç bir kız olana dek orada kalacaktı. Tabii ki Cleo'nun annesi olduğuna inanması Lulu için daha iyiydi. Onları kimsenin tanımadığı bir kasabaya taşınırlardı. Cleo adını değiştirirdi. Evie'den izin almadan Lulu'nun adını değiştiremezdi ama olur da izin vermezse kendi soyadını Clarke olarak değiştirirdi ve böylelikle herkes Lulu'nun onun kızı olduğuna inanabilirdi. Evie, Mark'la evleninceye kadar kızın soyadının North değil Clarke olmasında ısrar etmişti. Eğer ilişkileri yürümezse, kızının kendisinden farklı bir soyadının olmasını istemediğini söylemişti. Eh, madem iyiliğini bu kadar düşünüyordu, öyleyse Lulu'nun cinayet suçundan dolayı hapiste çürüyen biri yerine sevgi dolu bir annenin çocuğu olduğuna inanmasına da itiraz etmezdi.

Eve geldiği için memnundu. Bu gece karanlık erken çökmüştü. Aralık ayıydı ama son birkaç günün mevsime uygun olmayan sıcağı gitmiş, yerini bir fırtınaya bırakmıştı.

Cleo arabasını garaja doğru götürürken farlar kısa bir süreliğine oturma odasını aydınlattı.

Bir şok hissetti ama ışıklar sağa doğru yönelip garaj kapısını aydınlattığında görüntü kayboldu. Yine de gördüğü hayal değildi.

Arabayı çevirirken bir an için pencerede duran bir adamın siluetini gördüğüne emindi.

Duzenleme
Ny.ozlem

37

Stephanie, gün bittiği için mutluydu. Ne yazık ki bu aynı zamanda üniformasını tekrar giyeceği güne bir gün daha yaklaştığı anlamına geliyordu ama bir dedektif olarak iyi iş çıkardığından emindi ve Gus'ın da vereceği destekle CID'de kalıcı bir göreve başvurabileceğini umuyordu.

Dava sona erdiğinde Gus'la birbirlerini görmeleri için hiçbir sebep kalmayacaktı. Gus, ayrılmadan önce bir şeyler için sohbet etmekten bahsediyordu ama belki de Stephanie'nin onunla bağını tamamen koparıp hayatına devam etmesi ikisi için de daha iyi olurdu. Başvurabileceği başka komuta birimleri de vardı ve bunlarda çalışmak için de ülkenin başka bir köşesine gitmesi gerekmiyordu. En iyisi bu olurdu.

Mahkemeden çıkarken yağmurun ince ince yağmaya başladığını görünce canı sıkıldı. Başını eğdi ve arabasını park ettiği yere doğru caddede koşmaya başladı, yağmur giderek şiddetleniyordu ve şemsiyesini unutmuştu. Yapılacak başka bir şey yoktu, şarap evine gidip yağmurun dinmesini bekleyecekti yoksa mahkeme için özel olarak aldığı yeşil ipek gömleğini mahvedecekti.

Kapıyı itip hemen hemen boş olan bara girdi. Bir başka günün bitişini gürültülü şekilde kutlamak için işten çıkıp gelenlerin buraya üşüşmesinden hemen önceki o tuhaf ve sakin zamandı. Bunlar muhtemelen eve koşmalarını gerektirecek kimseleri olmayanlardı. Yani Stephanie gibiler.

Kapının arkasından sallanmasına müsaade etti ama kapan-

masına fırsat olmadan itilerek tekrar açıldı. Gus'ın uzun adımlarla içeri girişini görmek her nedense Stephanie için sürpriz olmamıştı.

O gün kürsüde uzun süre kalmamıştı. Sadece tutuklamayla ilgili ifade vermesi gerekiyordu ama Stephanie, kendinden emin konuşmasını dinlemekten ve jürinin ona verdiği iyi tepkileri izlemekten zevk almıştı. İçinde bir gurur kıpırtısı hissetmişti, Gus hâlâ ona aitmiş gibi.

Peşinden bara giderek "Sen olduğunu anlamıştım," dedi Gus.

Hafifçe gülümseyerek, "Beni mi takip ediyorsun?" diye sordu.

"Evet. Yakalandım. Ne içersin?"

Gus, elini Stephanie'nin dirseğinin altına koydu ve onu bardan uzağa, arkadaki sessiz bir köşeye doğru yönlendirdi. Stephanie ona bakıp kaşlarını kaldırdı, Gus sadece sırıtmakla yetindi.

"Eh, madem sen ısmarlıyorsun," dedi. "Büyük bir bardak Malbec lütfen."

Gus bara doğru döndü, Stephanie arkasından baktı. Onun her zaman bir İtalyan erkeği gibi yürüdüğünü düşünmüştü – onlara tapan anneleri sayesinde doğuştan edindikleri güven duygusundan gelen o hafif havayla. Genelde çevresindekileri rahat hissettiren bir serbestlik vardı onda. Stephanie üzerindeyse tam tersi yönde bir etki yaratıyor ve sürekli tetikte olmasına yol açıyordu.

Barmenle bir şeye güldüklerini duydu – ne söyleyeceğini her zaman bilirdi. Ama Stephanie bunun, onun dost canlısı tarafı olduğunu da biliyordu. Kızgın halini gören biri, Gus'la karşı karşıya gelmeden önce iki kez düşünürdü. Yüzü donardı ve şu an rahat bir şekilde gülen o yumuşak kahverengi gözleri, sert, siyah ve kesinlikle ürkütücü olurdu.

Evie Clarke'a ne zaman baksa işte bu gözlerle bakıyordu. Gus'ın gördüğü ama Stephanie'nin göremediği bir şey vardı.

38

Cleo arabasında oturmaya devam ediyor ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Evinin penceresinde duran bir adam gördüğüne emindi. Onu görmüştü. Yoksa hayal miydi?

Saçma sapan bir anda onun Mark olduğunu düşünmüştü ve mantığının devreye girmesinden önce birkaç milisaniye için hissettiği o zevk, kardeşine olan özlemiyle zayıf düşmesine yol açtı.

Zahid'in yardıma gelip gelemeyeceğini sormak için Aminah'yı aramak istedi ama ayrıldıkları sırada arkadaşının yüzünde gördüğü dehşet ifadesini unutması zaman alacaktı ve Lulu, "Anni," diye seslendiğinde Zahid şoke olmuş gibi görünüyordu.

Polisi aramalı mıydı? Silueti yalnızca bir saniye görmüştü. Bir ağacın camdan yansıyan gölgesi olabilirdi ve Cleo aptal gibi görünecekti. Ya dava yüzünden aklını oynattığını düşünürlerse? Duygusal açıdan Lulu'ya bakmaya uygun olmadığını düşünmelerini istemiyordu. Çocuğu elinden alabilirlerdi ve bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Sırtını yaslayabileceği kimsesi kalmamıştı. Bununla tek başına yüzleşmeliydi.

Lulu'yu iki dakikalığına bile olsa arabada bırakma fikrinden nefret etse bile, içeride biri varsa, kucağında küçük bir çocukla eve girme riskini göze alamazdı.

"Lulu, canım, annen seni arabada bir dakikacık yalnız bırakacak." Artık kendi çocuğu olduğunu düşündüğü ve güvenli bir şekilde koltuğuna bağlanmış çocuğa bakmak için döndü. İnce

telli siyah saçlarıyla örtülü küçük başı, koltuğunun kenarına yaslanmıştı. Cleo, karanlıkta onun uyuduğunu görebiliyordu. Güzel.

Lulu yalnız olduğunu anlamayacaktı.

Arabanın kapısını açtı ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde indi. Tüm kapıları kilitlemek için anahtarlıktaki düğmeye bastı. Duvara yakın durmaya gayret ederek anahtarını kilide soktu ve yavaşça çevirdi. Işıkları açmalı mıydı yoksa karanlıkta oturma odasına kadar gidip adamın orada olup olmadığına mı bakmalıydı? Belki de onu görmemiş gibi yapmalı, kendinden emin bir şekilde eve gidip ışıkları yakmalı ve ön kapıyı açık bırakarak hızla mutfağa gitmeliydi. Adam oradaysa bu ona kaçma fırsatı verirdi.

Kalbi göğsünden boğazına çıkmış gibi hissediyordu. Vücudunun her milimi, kalbinin gümbürtüsüne eşik ediyordu sanki - hem duyuyor hem de hissediyordu.

Planladığı şeyi yapmaya cesaret edemiyordu. Her kim olursa olsun onun yüzünü görmek istemiyordu çünkü bu yüz kâbuslarına girecekti.

Kapıyı sessizce açtı. Olduğu yerde durup bağırırsa belki adam yanma gelirdi.

Gerek olursa sokağa kaçıp çığlık atabilmek için kapıyı açık bırakıp, "Hey! Oradasın biliyorum. Seni gördüm. Kimsin? Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Bir an için çıt çıkmadı. Sonra oturma odasından bir tıkırtı duydu. Sanki biri sehpaya çarpmıştı.

"Arabama geri dönüp kendimi içeri kilitleyeceğim. O zaman gidebilirsin. Ne istiyorsan al."

Kapıya doğru geri geri gitmeye başlamıştı ki bir fısıltıdan biraz daha yüksek sesli, yumuşak bir ses duydu. "Cleo?"

Olduğu yerde donmuş gibi kalakaldı. Bu sesi tanıyordu – nerede olsa tanırdı.

Ninova

39

Günü Gus'la içki içerek sonlandıracağını kesinlikle hayal etmemişti. Nispeten iyi davranıyor, sadece davadan bahsediyordu. Henüz kişisel konulara girmemişti.

"Savunma iyi iş çıkarıyor. Boyd Simmonds'la daha önce de karşı karşıya geldim ve herkesi iyi niyetli olduğuna inandırıp sonra da hepsini yere sermişti – aynı Cleo North'a yaptığı gibi. Kurnazlığına rağmen ben hâlâ Evie Clarke'ın müebbete mahkûm olacağını söylüyorum."

"Meşru müdafaa olmadığına göre onu cinayetle suçlamak tek seçeneğimizdi, anlıyorum ama kısmi savunması başarılı olursa ve kasıtlı adam öldürmeden suçlu bulunursa kıyamet mi kopar? Cinayetten hüküm giymesini isteyerek biraz sert davrandığını düşünmüyor musun? Mark onu aylardır istismar ediyordu Gus. Kendini kaybetmesi pek de sürpriz değil."

Gus birasından bir yudum alıp başını yavaşça salladı.

"Steph, istismarcıların bu dünyanın pislikleri olduğunu düşündüğümü iyi biliyorsun. Hepsi bir yere tıkılmalı, teker teker. Bazı kadınların katlanmak zorunda kaldıkları şeyleri duyunca midem bulanıyor. Ama konu bu değil. İstismara uğrayıp uğramadığını tartışmıyoruz. Onu öldürdüğü andaki ruh halini tartışıyoruz. Evie'de bir şeyler var, göründüğünden çok daha fazlası... Duygusal açıdan kendini kaybetmeyecek kadar kontrollü görünüyor. Ömrünü hapiste geçirme riskini almayacak kadar akıllı."

Stephanie iç çekti. Gus'ın bu kadar inatçı olduğuna inana-

Ninova

mıyordu; normalde hiç böyle değildi. Gerçekten Evie Clarke'a kafayı takmıştı.

"Evie'ye baktığında kontrollü ve zeki bir kadın görüyorsun Gus. Bense çok acı çeken birini görüyorum. Ayrıca zeki olmak, istismar edildiği bir ilişkide kalmaya devam etmesine engel olmuyor – bu sadece zayıf ve muhtaç kişilerle sınırlı bir şey değil."

Gus bira bardağını masaya bırakıp sandalyesine yaslandı. "Biliyorum. Kastettiğim bu değildi. Ama burada yargılanan Mark North değil, gerçi hiç de öyle görünmüyor. Mark'ın suçluluğu Evie'nin masumiyetini kanıtlıyor diyorsun. Bu doğru değil ve Mark da çıkıp kendini savunamaz. Onu öldürmeyi planlayıp planlamadığını, bunun bir cinayet olup olmadığını belirlemeye çalışıyoruz. Evie suçsuz bulunursa neler olacağını bir düşünsene. Bu, diğer istismar mağdurlarını da bir cinayet planlamaya ve bir an kontrolü kaybettiklerini söylemeye itmeyecek mi?"

Tartışmanın anlamı yoktu. Bunu kaç kez tartıştıkları da önemli değildi çünkü Gus, Evie'nin kontrolünü kaybedecek bir kadın tipi olmadığı fikrinde ısrarcıydı.

"Onda bir şey var Steph. Bir delilik anında saldırabilecek birine uymayan sessiz bir cesaret."

Stephanie onun ne dediğini anlamamıştı ama Gus, Mia North'un paramparça cesedini dört yıldan kısa bir süre önce olay mahallinde gören ilk polis değildi ve Stephanie adli tabibin ölümle ilgili kararından hâlâ rahatsızdı. Bu da bu seferki ölüm hakkında düşüncelerini etkiliyordu. Daha fazlasının olduğunu düşünüyordu.

Stephanie o günü net olarak hatırlıyordu. Ceset bulunduğundan beri evdeydi ve birkaç saat sonra Mark'ın ablasına seslenerek ön kapıdan girdiğini duymuştu.

"Cleo – Mia'ya ne oldu? Mevzu ne?"

Mark iş gezisinden geri çağırılmıştı ama eve vardığında Mia'nın cesedi olay mahallinden çoktan kaldırılmıştı. Stephanie,

Ninova

kardeşler arasındaki etkileşimi izlemişti ve o zaman bir şeylerin ters gittiği hissine kapılmıştı. Neyin yanlış olduğunu söyleyemezdi ama garip gelmişti. Mia'nın cesedini basamakların dibinde bulan Cleo'ydu ama üzgün olmaktan ziyade tedirgin görünüyordu.

Kollarını sarıp onu kendine çekerek, "Çok üzgünüm Mark," demişti. "Nabzını kontrol ettim - bunu yapmamın gerekip gerekmediğini bilmiyordum ama emin olmam lazımdı."

Stephanie'nin düşüncesine göre emin olunmayacak bir şey yoktu, Mia'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve tavana bakıyordu ama bir şey görmediği belliydi. Sonra Stephanie, bir avukatla konuşana kadar polise bir şey söylememesi için Cleo'nun Mark'a yalvardığını duymuştu. Ebeveyn yatak odasına baktığında Mark'ı başını eğmiş ve omuzları titrerken görmüştü; Cleo'nun endişeyle bir o yana bir bu yana yürüdüğünü ve tekrar tekrar sorun yok dediğini duyduğunu hatırlıyordu.

Mia'nın ölümü kaza olarak kabul edilmişti ama Evie Clarke'ın duruşması öncesinde soruşturmanın bir parçası olarak Gus, dosyaya bir kez daha bakması için Stephanie'ye izin vermişti. Mark, Evie'yi istismar ediyorsa aynı şeyi karısına da yapıyor olabilirdi ve savunma makamının mahkemeye getirebileceği her şeyden haberdar olmaları gerekiyordu. En sonunda, bulunacak bir şey olmadığına ikna olduğunda Stephanie, Mia North'un ölümünden önce vücudunda yaralar açıldığına dair kanıt bulmayı umduğunu fark etti. Hayal kırıklığının da tek bir nedeni vardı: Evie'nin masum olduğuna inanmak istemişti.

Konuşmayı daha az tartışmalı bir zemine kaydırmanın zamanının geldiğine karar vererek "İfademi verirken mahkemede olmadığını biliyorum," dedi. "Ama salonda bir adam dikkatimi çekti."

Gus kaşlarını kaldırdı.

"Ah, öyle değil," dedi. "Evie'ye öyle bir bakıyordu ki kafası-

Ninova

nın içine gidip orada gizlenen her şeyi çıkarmak istiyordu sanki. Daha yakından bakmak için salona gittim ama kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yine de bir şey onu sinirlendirdi ve nihayetinde bir kâğıdı yırtıp parçaları da yere saçtı."

Stephanie cebinden kâğıt parçalarını çıkardı ve masanın üstüne bıraktı.

Gus, "Onları sen mi aldın? Nasıl da titizsin öyle. Çöp kutusu bulayım mı, ister misin?" dedi.

"Hayır. Kâğıtlarda ilginç bir şey olup olmadığını merak ettim." Gus'ın alaycı bakışını görmezden geldi. "Birisi böyle bir hareket yaptığmda nedenini öğrenmek istiyorum. Bana meraklı diyebilirsin."

Ne yazık ki ceketinin cepleri yağmurdan ıslanmıştı ve Gus bir içki daha almaya giderken Stephanie kâğıtları birbirinden ayırmaya başladığında onlardan bir şey çıkarmanın zor olacağını fark etti.

Gus içkileri masaya bırakırken Stephanie, "Cebimde ıslanmışlar," dedi. "Tek bir yazının parçaları. Ama onları laboratuvara gönderemem çünkü davayla ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Sadece Evie'yi tanıyorsa onunla konuşmamımız gerekebilir."

Gus, Stephanie'nin ayırmayı başardığı parçalardan birkaçını aldı. Mavi mürekkep, bir dizi bağlantısız lekeden biraz daha fazlasıymış gibi duruyordu.

"Mektup olduğu belli. Ama adamın davayla ilgili olduğuna dair elimizde bir kanıt yok, dolayısıyla endişelenmene gerek de yok."

Stephanie ona kulak asmadı ve parçaları birleştirmeye çalıştı. Mektubu yırttığında katlanmış haldeydi, bu yüzden parçaların birçoğu aynı şekildeydi. Yayılan lekeli mürekkep yüzünden de nasıl birleştirmek gerektiğini anlamak zordu.

"Şunu dinlesene Gus. 'Sevgilim,' diye başlıyor. Ama arkasından isim gelmiyor ki bu da işimize yaramaz. Sonra ölen biriyle

ilgili bir şey söylüyor gibi görünüyor. 'Ölü' kelimesini zor da olsa okuyabiliyorum." Stephanie kâğıda biraz daha yakından baktı. "Sence de ilginç değil mi?"

Omzunun üstünden bakmak için dönerek, "Bir bakalım," dedi Gus. "Bu iki parçayı yanlış yere koymuşsun. Bak, buraya gelecek." İki parçayı hareket ettirdi.

Stephanie düzenlenmiş parçalara baktı. "Şimdi 'Ben zaten öldüm,' diyor. Bu biraz garip oldu, değil mi?"

Aradan birkaç kelime ya da kelime grubu seçebilmeyi başardılar ama hâlâ net değildi.

"Bunun ölmeyi bekleyen birinden gelen bir veda mesajı olduğu bariz. Ama neden olduğunu anlayamıyorum," dedi Gus. "İmzada 'Daima sevgiyle, S,' yazıyor. Üzgünüm Steph. Dedektiflik becerine hayranım ama bunun bir yere varacağını sanmıyorum."

Stephanie hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı. Kâğıt parçalarını toplayıp cebine tıktı.

40

Cleo, bir zamanlar kendisi için dünyalara değer olan o sesi duymanın şokuyla serseme dönmüştü.

Durdu, tekrar konuşmasını bekledi – belki de günün stresi, halüsinasyona sebep oluyordu.

"Cleo, benim," dedi ses.

Bu kez bir gölgenin oturma odasından çıktığını ve eşikte durduğunu gördü, adamın alacağı tepkiden emin olmadığı barizdi.

"Korkuttuysam özür dilerim." Sesi sakin, neredeyse gergindi.

"Korkutmak mı? Ödümü kopardın," dedi, sesi ince bir ciyaklama halini almıştı. "Ne arıyorsun burada?"

Cleo omzunun üstünden arabaya doğru baktı. Artık tehlikeli bir durum olmadığını bildiğine göre gidip Lulu'yu alması gerekiyordu.

"Mahkemedeydim, galeride arkanda oturuyordum. İdare edip edemediğini görmem gerekiyordu ama edebildiğinden emin değilim."

Cleo iç çekti, ön kapının yanındaki duvara yaslandı, uyanıp ağlamaya başlarsa Lulu'nun yanına koşmak için tetikteydi.

"Joe, birbirimizi bir daha görmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Beni umursaman güzel ama bu pek de işe yaramıyor."

"Sana yazmıştım ama. Kalem, kâğıt; ne var ne yoksa."

Cleo, sesindeki gülümseme tonunu duyabiliyordu. Mektup almayı hep sevmişti – daha geçici e-postalar ve telefon mesajlarının tersine mektuplar, gelecekte tekrar okumak için saklanabi-

Ninova

lirdi. Öte yandan aptal da değildi ve Joe'nun neden mektup yazmayı tercih ettiğini biliyordu. Telefonunda ya da bilgisayarında yazdığı şeyler karısı tarafından kolayca görülebilirdi.

"Mektubunu aldım, teşekkür ederim. Zor da olsa bir cevap verebilirdim, değil mi?"

Yavaşça nefes verdiğini duydu. "Öyle. Yine de artık burada olduğuma göre konuşabilir miyiz? İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Acı çektiğini görmeye dayanamıyorum."

Joe'nun hiçbir şeyden haberi yoktu. Vücudu bir mengeneye deymiş gibi hissettiğini ve dört aydır bu hissin biraz bile azalmadığını ona nasıl anlatabilirdi? Onu ayakta tutan tek bir şey vardı.

"Lulu'ya ben bakıyorum, biliyorsun değil mi?"

"Tabii. Seni göremiyor olmam hayatında olup bitenleri bilmediğim anlamına gelmiyor."

Cleo belli belirsiz bir huzursuzluk hissetti. Yoksa onu izliyor muydu?

"Lulu'yu gidip arabadan almamı ister misin?" diye sordu.

"Seni tanımıyor, onu korkutursun. Baksana, oturma odasına git, perdeleri kapatıp ışıkları aç. Onu doğruca yatağına götüreceğim. Bütün gün Aminah'nın çocuklarıyla oynadı, yorgunluktan ölüyor. Bir dakika içinde yanına gelirim."

Saatine bakmamak için kendini zor tutan Joe'nun vücudunun gerginliğini neredeyse hissedebiliyordu. Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca onu deli eden tek şey buydu. Sürekli saatine bakıyordu, geç saatlere kadar çalıştığı hikâyesini anlatmaya devam etmenin güvenli olup olmadığını görmek istiyordu.

Cleo'nun artık bunu umursamaması gerekiyordu ama öyle olmadı. Arkasını dönüp arabaya koştu, yağmur şiddetini iyice artırmıştı. Lulu'nun emniyet kemerini çözmek için eğilirken sırtına soğuk damlaların çarptığını ve kemerinin altından eteğine doğru süzüldüklerini hissetti.

"Gel bakalım küçük kız, seni içeri götürelim."

Lulu uyandırılmak istemiyordu, mızmızlanmaya ve söyleyebildiği birkaç kelimeden ikisiyle itiraz etmeye başladı. "Hayır, anni, hayır."

Cleo kızın yumuşak yanağından öptü, eliyle başının üstünü koruyarak onu kucağına aldı. Koşa koşa birkaç basamağı çıktı ve ön kapıdan içeri girdi. Oturma odasının ışığının yandığını görebiliyordu ama duraksamadı, tekrar başını sallamaya başlayan Lulu'yla merdiveni çıkmaya devam etti.

Lulu'nun ıslanmadığından emin olan Cleo, onu karyolasına bir süre böyle yatırmanın sorun olmayacağına karar verdi. Üstünü Joe gidince değiştirecekti. Evde bir şeyler değişmediği sürece burada uzun süre kalamazdı, Cleo da kalmasını istemiyordu zaten. Joe, ona kaybettiğini hatırlatan şeylerden biriydi.

Merdivenden yavaşça indi, ona ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Oturma odasının kapısını iterek açarken, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu, sohbeti başlatmak için güvenli bir soruydu bu. Joe oturmuştu ama zamanı geldiğinde hemen gitmek ister gibi ellerini dizlerinin altında kenetlemiş, kanepenin ucuna tünemişti. İri yapılı bir adam değildi zaten ama bu gece Cleo'nun hatırladığından da kısa ve zayıf görünüyordu.

"Hayır, içeceksen kendine al."

"Geri dönmen gerekmiyor mu?" diye sordu ama sesindeki hafif kinayeli tondan kendisi de utandı. Böyle davranmasına gerek yoktu.

Joe, cevap vermemesinin daha iyi olacağını biliyordu, Cleo'nun büyük bir bardak cin tonikle geri dönmesini bekledi. Geçirdiği günün üzerine buna ihtiyacı vardı.

"Nasıl olduğunu söyle bana," dedi. "Gerçekten nasılsın?"

Yapamadı. Ağzını açıp Mark'ı kaybetmenin acısıyla ilgili konuşmaya başlarsa kendini kaybedecekti ve bunu Joe'nun önün-

Ninova

de yapmamalıydı. Kendini bırakıp onu teselli etmesine izin vermek çok cazip görünüyordu.

"İyiyim. Ama burada olmamalısın. İçeri nasıl girdin?"

"Anahtarım var. Geri istememiştin."

Joe, kaçabildiği her an onun yanına gelirdi. Cleo'yu galeriden arardı ve o da her ne işi varsa bırakıp hemen Joe'ya koşardı. Her şey, Mark ve Evie'nin gitgide daha fazla zaman geçirmeye başlaması, Cleo'nun hayatında büyük bir boşluk yaratınca başlamıştı.

Başlangıçta Joe'yla geçirdiği saatler "zaman doldurmaktan" biraz daha fazlasıydı sadece ve bunun, Joe için de maceradan ibaret olduğunu biliyordu. Asla risk almayan bir adamdı ama karısına bir mücevher almak için galeriye gelip de Cleo'yu görünce aklının başından gittiğine yemin ediyordu.

"Sen çok ateşliydin, hayır, çok ateşlisin," demişti ona. "Kısacık kesilmiş beyaz saçlarının sarsıcılığından canlı renkte kıyafetlerine kadar seninle ilgili her şey büyüleyiciydi. Heyecanlı, farklı ve tehlikeli biri olduğunu düşünmüştüm. Sen, hayatımda hiç yaşamadığım her şeyi temsil ediyordun."

Joe, Cleo'nun dayanağıydı. Kendisi inanmakta zorlansa da karısma sadakatsizlik ediyordu ama bunun dışında her konuda kararlı ve güvenilirdi.

Joe, birlikteliklerini kalıcı bir şeye çevirmeyi, birlikte yaşamayı, belki çocuk sahibi olmayı her şeyden çok istediğini pek çok kez söylemişti. Ama oradan ayrılmaları gerekecekti.

"Buralarda olmam Siobhan'a haksızlık olur," demişti. "Ama uzaklaşırsak, hafta sonu çocukları göremeyeceğim kadar olmasa da Siobhan'ın mutluluğumuzu görmeyeceği kadar uzağa gidersek, sıfırdan başlayabiliriz."

Joe'yla ilişkisini bilen tek kişi Mark'tı. Cleo, başka bir kadının kocasını çalmaya hakkı olmadığı için bu ilişkiyi bitirdiğini söylemişti; böyle hissediyordu ve gerçekten inandığı şey de buydu. Ama tek sebep bu değildi.

Joe, Mark'tan ve Evie'nin karnında büyüyen, şu an üst kattaki yatağında yatan bebekten uzaklaşmayı önerdiği an Cleo bunu yapamayacağını anlamıştı.

Aslında bir çift olarak devam edebileceklerine de inanmıyordu ve ikisinin de birbirlerinin hayatındaki geçici bir gereksinimi karşıladıklarını fark etmişti. Cleo'nun kendisiyle ilgilenecek birine ihtiyacı vardı, Joe ise heyecan arıyordu. Biri sağanak yağmur altında çöpleri atmak için dışarı çıkmak zorunda kaldığında ya da biri soğuk algınlığıyla yataklara düştüğünde de her şey böyle mi olacaktı? Bundan şüpheliydi.

Siobhan öğrenmeden ilişkiyi bitirme konusunu bir onur meselesi haline getirmişti ama görünürdeki özverisi, gerçeğin sadece yarısıydı.

Ninova

41

Duruşma kritik bir noktaya gelmişti. Savcılık davanın ayrıntılarını ortaya koymuştu, şimdi savunma avukatı başlayacaktı. Jüri, adli tıp, patolog ve başka uzmanları dinlemişti ve Harriet için Evie'nin vücudundaki diğer yaralardan başka bir sürpriz olmamıştı. Jüri şu an muhtemelen savcıya inanmaya meyilliydi ve bu algılarını değişirmek de savunma ekibine, en çok da Boyd Simmonds'a kalmıştı.

Evie'nin kürsüye çıkıp çıkmayacağına karar vermemişlerdi. Yapılacak en bariz hareket bu olurdu ama Harriet, jürinin onu nasıl göreceği konusunda endişeliydi. Uzak ve mesafeli görünebilirdi; Harriet, bunun hayatında olup bitenler karşısında Evie'nin kendini koruma yöntemi olduğundan emindi ama hiç şüphe yok ki kurban olarak görünmesi gerekiyordu. Jüriyi ve yargıcı, bıçağı yatak odasına götürürken Mark'a zarar vermek gibi bir niyetinin olmadığına, kasıtlı olmadığına ve bunun bir intikam eylemi olmadığına ikna etmesi gerekecekti. Bir dil sürçmesi ve ağızdan kaçan bir kelime bile davanın seyrini tam tersine çevirebilirdi. Ama karar vermek için zamanları vardı. O zamana dek savunmanın nasıl geliştiğini göreceklerdi.

Boyd Simmonds ilk tanığını çağırdı.

"Doktor Chaudhry, sanırım Bayan Clarke çalıştığınız hastanenin acil servisine geldiğinde onu tedavi etmiştiniz. Bu doğru mu?"

"Evet, doğru. Çok acı çekiyordu."

"Bana yaralarının neler olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ciddi bir ezilme söz konusuydu, üç parmağında proksimal falanks kırığı vardı." Doktor elini kaldırıp eklemin üzerindeki kemiği gösterdi. Ardından orta parmağının ucunu kavradı. "Ayrıca iki parmağındaki distal falankslar ve iki de metakarp zarar görmüştü. Neyse ki uzun süreli bir sinir hasarı görülmedi."

"Ezilme derken ne kastettiğinizi mahkemeye anlatabilir misiniz doktor?"

"Dokulara sıkıştırma kuvveti uyguladığınızda ezilme yaralanması meydana gelir. Yaralanma bölgesindeki dokular birkaç kuvvete birden maruz kalır. Mesela bir eli eski tarz bir sıkma makinesine kaptırdığınızı hayal edin." Göstererek anlatmaktan zevk aldığı belli olan doktor bir eliyle hayali bir kulbu çevirirken diğerini düz tutuyordu. "Her şey olabilirdi ama görünüşe bakılırsa Bayan Clarke elini hızlıca çekmeyi başarmış. Bu da muhtemelen onu damarlarının zarar görmesinden kurtarmış oldu."

"Peki Bayan Clarke bu yarayı nasıl aldığını size anlattı mı?"

"Evet. Evdeki spor salonunda elini ağırlıkların arasma sıkıştırdığını söyledi."

Doktor, Evie'nin yaralanmayla ilgili söylediklerini ayrıntılı olarak açıkladı ve karmaşık el hareketleriyle de tamamladı.

"Ona inandınız mı peki?"

"Yaralar tarif ettiği kazaya uyuyordu, yani evet."

"Ağırlıkları kaldıran çubuğa tutunduğuna ve çubuğun elinden kaydığına inandınız, öyle mi?"

Doktor hafifçe başını salladı. "Teknik açıdan mümkün ama pek de ihtimal dahilinde değil. Dürüst olmam gerekirse ona inanmadım."

"Böyle bir kazanın ihtimal dahilinde olmadığını hissetmek dışında ona inanmamak için başka sebebiniz var mıydı?"

"Evet. Tıbbi geçmişini kontrol etmiştim. Bize daha önce de gelmiş. En son geldiğinde sağ kolunda hayli kötü bir yanık varmış ve önceki seferde de kaburgalarında kırık olup olmadığına

bakmak için röntgen çekilmiş ama kırık yokmuş. Bir keresinde de görünüşe göre sehpayı tekmelediği için birkaç parmağını kırmış. Sağlık kayıtlarında da beni endişelendiren bazı notlar vardı."

Boyd onu susturdu. Sonraki tanık, doktorun ameliyathanesinde çalışan bir hemşire olacaktı ve ifadesini doğrudan kendisinden duymak daha etkili olurdu.

"Doktor Chaudhry, kayıtlarda okuduklarınıza bakarak bu yaralanmaların belli bir kalıba göre gerçekleştiğini hissettiniz mi?"

"İstismara uğrayan pek çok insan -sadece kadınlar da değil- gördüğümüzü tahmin edersiniz eminim. Bana kalırsa bu vakada alarm zilleri çalıyordu."

Doktor, Evie'ye baktı ve anlayışla gülümsedi. Evie, mahkemede doktorla yüzleşmekten utanırmış gibi başını önüne eğdi.

"Bayan Clarke'a istismara uğruyor mu diye sordunuz mu?"

Doktor başını hafifçe salladı. "Sordum. Ama hayır deyip inkâr etti. Cevabı beni tatmin etmedi."

Savunmanın soruları tamamlanmıştı, Boyd yerine otururken Harriet salona baktı. Cleo North en önde oturuyordu. Gözleri kasvet dolu, yüzüyse bembeyazdı ve Harriet bu kadına karşı bir kez daha derin bir şefkat duydu. Sevdiğin bir kişinin, başka birine böyle korkunç şeyler yaptığını öğrenmek ne kadar da korkunç olmalıydı.

İddia makamının soruları için Devisha ayağa kalktığında Harriet'm bakışları da o tarafa döndü.

"Netleştirmek için soruyorum Doktor Chaudhry, Bayan Clarke hastaneye gelip elindeki yaralanmanın bir kaza sonucunda olduğunu söylediğinde doğruyu söylüyor olabilir miydi?"

Doktorun ağzı dümdüz bir çizgi halini aldı. Hiç hoşuna gitmese bile verebileceği sadece bir cevap vardı belli ki.

"Evet," dedi.

Ninova

"Ve söylediğinize göre, istismar edilip edilmediğini sorduğunuzda hayır demiş. Bu doğru mu?"

Doktor rahatsız görünüyordu. Kısık sesle, "Evet," dedi.

"Cevaplarınızı doğru yorumluyorsam, sırf gözlerindeki ifadeden dolayı ve geçmişte de istismar mağduru olmuş kadınlarla uğraşmak zorunda kaldığınız için söylediğine inanmamaya karar verdiniz. Diğer bir deyişle bir varsayımda bulundunuz, değil mi Doktor Chaudhry?"

Harriet salona baktı ve Cleo North'un kollarını kavuşturup arkasına yaslandığını, yanaklarına da biraz renk geldiğini gördü.

42

Mahkemede olan her şeyin geçip gitmesine izin veriyorum çünkü bir düşünce, bir görüntü var diğer her şeyi geri plana itiyor. Kafamda sanki Mark'ın fotoğraflarından birine bakıyorum - merkezi ışıl ışıl aydınlatılmış ve keskin odağa alınmış; etrafındaki her şeyse karanlık, bulanık, belirsiz.

Aklımdaki görüntünün merkezinde kızım var, Lulu.

Onu görmeyeli çok zaman oldu ve ilk doğum gününü kaçırdım. Çok düşünmemeye, onu çok özlememeye çalıştım ama dört aydır ondan uzaktayım ve önümüzdeki birkaç gün içinde olacak şeyler, onu yakın zamanda görüp göremeyeceğimi belirleyecek.

Tutuklandığım günden bu yana, Lulu'yu ziyaretime getirip getiremeyeceğini sormak için Cleo'yla kaç kere temasa geçtim ama bunun, bu kadar küçük bir çocuk için çok üzücü olduğunu söylüyor. Cleo da beni görmek istemiyor tabii. Kardeşini öldürdüm, öldürmekte haklıymışım haksızmışım onun için hiç fark etmiyor. Mark'ı bana davranış şeklinden dolayı öldürmüş olsam bile, böyle davranmasının, yine benim yaptığım bir şeyden kaynaklandığını düşünür. Cleo, Mark'ın birini istismar edeceğine inanmaz ve mahkeme ne derse desin yine inanmayacak. Ama Mark'ın bir öfke anında saldırabileceğini biliyor. Bundan eminim.

Muhtemelen kızımı görmeyi talep edebilirim, belki bunun için Sosyal Hizmetlere başvurabilirim. Ama Cleo'nun ne diyeceğini biliyorum. Aynı bahaneleri tekrarlayıp duruyor: Yol çok uzun, Lulu'nun keyfi kaçacak, o daha çok küçük. Zorlarsam da

kızımı bana düşman etmek için elinden geleni yapar. Buna ne diyorlardı? Ebeveyne yabancılaştırmaydı galiba. Cleo'nun bu ziyareti Lulu için kötü hale getirmek adına fazla bir şey yapmasına da gerek yok. Küçük kızımın gelmeden önce yorulmasını sağlarsa burada huysuz ve ağlamaklı olur, bu da tekrar ziyaret düşüncesini korkunç hale getirirdi.

Birkaç hafta içinde buradan çıkarsam Lulu'yu nihayet alabileceğim. Cinayetten suçlu bulunursam, çocukluğu boyunca her hafta beni hapishanede ziyaret etmek zorunda kalmaması onun için en iyisi olabilir. Burası harika bir yer değil ve anlayacak yaşa geldiğinde, neden onunla evde olmak yerine burada olduğumu açıklamak zor olacak.

Hem ne diyeceğim ki? "Buradayım, çünkü babanı öldürdüm."

Kötü bir televizyon dizisindeymişiz gibi *hak etmişti*, mi demeliyim?

Üzücü olan şu ki Lulu er ya da geç gerçeği öğrenmek zorunda ama bunu yaşamasını istemiyorum. Hangisinin daha kötü olduğunu düşünürdü: İstismarcı bir baba mı yoksa katil bir anne mi? Kızımı ikisinin de mutlu edeceğini sanmıyorum ama olması gereken de bu değil zaten. İçgüdüsel olarak onun Cleo'yla daha mutlu olmayacağını da biliyorum – kızımın hayatını çarpık gerçeklik algısı ve bana karşı nefretiyle dolduracağı kesin.

Cleo neye inanmayı seçerse seçsin, Mark'ı öldürmemden önceki altı ay boyunca bir şeyler olduğundan şüphe etmediğini kabullenmekte zorlanıyorum. Mark her gittiğinde nasıl da gerildiğimi, geri döndüğünde kendimi geri çektiğimi, dokunuşlarının beni ürküttüğünü mutlaka fark etmiş olmalıydı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış olduğundan emindim.

İstediğim şeye inanmasını sağlamak için elimden geleni yaptım, kardeşinin bana zarar verdiğini açıkça söylemek dışında.

Ninova

Ama o kördü. Belki de her şeyi açıkça anlatmalı, yüksek sesle söylemeliydim.

Şimdiye kadar şüpheleri de olmuştur elbet. Mark'ın bir zorba olduğuna inanması gerekiyor. Buna *ihtiyacım var.*

Bütün gün mahkemedeydi ama başımı çevirmezsem onu göremiyorum. Yine de orada olduğunu biliyorum. Arada bir, biri çıkıp da Mark'la ilgili Cleo'nun hoşlanmayacağı bir yorum yaptığında ufak bir iç çekme duyuyorum. Salonda başka hiç kimse söylenenleri onun kadar önemsemez, o yüzden iç çeken Cleo olmalı. Muhtemelen en önde oturuyordur, aramızda cam olmamasını ve böylece bir ip atıp beni boğabilmeyi diliyordur. Aslında camın mahkemeyi tehlikeli sanıklardan korumak için konulduğunu düşünmüştüm. Ama belki de tam tersidir.

Bu celsenin büyük kısmında, tanıklar yaşadığım korkunç şeyleri birer birer anlatırken ben utanç içinde başımı öne eğeceğim. Hiç kimse, kötü muameleye izin verdiğini bütün dünyanın bilmesini istemez, ben de kimsenin gözlerimi ya da ardında gizlenenleri görmesini istemiyorum. Mahkemede ayağa kalkıp, yaralarım hakkında konuşmak zorunda kalan insanlara bakmak istemiyorum.

Bu bildikleri yarısı bile değil tabii.

Bu mahkemede kim ne derse desin, hangi yaramı tarif ederlerse etsinler çektiğim acıyı asla anlamayacaklar ve bunların sorumlusuna duyduğum nefreti hissedemeyecekler. Belki de şimdi adalet yerini bulmuştur. Belki artık her şeyi bırakıp hayatıma devam edebilirim.

Bunun mümkün olması için Harriet'ın ve saygıdeğer QC'nin bir mucize gerçekleştirmesi gerekecek ne var ki şu an, bunun olmayacağına ikna olmuş haldeyim. Çok uzun bir süre hapiste kalabilirim.

43

Stephanie, Gus'a gizlice bir bakış attı. Evie'nin suçsuzluğunu ispat için sunulan kanıtları dinlerken Gus'ın çenesi kasılmıştı. Kıdemli soruşturma memuru için zor bir durumdu; her zaman bir bilinmezlik duygusu –savunmanın şapkadan tavşan çıkarır gibi ortaya koyabileceği ve dikkatle oluşturulmuş davayı sarsabilecek bir gerçek– vardı. Stephanie ona ulaşıp desteğini göstermek isterdi. Ama bu isteğe direndi.

Geçen akşam, yeniden bir çift gibi olduklarını hissetmişti ama dava hakkındaki konuşmaları bitince kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı. Biraz daha kalsaydı konuşma kişisel bir noktaya gidecekti ve ilişkileriyle ilgili söylenmemiş tüm gerçekleri ortaya sermek zorunda kalacaklardı, bu yüzden bir bahane uydurup gitti. Tam şimdi, sıradaki tanık kürsüye çıktığı sırada Gus'ın öne eğilişini izlerken, bu yaptığının hata olup olmadığını merak etti.

Savunma avukatı, yerel sağlık kuruluşundan bir hemşireyi kürsüye çağırdı. Kıvırcık saçları ve kocaman gülümsemesiyle uzun boylu ve neşeli görünümlü bu hemşire, olaydan hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Bayan Gifford, Church Street Cerrahi Kliniğinde hemşiresiniz, değil mi?"

"Evet, öyleyim."

"Bayan Clarke'ı kızını doğurduktan birkaç ay sonra, rutin smear testi için mi görmüştünüz?"

"Evet. Sanırım geldiğinde bebek yaklaşık yedi aylıktı."

Ninova

"Bayan Clarke'ı daha önceden tanıyor muydunuz?"

Bayan Gifford, Evie'ye gülümsemek için döndü ama Evie'nin başı, günün büyük kısmında olduğu gibi öne eğilmişti.

"Onu birkaç kez görmüştüm. Bir ya da iki kez bebeğiyle gelmişti. Bir ay önce koluna kaynar su döküldüğünde da pansumanlarını değiştirmiştim. Çok kötüydü ama onun çok cesur olduğunu düşündüm."

"Evet, teşekkürler Bayan Glifford. Kolunu yakma olayını biliyoruz. Servikal smear testi için geldiğinde Bayan Clarke'ın davranışlarında özel bir şey ilginizi çekti mi?"

"Biraz gergin olduğunu düşünmüştüm ama hiç kimse smear testi yaptırmaktan hoşlanmaz zaten."

"Muayeneye başladığınızda ne oldu?"

Bayan Gifford tekrar Evie'ye baktı, bu kez Evie de başını kaldırıp hemşireye baktı ve yaşattıkları için özür dilermiş gibi gülümsedi.

"Zavallı kadının feci şekilde yaralı olduğunu görmüştüm," dedi. "Uyluklarının iç kısmındaki yumuşak dokunun rengi değişmişti – kırmızımsı tonda bir morluk vardı ve epey yeni olduğunu düşünmüştüm, daha eski, belki birkaç günlük diyebileceğim hasarlar da vardı."

"Bu konuyla ilgili Bayan Clarke'a bir şey söylediniz mi?"

"Söyledim. Bu morluğun nasıl olduğunu anlatmasını istedim çünkü böyle şeyler bazen başka sorunlar ya da hastalıkları gösterebilir. Eğer açıklayamasaydı bazı testler yapmak isteyecektim ve Bayan Clarke'ın doktora görünmesini sağlayacaktım."

Boyd Simmons, sanki bunların hepsi yeni habermiş gibi başını salladı. "Bir gerekçe sunabildi mi peki?"

Bayan Gifford başını şevkle salladı. "Evet ama doğruyu söylemiyordu. Bunu anlıyordum çünkü gözlerime bakmıyordu. Bisikletten düştüğünü söylemişti."

"Bu konuda ne düşündünüz?"

"İki grup morluğu vardı, bu yüzden de iki kez mi düştüğünü sordum. Yaşadığı evin yolunun çakıltaşıyla kaplı ve çok kaygan olduğunu söyledi. Ama iki uyluğunda da morluklar vardı ve bunun olabilmesi için bisiklet bacaklarının arasındayken birkaç kez yuvarlanması gerekiyordu."

"Gördüklerinizle ilgili bir sonuca vardınız mı?"

"Uzun süredir hemşireyim bayım, bu morlukların hayli sert bir seks sonucunda oluştuğunu söyleyebilirim."

"Teşekkürler Bayan Gifford."

Savcı kalkarken Boyd Simmons koltuğuna döndü.

"Bayan Gifford, Bayan Clarke'a kendisine tecavüz edilip edilmediğini sordunuz mu?"

Kadın ilk defa biraz rahatsız görünüyordu.

"Açık açık sormadım, hayır. Ama ona kötü davranan biri varsa bana anlatabileceğini söyledim."

"Anlattı mı?"

"Hayır. Bisikletten düştüğünü tekrarladı. Hem de iki kez!"

Devisha, tanığa en coşkulu gülümseyişlerinden biriyle karşılık verdi.

"Bir hemşire olarak deneyimleriniz ışığında, sert seksten hoşlanan kadınlar ve erkekler olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Şey, evet. Sanırım öyle. Herkesin zevki kendine." Bayan Gifford hafifçe titredi.

"Peki Bayan Clarke'ın bu insanlardan biri olamayacağını varsaymak için herhangi bir nedeniniz var mı? Morluklar aslında bu tarz bir seks sonucunda oluşmuştur ama Bayan Clarke da aktif bir katılımcıdır belki."

"Böyle bir nedenim yok doğrusu. Ama bunları görmemden pek memnun olmamıştı."

"Teşekkürler Bayan Gifford. Başka sorum yok."

Stephanie tekrar Gus'a yan yan baktı.

"Eee?" dedi.

Ninova

"Tahmin etmesi zor." Oturduğu yerden kalkıp çıkışa doğru yöneldi.

Gus haklıydı. Stephanie de bu işin nereye varacağını bilmiyordu.

Ninova

44

Cleo, Aminah'nın tanık kürsüsündeki yerini alacağı andan korkuyordu. Arkadaşının savunma tarafından buraya çağırıldığına inanmak ona hâlâ zor geliyordu ve dostluklarının da tekrar düzelip düzelmeyeceğini merak ediyordu. Aminah'nın olmadığı bir dünya hayal etmeye çalıştı ama bu neredeyse imkânsızdı. Mark'ı zaten kaybetmişti, üstüne bir de Aminah'yı kaybederse tamamen yalnız kalırdı.

Dün gece bir an için Joe'yla olan ilişkisinin ateşini tekrar yakmayı ciddi ciddi düşünmüştü ama geçmişte onun için ne hissetmiş olursa olsun, geleceğinin onunla olmadığından emindi.

Artık onun için üzülmüyordu. Hayatında bir başka kedere daha yer yoktu. Mark'ı kaybetmenin acısı, vücudunun her zerresine yayılmıştı; bazen onu yutmakla ya da asla içinden çıkamayacağı bir umutsuzluğun derinliklerine çekmekle tehdit eden üzüntü dalgalarına dönüşüyordu. Kardeşini kaybetmek zaten zordu, onu bütün bu ifşalar ve istismarcı bir zorba olduğu suçlamasıyla kaybetmekse dayanılır gibi değildi.

Ve şimdi de en yakın arkadaşı, Mark'a karşı tanıklık yapmak üzere yemin ediyordu.

Sorgu başladı, QC'nin görünüşteki nezaketi bir anda Cleo'nun öfkesinin odağına yerleşti. Kardeşine tekrar tekrar kara çalmaya ne hakkı vardı?

"Bayan Basra, müsaade ederseniz 7 Temmuz gününün öğle sonrasına götürmek istiyorum sizi."

Cleo, Aminah'nın yüzünü izledi. Genelde çok neşeli olurdu

Ninova

ama bugün ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Galeriye şöyle bir baktı ve gözleri, Cleo'nunkilerle buluştu; tam o an Cleo birinin, yanındaki koltuğa geçip elini tuttuğunu hissetti. Aminah bu gelen kişiye bakıp gülümsemeye çalışıyordu. Cleo başını çevirdi. Gelen Zahid'di.

"Aminah, senin yanında birinin olmasını istedi," diye fısıldadı.

Elini iki elinin arasına alıp orada tuttu, dikkatini karısına yöneltti.

Cleo, arkadaşına karşı içinde bir duygu dalgasının kabardığını hissetti. Dün onlara o şekilde davranmasından sonra bile Aminah ve Zahid'in kocaman kalpleri, bunları tek başına yaşamasına müsaade etmemişti.

"Bayan Clarke'ı görmek için Bay North'un evine gittiniz. Doğru mu?"

"Evet. Önce beni öğle yemeğine davet etmişti ama sonra iptal etti."

"Yine de gittiniz, öyle mi?"

"Onun için endişelenmiştim. Bana kısa mesaj gönderdi ve aramaya çalıştım ama cevap vermedi."

"Bu sizi neden endişelendirdi? İnsanların randevularını iptal etmesi pek de sıra dışı sayılmaz, değil mi?"

"Bir süredir onun için endişeleniyordum. Elindeki alçıyı çıkarmaları için yakın zamanda hastaneye götürmüştüm ve iyi olup olmadığını merak ettim. Mark'ın bir önceki gece gittiğini biliyordum; eğer zorlanıyorsa -elinin hâlâ ağrıdığından emindim- yanında olduğumu bilmesini istedim."

"Peki eve vardığınızda ne oldu?"

"Kapıyı tekrar tekrar çaldım ama cevap vermedi. Ev telefonu ve cep telefonundan aradım ama açmadı. O yüzden de gerçekten endişeliydim, garaj kapısmm açık olduğunu fark ettiğimde Cleo'yu -Mark'ın ablasını yani- aramak istedim."

Cleo oturuşunu dikleştirdi. Bu doğru olamazdı, çok anlamsızdı.

"Peki garajdan eve direkt bir giriş var mı?"

"Hayır ama arka tarafta, evin en üst katıyla aynı hizadaki yan bahçeye geçmenizi sağlayan bir kapı var. Ben de geçtim. Evie mutfakta, pencerenin kenarındaydı. Boşluğa bakıyordu. Beni fark ettiğini sanmıyorum."

"Sonra ne oldu peki?"

"Bana doğru döndü. Şoke olmuş gibiydi, güneşliği çekmeden önce onu bir anlığına görebildim."

"Sizi gördüğü halde güneşliği mi çekti?"

"Evet, gözündeki morluğu görmemi istemedi sanırım. Yüzünün bir yanı tamamen şişmişti, mor ve kırmızıydı. Çok ağrıyor olmalıydı."

"O zaman içeri girmenize izin verdi mi?"

"Hayır. Sonraki birkaç gün onunla konuşmaya çalıştım, mesajlar gönderdim, aradım, habersizce uğradım. Nihayet cevap verdi."

"Peki ona gözündeki morluğu sordunuz mu?"

Aminah rahatsız bir ifadeyle gülümsedi. "Sordum tabii. Altını değiştirirken Lulu'nun tekmelediğini söyledi. Bu yüzden de birkaç gündür eve hapsolmuştu. Kimsenin onu görmesini istememişti."

"Bu bahaneyi inandırıcı bulmuyor musunuz?"

"Bakın, dört çocuğum var ve sayamayacağım kadar çok bebek bezi değiştirdim. Yüzüme tekme de yedim, tabii ki yedim. Ama Evie'nin küçük kızı Lulu'yu gördünüz mü? Sıska, ufacık bir çocuk. Benim son derece iri canavarlarım bile yüzümde böyle bir iz bırakamazdı. Evie uyduruyordu."

Cleo artık dinlemiyordu. Savcılık avukatı ayağa kalktı, bir ya da iki soru sordu ama bunların artık hiç önemi yoktu. Zahid'in elini bıraktı ve öne eğildi. Düşünebilmek için başını eğdi. Der-

Ninova

ken aniden döndü. Dedektifler hâlâ mahkeme salonunda mıydı? Evet, onu görmeye gelen kadın, yani Çavuş King, salonun arka kısmında oturuyordu.

Aminah tanık kürsüsünden ayrılırken Cleo ayağa fırladı, Zahid'i ve yanındaki diğer insanları iterek geçti. Zahid'in seslendiğini duydu ama Çavuş King'e doğru gidiyordu. Bu hikâyede yanlış olan bir şeyler vardı.

Stephanie, Cleo'nun heyecanını ve arkasını dönerek salonda birini aradığını fark etmişti. Aradığı kişinin kendisi olduğunu Stephanie açıkça anlamıştı ve şimdi Aminah Basra tanık kürsüsünden inerken, Cleo koşarak Stephanie'ye doğru geldi. Birbirleriyle fısıldaşan iki izleyiciye doğru eğildi.

Nefes nefese kalmıştı. "Sizinle konuşabilir miyim?" diye sordu hızlıca.

Stephanie, koridora ulaşmak için çiftin yanından geçerken özür diledi. Hâkim zaten ara vermek üzereydi, bu yüzden hayati bir şey kaçırmayacaktı.

Cleo'nun koluna hafifçe dokunarak, "Gidip dışarıda konuşalım," dedi anlayışla. Ona bu davada kazanan yok gibi geliyordu. Sadece kaybedenler vardı ve Cleo da onlardan biriydi.

Mahkemenin her tarafında insanlara davalar hakkında tartışmamalarını tavsiye eden tabelalar vardı, Stephanie bu yüzden Cleo'yu binadan dışarı çıkardı. Soğuk olsa da güzel bir gündü neyse ki ve güneşin zayıf ışınlarının bir kısmının vurduğu bir bank bulduular.

"Sizin için ne yapabilirim Bayan North?" diye sordu.

"Aminah'nın söylediklerinde yanlış bir şeyler var."

"Ona inanmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Cleo hızlı hızlı başını iki yana salladı. "Hayır. Aminah yalan söylemez. Kastettiğim bu değil. Garaj kapısı."

Stephanie, Cleo'ya cesaret vereceğini umarak başını salladı ama bununla nereye varacağına dair fikri yoktu.

Cleo, "Garaj kapısı neden açıktı?" diye sordu.

Stephanie omuz silkti. "Fikrim yok. Bunun önemli olduğunu neden düşünüyorsunuz?"

"Bakın, o sabah Mark'ın havaalanına taksiyle gittiğini biliyorum, bu yüzden de garajı açmasına gerek yoktu. Aminah'ya sorarsanız, bahse girerim ki Mark'ın arabasının orada olduğunu size söyleyecektir."

"Anlamadığım için özür dilerim Bayan North ama düşüncelerinizi açıklamanız gerek."

"Garajları daima kilitlidir çünkü evin içinden geçmek haricinde arazilerine girmenin tek yolu burası. Güvenliklerinin tek zayıf noktası burası yani. O sabah Mark gittiğinde kesinlikle kapalı olurdu. Aminah uğradığında neden açıktı? Evie açmış olmalı ama Aminah'm onu görmesini istemiyorsa bunu neden yapsın?"

Stephanie hafifçe omuz silkti. "Bayan Clarke dışarı çıkmıştır belki."

"Hayır, hayır. Bu olamaz. Aminah'nın söylediğini duydunuz - gözü yüzünden Evie'nin eve tıkıldığını söyledi. Garaj kapısını açması için bir sebep göremiyorum."

Cleo, daha dikkatli dinlemesini sağlamak istermiş gibi Stephanie'nin kolunu tuttu. Stephanie bu kadına yardım etmek istiyordu ama bunun davaya nasıl bir katkı sağlayacağını asla ama asla çözemiyordu.

Cleo sert bir sesle devam etti. "Ve daha sonra oraya gittiğimde garaj kapalıydı. Geçemedim. Bakın, güvenlik konusunda öyle dikkatlilerdi ki kapıların kilitlerini değiştirmişlerdi ve benim anahtarlarım bile artık işe yaramıyordu. Hiç mantıklı değil."

Stephanie yumuşak bir sesle konuştu, Cleo'nun heyecanını artırmak istemiyordu. "Evie, Bayan Basra'nın içeri garajdan gir-

Ninova

diğini anlayınca aklına kapıyı kapatmak gelmiş olabilir. Bu da siz oraya gittiğinizde kapının kapalı olmasını açıklıyor. Kapıyı açmasının da bir dolu nedeni olabilir. Bununla bir yere varabileceğimizden emin değilim."

Cleo hayal kırıklığıyla söylendi. "Benim için bir şey yapar mısınız? *Lütfen.*" Duraksadı ve Stephanie cevap verene dek bekledi.

"Elimden geleni yaparım ama ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Savcılık avukatından, garaj kapısının neden açık olduğu konusunda Evie'yi sorgulamasını ister misiniz?"

Cleo yalvaran gözlerle bakıyordu ve Stephanie anlayışla gülümsemeye çalıştı ama Cleo tiksinmiş gibi arkasını döndü.

"İleteceğim. Elbette. Ama savunmanın Bayan Clarke'ı kürsüye çıkaracağının garantisi yok."

Cleo'nun başı, ağzı hafifçe aralık duran Stephanie'ye döndü. "Ne? Bana yaptıklarının hesabının sorulmama ihtimali var ve jüriye kendini açıklamak zorunda değil yani, öyle mi?"

Stephanie, kadının beyaz yüzüne ve gözlerinin altındaki siyah halkalara baktı. Sıkıntısını daha da artırmak istemiyordu ama yanlış beklentiler de oluşturamazdı.

"Tutuklandığı zaman onu sorguladık ve söylediği her şeyi de mahkemeye anlattık. Savunma, jüriyi onun anlattıklarının doğruluğuna ikna etmek isterse ifadesine ihtiyaç duyar ve o zaman onu çağırırlar sanıyorum."

"Savcı çağıramaz mı?" Cleo'nun sesi yükseliyordu ve Stephanie tekrar koluna dokundu.

"Bayan North, bunun sizin için üzücü olduğunu biliyorum ama kürsüye çıkmasının tek yolu, avukatının ve hukuki danışmanının bu sayede kazanacakları bir şey olduğunu düşünmesi olabilir. Tahmin yürütmem gerekseydi bunu yapmayacaklarını söylerdim."

Cleo oturduğu banktan fırladı. "Konuşması gerekiyor. Jüri onun gerçek yüzünü görmeli. Kardeşimin onun anlattığı gibi bir zorba olmadığını bilmeleri gerekiyor."

Topuklarının üstünde döndü ve mahkeme salonuna doğru hızla yürüdü.

Ninova

45

Savunmanın son tanığı kürsüye çağırılmak üzereydi ve Harriet hâlâ yeterince şey yapıp yapmadıklarından emin değildi. Jüri şimdiye kadar Mark'ın Evie'ye zarar verdiğine inanmış olmalıydı. Ama geri kalanını kanıtlamak daha zordu. Birisinin öldürmeyi planlamadığını, kontrolünü kaybettiğini kesin olarak nasıl kanıtlayabilirsiniz? Evie'nin lehine olan noktalar vardı ve Boyd bunların hepsini özetinde kullanacaktı. Ama savunma başarılı olsa bile şiddet kanıtlarının, hapis cezasını sınırlayacak kadar güçlü olduğundan emin olmaları gerekecekti, bu karar da hâkime aitti.

Savcılık, bıçağı yatak odasına Evie'nin götürdüğü gerçeğinin üzerinde epey duracaktı ama şimdiye dek gerçekleri açıklamak dışında bir şey yapmamışlardı. Soracak kimseleri de yoktu. Evie'nin kürsüye çıkması onlar için şans olurdu. Bu yüzden de Harriet ve Boyd, olan bitenle ilgili açıklamalarını duymanın getireceği kazanımlarla riski dengelemek zorunda kaldılar. Mahkemenin Evie hakkındaki algısının büyük kısmı onun ifadesine dayanabilirdi.

Harriet, Evie'yi kürsüye çıkarmanın artı ve eksilerini düşünmeyi bir kenara bıraktı. Hazırlanmak için önlerinde hafta sonu vardı ama öncesinde, kısmen de olsa işlerine yarayabilecek bir tanığı çağırmak üzereydiler. Tanık, Deborah May olarak tanıtıldı, şiddetli bir rüzgâr çıksa onu uçurabilirmiş gibi görünüyordu. Oraya nasıl geldiğinden emin değilmiş gibi etrafına baktı.

Boyd, "Bayan May," dedi. "Bayan Clarke'ı nereden tanıdığınızı mahkemeye söyler misiniz lütfen?"

Ninova

Kadının gözleri hızlıca sanık sandalyesine döndü, sonra uzaklaştı.

"Samaritan'lar için çalışıyorum. Bayan Clarke'la birkaç kez telefonda konuştuk."

"Samaritan'lara söylenen her şeyin gizli olduğunu biliyoruz, bu yüzden de bugün neden burada olduğunuzu mahkemeye açıklar mısınız lütfen?"

"İlgili kişiden izin alırsak ya da mahkeme emri alırsak, bilgileri paylaşabiliriz. Bayan Clarke bize izin verdiği için mahkeme emrine gerek kalmadı."

"Bize bu telefon görüşmelerinden bahsedebilir misiniz?"

"Haftada bir gece, genelde salı günleri gönüllü olurum. Görevdeyken Bayan Clarke aradı. Adının Evie olduğunu söyledi ve beni Debbie olarak tanıyordu. Sonraki hafta bir daha arayıp beni istedi."

Hızlı konuşuyordu, sözlerini bir an önce söylemek için sabırsızlanır gibiydi. Boyd elindeki belgeye bakarken ona biraz zaman verdi. Harriet, aldığı derin nefesi büzülmüş dudaklarının arasından hafifçe verdiğini gördü.

"Bu normal midir? Aynı Samaritan'la görüşmek yani?"

"Arayanların tek bir Samaritan'a bağlanması iyi bir fikir değil, çünkü bir kriz anında, bağlantı kurdukları kişinin orada olmaması bir felakete yol açabilir. Ama Evie benim ne zaman görevde olacağımı hesap ederek ona göre aramaya çalışıyordu."

"Aramasına her zaman cevap verdiniz mi?"

"Maalesef başka biriyle telefonda olduğum zamanlar da oldu, bu yüzden iş arkadaşlarımdan biri onunla konuşmaya çalıştı. Ama Evie, daha sonra tekrar aramayı tercih ediyordu."

"Bayan May, onunla toplamda kaç kez konuştunuz?"

"Altı kez."

"Peki, bu konuşmaların doğası hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Ninova

Debbie May, söylememesi gereken bir şeyi söylermiş gibi kaşlarını çatıp Evie'ye baktı. "Evie üzgündü çünkü birlikte yaşadığı adam ona şiddet uyguluyordu. Aniden, Evie'nin aklına gelen hiçbir sebep yokken adam öyle şaşırtıcı, öyle acı verici bir şey yapıyordu ki Evie tüm cesaretini kaybetmişti."

Boyd, Evie'ye bakmak için bakışlarını o tarafa çevirdi, jürinin gözleri de onu izledi. Onu anladığını göstermek için hafifçe başını salladı.

"Kendisine neden şiddet uyguladığını sormuş mu, böyle bir şeyden bahsetti mi?"

"Sanırım denemiş. Adamın sanki ne yaptığını bilmiyormuş gibi davrandığını söyledi ve her zaman Evie'nin kaza geçirmesinden korkup şaşkınlık duyduğunu da anlatmıştı."

Debbie May'in dudağı, Mark'ın bilmiyormuş gibi davranmasını düşününce hafifçe kıvrıldı.

"Bayan Clarke sizi aradığında ne durumdaydı peki?"

"Tuhaftı, ilk başka ne olduğunu ve nedeninin anlamıyormuş gibi kafası karışıktı. Öfke patlamalarının Mark'ın gitmek zorunda olmasıyla tetiklenmiş gibi göründüğünü ve bu yüzden de gitmesinden korkmaya başladığını ama aynı zamanda gitmesine de sevindiğini söylüyordu. Bizim işimiz tavsiye vermek değil ama ona oradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmasını söyledim."

Boyd başını salladı ve kâğıtlarını tekrar düzenledi. Harriet, Bayan May'in kendisine sorulmadan başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için beklediğini biliyordu.

"Kimse buna katlanmaya mecbur olmamalı," dedi sessizliği doldurmak istermiş gibi. Harriet neredeyse gülümseyecekti.

"Onu terk etmeyi düşündüğünü söyledi mi?" diye sordu Boyd.

"Sanırım üçüncü konuşmamızda söylemişti. Ağlıyordu, arkadan da bebeğin ağlamasını duyabiliyordum. Mark az önce

gitmişti ama Evie ne yaptığını söylemedi, sadece çok acıdığını söyledi. 'Onu terk etmem lazım,' dedi. 'Ama gidecek yerim yok, param da yok.' Ona gidebileceği sığınma evlerinden bahsettim."

Bunları çok iyi bildiğini düşününce Harriet bir anlığına sinirlendi. Evie'ye neden sığınma evine gelmediğini sorduğu zaman çok utandığını ve kendi hayatını onlardan daha fazla yoluna koyamadığını anladıkları zaman yardım ettiği kadınların ne düşüneceklerinden endişe ettiğini söylemişti.

"Ama onunla kaldı, değil mi?"

"Evet. Kendini ve Evie'yi öldürmekle tehdit etmiş. Bebeği kaçırıp ülkeden ayrılacağını bile söylemiş."

"İş gezilerine gitmesi gerektiğinde onlardan ayrılma konusunda bu kadar endişeli olmasının sebebini Bayan Clarke biliyor muydu?"

"Karısının ölümüyle ilgisi olabileceğini düşünüyordu. Evie biraz araştırmıştı ve ayrılık kaygısı bozukluğu olabileceğini düşünüyordu. Yakın olduğunuz birinden ayrılmak zorunda kaldığınızda, o kişiye bir şey olacağı korkusuyla panik atak geçirmek gibi bir durum. Ama ben uzman değilim."

Harriet oturuşunu dikleştirdi. Bundan ilk kez bahsediliyordu. Mark'ın psikolojik bir rahatsızlığı olması, dava konusunda onlara bir fayda sağlar mıydı? Kanıtlayabilirlerse olabilirdi. Evie onlara bu konuda bir şey söylememişti ama genelde istismara uğrayan kadınlar öyle çok travma yaşıyorlardı ki ince ayrıntıları hatırlamıyorlardı. Bunu daha iyi anlamaları gerekiyordu. Tanrıya şükür ki önlerinde hafta sonu vardı.

Devisha Ambo ayağa kalktı.

"Bayan May, Bayan Clarke'la yaptığınız tüm konuşmalarda, Bay North'a zarar vermeyi istediğini söylediği oldu mu hiç?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Kendisine zarar vermesini durdurmak için ne yapacağını bilemiyordu."

"Onu durdurmak için plan yapmaya çalışıyordu yani."

Ninova

Bayan May savcıya baktı. "Söylediğim bu değildi."

"Bize onunla konuşmayı zaten denediğini söylemiştiniz, yani plandan başka ne olabilir?"

Bayan May rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Devisha kendini toplaması için bir dakika bile vermedi.

"Bayan Clarke herhangi bir noktada, yaptıklarından dolayı ondan intikam almak istediğini söyledi mi? 'Müstahakını bulmak' ya da ona benzer ifadeler kullanmıştır belki."

Bayan May'in gözleri kocaman açıldı. "Söylemedi ama söyleseydi de onu suçlamazdım. Anlayamıyordum, Evie ona karşı çok iyiydi. Adil olmaya ve bunların kendi hatası olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ona böyle bir şey olmadığını söyledim. Mazereti yoktu. Hiç."

Devisha notlarını inceliyordu, Bayan May, kendisine güven verici bir şekilde başını sallamaya çalışan Harriet'a endişeyle bakıyordu.

"Bayan May, Bay North'tan ayrılmak istediği takdirde gidebileceği sığınma evlerinin listesini Bayan Clarke'a vermeyi önerdiğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

"Onu zorlamaya çalışmadım, sadece başka seçenekleri olduğunu bilmesini istedim."

"Tamam. Kimse sizi uygunsuz bir şey söylemekle suçlamıyor. Fakat Bayan Clarke tam da bu aşamada sizin önerdiğiniz türden bir sığınma evinde gönüllü olduğundan bahsetti mi?"

"Şey, hayır. Bu konuda bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

"İstismara uğrayan kadınlar için açılmış bir sığınma evinde çalışan birinin çevresinde başvurabileceği çok sayıda nitelikli insan varken Samaritan'ları aramasını tuhaf bulmuyor musunuz?"

Debbie May'in yüzü düzeldi ve dudakları yukarı kıvrıldı.

"Tam aksine. Başı derde girince insanlar anonimliği tercih ederler. Bazıları kötü muameleye bağlı olarak yersiz bir utanca

kapılırlar. Muhtemelen eşleri, değersiz olduklarını hissettirmiştir, başkalarının da kendilerine acıması düşüncesine dayanamazlar."

Harriet rahatlayarak arkasına yaslandı. Çok iyi söyledin, Debbie. Savcının darbe vurmak için makul bir şansı vardı ama bu şansı kaçırmıştı.

Ninova

46

Cleo kadınlar tuvaletine tam zamanında ulaştı. Midesinde kusacağı pek bir şey yoktu – sadece mahkemeye geldiğinde içtiği kahve. Duruşma başladığından beri neredeyse hiç yiyememişti ama bugün, uzak ara en kötü gündü. Evie'nin Samaritan'ları aylardır aradığı bilgisi, onu bir şekilde diğer kanıtların hepsinden daha fazla etkilemişti. İddiaları kendi zihninde yalan olarak reddediyor, söylenen diğer şeyler için açıklamalar bulabiliyordu. Ama Mark'ın her gidişinde travma geçirdiği düşüncesi kahrediciydi. Her seferinde onu gitmeye ikna eden Cleo'ydu.

Bunların hepsi onun suçu muydu? Bu, Mark hakkında söylenenlerin doğru olabileceği –Evie'ye gerçekten zarar verdiği– anlamma mı geliyordu? Hayır, hayır! Buna inanmayı hâlâ reddediyordu. Aklına sızan her türlü şüphe kırıntısını şiddetle öteledi. Onun masumiyetini kanıtlamaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Sırtını kapıya dayadı, içinden kopan hıçkırıkları bastırmaya çalışarak tuvalet kabininin zeminine yığıldı. Bacaklarını kendine doğru çekip alnını dizlerine dayadı, ellerini başının arkasında kenetledi, çıkardığı sesleri boğmak için yüzünü aşağı doğru bastırdı.

"Cleo?" Biri adını söylediğinde bir şeyler duyduğunu sandı. Ama ses tekrar ve bu kez daha güçlü olarak geldi. "Cleo, benim, Aminah. Dışarı çık canım, gel sana bir bakayım."

"Git buradan Aminah. Söylediklerinden sonra yüzüne bak-

mak istemiyorum. Mark'ın Evie'ye vurduğunu mahkemeye nasıl söylersin? Onu yıllardır tanıyorsun!"

Derin bir iç çekiş duydu. "Ona vurduğunu söylemedim Cleo. Gözü morarmıştı ve benden saklamaya çalıştı dedim. Mark'ın yaptığını kesinlikle söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu değil mi? Başka kim yapmış olabilirdi ki? Ayrıca neden Lulu'nun onun gözüne tekme atmış olabileceğini söylemedin? Herkes bebek bezi değiştirme konusunda senin gibi uzman değil."

"Kes şunu Cleo. Gerçeği söyledim. Hiçbir şey uydurmadım. Senin de kabul etmen lazım ki gözündeki morluğun sebebi Lulu olsaydı, onu benden saklaması gerekmezdi. Beni eve alırdı ve bu duruma çok gülerdik. Bütün bunların seni nasıl üzdüğünü biliyorum canım. Dayanılmaz olmalı, dinlemek için kendini neden zorladığını da anlamıyorum. Hadi ama, çık oradan da sana bir sarılayım."

Cleo yerden kalkmak istemiyordu. Sırtını kapıya dayamış, kollarını ve bacaklarını koruyan küçücük bir alana sıkışmış haliyle kendini her nasılsa güvende hissediyordu. Bütün gece burada kalamazdı ve mahkemenin ne zaman kapanacağını da bilmiyordu.

Aminah, "Sen oradan çıkana kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Cleo onun ciddi olduğunu anlayınca bıkkınlıkla yerden kalkmaya çalıştı. Bir ayağını altına aldı ve birden klozete uzanmak zorunda kaldı. Kabin etrafında dönüyordu, gözlerini kapadı, nefessiz kaldı.

"Neler oluyor? İyi misin Cleo?"

Kendini toparladı ve gözlerini açmaya cesaret etti. Duvarlar aynı yerde duruyordu.

"İyiyim. Biraz başım döndü, hepsi bu."

"Tanrım, en son ne zaman bir şey yedin?"

Cleo kapıyı açtığı zaman Aminah'yı çantasını karıştırırken

Ninova

buldu. "İşte, al bakalım," dedi, yarısı yenmiş bir çikolatalı atıştırmalık paketini eline tutuşturdu.

Cleo paketi kaldırıp içindekilerin hepsini ağzına döktü.

"Lanet olsun, kendinde olmadığından artık eminim," dedi Aminah, onu kendine çekmek için kolunu Cleo'nun omzuna attı. Hadi, bir fincan çay ya da başka bir şey alıp seni bir yere oturtalım, sonra da eve götüreceğim. Zahid ve ben daha sonra gelip arabanı alırız. Bu halde araba kullanamazsın."

Cleo bir an için başını Aminah'nın rahat omzuna yasladı.

"Hepsi zırva, biliyorsun," dedi.

Aminah hiçbir şey söylemedi. Cleo, arkadaşını etkileyebileceğini umarak sert bir bakış atmak için boynunu büküp hafifçe geri çekildi. "Polise sen uğradığında garaj kapısının açık olmasının tuhaf olduğunu söyledim. Bu konuda bir şey yaparlar mı bilmiyorum."

Aminah'nın alt dudağını ısırdığını, kaşlarını çattığını gördü. Cleo'nun bundan daha fazlasını yaptığını düşündüğü belliydi. Cleo kendi sesindeki baskıyı fark ediyordu ve arkadaşını mantıklı düşündüğüne ikna edebilmek için biraz daha kısık sesle konuşmaya çalıştı.

"Sadece bu da değil Aminah. Diğer tüm şeyler... Mark'ın bunlardan herhangi birini yaptığını hayal edemiyorum. Işıkların düğmeleriyle ilgili ifadeleri dinlediğimde de her şey yanlışmış gibi geldi. Mark karanlık olmasını istemezdi. Karanlığı hiç sevmiyordu."

"Hadi ama Cleo. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ve abartıyorsun bence."

Cleo, "Hayır," dedi, kendini Aminah'dan uzağa çekip lavabolara yaslandı. "Korktuğunu söylemiyorum. Tamamen karanlık olduğunda kendini dünyada yapayalnızmış gibi hissettiğini söylerdi her zaman ve bundan nefret ederdi. Karanlıkta Evie'ye zarar vermek istemesi saçma."

Aminah'yı ikna etmeliydi. Haklı olduğuna inanacak tek bir kişiye ihtiyacı vardı. Mark'ın şeytan olduğuna inanmayan tek bir kişiye...

"Lütfen Aminah, sana doğru söylüyorum. Annem bizi terk ettiğinde Mark'ın soyutlanma duygusu daha da kötü hale gelmişti. Ayrıca –biraz farklı bir çocuk olduğu için– okulda katlanmak zorunda kaldığı zorbalıktan sonra, onu sevenlerle birlikte evinin tek güvenli yer olduğunu hissetmeye başlamıştı. Şey, yani benimle sanırım. Okul gezisine gitmeye ya da bir arkadaşının evinde kalmaya bile dayanamazdı."

"Bunların hepsi Samaritan'lardan olan kadının söyledikleriyle bağlantılı tabii. Ayrılık bozukluğu ya da adı her neyse işte, evden uzaklaşmasını daha da zorlaştırmaz mıydı? Uzağa gittiğinde sevdiği insanların başına kötü şeyler gelmesinden korkuyorsa, evde yalnız bıraktığı Mia öldüğünde bu hali daha da kötüye gitmiş olmalı."

Cleo, Mia'yı düşünmek istemiyordu.

"Klasik Evie işte. Tutunacak bir bozukluk bulmazsa olmaz. Dürüstçe söyle bana, doğru olsa bile, Mark'ın bu anlatılanları yaptığını hayal edebiliyor musun? Hadi Aminah. Edebiliyor musun? *Gerçekten?*"

Aminah kollarını kavuşturup derin bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse, dünyada var olan korkunç şeyleri yapanların yarısını bile hayal edemiyorum. Gerçek şu ki Cleo, birine ne kadar yakın olursak olalım, kalbinde neler olduğunu kesinlikle bilemeyiz."

Cleo göğsünün sıkıştığını hissetti. Aminah'nın haklı olduğunu biliyordu ama kabullenemiyordu. Mark'la ikisi arasında çok büyük görünen bir sır vardı ve ikisi de yaptıklarını diğerine itiraf edemeyecek kadar korkmuştu. Ve artık çok geçti.

47

Harriet ve Boyd endişeli, yüzlerinden anlayabiliyorum. Harika iş çıkardıklarını ve Boyd'un bazı tanıkları ezip geçtiğini görüyorum. Özellikle de Cleo'yu. Ne var ki jürinin garipliklerini tahmin edemezler ve burada, tartışılmaz gerçeklerle varsayımlar arasında ince bir denge vardır.

Olabilecek her şeye teslim oldum sanıyordum ama Lulu'yu düşünmek beni zayıflatıyor. Yine de bunu bilmelerine izin veremem. Ellerim kucağımda sıkıca kenetlenmiş, onları göremiyorum. Odaklanabilmek için tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum.

Tekdüze bir sesle, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye soruyorum onlara.

Harriet, "Jüriyi masumiyetine ikna edebilme şansımızı en üst düzeye çıkarabilmek için kürsüye çıkman gerekebileceğini her zaman biliyorduk," diyor, sesi her zamanki gibi canlı ve sistemli. "Kürsüye çıkarsan, Mark'a fotoğrafların parasını babanın ödeyeceğini neden söylediğini açıklamak zorunda kalacaksın. Bence bu onun ölümüyle ilgili değil ama genel olarak güvenilir ve dürüst olduğunu göstermeye yarayacak. Bu konuda yalan söylediysen daha başka konularda da söylemiş olaiblirsin. Neyi kastettiğimi anlıyor musun?"

Tam olarak ne diyeceğimi ve öne süreceğim mazeretin ne olduğunu biliyordum, onlara başımı sallıyorum.

"Sonra da aşırı şiddet korkusuyla kontrolünü kaybettiğini, hiçbir şüpheye yer bırakmadan kanıtlamamız lazım. Mark'ın za-

limliğiyle ilgili pek çok kanıt olduğuna inanıyorum ama eylemlerinin önceden tasarlandığını ya da intikam eylemi olduğunu gösteren hiçbir şey olmamalı. Bunun ne derece önemli olduğunu sana anlatamam."

Ne cevap vereceğini bilerek, "İfade vermem gerektiğine mi karar verdin?" diye soruyorum.

Harriet'ın düşüncesiz davrandığı zaman bile bana olanları umursadığını söyleyebilirim. Ben onun için "örnek" bir müvekkilim. Şiddete maruz kalan kadınlara yardım için yeterince şey yapılmadığına ve bu davayı kazanırsa da daha büyük bir platformda sesini duyurabileceğine tamamıyla inanıyor.

"Savcılığa seni sorgulama şansı vermektense polisteki sorgu dökümünü kullanmayı yeğlerdik ama jürinin sana inanması gerek. Ayrıca yargıcın da dürüst olduğuna ikna olması gerek çünkü jüri ne derse desin cezayı verecek olan o. Başka kimse onların kalbini ya da aklını kazanamaz Evie. Sadece sen yapabilirsin."

Bıçağın büyük bir problem olacağını biliyordum tabii. Ama bunu hep biliyordum zaten.

"Göğsündeki ve kollarındaki izleri kendi kendine yapmış olabileceğin düşüncesi bizi endişelendiriyor ve Devisha'nın da tüm enerjisini harcayarak bunun üstüne gideceğinden eminim. Ama sırtında, jüri bilmese de, kendi kendine yapmanın pek de mümkün olmadığı eski izler var. Onları görmemiz gerekecek. Kürsüye çıkmanı istememizin bir diğer sebebi de bu, çünkü bu kanıtları mahkemeye götürmemizin başka yolu yok."

Bir an için mahkemede sırtımı açmam gerekeceğini düşünerek, "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Onlara sırtının fotoğrafını göstereceğiz. Korkarım ki bu izlerin nasıl olduğunu onlara söylemek zorunda kalacaksın. Bana hâlâ söylemedin ama kürsüye çıkmadan önce söylemek zorundasın. Gerçeği bilmeden ne ben seni savunabilirim ne de Boyd savunabilir. Bana anlatmalısın."

Ninova

Gömülü kalmasını tercih edeceğim pek çok anıyı gün yüzüne çıkarmam gerekecek ama bunların beni güçsüz düşürmesine izin vermemeliyim. Hata yapmamak için güçlü olmalıyım.

"Tamam, fotoğrafımı çek. Boyd da bana izleri sorsun. Diğer yaraları da sorabilirsin, neden sormayacakmışsın ki? Sana listesini verebilirim."

Harriet bana doğru eğildi. "Bunların Mark'la ilgisi yok, değil mi Evie?"

"Hayır, yok. Mark'tan çok daha öncesi, hatta Nigel'la, yani kocamla da ilgisi yok."

Bir yanım susmak istiyor, çünkü bir kereden fazla söylemek zorunda kalmayı istemiyorum ama bundan hoşlanmayacaklarını da biliyorum. Bana doğru soruları sorabilmek için her şeyi bilmeleri gerek. Daha önce kimseye anlatmadım. Nigel gibi Mark da bu yaraları biliyordu tabii. Ama ikisi de gerçeği bilmiyordu ve hikâyeyi anlatmanın, içimdeki barajın duvarlarını patlatmasından korkuyorum. Öyle bir şey olursa Tanrı bilir daha neler anlatırım.

Ama başka seçenek yok. Kekeliyorum, tenim terden yapış yapış oluyor ama söylüyorum. Her bir detayı. Harriet'ın gözlerinin şokla büyüdüğünü görüyorum, inanamıyor.

48

Stephanie hafta sonu kendine biraz güzellik yapmaya karar vermişti. Uzun süredir stres altındaydı; Gus'la birlikte çalışmak ve onun, Evie Clarke'ın özenle planlanmış bir cinayet işlediği inancına tam olarak katılmamak yorucu olmuştu.

Aklını bir şeylerden uzaklaştırmak için birkaç gün kendini şımartacaktı. Yemek yapmayı severdi ama kolay kolay zaman bulamazdı; bu yüzden en sevdiği kış yemeğini -acı ve baharatlı chilli[9]- yapacaktı ve o fırında pişerken etrafı mumlarla çevrili, güzel kokan küvete girecekti. Gus'ı da düşünmeyecekti. Bir an bile.

Küvete su doluyordu, yemeğin üzerine de iyi bir yağ gezdirirken ön kapının zili çaldı.

"Lanet olsun," dedi. Görmezden gelmek istedi ama bir şekilde bu doğru gelmedi. Banyo kapısının arkasından eski bir bornoz alıp musluğu da kapatarak aşağı indi.

Onun geniş omuzlarını ön kapının buzlu camından görebiliyordu. Burada ne arıyordu?

Davayla ilgisi olamazdı tabii, değil mi? Sakin bir hafta sonu geçirme konusunda anlaşmışlardı.

Söylene söylene kapıyı açtı. "Gus," diyerek selamladı.

Kadının yanından hızla geçip havayı kokladı. "Bu güzel koku da ne?" dedi.

"Şey, seni davet ettiğimi hatırlamıyorum," dedi Stephanie. "Meşgulüm. Ne istiyorsun?"

9 Kıyma, acı biberli domates sosu ve fasulyeyle yapılan bir yemek. (ç.n.)

"Ne pişiriyorsan ondan istiyorum, o kesin."

"Fakat alamayacaksın, o yüzden git başımdan."

"Hadi ama Steph. Konuşmamız gerektiğini biliyorsun. İş konusunda değil. Benimle yalnız kalmaktan kaçınıyorsun. O barda tıkılıp kaldığımızda bile ben birazcık kişisel şeylerden bahsetmeye başlar başlamaz kaçıp gittin. Belli ki benimle konuşmaktansa sırılsıklam olmayı tercih ediyordun." Gus'ın sesi yumuşadı. "Bence bu konuşma çok gecikti. Konuşabilir miyiz?"

Stephanie kollarını kavuşturmuş halde kapıda kaldı. "Tamam, devam et."

"Gel otur ya da git banyonu yap. Sen gelene kadar ben televizyon izlerim. Baksana, son birkaç haftadır gayet iyi anlaşıyoruz, öyle değil mi? Bana fırlatmak istediğin bir şey varsa hazırım. Son zamanlarda bir kısır döngünün içindeyiz gibi geliyor, kendi etrafımızda dönüp duruyoruz, birbirimizi anlamıyoruz."

Stephanie pes etmeye başladığını hissetti. Gus haklı olabilirdi. Belki de Stephanie inatçıydı.

Gus eve girdi ve kendini kanepenin tam da eskiden oturduğu yerine bıraktı. Stephanie göğsünde bir gariplik hissetti, nefes almakta zorlanıyordu sanki. Karşısındaki koltuğa yürüyüp köşesine tünedi.

"Rahatla Stephie," dedi. "Bir şeyler içelim mi?"

Nadiren ve sadece sevgiyle söylediği isim olan Stephie'yi kullandığında Stephanie'nin neredeyse bütün vücudu titredi.

"Hayır, burası ikinci evinmiş gibi çevrede gezinemezsin. Ne söylemek istiyorsan söyle, sonra da git."

Gus gülümsemesini saklamaya çalıştı ama başaramadı. "Elinden geldiğince zorlaştırmakta kararlısın, değil mi? Tamam, her şeyin bir sırası var." Derin bir nefes alıp Stephanie'nin gözlerinin içine baktı. "Bebeğimiz olacağını söylediğinde heyecanlanmadığım için özür dilerim. Büyük bir sürprizdi bu. Ebeveyn olmaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum ve o ana kadar se-

nin de aynı durumda olduğundan epey emindim." Gelecek sarsıntıyı savuşturmak için elini kaldırdı. "Yanıldığımı şimdi anlıyorum. Bana bir dakika düşünme fırsatı verseydin, gerçekten mutlu olacağıma inanıyorum. Ama beklemedin. Kontrolü eline aldın. Dayanıklılığın, gücün ve kararlı oluşun, senin en sevdiğim taraflarından bazıları ama çok çabuk karar veriyorsun ve bazılarımızın biraz daha uzun zamana ihtiyacı oluyor."

Stephanie konuşamadı. Gus'ın olanları tamamıyla yanlış anladığını fark edince şaşırdı.

Nazikçe, "Beni neden başından attın Steph?" diye sordu. "Bu konuda konuşmalı, doğru kararı birlikte vermeliydik. Her şeyi tek başına göğüslemek senin için korkunç olmuştur."

"Neyi göğüslemişim Gus?"

"Aldırdığın için seni suçlamıyorum, bu senin kararındı. Ama beni neden defettin?"

Stephanie hareketsiz kalmıştı. Gülsün mü ağlasın mı bilemiyordu.

Tek söylediği "Bir polise göre inanılmaz derecede kalın kafalı olabiliyorsun," oldu.

"Bu da ne demek? Seni seviyordum – hâlâ da seviyorum. Ama işleri kendi bildiğin gibi yapmaya öyle odaklanmışsın ki başka kimsenin bir fikrinin olmasına izin vermiyorsun. Bu fikre alışacak, memnun olacaktım. Bunun herhangi bir kısmını bir başına yaşamana asla izin vermezdim."

"Bu fikre *alışmak* mı? Tanrım, o bir fikir değil bir *bebek*ti. Sana söylemeden lüks arabanı çirkin bir arabayla değiştirmişim gibi konuşuyorsun."

"Bunu olumsuz anlamda söylemediğimi biliyorsun. Bu kadar zor biri olmayı bırak, lanet olsun. Benimle konuşmayı reddediyorsun ve artık hamile olmadığın belli olduğu için seni sıkıştırdığımda sorunun ortadan kalktığını söylemiştin. Endi-

Ninova

şeleneceğim bir şey yoktu. Ama endişeleniyordum. Senin için endişeleniyordum."

"Beni paramparça ettin Gus. Vücudumdaki o hayatı tek başıma yarattığımı, belki de seni tuzağa düşürmeye çalıştığımı hissettirdin bana."

"Özür dilerim. Bunu kafamın içinde bin kez söyledim, beni dinlemek istediğinde sana da bin kez söylerim. Korkunç bir davanın ortasındaydım, inanılmayacak derecede stresliydim ve kötü davrandım."

Stephanie buna daha fazla devam edemezdi. Öfkesi uçup gitmiş, onu güçsüz ve savunmasız bırakmıştı. Sesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

"Bebeği aldırmadım. Bebeğimiz –eğer bilmek istiyorsan söyleyeyim, erkekti– ben on altı haftalık hamileyken bedenimden ayrılmayı seçti. Sen gittikten bir ay sonra... Sana söyleyebildiğimde üç aylık hamileydim, çünkü vereceğin tepkiden korkuyordum ve davanın seni çok sıktığını da biliyordum."

Gus'm ağzı açık kalmıştı ve Stephanie'nin gözlerinde pek çok duygunun yanıp söndüğünü görebiliyordu: Suçluluk, üzüntü, şok. Stephanie kendi acısının içinde boğulmuşken Gus'ın acısını düşünemediğini fark etti ama bir şekilde sevgilisini, ardmdan da minik bebeğini kaybetmenin acısıyla başa çıkabilmesinin tek yolu, Gus'a karşı olan tüm hislerini vahşice zihninden atmaktı.

"Gel buraya Steph." Kollarını uzattı, Stephanie oturduğu yerden kalkıp Gus'm önündeki halıya oturmaya gitti. Gus'm kolları onu sardı. Stephanie'nin gözyaşları hıçkırıklara dönüşmek üzereyken nazikçe onu tuttu. Eğilip yerden kaldırdı. Stephanie, başını omzunun sıcaklığına gömdü.

49

Harriet bütün hafta sonunu çalışarak geçirdi. Yerinde duramıyordu. Evie'yi yaraları anlatması için zorlamıştı ve çizdiği tablo, en sert avukatın bile kalbini acıtırdı.

Evie'nin söylediği hiçbir şey yeni değildi; ama soğukkanlı şekilde anlatması ve bunun ona verdiği bariz zarar, işte Harriet'ın aklından çıkaramadığı buydu.

Cinayetten hüküm giymesini önlemeyi Evie'ye her zamankinden de fazla borçlu olduğunu hissediyordu; hâkim ve jüri, kontrolünü neden ve nasıl kaybettiğini anlayacak ve hafif bir ceza vereceklerdi.

Mahkemedeki yerine otururken –hafta sonu olduğu ve bekleyiş sona erdiği için mutluydu– kendine her gün sorduğu soruları sordu. *Gerekenleri yaptım mı? Başarmak için yola çıktığım her şeyi başardım mı? Bu davaya her şeyimi verdim mi?* Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın asla yeterli gelmiyordu ve Evie'nin davasında sorular her zamankinden de güçlü ve ısrarlı görünüyordu.

Davanın en zor taraflarından biri Mark'ın rutin olarak –hemen hemen bir ritüel gibi– Evie'ye zarar verdiğini kanıtlamaktı. Mahkemeyi bunun doğru olduğuna ikna edememişlerse, kadının onu neden öldürdüğü sorusunun önemi kalmazdı. Mark ona zarar vermiyorsa, Evie'nin de bir savunması olmazdı.

İstismarların neden Mark'ın iş gezisine çıkmasından hemen önce gerçekleştiğini anlamak zordu, tutarsız ve mantıksız geliyordu. Ayrılık kaygısı bozukluğu varsa, böyle davrandığına inanmak daha kolay olurdu ve istismarın kanıtları da güçlenirdi.

Ninova

Devisha Ambo'nun kapanış konuşması, büyük ölçüde, yargılananın Mark North olmadığı gerçeğine dayanıyordu. Böyle bir kötülük yaptığına dair kesin ve reddedilemez bir kanıt yoktu, hem Evie'nin yaraları kendi kendine açmış olması da aynı derecede muhtemel değil miydi? Fakat jüri, ayrılık kaygısı bozukluğunun Mark'ın zihinsel durumunu etkilediğine inanırsa, Evie'nin ifadesini sorgulamak için daha az nedenleri olurdu. Savaşın yarısını kazanırlardı yani.

Evie'nin kürsüye çıkmasından önce çağırmaları gereken bir tanık daha vardı ve Boyd ağır ağır yerinden kalktı. Yargıca ve jüriye, ifade vermeye neden davet edildiğini açıkladı.

Ağırlığını bir o ayağına bir öbürüne veriyormuş gibi görünen, gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru iten ve mahkeme salonuna gülücükler saçan hevesli genç adama doğru döndü.

"Doktor Perkins, bana ayrılık kaygısı bozukluğu hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Ah, pek çok şey söylerim," dedi doktor. Hızla ve kelimeleri yutarak konuşuyordu. "Temelde, böyle bir hastalağı olan kişi, bağlandığı bir figürden -genellikle bir eşten- ayrıldığı zaman aşırı bir endişe ve korku yaşar. Eğer kendileri orada değilse, yakınlarına bir zarar geleceğinden endişelenir."

"Yaygın bir bozukluk mudur bu?"

Doktor tekrar gülümsedi, konuyu sevdiği belliydi.

"Aslında düşündüğünüzden de yaygın. Yetişkin nüfusun yüzde altısı ila yedisinin belli bir düzeyde bu endişeyi hissetmesi mümkün."

Sanki iyi bir habermiş gibi başını salladı.

"Doktor Perkins, bize bu bozukluğun nasıl ortaya çıktığını açıklayabilir misiniz?"

"Elbette. Bazı hastalar, bağlı oldukları bir kişiden -ya da yerden- ayrıldıklarında aşırı düzeyde bir sıkıntı hissederler. Bazıları yalnız olmayı zor bulur, bu da evde onları yalnız bırakıp dışa-

n çıkamayan partnerleri için çok zor olabilir. Bazılarıysa yalnız uyumayı zor bulur."

"Bu belirtilerden herhangi biri, Mark North'un bir süre için ayrılaşmasından hemen önce Bayan Clarke'a tekrar tekrar zarar vermesini açıklayabilir mi?"

"Hayır. Tek başına değil. Sanmıyorum."

Harriet, Boyd'un bir an kaskatı kesildiğini gördü. Beklediği şey bu değildi açıkçası.

"'Tek başına değil,' dediniz, ilişik başka sorunlar olabileceğini mi kastediyorsunuz?"

"Şey, evet. Ama hastayı tanımadan böyle bir şeyi söyleyemem. YAAB'ın –özür dilerim, yetişkin ayrılma anksiyetesi bozukluğunun– başka psikiyatrik durumlar, fobiler ve obsesif kompülsif bozuklukla birlikte ortaya çıktığı doğru ama YAAB'lı kişilerin bir tür duygudurum bozukluğu yaşama ihtimali de yüksek."

Boyd biraz rahatlamış görünüyordu.

"Şiddetle bağlantısı olan bir duygudurum bozukluğu var mı peki?"

"Hmm, diyelim bir kişinin aralıklı patlayıcı bozukluğu varsa –bu ikisi bazılarında birbiriyle ilişkili olur– o zaman ayrılığın getirdiği stresin öfke kontrolünü yitirmesine yol açması imkânsız değildir."

"Aslında adı gayet açık ama bize aralıklı patlayıcı bozukluğu açıklar mısınız lütfen?"

"Temelinde saldırgan dürtülere direnememektir. Saldırılar gerginlikle, bazen de bir uyarılmayla ortaya çıkar. Saldırganlık eylemi, bu kişilere anlık bir rahatlama verir, başlar başlamaz da biter."

"Yaptıkları için pişmanlık duyarlar mı?"

"Herkes farklı. Bazıları yaptıklarından dolayı gerçekten pişman görünür, diğerleriyse utanıp hiç olmamış gibi davranmaya çalışabilir."

Ninova

Boyd başını salladı, jüriye şöyle bir baktı

"Peki araştırmalar, ikisi bir yana, bunlardan sadece birinden mustarip biriyle yaşayan kişilerin hayatı hakkında ne söylüyor?"

Dr. Perkins başını salladı ve yüzündeki gülümseme birden kayboldu.

"Tanrım, bu hiç hoş olmaz. Yetişkin ayrılma anksiyetesi bozukluğu olan kişilerle ilişki çok zordur. Bu bozukluğu olanlar ilgiye muhtaçtır, üstesinden gelmek çok zor olabilir. Aynı kişinin aralıklı patlayıcı bozukluğu da olsaydı, çevresindekiler sürekli tetikte olmak ve hastayı etkileyecek bir şey yapmadıklarından emin olmak zorunda kalırdı."

"Uzman görüşünüze göre, bu düzeyde bir baskının, hastaya yakın bir kişinin bu davranış kombinasyonuna katlanmayı imkânsız bulduğu anlar yaşamasına yol açabilir mi?"

"Kesinlikle. Son noktaya geldikleri anlar olacaktır."

"Teşekkürler Doktor Perkins. Başka sorum yok."

Devisha Ambo hızla ayağa kalktı.

"Bu iki bozukluktan herhangi biri hangi yaşta ortaya çıkıyor Doktor Perkins?"

"Ayrılma anksiyetesi bozukluğu, hemen hemen yirmi yıl öncesine kadar yetişkinlerde bir sorun olarak kabul edilmiyordu. Genelde çocukken başlar. Benzer şekilde aralıklı patlayıcı bozukluk da kendini genelde geç çocukluk ve ergenlik döneminde gösterir. Ama böyle olması şart değil."

"Yani bu sorunu, hastaya yakın birinin, örneğin ablasının fark etmesini beklersiniz, değil mi?"

"Ne kadar yakın olduklarına ve ne sıklıkta görüştüklerine bağlı. Yaşları yakınsa, büyüdüğünde mutlaka fark edecektir."

"Yani kardeşini," notlarına baktı, "'nazik ve hassas' olarak tanımlamasını bekler misiniz?"

Psikolog başını salladı. "Onun kardeşiydi ve öldü. Onun en iyi yanlarını hatırlamak isteyeceğinden eminim. Hepimiz bunu

yapmaz mıyız zaten? Eğer ana bağlanma figürü ablası değilse, onun ayrılma anksiyetesine asla maruz kalmamış olabilir."

Harriet havayı yumruklamak istedi. Muhteşem bir cevaptı.

Ama Devisha'nın sözleri bitmemişti.

"Mark North'u hasta olarak gördünüz ya da muayene ettiniz mi hiç?"

"Hayır."

"Bugünkü yorumlarınızın tamamı varsayımsal yani, öyle mi?"

Dr. Perkins'in kaşları çatıldı.

"Bu iki bozukluk ve kendilerini nasıl belli edecekleri hakkında konuşmam istendi. Hiç tanımadığım birine teşhis koymam istenmedi. Bu rahatsızlıkların onda var olup olmadığını söyleyemem. Yapabileceğim tek şey size bu bozuklukların ne olduğunu anlatmak."

"Diğer bir deyişle ifadenizin Mark North'la hiçbir şekilde ilişkisi yok, değil mi?"

"Evet, yok."

Savcı önce jüriye sonra doktora döndü.

"Yani, Mark North'un bir psikolojik bozukluğu olduğuna dair bir kanıtımız yok. Elimizdeki tek şey, cinayetle suçlanan Evie Clarke'ın internet aramasına dayandırarak şüphelerini ilettiği bir Samaritan'ın ifadesi. Doğru mu?"

"Korkarım bilmiyorum. Olayın detaylarına hâkim değilim. Burada psikoloji alanında uzman bir tanık olarak bulunuyorum."

"Teşekkürler Doktor Perkins. Çok yardımcı oldunuz."

Hay sıçayım, diye düşündü Harriet. Bu olmadan da yapabilirlerdi. Jürinin Dr. Perkins'in ifadesini göz ardı etmemesini umacaklardı. Bu davayı kaybedemezlerdi.

Harriet göğsünün sıkıştığını hissetti. Artık geriye sadece Evie kalmıştı. Her şey onun ifadesine bağlıydı.

Ninova

50

Cleo, Evie'nin ifadesini sonuna kadar izleyecek gücünün olduğundan emin değildi. Söyleyeceklerinin hepsi yalan olacaktı. Çavuş King'e göre Evie garaj kapısı hakkında sorgulanmayacaktı çünkü savcı bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. Aminah geldiğinde kapının neden açık olduğuyla ilgili makul bir neden sunacağından eminlerdi. Onlara küçük görünmüştü ama Cleo'ya bir umut ışığı gibi gelmişti.

Şimdi istediği tek şey karardı. Jüri Evie'yi cinayetten suçlu bulmayarak Cleo'yu hayal kırıklığına uğratsa da yargıcın onu kasıtsız adam öldürme suçundan yıllarca hapse tıkmasını umdu ve bunun için dua etti. Cleo'yu harika bir kardeşten, Lulu'yu da sevgi dolu bir babadan mahrum ettikten sonra özgür olmayı hak etmiyordu. Evie müebbet hapse mahkûm edilirse Cleo, Lulu'nun olan biteni ve babasının ne kadar harika biri olduğunu anlayarak büyümesini sağlayacaktı.

Aminah, davanın son aşamalarında Cleo'ya eşlik etmeyi teklif etti ama o istemedi. Yalnız kalmak istiyordu. Aminah'nın Evie'ye karşı zerre kadar sempati duyduğunu fark ederse aklını kaçırırdı.

Evie yemin ediyordu, Cleo tiksintiyle ona baktı.

Zayıf kalçalarına oturan ama çok sıkmayan lacivert bir etek giymişti, üstüneyse bol ama kadınsı hatlarını tamamıyla örtmeyen beyaz bir ipek bluz seçmişti. Uzun sarı saçlarını küçük ve düzgün bir topuz haline getirmiş, çok az makyaj yapmıştı. Cle-

göre kimseyi gücendirmeyecek bir görünüştü bu ama aynı zamanda dengeli ve düzgün bir kadın hissi veriyordu. Akıllıca.

Savunma avukatının açılışı Cleo'yu şaşırttı.

"Bayan Clarke, yakın zamanda aldığınız korkunç yaralar ve bunların sonucunda da kontrolünüzü kaybedip Mark North'u öldürdüğünüzle ilgili olarak mahkemeye pek çok kanıt sunuldu. Savcılık, Doktor Moore'un hastanede gözlemlediği daha eski yaralarla birlikte bunları kendi kendinize yapmış olabileceğinizi öne sürdü. Doktorun fark ettiği eski yara izlerinin kaynağını mahkemeye açıklar mısınız lütfen?"

Evie'nin güçlükle yutkunduğunu gördü. Derin bir nefes almıştı, konuşurken nefesini tutuyor gibiydi.

"Dayımdı," dedi.

Cleo az kalsın yüksek sesle gülecekti. Başına gelenler için suçlayacak birini bulmak Evie'nin huyuydu. Mahkemede de bunu yapacaktı tabii.

"Ayrıca yaralar sadece göğsünüz ve karnınızla yani doktorun gördükleriyle sınırlı değildi. Aslında sırtınızda da var, değil mi?"

"Vücudumda pek çok yara açmıştı." Sesi öyle ince çıkıyordu ki Cleo duymak için kendini zorladı.

QC, hâkimi ve jüriyi önlerindeki ekranlara yönlendirdi ve fotoğrafları incelemeleri için onlara zaman tanıdı. Cleo'nun oturduğu yerden ayrıntılar görünmüyordu ama jüri üyelerinin yüzlerindeki endişeyi görebiliyordu. Bazıları, çatık kaşlarmm altından Evie'ye endişeli bakışlar atıyordu – sanki onun vücudunun fotoğraflarına baktıklarını bilmesini istemiyorlardı.

Nihayet QC, "Dayınız bunları ve diğer yaraları tam olarak nasıl açtı?" diye sordu.

"Fotoğrafta gördükleriniz ve doktorun göğsümde, karnımda ve kollarımda gördüğünü söylediği yaralar kırbaçla açılmıştı."

Cleo'nun solundaki kadından bir korku iç çekişi duyuldu.

"Mahkeme için açıklayalım. Kırbaç, esasen çiftlik hayvanla-

Ninova

rı üzerinde kullanmak için tasarlanmış tek kuyruklu bir kamçıdır. Kamçının ana kısmı genelde sırım olarak adlandırılır ve örülmüş deri şeritlerden yapılır. Ucunda esnek bir deri parçası bulunur ve bu da bir parça ip, naylondan bir kordon ya da başka bir malzemeye bağlanır. Genel uzunluğu 1 metre ila 6 metre arasında olabilir."

QC, dağıtması için mübaşire bazı kâğıtlar verdi.

"Hafta sonu, doktordan Bayan Clarke'ı muayene etmesini istedik. Raporunda –şu an elinizde birer kopyası var– Bayan Clarke'ın vücudundaki yara izlerinin bu tarz bir aletle yapılmış olabileceğini doğruladı. Mahkemenin talebi olursa çapraz sorguya alınabilir."

Boyd devam etmeden önce jüriye kâğıtları okumaları için zaman verildi.

"Bu kanıta göre eski yara izlerini kendi kendine yapmadığı çok açık. Bu nedenle de daha önce ileri sürüldüğü gibi daha yeni yaraları kendi kendine açtığına inanmak için bir neden yok." Bu ifadenin kayda geçirilebilmesi için duraksadı. "Bayan Clarke, anladığım kadarıyla dayınızın açtığı tek yaralar bunlar değil. Lütfen bize diğerlerinden de bahseder misiniz?"

"Sol dirsek kemiğimi ve bir seferinde de köprücük kemiğimi kırdı. İki kez kaburgalarımı kırdı, ayağımda da kırık kemikler var."

Evie soğuk bir tavırla konuşuyor, sanki kendinden başka birinden bahsediyordu. Cleo tanıdığını sandığı bu kadına baktı. Bu doğru olabilir miydi? Evie yalan söyleyemezdi – en azından kırık kemikler hakkında. Röntgen çekilmesi, uydurup uydurmadığını hemen ortaya çıkarırdı.

"Bayan Clarke, lütfen bize bunun hangi koşullar altında gerçekleştiğini söyler misiniz?"

"Dokuz yaşımdan beri gözetim altındaydım. Annem alkolikti, beni elinden almalarından hemen hemen bir yıl sonra öldü.

Sosyal hizmetler büyükannemle iletişime geçti. Ben doğduktan sonra annem evi terk etmiş, o zamandan beri de konuşmuyorlardı ama beni yanına alıp almayacağını sormak istediler. Tabii ki sadece koruyucu aile olmakla ilgileniyordu, büyükanne gibi davranmak yerine bana bakmak için para alıyordu. Maddi açıdan bakılınca benimle ilgilenmeye değerdi, neredeyse yani. Dayım, onun en küçük çocuğuydu – annemin üvey kardeşi."

"Ailesinin evinde mi yaşıyordu?"

"Başlangıçta hayır. Evliydi ama karısı onu kapının önüne koymuştu –davranışlarıyla ilgili olarak da polise gitmekle tehdit etmişti – bu yüzden büyükannemin yanına döndü."

"Fiziksel istismar hemen başladı mı?"

Evie omzunu silkti. "Bir bakıma, ama başlangıçta çok ciddi değildi. Küçük zalimliklerle başlamıştı – ayağını önüme uzatıyordu, dizimi yere çarpınca acıdan çığlık atıyordum. Bu hoşuna gitmeye başladı. Beni itmek, tokatlamak, çelme takıp yere sermekten keyif alıyordu. Bu tarz şeyler işte. Yıllar geçtikçe de öfkesi gitgide artıyor gibiydi."

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Hayata öfkeliydi. Kadınlar onu çekici bulmuyordu – kuduz olmuş gibi bakıyordu, bu ifadeyi kim çekici bulur ki? O kadar kavgacı bir tipti ki bir işte iki haftadan uzun süre kalmayı kolay kolay beceremezdi. Bu yüzden pes etti, çalışmak yerine çalmaya başladı."

"Peki sizi dövmeye ne zaman başladı?"

Evie, söyleyeceği şeyin verdiği acıya dayanamıyormuş gibi gözlerini bir an için kapadı. Cleo, alt dudağını ısırdığını gördü.

"On üç yaşındaydım. Beni belime kadar soyup kırbaçladı."

QC ona bir dakika müsaade etti. Mahkemede gergin bir sessizlik vardı, sanki odadaki herkes kaskatı kesilmiş ve gerginliği bölmekten korkuyordu.

"Fiziksel istismarın yanında cinsel istismar da var mıydı?"

QC'nin sesi sakindi, Evie'nin sesi de onunkiyle uyumluydu.

"Sadece zihninde. Beni dövmek ya da bana zarar vermek ona bir tür rahatlama sağlıyordu sanki."

Avukat, gözlüklerinin üstünden ona baktı.

"Bayan Clarke, sizi bu duruma soktuğum için özür dilerim. Ama kendi kendinize zarar verdiğiniz iddia edildiği için gerçeği öğrenmemiz gerekiyordu." Evie, anladığını gösterircesine başını eğdi. QC devam etti. "Bunlar olurken büyükanneniz ne yapıyordu?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyor gibi davranıyordu. Bana sadece bir kez, eğer tek bir kişiye bile söylersem beni uçurumun kenarına götüreceğini, saçlarımdan tutup havaya kaldıracağını, sonra da aşağıya bırakacağını söyledi. Ben de inandım. Beni yanına para için almıştı, dayımın hırsızlık yapması da eve para getirmesini sağladığından onu kovmuyordu. Sadece iki kez hastaneye gittim – biri kolumu, diğeri köprücük kemiğimi kırdığımda. Kaburgalarım ve ayaklarımsa kendi kendilerine iyileşmeye bırakıldılar. Beni iki farklı hastaneye götürdü ve iz bırakmamak için de okulumdaki başka çocukların ismiyle kayıt yaptırdı."

"Bayan Clarke, izin verirseniz son bir soru soracağım. Büyükanneniz ve dayınızın zalimliğinden kurtulmayı ne zaman başardınız?"

"Birkaç kez kaçmaya çalıştım ama param yoktu. Bu konuda pek iyi değildim. En sonunda bir arkadaşıma söyledim ve kaçabilmem için, biriktirdiği paralardan elli pound verdi bana. On beşinci doğum günümden hemen önce oradan ayrıldım."

QC, Bayan Clarke'ın sorgusuna devam etmeden önce ara vermesi gerektiğini söyleyerek tam bu kısımda bir mola istedi. Cleo neredeyse rahat bir nefes aldı. İyi bir savunma olmamıştı ama Evie'ye bir an için çelişkili bir sempati duymuştu. Cleo'nun

yaptıkları da mükemmel olmaktan çok uzaktı ama Evie'ninki gibi de değildi. O bile böyle hissediyorsa jüri nasıl hissedecekti? "Kurban" Evie'yle empati kursalar bile bunların önemli olmadığını görmeleri gerekiyordu. Evie, Mark'ı öldürmüştü; odaklanmaları gereken tek şey buydu.

Aniden kendini oturduğu yerden kalkmaya zorladı. Bir an, büyükannesinin tehdidini yerine getirip Evie'yi uçurumdan aşağı atmasını dilemekten kendini alamadı.

Ninova

51

Verilen ara kısaydı ve çok geçmeden Evie tanık kürsüsündeki yerini tekrar aldı. Yanakları solgundu ama kontrollü görünüyordu. Sessiz bir kesinlik vardı onda, sanki haklı olduğunu biliyordu. Evie'yi kimse tamamen tanımıyordu. Harriet onu tanıdıkça, kendisiyle ilgili ne kadar ketum olduğunu fark ediyordu.

Boyd ayağa kalktı.

"Bayan Clarke, size daha fazla soru sormak zorundayım, bunun için üzgünüm. Ama çözmemiz gereken birkaç konu var. Mahkemeye Bay North'tan sipariş ettiğiniz bir dizi fotoğrafın ödemesini babanızın yapacağını neden söylediğinizi açıklayabilir misiniz?"

Evie başını öne eğdi. "Mark'a açıkladım ve o da anlayışla karşıladı ama şu an bundan utanıyorum. Beni affetmişti."

Harriet, salonun ön sırasındaki Cleo'dan alçak sesli bir tıslama duydu.

"O civardaydım. Bir gün etrafta dolaşırken Marcus North'un galerisinin vitrininde göz alıcı bir fotoğraf gördüm. Harika bir fotoğrafçıydı ve herkesin güzel görünmesini sağlayabiliyordu sanki. Hayatım boyunca bana çirkin olduğum söylendi, Marcus North'un kendimle ilgili algımı değiştirmemi sağlayacak bir fotoğraf çekip çekemeyeceğini merak ettim."

Evie yalvaran gözlerle jüriye baktı.

"Söyleyen dayımdı, tahmin edersiniz." Dudaklarını birbirini bastırdı, sözleri sertti. "Çirkin bir pislik olduğumu ve beni kimsenin istemeyeceğini söylerdi. Beni tamamen iğrenç olmadığı-

Ninova

ma ikna edecek kanıtlara ihtiyacım vardı. Kendinize güveniniz asla düzelmeyecek şekilde yerle bir olmuşsa...bunu açıklamak zor."

Başını hafifçe sallayıp tekrar önüne döndü.

"Mark'ın isteyeceği parayı asla ödeyemezdim ama çevresi geniş bir babam olduğuna inanmasını sağlarsam ikna edeceğimi düşünmüştüm. Bu yüzden böyle bir şey uydurdum."

Boyd, "Tek sebep bu muydu?" diye sordu.

"Hayır, aslında bu deneyimi, Mark'tan bir şeyler öğrenmek için kullanmak istemiştim. Ücretsiz ders almak için arsızlık ediyordum. Çünkü fotoğrafçılığı çok seviyorum ama pek de iyi değilim. Mark için çok faydalı, çok iyi bir arkadaş olacaktım, böylece belki beni asistanı olarak kabul ederdi."

"Butün bunları Bay North'a anlattınız mı?"

"Hemen değil, hayır. Ona ödeyeceğim parayı toplayamayacağımı fark edince babamın öldüğünü söyleyerek özür dileyip ortadan kaybolmam gerektiğini düşündüm. Fakat Mark'tan hoşlanmıştım, onun da benden hoşlandığını düşündüm, bu yüzden kaçmadım ve borcumu ödemek için elimden geleni yaptım. Benimle bir insan –bir kız arkadaş– olarak ilgilenmeye başladığındaysa gerçeği söylemem gerektiğini hissettim. Anlamıştı. Mark'ın sorunları vardı ama kötü tarafım bir kenara bırakınca kibar biri olabiliyordu."

Harriet bir tıslama daha duydu ve bu kez "yalancı kaltak" kelimelerini seçebildi. Yargıç, ne söylediğini duyamayacak kadar uzaktaydı ama rahatsızlığın kaynağını bilmeden salona baktı. Dikkatli davranmazsa Cleo mahkeme salonundan atılacaktı.

Boyd, Evie'nin orijinal ifadesindeki bazı sözlerine açıklık getirmesini sağlayacak şekilde sorguya devam etti. Harriet iyi iş çıkardığından emindi. Ama Devisha bu kadar kibar davranmayacaktı.

Ninova

Devisha Ambo hızla ayağa kalktı. Evie'ye bakarak birkaç saniye öylece durdu. Harriet, bunun müvekkilinin sinirini bozmak için bir hile olduğunu anlamıştı ama yargıcın araya girmesini gerektirmeyecek kadar kısa sürmüştü.

"Birkaç sorum olacak Bayan Clarke. Cleo North mahkemeye, Bay North'un evin alt katına -spor salonunun bulunduğu bodrum katına yani- inme fikrinden bile korkunç derecede nefret ettiğini söylemişti, çünkü karısının kaza geçirdiği yer orasıymış. Diğer taraftan siz, Bay North'un elinizi söz konusu bodrum katındaki spor ağırlıklarının arasına sıkıştırdığını iddia ediyorsunuz. Bay North evin o kısmına hiç gitmiyorsa bu nasıl olabilir?"

Harriet, Evie'nin yüzünü inceliyordu. Bu sorunun onu şaşırtacağından endişe etmişti. Ama yanılıyordu. Evie tamamen kontrollüydü.

"Mark'ın yolculuğa çıkmasından hemen önceydi. Bana zarar vereceğinden emindim, bu yüzden bodruma saklandım. Oraya gelmeyeceği kesindi. Cleo oraya neredeyse hiç inmediğini söylerken haklıydı, ben de güvende olduğumu düşünmüştüm. Rahatladım, gitmesini beklerken bir hata yapıp uyuyakalmışım. Uyandığımda tamamen giyinmiş ve gitmeye hazırlanmış bir halde oradaydı."

Bütün mahkeme Evie'nin her bir sözüne dikkat kesilmişti. Bu, savcıya fayda sağlamıyordu ve Harriet, bunun acısını çıkarmak isteyeceğini biliyordu.

"Teşekkürler Bayan Clarke. Bunun sizi yaraladığını iddia ettiğiniz zaman olduğunu düşünüyorum." Devisha devam edecekmiş gibi bazı kâğıtları karıştırdı.

"Yanaklarında yaşlar vardı. 'Burada olmaz Evie, bir daha olmaz,' dedi. 'Bir daha olmaz,' derken neyi kastettiğini anlamadım." Evie elini kaldırıp baktı. "Beni dizlerimin üzerine oturttu, diğer eliyle de ağırlıkları tutan çubuğu çekti. Elimi oraya sokup ağırlıkların düşmesine izin verdi."

Son sözleri fısıldar gibi söylemişti ve mahkeme salonu tamamen sessizliğe gömüldü.

"Öyleyse, şiddet uygulayan bir adam olduğunu bilerek, düşüncenize göre size zarar verme olasılığının en yüksek seviyesinde olduğunu bildiğiniz bir gecede, sizden ayrılmasından hemen önceki gece, neden yatak odasına bıçak götürdünüz?"

"Ona hediye almıştım. Bunun işleri değiştirebileceğini düşündüm. Bana zarar verirken karanlıkta olmayı tercih ediyor gibi görünüyordu, bu yüzden her yere mumlar koymuştum. Heyecanlandım, çünkü hediye onu mutlu etmiş gibiydi, aceleden makas yerine bıçak getirdim. Karanlıkta bulması daha kolaydı - sadece yatak odasının değil bütün evin elektrikleri gitmişti."

"Bayan Clarke, hediyeyi yatak odasına bıçak getirmek için bir bahane olarak kullandığınızı ve Mark North'u öldürmeyi daha en başından planladığınızı size söyledim. Asla makas getirmeyi düşünmediniz, belki de Mark elinizde bıçak olduğunu göremesin diye sigortaları kurcaladınız."

Evie yemi yutmadı. "Sigortayı nasıl bozabileceğimi bilmiyorum ve istediğim son şey de karanlık olmasıydı. Öyle olsa neden mumları yakayım? Sigortayı kurcalayanın Mark olduğunu düşünüyorum çünkü karanlık olmasını garantileyip bana hemen zarar vermeye başlamak istiyordu."

Salondan bir çığlık yükseldi, Cleo ayağa fırladı. "Bu doğru değil. Mark karanlığı *sevmezdi*."

Yargıcın onu mahkeme salonundan çıkarmasına fırsat kalmadan Cleo herkesi iterek dışarı çıktı.

Savcı, araya giren bir şey olmamış gibi devam etti.

"Bayan Clarke, yakın zamanda aldığınız yaralarla ilgili kanıtlar sunduğunuzu biliyoruz ve sizi yaralayanın Mark North olduğuna inanmamızı istiyorsunuz. Ama failin o olduğuna dair sizin sözlerinizden başka bir kanıtımız yok, değil mi?"

Evie, Devisha'yla göz göze geldi. "Hayır, yok."

Ninova

"Bıçağı sadece hediyeyi açmak için yatak odasına götürdüğünüze dair de kanıtımız yok ve daha önce yalan söylediğinizi bildiğimizi de aklımızdan çıkarmayalım."

Harriet, Evie'nin soğuk bakışları karşısında şoke oldu ve kontrolünü kaybetmemesi için dua etti.

"Bu konuda yalan söyleyecek olsam, bıçağı yatak odasına Mark getirdi derdim. Ama bunun yerine gerçeği söyledim."

Devisha pes etmeyecekti.

"Mark North'un size zarar verdiği kanıtlanabilse bile, ki kanıtlanamaz, canınıza yettiğini ve verdiği zarar için ondan intikam almaya çalıştığınızı söylerdim. Karanlık bir odada, tam olarak bu amaçla oraya götürdüğünüz bir bıçakla ona karşı dikkatli bir saldırı planladınız."

Evie'nin yüzü değişti. Beyaz yanaklarında iki sıcak nokta kızgınlıkla parladı, gözleri ışıldadı. Harriet sakinleşmesini işaret etmek istedi ama Evie, Devisha Ambo'ya bakıyordu.

"İntikam mı? Birini öldürmenin ciddi ciddi bir intikam şekli olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Avukat şaşkın görünüyordu ama Evie'nin söyleyecekleri bitmemişti.

"İntikam için Mark'ı bıçaklamış olsaydım en fazla bir iki dakika acı çekerdi, hepsi bu. Böyle intikam olmaz. İntikam, ömür boyu acı çektiğini görerek alınır; böylece size yaşattıklarının hıncını almış olursunuz. Mark'tan intikam almak isteseydim ölmezdi. Uzun zamandır her gün hissettiğim acının aynısını hissetmesini sağlardım."

52

İntikam. Nasıl da güçlü ve pek çok günahı örten bir kelime... Stephanie, bu kelimeyi ve anlamlarını düşündü. İlişkileri hakkında konuşmayı reddederek Gus'tan intikam mı almış oluyordu acaba? Kendini daha fazla kalp kırıklığından mı koruyordu yoksa bir tür intikam şekli olarak ona acı mı çektiriyordu?

Son birkaç gündür kafasını toplamakta zorlanıyordu. Cumartesi gecesi aklı çok karışmıştı ve duygularına teslim olduğu için kendine kızmıştı.

Sonunda, Stephanie acısını anlattıktan sonra Gus akşam yemeğine kalmıştı. Geçmişte de birçok kez yaptığı gibi orada olmasını, karşısmda oturmasını sevmişti; Gus da chilli konusunda hevesliydi. Ama Stephanie tadını pek alamamıştı. Duyguları yüzünden kafası çok karışıktı: Kaybettiği bebekle ilgili üzüntüyü yeniden yaşamak ve Gus'la birlikte olmanın zevki onu serseme çeviriyordu. Gerçek şu ki, hamile kaldığını Gus'a söylediğinde onun dehşete kapıldığını düşünmüştü, oysa şu anda Gus, bunun şaşkınlık ve kafa karışıklığı olduğunu iddia ediyordu. Stephanie ona kızmış, ayrılıktan sonra da yıkılmış ve bebeğini kaybetmişti. Her şey bir yana, kederini paylaşmak için Gus'a ihtiyaç duymuştu. Kalbi bebeği için paramparça olurken onun yakınında kalmak istemişti. Ama bunlara tek başına göğüs germek zorunda kalmıştı.

Bunların hiçbirini Gus'a söylemedi ama Gus onu iyi tanıyordu.

Ninova

"Steph, yanında olmadığım için çok özür dilerim. Böyle davranılmayı hak etmemiştin ve bilseydim – benden nefret ettiğini düşünmeseydim – sana yardım etmek için elimden geleni yapardım. Kendimizi ve birbirimizi affedemez miyiz?"

Stephanie onun haklı olduğunu biliyordu ama kırgınlığını öyle uzun zamandır içinde tutuyordu ki şimdi bırakabileceğinden emin değildi. Gus, kalmak istediğini söylediğinde Stephanie hayır demişti.

Stephanie daha kapıyı kapatmadan önce bile kararından pişman olmuştu, bir an için onunla tek bir gece geçirebileceğini düşünerek kendini kandırıyordu. Ama savunmasızdı, onu sevmekten ve kaybetmekten korkuyordu. Bu ilişkinin tekrar canlandırılmasının hiç yolu yoktu.

Gus çıkarken ön kapıya döndü. Onu hem evinden hem de hayatından kovmasına izin vermek istemiyor gibiydi.

"Seni seviyorum Stephanie. Aksi birisin ama iradesi güçlü bir kadınsın ve bu, sana dair en çok hayran olduğum şeylerden biri. Fakat hata yaptım. Bir şans verilseydi çocuğumuz olmasından memnuniyet duyardım."

Agresif bir ifadeyle kaşlarını çatarak acısını gizledi. "Benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

"İşte yine başlıyorsun." Bir elini uzatıp Stephanie'nin ensesine koydu. Stephanie bir an için ona sarılacağından emindi. Ama Gus fikrini değiştirmiş olmalıydı. "Bak, ilişkilerde insanlar birbirlerini incitir. Her zaman partnerlerinin istediği ya da beklediği şekilde karşılık vermezler. Bu her şeyi sona erdirmemeli."

Mantık, Gus'm en güçlü noktasıydı. Stephanie'nin tepkileri daima anlık, duygusal ve değişkendi. Şimdi de Stephanie misilleme yapıyordu, kendisi ne kadar incinmişse Gus'ı da o kadar incitiyordu. Evie'nin intikamla ilgili sözleri kafasının içinde dolanıp duruyordu.

Dikkatini yeniden davanın son aşamalarına verirken bu söz-

leri aklından çıkardı. Devisha Ambo ayağa kalkmış, jüriye hitap ediyordu. Sözler Stephanie'nin bilincine ulaştığında kapanış konuşmasının tam ortasındaydı.

"Bayan Clarke, maktul tarafından sistematik biçimde istismara uğratıldığını iddia ediyor ve bazı yaralar aldığına da şüphe yok. Fakat ona zarar verenin Mark North olduğuna inanıyor musunuz? Buna maruz kaldığını Samaritan'lar haricinde kimseye bildirmedi. Neden? Belki de gerçek olmadığı için. Son olaydan yani Mark North'un ölümünden önce polisi hiç aramamıştı. Bayan Clarke'ın ifadesi dışında bu yaraları açanın Bay North olduğuna dair hiçbir kanıtımız yok. Aynı şekilde bu sözde öfke patlamalarına neden olan, Mark North'u etkileyip etkilemediğini bilmediğimiz iki bozukluk hakkında açıklamalar dinledik. Ama ona hiçbir zaman böyle bir teşhis konulmamıştı ve bu bozukluklara sahip olduğunu gösteren bir kanıt da yok. Bayan Clarke'ın dayısıyla ilgili ifadesi ikna edici olsa da bir kez daha yaralanmalara dair kanıtımız var ama nasıl gerçekleştiklerine dair kanıtımız yok."

Avukat notlarına döndü, sonrasında jüriye sert bakışlarından birini attı.

"Bıçağı yatak odasına Bayan Clarke'ın götürdüğünü biliyoruz, o da bunu kabul ediyor zaten. Kendisine karşı bir silah olarak kullanılabileceği düşünüldüğünde, istismara uğrayan bir kadının yapmasını bekleyeceğiniz bir hareket mi bu? Sanmam. Kollarındaki bıçak yaraları yüzeyseldi ve şiddetli bir ölüm tehdidi altında değildi, bu yüzden bıçağı daha önceki şiddet eylemlerinin intikamını almak için mi yanına almıştı? Size bunun dikkatle hazırlandığını, Bayan Clarke'ın Bay North cinayetinin her detayını önceden planladığını söylerdim."

Stephanie jüriyi izliyordu. Bunun onlar için zor bir karar olacağını biliyordu ve kovuşturma avukatı sözlerine devam ederken Stephanie, düşüncelerini anlayabilmek için bakışlarını jüri

Ninova

üyelerinin yüzlerinde gezdirdi. O sabah mahkemeye geç kalmıştı, bu yüzden arkada oturuyordu.

Gus daha önlerdeydi; Stephanie, öne doğru eğilirken geniş omuzlarının kamburlaştığını, aklının her zerresini savcının sözlerine odakladığını görebiliyordu.

Bakışlarını yeniden jüriye çevirdi. Aralarında birkaç kişinin başlarını hafifçe sallayarak not aldığını görebiliyordu. "Ben kararımı verdim," der gibi kollarını kavuşturup arkaya yaslanmış kimse yoktu. Tek kişiye odaklanmışlardı.

Devisha, Evie'nin bıçağı Mark North'u öldürmek için yatak odasına götürdüğüne jüriyi ikna edebilirse, cinayetten suçlu bulunacaktı. Küçük kızının büyüdüğünü asla göremeyecekti; Stephanie, hayatının ilk bölümünde bir alkolik tarafından büyütülen, gençliğinin çoğunu oğlunun fiziksel tacizine göz yuman büyükannesinin yanında geçiren ve en sonunda da kendisini düzenli olarak yaralayan bir adamın avcuna düşen bu kadına bir kez daha sempati duydu.

53

Sanık sandalyesinde oturmuş Boyd Simmonds'ın kapanış konuşmasını yapmasını beklerken bacaklarımın titrediğini hissettim. Kendimi hazırlamak için bol bol zamanım oldu ve bu anın geleceğini hep biliyordum ama jüriye baktığımda, onların beklediği şekilde davranıp davranmadığımı merak etmeden duramıyorum. Bir çılgınlık anında partnerini öldüren bir kadın nasıl görünür? Pişman gibi mi görünmeliyim? Üzülmem mi lazım? Yoksa korkmalı mıyım? Bir şey hissetmeme şaşırdım ama cinayetten suçlu bulunabileceğimi düşünmemek ahmaklık olurdu. Bu her zaman ihtimal dahilindeydi ve kabul ettiğime de inandığım bir olasılıktı.

Harriet, her zamanki şevkli tarzıyla beni her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışıyor. Bana Birleşik Krallık'ta her hafta ortalama iki kadının partnerleri ya da eski partnerleri tarafından öldürüldüğünü söylemişti, jüriyi eğer erken davranmasaydım bunlardan biri olacağıma mı inandırmalıydım? Harriet, yargıcın ve jürinin çoğunluğunun, ergenlik boyunca istismara uğramış olduğum ve bunu kanıtlayan yara izlerim de bulunduğu için, Mark'la uzun süre birlikte olmasam bile bunu neden tekrar göze alamayacağımı anlayacaklarını umuyordu, bunu biliyordum.

Boyd konuşmaya başlıyor. Sesinde tuhaf bir ritim var, her cümlenin sonunda tonu yükseliyor. Sözleri olmasa da sesinin etkisi altında büyülenmiş hissediyorum.

"İşte, daha önce istismara uğramış ve başka bir erkeğin daha

Ninova

eziyetine katlanmamaya karar vermiş bir kadın. Yine de bu şekilde yaşamaya çalıştı. Kendisinin de kabul ettiği gibi Mark North o kadar da kötü değildi ve birçok kadın gibi mantıksız öfke nöbetlerinin sona ereceğini umut ederek iyi yanlarına sarıldı. Görünüşe göre Mark North, kendisi evde yokken Evie'nin evde kalacağından ve onsuz dışarı çıkmak ya da ondan kaçmakta serbest olmayacağından emin olmak istiyordu. Endişesi bu muydu? Başka bir yerde daha iyi bir hayat bulabileceğini mi düşünüyordu? Sevdiğini iddia ettiği, çocuğunun annesi olan kadına bu kadar acı çektirmesinin sebebini asla bilemeyeceğiz."

Boyd, sanki artık ihtiyacı kalmamış gibi notlarını sıranın üstüne bırakıyor; belki de gerçekten ihtiyacı kalmamıştır.

"Evie Clarke, Mark North'u öldürmeyi asla planlamamıştı. Belki eski karısının ölümüyle ilgili düşünceler Evie'yi telaşlandırmıştı, bunu göz ardı edemeyiz. Adli tabip, Mia North soruşturmasında başka kanıt bulunmadığı için ölümün kaza olduğunu beyan etmesinin gerektiğini ama 'başka kanıtlar bulunmadığı için' ifadesini dikkatli şekilde ele almamız gerektiğini belirtti. Buradaki konumuz Mark North'un, karısının ölümünden suçlu olup olmaması değil. Mesele şu ki Evie Clarke, onun bu ölümde parmağı olabileceği düşüncesinden rahatsız olduysa, maruz kaldığı acımasızlıkların gitgide artacağı düşüncesinden korkmuş olabilir. Aldığı hediyenin işleri tersine çevirebileceğini umarak yatak odasına gitmesi de gayet makul. Ama sonra, Mark onu bıçakla yaralamaya başlayınca ne kadar yanıldığını anlamıştır. Kafası onu bekleyen şeylerin korkusuyla ve Mark'ın gelecek planlarının neler olduğuyla doluyken, dehşeti de doruk noktasına ulaşmıştır."

QC'nin önemli noktalara güzelce temas ettiğini biliyorum. Boyd'un davayı nasıl sonuçlandırmayı planladığını defalarca tartıştık ve Harriet bana tekrar tekrar kendisinin en iyisi olduğunu söyledi. Harriet'a inanmak zorundayım, bu yüzden de

Ninova

Boyd'a güvenmeliyim. Kazanmayı onun da benim kadar istediğini biliyorum.

"Evie'nin vücudunda geçmiş yaraların izleri var – bazılarına Mark North bazılarınaysa dayısı sebep olmuş. Elinizden geliyorsa, şiddetle dolu bir hayattan kurtulduğunuza inanmanm nasıl bir his olduğunu hayal edin ve şimdi benzer şekilde imkânsız bir duruma geri dönüyorsunuz, üstelik bu sizin hatanız değil. Kendinizi ne kadar mantıklı görürseniz görün bir an için kontrolünüzü kaybedebileceğinize inanmıyor musunuz? Kollarınızın ve göğsünüzün kesildiğini, etinizin parça parça doğrandığını ve Bayan Clarke'ın polise verdiği ifadede de duyduğunuz gibi sizinle sevişirken partnerinizin göğüs kıllarının yaralarınıza değdiğini, size verdiği acı nedeniyle heyecanlandığını hatta belki de coşkuya kapıldığını hayal edin. Bıçak hâlâ odada. Partnerinizin size 'onu hatırlamanın için bir şey' vereceğini söylediğini hayal edin ve tüm görebildiğiniz kollarınızla göğsünüzdeki yaralardan aşağı süzülen kan olsun."

Boyd, suyundan bir yudum alıyor; jüriye bakmak istiyorum ama bakamam. Göz göze gelirsek bakışlarımda ne görecekler? Suçlu birini mi yoksa bu adamı öldürmeye zorlanmış birini mi? Bilmiyorum. O yüzden de gözlerimi ya duvarın yüksek noktalarına ya da Boyd'a sabitliyorum. Aşağı bakmak istemiyorum. Utandığımı düşünebilirler ama utanmamalıyım. Utanmıyorum ama beklediğim gibi de hissetmiyorum.

"Evie Clarke, Mark North'u öldürdüğünü hiçbir zaman inkâr etmedi. Önce yardım istemek için polisi aradı, ardından da Bay Clarke ölürken ona sarılıp yatakta kaldı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, nasıl olup da kontrolünü bu kadar kaybettiğini anlayamıyordu. Eylemleri için açık bir pişmanlık gösterdi. Sadece çocuğunun ağlaması –yakında içeri gelip babasının annesine zarar verdiğine tanık olacak kadar büyüyecek bir çocuk– onu gerçek dünyaya döndürdü ve hemen polise onu öldürdüğünü itiraf etti."

Ninova

Dinlemeyi bıraktım. Mark'ın aslında kötü biri olmadığı gibi uygunsuz bir şey söylemeden önce bunları aklımdan çıkarmalı ve kendimi başka bir yerde hayal etmeliyim. Kafası karışık, kendi şeytanlarıyla boğuşan biri ama kötü değil. Bunu onlara söyleyemem. Yapmamalıyım.

Bunun yerine kendimi Lulu'yla hayal ediyorum. Kış günü ıssız kumsalda, bizimki dışında hiçbir ayak izinin görünmediği temiz kumlarda oynuyoruz. Bunun ne zaman olacağını ya da olup olmayacağını bilmiyorum. Ama bir kez, sadece bir kez bunun olmasını istiyorum.

Harriet serbest bırakıldığımda –bu yargılamadan veya cezamı çektikten sonra– Lulu'yu almama izin verilmeden önce uygun bir ebeveyn olduğumdan emin olmak için değerlendirilmem gerekeceği konusunda beni uyardı. Fakat beni onunla gören birinin ona olan sevgimden kesinlikle şüphe etmeyeceğini biliyorum. Bilmek, hissetmek, hatırlamak için Lulu'ya ihtiyacım var.

Cleo, önceki öfke patlamasından sonra gizlice salona döndü ve bakışlarının, beni mahkemeden ayıran camı delip geçtiğini hissedebiliyorum. Kalbime zehirli oklar gönderebilmeyi diliyor, yaptıklarım yüzünden müebbete mahkûm olmam için dua ediyor, böylece Lulu onunla kalabilir.

Onu öldürmeye değer miydi? Doğru olan şeyi mi yaptım?

Bir hatıra aniden tüm beynimi dolduruyor – kayalara vuran deniz, suya değecek kadar alçaktan uçan bir martının çığlığı. Ve bir çocuğun dehşet çığlığı.

Artık biliyorum.

Evet, buna değerdi.

54

Harriet, pozitifliğinin her bir zerresini topluyordu. Vücudundaki tüm kaslar gerilmişti ve anlatılanlar jüriyi yakalamış olsun diye dua ediyordu. Kadınlar için çok önemli bir davaydı. Yeteri kadar baskı altında kaldığı zaman herkesin patlayabileceği gerçeğini tüm dünyanın anlamasının zamanı gelmişti ve Harriet asla soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayete göz yummayacak olsa da içindeki duvarlar yıkıldığında ve bastırılmış korku, acı, ıstırap etrafa saçıldığında normal ve mantıklı bir insanın saldırganlaştığı zamanlar olurdu.

Duruşma sona erdiği ve yargıç jüriye, iddialarını kanıtlama sorumluluğunun iddia makamına düştüğünü ve masumiyetini kanıtlamanın davalıya düşmediğini açıklayarak özetlemeyi de tamamladığına göre Harriet artık davaya güvenmek ve Evie'nin yaşadığı travmayı jürinin anlayabileceğine inanmak zorundaydı.

Yargıç, suçlamalarla ilgili kişisel görüşüne dair hiçbir ipucu vermeden kilit noktaları adil bir şekilde özetlemişti. Evie'nin aleyhindeki iki suçlamayı açıklamıştı. İlki Mark North cinayeti, ikincisi kasten adam öldürme suçu.

"Michelle Evelyn Clarke'ın cinayetten suçlu olup olmadığına karar vermeniz yeterli olur. Bayan Clarke adam öldürme suçunu zaten itiraf etti ve Mark North'u öldürdüğüne de şüphe yok. Bunu asla inkâr etmedi." Yargıcın kalın sesi mahkemede yankılandı ve bir kişi bile kıpırdamadı. Her kelimesi havada asılı kalırken ne bir giysi hışırtısı ne de fazla dikkat çekmeyen bir öksürük sesi girdi araya. "Bayan Clarke'ın acı verici yaralar aldığı

Ninova

da ortada ama bunlara Mark North'un herhangi bir eyleminin yol açtığı kanıtlanamıyor. Siz jüridekiler, Bayan Clarke'ın Bay North'u öldürmesine neyin sebep olduğunu düşünmelisiniz. Planlanmış mıydı? Planlanmadıysa bile, kendisine verdiği iddia edilen acının intikamını almak için birden onu öldürmeye mi karar verdi? Yoksa daha fazla zarar görme korkusuyla kontrolünü mü kaybetti?"

Nihayet yargıç sözlerini tamamladı ve jüri çekildi. Görüşlerini kısa ve öz şekilde ifade etmişti ve Harriet jürinin ne yapacağını önceden kestirmeye çalışmanın asla mantıklı olmayacağını biliyordu. Kararı bekleyecekleri birkaç saat –belki de günler– zor geçecekti.

Evie mahkemedeki hücresine geri döndü ve Harriet da müvekkiliyle konuşmaya gitti. Topuklarının beton zemine çarpma sesi koridor boyunca yankılanıyor gibiydi ve yürürken başını dik tutuyordu. Evie'nin herhangi bir endişe belirtisi görmesinin yolu yoktu. İhtiyaç duyduğu şey güvendi ve Harriet ona bunu vermeye kararlıydı.

"Her şey iyi gitti Evie. Sence de öyle değil mi?"

"Önemli değil. Gerekirse cezamı çekerim." Alçak, yumuşak sesinde bir teslimiyet tınısı vardı.

"Hadi ama, şüpheye kapılmayalım. Yargıç, Mark'ın sana zarar verdiğine dair kesin bir kanıt olmadığını söylemek zorundaydı ama jüri üyeleri ifadeleri dinlediler ve hiçbir şüpheleri olmayacak. Onlara güvenmeliyiz."

Evie döndü, yüzünün tek bir tarafı aydınlandı, diğeri gölgede kaldı. Görünen tek gözü, Harriet'in kararlılık olarak yorumladığı bir şeyle parıldadı. Şüphelendiği zayıflıktansa eser bile yoktu.

"Anlamıyorsun Harriet, zaten neden anlayasın ki? Müebbet hapis cezası alsam da doğru olanı yaptığıma şüphem yok – doğru olan *tek* şeyi. Ne olursa olsun cezamı kabul edeceğim."

Evie'nin kafasında dolanan bir şeyler vardı ve Harriet şu

anda ne olduğunu bilmiyordu ama bilmek istediğinden de emin değildi.

Esasen kafası karışmış olsa da, "Bence bu tavrın takdire şayan," dedi.

"Takdire şayan değil. Bir adamı öldürdüm. Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum ama benimle aynı fikirde olmayan pek çok kişi de var ve belki de bunlardan on iki tanesi şu an jüri odasında."

Harriet, bir ürpertinin kollarından parmak uçlarına kadar indiğini hissetti.

Daha fazla güvence vermek için Evie'ye döndü ama o çoktan vazgeçmişti. Gözlerini kapamıştı ve Harriet, jüri dönene kadar ondan daha fazla bir şey duyamayacağı hissine kapıldı.

Ninova

55

Cleo'nun midesi bulandı. Bu olamazdı. On iki kişi mahkeme salonuna geri dönüp Mark'ı öldüren kadın hakkında hüküm vermek üzereydi. Aklı başında bir insan, Evie Clarke'ın şeytani yalanlarına nasıl inanabilirdi?

Bir an için Cleo'nun zihninde minik bir şüphe uyandı. Duruşma başladığından beri bunu göz ardı etmek için elinden geleni yapıyordu ama Mark ve Evie hakkında şüpheye düştüğü bir an olmuştu – sadece bir an. Evie'nin elini incittiği zamandı bu. Kaza hikâyesini Cleo'ya anlatma şeklinde kulağa doğru gelmeyen bir şey vardı ve Cleo sadece birkaç saniyeliğine, yüksek bir yerden düşüyormuş gibi bir mide bulantısı hissetmişti. Ama o zaman, Evie'nin tuhaf davranışlarını aptallığından duyduğu utanca bağlayarak bu düşünceyi aklından uzaklaştırmıştı.

Evie'yi tanımadan önceki bir zamana ait düşünceyi de kafasından attı. Kardeşine olan inancını kaybetmek istemiyordu, ona daima olduğu gibi inanmak zorundaydı. İyi ve kibar bir adamdı. Evet, biraz takıntılı olduğu, kendine güveninin olmadığı ve belki de korkudan dolayı dürtüsel hareket ettiği zamanlar olmuştu. Ama Cleo bunların suçunu hep çocukluklarına atıyordu.

Tanıdığı adama odaklandı. Cleo'dan çocuğunun annesine güzel bir hediye yapmasını isteyen adama, Evie'nin elinin ciddi şekilde yaralandığını görünce çok endişelenen adama... Bunların hiçbiri Evie'nin anlattığı adam değildi.

Jüri kime veya neye inanmıştı? Evie'ye mi yoksa gerçeğe mi?

Ninova

Evie, sanık sandalyesine geri dönmüştü ve jüri de yerini almıştı. Yargıç içeri girince mahkeme salonundakiler ayağa kalktı.

Cleo başını çevirdi. Dayanamadı. Dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü de ellerinin arasına gömdü.

Nihayet jüri başkanı, elinde kararın yazılı olduğu kâğıtla ayağa kalktı.

Yargıç, "Hepinizin uzlaştığı bir karara vardınız mı?" diye sordu.

"Vardık sayın yargıç."

"Cinayet suçlamasında sanığı suçlu mu yolsa suçsuz mu buluyorsunuz?"

Cleo nefesini tuttu ve "Lütfen, lütfen," diye fısıldadı.

Ayağa kalkmam söylendi. Jüri üyeleri kararını vermişti. Aklımı, tıpkı Mark'ın ölümüyle ilgili herhangi bir pişmanlık duygusuna kapattığım gibi karara da kapattım. Bütün bunlar bittiğinde düşüncelerimin nereye yöneleceğini bilmiyorum. Uzun zamandır tek bir inancım, her şeyi kapsayan tek bir hedefim vardı ve geriye kalacak boşluğu neyle dolduracağımdan emin değilim. Belki yas tutarım – Mark için, Lulu için, kendi hayatım için. Ama asılacağım, hedefleyeceğim bir şey kalmayacak.

Jüri başkanı bana bakıyor. Kâğıdı yavaşça açıp yargıca cevap vermeye hazırlanıyor.

Sanki tüm mahkeme nefesini tutmuş gibi hissediyorum ve kaderimi açıklarken yüzündeki ifadeyi görmemek için bakışlarımı kaçırıyorum.

"Suçlu değil."

Kımıldamıyorum. Tepki vermiyorum ama salondan bir ses, hafif bir üzüntü çığlığı duyuyorum ve bunun Cleo'dan geliyor olması gerektiğini biliyorum. Dönüp ona bakmıyorum ama bir itiş kakış olduğunu duyuyorum. Devamını duymayı beklemeden diğer seyircileri iterek salondan bir kez daha kaçmış olmalı.

Ninova

Rahatlamalıyım. Ama hiçbir şey, hatta beklediğim tatmin duygusunu bile hissetmiyorum.

Belki de işim bitmemiştir.

Harriet büyük bir zevk dalgasının yayıldığını hissetti ve tepkisiz kalan Evie'ye bakarak kocaman bir gülücük gönderdi. Boyd ona dönüp kaşlarını biraz kaldırdı – bu, işlerin başından beri beklediği şekilde gittiğinin işaretiydi ama her ikisi de bunun tamamen doğru olmadığını biliyordu.

Bu doğru sonuçtu. Harriet, bu davayı gazetede okuyan ya da haberlerde izleyen herhangi bir tacizcinin, zalimce davranmadan önce iki kez düşünerek korkup korkmayacağını merak etti. Bunun kişisel bir başarı olduğunu da kabul etmeliydi ve karamsar görünen Evie'nin göründüğünden daha memnun olmasını umdu.

Evie'nin geleceğinde öyle ya da böyle bir ceza olacaktı ve yargıç, jürinin yanlış bir karar verdiğine inanırsa kasıtsız öldürme sonucu müebbet verebilirdi. Yapabilecekleri tek şey, Boyd'un göstermeye çalıştığı hafifletici sebepleri yargıcın hesaba katacağını ummaktı.

Fakat sonucu tahmin etmeye çalışmanın da bir anlamı yoktu, bu yüzden Harriet şimdilik adaletin yerine geldiği konusundaki sevincine odaklanacaktı.

Stephanie için her şey bitmişti. Sadece duruşma değil, CID'deki kısa görevi de. Üniformalı yaşamına dönecek ve Gus'a veda edecekti. Seçilecek en uygun gündü! Karar okunduğundan beri yüzünden ateşler saçıyordu sanki ve Evie'ye hatırı sayılır bir hapis cezası verilmezse hüsranı daha da artacaktı.

Jüri başkanı, cinayet hususunda "suçsuz" olduğunu söylediğinde Gus tek kelime etmemiş, mahkeme salonu boşalana kadar da yerinde durmuştu.

"Yanlış karar Steph. Benimle hemfikir olmadığını biliyorum ama bunun yanlış karar olduğundan eminim."

Sesi, sinirli olmaktan çok cesareti kırılmış gibi çıkıyordu ve Stephanie ne diyeceğini bilemedi. Gus'ın açık bir meşru müdafaa haricinde bir kişinin başkasının canını alması için nadiren bir mazeret olabileceğini düşündüğünü biliyordu. O zaman bile bir yaralanma neden ölümden daha iyi olmasın diye sorguluyordu. Stephanie, bunu onun Presbiteryen usulü yetiştirilmesine bağlıyordu ama dudaklarını sıktığını görünce de mutlu olmaktan çok uzak olduğunu anlıyordu.

Gus, "Daha başka ne yapabilirdik?" diye sordu. "Bana kalırsa önceden tasarlanmış bir saldırının bütün özelliklerini taşıyordu."

Stephanie, birlikte çalışarak geçirdikleri zamanı bir tartışmayla sonlandırmak istemiyordu ama bu çok saçmaydı.

"Hadi ama Gus. Bunu kaç kez konuştuk ama sen hâlâ onun suçlu olduğuna kafayı takmış haldesin. Adam ona acımasızca şiddet uyguluyordu." Stephanie, sesinin yükseldiğini fark etti ve eski haline döndürmek için çabaladı. Gus dediğim dedik biriydi, tam bir mankafaydı. "Mark sarhoş değildi, uyuşturucu da kullanmıyordu – peki nasıl bir psikopat partnerinin elini lavaboya tutup koluna kaynar su döker? Ah Tanrım, bana böyle bir şey yapmış olsan seni çok fena döverdim."

Bunu duyunca yüzünde ufacık bir gülümseme belirdi.

"Bilmez miyim! Gerçi yatak odasına lanet olası bir bıçak getireceğinden de fena halde şüpheliyim. Konu o değil. Mark'm ona zarar verdiğine dair hiçbir somut kanıtımızın olmaması gerçeğiyle uğraşıyorum hâlâ. Bana doğru gelmeyen bir şey var. Ne olduğunu söyleyebilseydim, mahkemede herkesin önüne koyabilseydim yapardım. Yapamadığım için de çok sinirliyim."

Gus ayağa kalktı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve boş mahkeme salonuna bakmak için döndü. Stephanie oturduğu yerden kalktı.

Ninova

"Ben gidiyorum Gus. Seninle aynı fikirde değilim ve ne dersen de, öyle ya da böyle, aile içi istismarın engellenmesi gerekiyor. Fakat seninle tartışmak istemiyorum. Bugün olmaz."

Gus tekrar ona döndü. "Çağın gerisinde kaldığımı düşünüyorsun, biliyorum ama öyle değilim. Geçen sene bir milyondan fazla kadın aile içi şiddet vakası bildirdi ama hâlâ yardım etmek için yeteri kadar şey yapmıyoruz. Yani Mark North, Evie'nin yaptığını söylediği her şeyi gerçekten yapmışsa, canavarın tekiydi demektir ve bunun için hapse atılmalıydı. Durdurulması gerektiğini biliyorum ama elini kaldıran her piçi de öldürmek gerekmiyor. Bundan kurtulmak için karşıdakini öldürmenin doğru olduğunu düşünen herkese bunun yolunu açamayız."

"Tartışmak istemediğimi söylemiştim ama işi zorlaştırıyorsun, kahretsin. Bu konuda son sözüm şu: Evie'nin suçsuz bulunmasının diğer kadınların da bu şekilde savaşmaya hakkı olduğunu hissetmelerine yol açacağından korkuyorsun. Bense onu cinayetten müebbet hapis cezasına çarptırmanın, istismara uğrayan diğer kadınların –ve erkeklerin– dişini sıkıp yapılanları kabul etmeleri anlamına geldiğini söylüyorum. Seninle tamamen karşıt görüşte değilim ama çok ileri gidiyorsun."

"Tamam, bu konuya iki açıdan bakılabileceğini kabul ediyorum," dedi Gus, Stephanie'nin omzuna dokunmak için elini kaldırdı. "Yine de kişisel olarak Mark North'un öldürüldüğü yere benzer yerlerde tekrar bulunmamayı tercih ederim. Ama iki şeyi karıştırıyoruz. Karşı koymanın doğru ya da yanlış taraflarını tartışmak istemiyorum. Sorun bu değil. Sorun, gerçekte neler olduğu. Gözümün önünde duran bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum ama ne olduğunu da göremiyorum. Sen bana bakma Steph."

Stephanie gülümsemek için elinden geleni yaptı ve bir adım geriye gitti. Gus'ın eli tekrar aşağı düştü.

"Neyse, bundan sonra bu zor olmayacak değil mi? Gitsem iyi

olur. Birkaç gün iznim var ve sonra üniformalı günlerime geri döneceğim, her şey için teşekkürler. Seninle çalışmak güzeldi."

Döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Gus arkasından bağırdı.

"Hepsi bu kadar mı peki? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Stephanie nefesini tuttu. "Ne dememi istiyorsun?"

"'Cumartesi yemeğe gel Gus, seni görmeyi çok isterim,' demeni istiyorum. Bu radikal fikre ne diyorsun?"

Stephanie yürümeye devam ederken elini kaldırdı. Yüzünü görmesine izin veremezdi.

Mahkeme salonundan çıkarken, "Hoşça kal Gus," dedi.

Ninova

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her kesik, her kırık kemik, acının her saniyesi, intikam ateşini biraz daha besler. Saldırı ne kadar zalimceyse, nefretin yaraları da o kadar derin olur.

Ninova

56

Lulu'yu oyun minderinden kaldırıp yumuşak yanağını öperken, "Hadi miniğim," dedi Cleo. "Benimle konuşmak isteyen bir hanımefendi var ve senin ne kadar iyi bir kız olduğunu da görmek istiyor."

Cleo'nun boğazındaki yumru o an biraz daha büyümüştü. İşte bu kadardı. Yargıç Evie'ye iki yıl hapis cezası vermiş ama ertelemişti ve Evie serbest kalmıştı. Cleo, daha çıktığı ilk gün Lulu'yu almaya geleceğinden emindi ama yapmamıştı. Cleo günlerdir kapının çalmasından korkarak, öyle ya da böyle geleceğini bilerek bekliyordu. Evie, baltanın boynuna ne zaman ineceğini haber vermeyen bir cellat gibi ona acı çektiriyordu sanki.

Sonunda Sosyal Hizmetler, Evie'nin kızını almasının o kadar da kolay olmayacağını açıklamıştı. Adam öldürmekten suçluydu; değerlendirmeleri ve çocuğunu etkileyebilecek başka kontrol kayıpları yaşamayacağından emin olmaları gerekiyordu. Şu ana dek yaptıkları değerlendirmeler çok olumluydu; bu yüzden de Cleo, Lulu'nun yakında annesine döneceği gerçeğini kabullenmek zorunda kalmıştı. Evie'nin acınası annelik becerileri hakkında hikâyeler uydurmak aklına gelmişti ama Sosyal Hizmetleri de Evie'yi de kendinden uzaklaştırmak mantıklı gelmiyordu. Cleo'nun dişini sıkması ve destekleyici davranması gerekecekti.

Lulu'yu tamamen kaybedemezdi, birlikte geçirdiği aylardan sonra bu olmazdı. Bu yüzden Evie'nin kendisini, belki de çalışırken çocuğuna bakma konusunda güvenebileceği şefkatli bir

Ninova

hala olarak görmesini sağlamalıydı. Herhalde bu herkesin işine gelirdi.

Bugünkü ziyaret, Sosyal Hizmetler'in ilk gelişi değildi. Lulu'nun Cleo'yu "anni" diye çağırmasına şaşırmışlardı ama Cleo'nun verdiği yanıt onları tatmin etmiş gibiydi.

Neşeyle gülümseyerek, "Ah, bunu kendi isteğiyle yapıyor," dedi Cleo. "Annesinin neden burada olmadığını anlayamayacak kadar küçük ve ona on beş yaşına kadar –hatta belki daha büyük olana kadar– bakabileceğimi düşünürsek bunun bir zararı olmaz gibi geldi."

"Belki cesaretini kırmak daha iyi olurdu," demişti Sosyal hizmet görevlisi, sesinde herhangi bir suçlama yoktu. Ama Cleo onun ne düşündüğünü görebiliyordu.

"Evet, sanırım öyle. Evie'nin fotoğraflarını gösterip 'Bak, anni burada,' diyorum ve onu bu kelimeyi tekrarlaması için cesaretlendiriyorum. Ama sonuçta ufacık bir bebek ve kafasının karıştığına şüphe yok."

Sosyal hizmet görevlisi ona baktı ama bir şey söylemedi. Cleo, aklını okuyabildiğini hissetti.

En sonunda o gün gelmişti: Evie'nin Lulu'yu ilk kez tekrar göreceği gün. Sosyal hizmet uzmanları tarafsız bir yer seçmelerini ve Cleo'nun orada bulunmasına gerek olmadığını söylemişlerdi ama görünüşe göre Evie öyle düşünmüyordu.

"Lulu'yu sakinleştirecek olan Cleo'dur. Lulu muhtemelen beni tanımayacak ve tekrar karşılaştığımızda kafasının karışmasını ve üzülmesini istemiyorum. Beni aylardır görmedi ve ondan ayrıldığımda sadece on bir aylıktı. Sizce de sorun olmazsa Cleo'nun orada olmasını tercih ederim."

Cleo şaşırıp kalmıştı. Belki Evie, Lulu'nun ne kadar mutlu olduğunu görür ve en azından bir süreliğine Cleo'yla kalması gerektiğine karar verirdi. Yine de bunun boş bir hayalden başka bir şey olmadığını biliyordu.

Lulu'yu, Mark'ın ölümünden sonraki o kâbus gibi haftalarda dekore ettiği oyun odasından oturma odasına taşıdı. Her gün meşgul olup yorulması gerekiyordu, böylece geceleri yorgun ve yatağa gittiğinde de -en azından teoride- uyumaya hazır halde olacaktı. Gerçek şu ki uykusu nadiren geliyordu. Lulu'nun gece ona ihtiyaç duyabileceği kaygısıyla ilaç da almak istememişti. Kilo vermişti, yıllar süren çabayla edindiği kasları erimişti ve bir zamanlar çekici görünmesini sağlayan soluk teni, eski kremsi pürüzsüzlüğünden ziyade şimdi grinin düzensiz tonlarına yaklaşmıştı. Yine de bu toplantı için, görünüşüyle ilgili elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Kendisini gerçekte nasıl hissettiğini başka kimsenin bilmesi gerekmiyordu, Lulu'yu oturma odasına taşırken sosyal hizmet görevlisine kocaman bir gülümseme gönderdi.

Koltukta oturan hanımefendi, "Merhaba Lulu," dedi. Kadın Cleo'ya adını söylemişti ama Cleo ne yaptıysa hatırlayamadı. Lulu gülümsedi ve yüzünü Cleo'nun omzuna gömdü. "Lulu bugün kimin geleceğini biliyor mu?"

Cleo başını iki yana salladı. "Kafasını karıştırabilir diye düşündüm."

Kadın ona dikkatle bakıyordu. "Cleo, Evie'nin değerlendirmesinin bir hayli olumlu olduğunu biliyorsun. Bugün bunu isterse, Lulu'nun annesine geri dönmemesi için hiçbir sebep yok."

Cleo bu düşünceyi bir süredir aklına getirmekten özellikle kaçınıyordu. "Bu, Lulu için pek uygun olmazdı değil mi?" dedi, sesindeki titremeyi kendi de fark etmişti.

"Evie onun annesi. Çocuğun ondan korktuğuyla ilgili emareler görmezsek, onunla yaşamaya dönmesi konusunda endişelenmemize gerek yok."

"Ama o altı aydır benim, bu neredeyse Evie'nin çocuğu olduğu zaman kadar uzun bir süre."

Cleo, sahiplik iddia etmenin kötü bir hareket olduğunu he-

Ninova

men fark etti. Kadının yüzünün her tarafında görebiliyordu bunu. Tekrar konuşmadan önce bir sessizlik oldu.

"Meslektaşım Suzanne, Evie'yi almaya gitti," dedi kadın, Cleo en sonunda adının Paula olduğunu hatırlamıştı.

"Onu görmende bir sorun yok değil mi Cleo?"

Sorun vardı ama kabul edemiyordu.

"Sorun yok tabii, neden olsun?"

Paula içini çekti. "Çünkü kardeşini öldürdü, kızını geri alacağından da şüphem yok. Lulu'ya çok bağlandığını görebiliyorum."

Cleo kaşlarını çattı. "Çocuğu alıp da *bağlanmamak* adil olmaz diye düşündüm."

Paula'nın bakışları yoğundu. Cleo onun bunları nasıl yorumlayacağını düşününce rahatsız oldu. "Bir fincan kahve alır mıydın?" diye sordu.

"Neden Evie gelene kadar beklemiyoruz? Hep birlikte birkaç dakika geçirdikten sonra bize içecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa gidebilirsin, böylece Lulu'nun ne yapacağına bakabiliriz."

Cleo vücudunda küçük titremeler hissetti. Kendisi odadan çıkınca Lulu paniğe kapılırdı, değil mi? Lulu, Aminah ve Zahid dışında aylardır hemen hemen kimseyi görmemişti ve başka bir yetişkinin gözetimine de nadiren bırakılmıştı. Ama Cleo'nun zamanı kalmamıştı. Kapı çaldı, Paula'ya baktı. Ne yapacağını bilmiyordu.

Paula, "Kapıya bakacak mısın?" diye sordu. "Neden Lulu'yu benimle bırakmıyorsun? Evie'yi ilk kez göreceksin ve aranızda bir gerilim olacaksa, çocuğun görmemesi daha iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Cleo ayağa kalktı. Bacakları sanki onu taşıyamayacakmış gibi zayıftı ama güçlü olmalıydı. Lulu'nun başının üstünü öptü ve onu Paula'ya uzattı; bir itiraz çığlığı beklemişti ama olmadı.

Hole doğru ilerledi. Buzlu camdan iki kadının hatları seçilebiliyordu ve sadece sesleri duyuluyordu.

Hafif bir kahkaha duydu.

Evie. Belli ki bu gerginlikten, derin bir nefes alarak kapıyı açmak için kendini zorlayan Cleo kadar etkilenmemişti.

Karşıdaki kadına baktı, onu zar zor tanımıştı.

Evie'nin saçları kısa kesilmişti. Cleo'nun son birkaç yıldır kestirdiği gibi değil, kulağının hemen altında, dalgalı ve şık bir şekilde dağıtılmış. Cleo'nun parlak platin beyazına değil açık sarıya boyanmıştı, soğuk bir kül rengi. Çok farklı görünüyordu. Daha neşeli, daha mutluydu ve röportaj verecekmiş gibi giyinen Cleo'nun tersine Evie koyu mavi kot pantolon ve bol bir tişört giymişti.

Evie doğruca Cleo'nun gözlerine baktı ve gülümsedi.

"Merhaba Cleo. Seni görmek ne güzel."

Sosyal hizmet görevlisi Suzanne, Cleo'ya bakarak tepkisini bekliyordu, bu yüzden Evie'nin gözlerini sadece Cleo görmüştü. Dudakları gülümsüyordu ama gözleri, Cleo'nun vücudunda değdiği her yeri yakıyordu.

57

Evie'nin bakışı Cleo'nun dikkatini dağıtmış, huzurunu kaçırmıştı. Baskı altında olanın, Mark'a yaptıklarından dolayı kendini suçlu hisseden ve belki de kurbanın ablasıyla yüzleşmekten utanacak kişinin, Evie olmasını beklerdi. Ne var ki onu hiç bu kadar rahat görmemişti. Suzanne ve Paula, oturma odasında yerlerine otururken Cleo'nun şaşkınlığını hissetmiş gibi görünüyorlardı.

Paula, Lulu'yu kucağında tutuyordu, Cleo'nun içinden aniden çocuğu sosyal hizmet görevlisinden almak gelmişse de kendini tutmayı başardı.

Evie de Lulu'ya doğru yönelmedi, oturdu ve odadaki diğer kişilerle yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı.

"Saçını neden değiştirdin?" Cleo kendini tutamadan bir anda bu soru ağzından çıkmıştı. "Lulu seni böyle tanımayacak, o yüzden neden yaptığını anlamadım."

Evie üzgün bir ifadeyle gülümsedi ve Cleo, sosyal hizmet görevlilerinin anlayışla baktığını görebiliyordu.

"Beni her halükârda tanımayacak, değil mi? Hemen hemen altı ay oldu. Bıraktığımda on bir aylık bir bebekti, şimdi yürüme çağına gelmiş. Yüzümü hatırlayacağını sanmıyorum. Bana dair herhangi bir anısı varsa, başka bir şeydir."

Lulu konuşurken Evie'yi izliyordu ve Paula'nın kollarında kıpırdamaya başladı.

Paula, "Bıraksam sorun olur mu?" diye sordu. Cleo tam cevap verecekti ki sorunun muhatabının kendisi olmadığını fark etti.

"Bırakabilirsin," dedi Evie. Onu anlamak zordu. Neden koşa

Ninova

koşa gelip çocuğuna sarılmamıştı? Ama Lulu tekrar halının üstüne bırakıldığında ona gülümseyerek sessizce oturan annesinden gözlerini ayıramamıştı.

Cleo biraz gürültü yapmak ve içerideki gerilimi kırmak için ayağa kalkmak istedi. Ama garip bir büyü altındaydı sanki, anne ve kızın birbirlerine bakışlarını izliyordu.

Evie usulca "Merhaba Lolula," dedi ve Cleo az kalsın yerinden sıçrayacaktı. Evie'nin Lulu'ya böyle hitap ettiğini daha önce hiç duymamıştı. Evlerinde geçirdiği o kadar zaman boyunca bu isim hiç kullanılmamıştı, Evie ile bebeği arasında özel bir isim olmalıydı. Lulu'nun küçük yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve annesine doğru yürümeye başladı.

Odadaki kadınların her biri gergindi – ne olacağını görmek için bekliyorlardı. Lulu annesine uzandı ve kendisini kucağma almasını istermiş gibi ellerini Evie'nin dizlerine koydu. Evie parmağını uzattı ve Lulu'nun elinin üstündeki minik çukurlukları nazikçe okşadı.

"Benim küçük kızım nasılmış?" diye fısıldadı ve Lulu bir yukarı bir aşağı hoplayıp zıplamaya başladı, en sonunda Evie uzanıp kızını nazikçe kucağma aldı, her ikisi de gülümsüyordu. Sanki tüm oda rahat bir nefes almıştı.

"Peki," dedi Cleo, yüksek sesi sahnenin sakinliğini bozmuştu. "Kim kahve ister?"

Cevaplarını beklemeden odadan kaçtı, bu sahneye biraz daha tanık olursa ağlayacağından emindi. Lulu adına mutlu olmalıydı ama değildi. Mark'ın çocuğu, katiline iade edilecekti ama bunun olmasına izin verilmemeliydi.

Bir şeyler yapmalıydı. Evie'ye ertelemeli hapis cezası verilmişti, bu yüzden de yasayı tekrar çiğnemesi durumunda hemen hapse girerdi. Cleo'nun Evie'yi onlardan uzaklaştırıp rahat etmelerini sağlayacak bir şey –herhangi bir şey– düşünmesi gerekiyordu.

Ninova

Musluğun altında tuttuğu su ısıtıcısına bakmayı unutunca su taştı.

"Ağzına sıçayım," diye mırıldandı, fazla kısmı lavaboya döktü. Isıtıcıyı tekrar yerine koyup düğmesine bastı, kollarını kavuşturup arkasına yaslandı.

Arkasını dönene kadar içeride birinin olduğunu fark etmemişti.

"Tanrım, Evie; sen nereden çıktın?"

"Üzgün olduğunu gördüm, bu yüzden iyi olup olmadığına bakmak için Suzanne ve Paula'dan bir süreliğine Lulu'ya bakmalarını istedim." Evie, Cleo'nun arkasma doğru uzanıp kapıyı kapadı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Cleo.

"Sen odadan çıkınca Lulu'nun ne dediğini biliyor musun?"

Cleo güldü. "Hayır ama anlaşılır üç kelime söylüyor yalnızca, fazla bir şey olamaz yani."

"Kapıya baktı ve 'anni' dedi. Seni kastediyor değil mi?"

"Ah, başlama. Sosyal hizmet uzmanlarıyla da aynı konuşmayı yaptık."

Evie, içeri birinin girmesine engel olmak ister gibi kapıya yaslandı ve Cleo bir an için korkuya kapıldı. Burada –jüri ne derse desin– bir katille baş başaydı.

"Bak, geri döneceğini bilmiyordum. Yargıcın seni uzun bir hapis cezası vermeden dışarı salacak kadar akılsız olacağı aklımın ucundan geçmemişti. Ama öyleymiş. Lulu'nun mümkün olduğunca normal bir çocukluk geçirmesini istiyordum. Senin istediğin de budur herhalde."

Evie başını salladı. "Normal mi? 'Annesi' olarak seninle birlikte mi?"

Cleo, Evie'ye bağırmak istedi ama diğer odadaki kadınlar da duyardı ve bunun kimseye faydası olmazdı.

"Şimdi ne olacak Evie?" diye sordu.

"Lulu'yu eve götüreceğim."

Cleo, ellerinin titremeye başladığını hissetti. "Daha eşyalarını toplamadım."

Evie başını iki yana salladı. "Sorun değil. Yeteri kadar şey aldım."

"Peki onu ne zaman görebilirim? Bir görüşme programı ayarlayabilir miyiz?"

Yumuşak bir kahkaha duyuldu. "Hiç sanmıyorum, sence ayarlayabilir miyiz?"

Cleo, koridorun sonundan bir kapının açıldığını duydu, belli ki Paula ya da Suzanne onlara bakmaya geliyordu.

"Lütfen Evie. Yarın gelip onu görebilir miyim? En sevdiği oyuncaklarını getiririm."

"Hayır."

"Öyleyse ne zaman geleyim?"

Evie, sosyal hizmet görevlisinin parke zemindeki ayak seslerini duyunca kapıdan uzaklaştı. Suzanne'ın "Her şey yolunda mı?" sorusu Evie'nin cevabını da neredeyse bastıracaktı.

"Asla," diye fısıldadı, sesi sertti. "Ayrıca tartışma zahmetine de girme. Tabii onlara Mia'dan bahsetmemi istemiyorsan."

Evie, kapıya dönerek Suzanne'e gülümsedi.

58

Cleo pencereden geriye doğru çekildi. Onları izlediğini Evie'nin bilmesini ve bastırmak için çok uğraştığı gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görmesini istemiyordu.

Evie, her şey yolundaymış gibi davranarak mutfaktan oturma odasına dönmüştü ve sosyal hizmet görevlileri gitmeye hazır olup olmadığını sorunca Lulu'yu bu kadar çabuk uzaklaştırmak istemediğini söyleyerek bir süre daha beklemişti.

Acıydı. Az önce gitmiş olsa çok daha kolay olurdu. En sonunda Evie, Lulu'yu kucağında sıkıca tutarak gitmek için ayağa kalktığında Cleo neredeyse rahatladığını hissetti.

"Çok teşekkürler Cleo. Lulu için yaptıkların, beklediğimden ya da isteyebilecğeimden çok daha fazlasıydı. Ona kendi kızınmış gibi davrandığını hiç unutmayacağım."

Evie'nin, Cleo'ya dönük yüzünü sosyal hizmet görevlileri göremedi. Evie'nin, Cleo öpsün diye Lulu'yu ona doğru uzattığını, sonra bir anda sanki kalçasındaki ağırlığı ayarlıyormuş gibi yaparak çocuğun yüzünü çevirdiğini ve Cleo'nun başının arkasından öpebildiğini görmediler. Evie'nin gözlerindeki kötülüğü sadece Cleo görmüştü.

Sanki Evie elini göğsünün derinliklerine sokmuş ve kalbini de yavaş yavaş dışarı çıkarıyordu. Kısa ve keskin bir acı değil, uzun süre devam eden bir ıstıraptı bu. Evie önce Mark'ı sonra Lulu'yu almıştı, Cleo'nun kalbinde günden güne artan ama yönelecek yer bulamayan bir sevgi vardı.

Lulu'yu kendisinden alıp götüren araba köşeyi dönüp gözden kaybolurken Cleo ani bir karar verdi. Galeriye gidecek, kapıyı içeriden kilitleyecek ve müşterilerin araya girmelerini önlemek için panjurları da indirecekti. Kaybettiklerini aklından çıkarmak için bir şeyler yapmalıydı.

Kapıyı iterek açarken arkadaki bir posta dağının, kapıyı zorladığını hissetti. Buraya gelmeyeli haftalar olmuştu ve soğuk, ilk açıldığındaki umuttan yoksun bir yer gibi geliyordu. Bir daha asla, Mark'ın son çarpıcı fotoğraflarının heyecanıyla kapıdan girdiğini görmek için başını işinden kaldıramayacaktı. En iyi pozisyona ve duruşa karar verebilmek için dikkat çekici resimleri odanın her duvarına yasladıkları anlardan birini tekrar yaşamayı ne çok isterdi.

Cleo'nun gözleri yandı. Lulu'yu kaybetmenin verdiği çaresizlikten ve Evie'nin son sözleriyle ilgili düşüncelerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Mia hakkında ne biliyordu? Ne bilebilirdi ki?

Cleo o gün olanları kimseye anlatmamıştı, Mark'a bile. Bu yüzden Evie'nin bir şey bilmesi ihtimal dahilinde değildi.

Bir an için Cleo, Mia'nın öldüğü günün sabahına, galeriye dönmüştü.

Cep telefonundan arayarak, "Mark, benim Cleo," demişti. "Seyahatinle ilgili her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için aradım. Sen yokken yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, her şey yolunda."

Sözcükleri ağzında gevelemesinden, bir konuda mutsuz olduğunu anlayabiliyordu.

"Nasıl? Epey basit bir iş, değil mi?"

"Evet, sadece huysuz bir çocuğun birkaç fotoğrafını çekeceğim. Onu melek gibi ya da en azından ilginç göstermeye çalışmam lazım. İyi olacak."

"Kafanı kurcalayan ne öyleyse?"

Sanki sertçe bir şeye üflemiş gibi bir ses duydu. "Mia. Beni delirtiyor, gitmemem gerektiğini, boşu boşuna uğraştığımı söyleyip duruyor, böyle saçmalıklar işte. Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Onun cömertliğine güvenerek yaşamam gerektiğini düşünüyor, aslında bazen cazip gelse de kendimi parayla tutulmuş bir adam gibi hissetmek hoşuma gitmiyor. Uzağa gitmekten nefret ediyorum, biliyorsun bunu. Beni aptal gibi hissettirmesine gerek yok, zaten gerginim."

"Böyle mi davranıyor?"

Cleo'nun tanık olduğu bu küçümseme, belki de ikisi baş başayken daha ciddi bir hal alıyordu. Mark, bu alaycılık onu sıkıyor gibi konuşuyordu.

"Her şeyi o ödüyor ve ben para harcamak istediğimde ona sormaya mecburum. Bundan nefret ediyorum Cleo, ama o seviyor. Fotoğraflarımdan 'aptalca resimler' diye bahsediyor. Gitmeden önce olumsuz bir şey daha söylerse aklımı kaçıracağım." Cleo bir iç çekiş daha duydu. "Bak, bunları söylediğimi unut. Gitmeliyim. Taksi yirmi dakika sonra burada olacak. Döndüğümde görüşürüz."

Mark veda etmeden telefonu kapamıştı, Cleo duyduklarından hiç hoşlanmamıştı. Bir karara varmadan önce galeride bir o yana bir bu yana dolaştığını hatırlıyordu. Mia'yla konuşmalı ve Mark'ı nasıl da mutsuz ettiğini anlamasını sağlamalıydı.

Anahtarlarını almış ve galeriden aceleyle ayrılmıştı. Telaşla çıkarken neredeyse kapıyı kilitlemeyi unutacaktı. Arabayla gitmeyi düşündü ama ruh halini göz önüne alınca, Mia'ya olan öfkesinin bir kısmını boşaltmak için yürümek daha mantıklı gelmişti.

Kestirme yolu seçmiş, küçük bir ormandan geçerek uçurumdan yukarı çıkmıştı.

Çevrede kimsecikler yoktu. Şubat ayıydı ve körfezin bu tarafındaki soğuk rüzgâr, Cleo'yu patikadan yukarı koşmak zorun-

da bıraktı. Mark ve Mia'nın evinin uzun, beyaz duvarına giden yoldan yukarı çıktı.

Mia'nın Mark'a hissettirdiklerine karşı duyduğu öfkenin bir kısmının oraya vardığında hafifleyeceğini ummuştu ama öyle olmadı. Ön kapıyı yumrukladı. Kapıyı açan olmadı. Garaj kapısına baktı ama her zamanki gibi kapalıydı, bu yüzden arkadan dolaşmasının da imkânı yoktu. Mark'ı birkaç dakika farkla kaçırmış olabilirdi ama belki böylesi daha iyiydi. Cleo'nun bu işe karışmasından memnun olmazdı.

Cleo cebindeki anahtarlara dokundu. Mia'nın kapıda kimin olduğunu bildiğinden emindi, özellikle de gitmeden hemen önce Mark'ın ablasıyla konuştuğunu biliyorsa zorluk çıkarıyor olabilirdi.

Anahtarlıktan seçtiği bir anahtarı kaldırdı ve uzun uzun baktı. Mahremiyetlerini ihlal ediyordu ve Cleo içeri girerse Mia çok kızardı. Hem sık sık herkese hatırlattığı gibi, burası Mark'ın değil onun eviydi. Muhtemelen Cleo'nun anahtarının olduğunu bile bilmiyordu. Ama ne yapabilirdi?

Cleo kararını verdi. Mark havaalanına gidiyordu ve karısının o sabah yaşattıklarından dolayı mutsuz olmalıydı. İşleri kardeşi için yoluna sokacaktı. Bir sorunu olduğunda daima bunu yapardı.

Anahtarı kararlı bir şekilde kilide sokup çevirdi.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

59

Stephanie üniformasına geri dönmüştü ve çaylak Jason'la ekip arabasında devriye gezmek hoşuna gitmiyordu. Görünüşe bakılırsa Stephanie'nin CID'de bulunduğu aylar boyunca Jason bir gıdımcık ilerlememişti ve onu "diğer taraftaki" hayatı konusunda sorgulamayı da kafasına takmıştı.

"Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz Jason?" dedi Stephanie, huysuz ruh halinin acısını Jason'dan çıkardığının farkındaydı. "Soruşturma kısmı keyifliydi, gerçekten zor bir dava üzerinde çalışsam bile şahane bir deneyim oldu. Ama artık bitti ve bugün uğraşmak zorunda kalacağımız saçmalıkları düşününce de dedektif olmanın keyifli yanlarının üstünde durmamayı tercih ederim. Anlaştık mı?"

Jason, çekici olmayan bir hırıltıyla dudağının bir köşesini kaldırdı ve birkaç dakikalığına konuşmayı bıraktı.

Stephanie arafta kaldığını hissediyordu. Polis olmayı seviyordu ama CID'de geçirdiği zaman, onu olmak istediği yerin orası olduğuna ikna etmişti. Bunun gerçekleşmesinin tek yolu –eğer Gus'la çalışmaya hazır değilse– buradan taşınmasıydı. Gus hâlâ konuşmak istiyordu ama artık onu görmediği için şu an duyduğu hafif acının, tekrar ayrılmaları halinde kırılacak kalbinin insanın içini delip geçecek acısından daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu anlayabilmek için kendine biraz zaman veriyordu. Hâlâ çözememişti ama onu özlüyordu. Gus, Stephanie'nin inatçılığından bezmişti ama ilişkilerine bir şans daha vereceklerse Stephanie ondan da kendisinden de emin olmak isterdi.

Kızıl saçlı, kısa boylu ama sırım gibi bir adamın kaldırımda hızlı hızlı ilerlediğini, yakasını aşağı doğru kıvırmak yerine çiseleyen yağmurdan korunmak için yukarı kaldırdığını fark edince bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Adamda tanıdık gelen bir şey vardı ama ne olduğunu kesinlikle çözemiyordu. Adam ana caddedeki kafeye koştu, Stephanie kim olduğunu çözdü. Arabayı kaldırıma yanaştırdı.

"Kahve alıp geleceğim Jason. Her zamanki gibi flat white[10] mı?"

Jason, onu göndermek yerine kahve almaya kendisinin gitmesine biraz şaşırmış gibiydi ama Stephanie hemen arabadan fırlayıp kapıyı çarparak yolun karşısına koştu ve cevap verme şansı tanımadı.

Kafenin camları buğulanmıştı, adamın nereye gittiğini anlayamadı, bu yüzden kapıyı iterek açtı ve onu tezgâhta duran asık suratlı garsona sipariş verirken gördü.

Adam, eliyle en uzaktaki masayı göstererek, "Ben şuraya oturacağım," dedi.

Garson, "Beklerseniz kahveniz birkaç dakika içinde hazır olur," dedi. "Onu da yanınızda götürebilirsiniz."

Adam kaşlarını kaldırdı, elindeki bozuk paraları tezgâha çarptı ve masaya doğru yöneldi.

Garson asık suratıyla Stephanie'ye dönmeden önce kulağa "geri zekâlı" gibi gelen bir şey mırıldandı. "Evet?"

"Karton bardakta bir flat white, bir de büyük boy espresso. Biraz konuşmak için müşterinize katılacağım."

Garson, içecek almadan oturmasına itiraz edecekmiş gibiydi ama üniformaya bakınca tekrar düşünüp vazgeçti. Kahveyi hazırlayan genç kız tezgâha bir cappuccino koydu.

"Öyleyse kahvesini götürün," dedi garson, bu hareket Step-

10 Espresso üzerine buharla köpürtülmüş süt köpüğü eklenmesiyle hazırlanan bir kahve. (ç.n.)

hanie'nin bir süre buraya tekrar gelmeme kararı almasına yol açtı.

Tezgâhtan kupayı alıp masaya doğru ilerledi ve kahveyi adamın önüne koydu. Adam okuduğu gazeteden başını kaldırmadı ama mırıldanarak teşekkür etti.

Stephanie, "Size katılmamın mahzuru var mı?" diye sordu.

Adam bu sefer başını kaldırdı. Bir polis memurunun kendisiyle oturmak istemesine şaşırmamıştı ama boş masa ve sandalyelere, sonra tekrar Stephanie'ye baktı.

"Nasıl isterseniz," dedi, tekrar gazetesine döndü.

"Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Stephanie.

Adam derin bir iç çekerek gazeteyi katladı ve masanın üstüne bıraktı. "Ne konuda?"

"Sizi birkaç hafta önce mahkemede gördüm. Evelyn Clarke'ın davası. Salondaydınız."

"Ve?"

"Davayla neden ilgilendiğinizi merak ettim. Evie'yi tanıyor musunuz?"

"Sadece meraklı bir tipim, oldu mu? Büyük bir dava olduğunu gördüm ve şöyle bir bakmak istedim. İnsanlarla ilgileniyorum, hepsi bu."

Stephanie elini cebinden çıkardı, kolunu masanın üzerinden adama doğru uzattı. "Çavuş Stephanie King," dedi.

Adam, Stephanie'nin elini sıkmak için çilli elini kaldırdı ve "Memnun oldum," dışında bir şey söylemedi.

"Ya siz?"

"Size bu bilgiyi vermek zorunda olmam için bir sebep var mı?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla herhangi bir yasayı çiğnemedim, herhangi bir suça da tanık olmadım. Bu yüzden neden bilmeniz gerekiyor anlamıyorum."

Stephanie onun sözlerini tekrarlayarak, "Sadece meraklı bir tipim," dedi.

Adam kupasını kaldırıp büyük bir yudum aldı. "Ben gidiyorum. Tanıştığımıza memnun oldum çavuş."

Adam ayağa kalkarken Stephanie yırtık kâğıt parçalarını hatırladı.

"Duruşmayı dinlerken bir mektubu yırtıyordunuz," dedi.

Birden adamın dikkatini çekmişti. Durup ona baktı.

"Parçalar bende. Onları aldım." Ona parçaların ıslak ve okunmayacak halde olduğunu söylemeyi atladı.

Adam Stephanie'ye doğru eğilerek onu şaşırttı, sesi alçak ve telaşlıydı.

"Baksana, hiç anlamı yok, tamam mı? Kendince sebepleri olmalıydı. Unut gitsin."

Stephanie ne demek istediğini soramadan adam dönüp kafeden hızla çıktı.

Ninova

60

Stephanie kafedeki adamın yüzünü mesaisinin geri kalanı boyunca aklından çıkaramamıştı. Adamdan bir tepki alabilmek için nottan kasten bahsetmişti ve adamın alaycı tavrı kesinlikle paniğe dönüşmüştü. Kâğıtta yazanları okumuş olabileceği düşüncesinden hoşlanmamıştı; Stephanie parçaları kurutup bir araya getirmek için biraz çabalamış olmayı şu an her zamankinden daha çok istemişti. Ama yapmamıştı işte ve şimdi de sağa sola burnunu sokmaya başlamak için makul bir nedeni yoktu. Ne var ki kurallara uymak da hiçbir zaman onun yetenekleri arasında olmamıştı.

Aslında Evie Clarke'ı düşünmekten vazgeçmemişti. Evie'nin dalgakırama bakan bir kulübe kiraladığını duymuş ve birinin, bazen dalgaların onu alıp tam tepeye çarpabileceği konusunda onu uyarıp uyarmadığını merak etmişti. Lulu'yu tehlikeye atabilirdi. Stephanie sık sık Evie'nin bebeğini ve tutukluluğu boyunca annesinden ayrı düşmesinin onu nasıl etkileyeceğini düşünmüştü. Evie'nin neden kefalet talebi yerine gönüllü olarak hapishaneyi seçtiğini ve çocuğuyla geçireceği değerli zamanlardan kendini mahrum ettiğini anlamamıştı. Yine de onu ilgilendirmezdi ve Evie'yi denizin yaratabileceği tehlike konusunda uyarmak için aramak uygunsuz kaçardı. Unutması gerekiyordu.

Günün geri kalanında bazı sürprizler oldu. Stephanie, Jason'ı genç hırsızların zevkleri ve ukala tavırlarıyla tanıştırdı, asla pişman olmamaları onu bile şoke etti. Ama aslında Stephanie, eve gidip mahkemedeki adamın yırttığı ıslak kâğıt parçalarının hâlâ

kendisinde olup olmadığına bakmak için günün bitmesini bekleyemiyordu. Ceketinin cebindeydiler ama yağmurdan sonra bütün kıyafeti öyle kötü bir hale gelmişti ki hepsini kuru temizlemeciye göndermişti. Ceplerini her zaman tuvalet masasınm üstündeki bir kâseye boşaltırdı ama bir işe yaramayacağını düşünerek kâğıtları çöpe atmış olabilir miydi, işte onu hatırlamıyordu.

Mesaisi bitince aceleyle eve gitti, yatak odasına giden basamakları ikişer ikişer çıkıp tuvalet masasına koştu. Rahatlayarak içini çekti. Parçalar orada duruyordu. Aslında tahmin etmeliydi. Herhangi bir şekilde ev işi yapmak pek de onun tarzı değildi ve hiç şüphe yok ki kâğıt parçaları, vicdanı onu rahatsız edip de toz bezini eline almasını sağlaymcaya kadar orada kalacaklardı. Şimdilik bıraktığı yerde duruyorlardı.

Kâsenin yanında duran ıvır zıvır bardağmdan bir cımbız aldı, aşağı inip mutfak masasma oturdu. Kâğıt parçaları kurumuş ve sertleşmişti ama sırılsıklam oldukları zamana göre birbirlerinden ayrılmaları daha kolaydı. Stephanie, dikkatle ve yavaş yavaş her bir kâğıt parçasını çekip diğerinden ayırmaya çalıştı, cımbızla parçanın kenarından tuttu ve yırtılmasını önlemek için bir bezle hafifçe ıslattı.

Mürekkep eskisinden daha kötü biçimde bulaşmış görünüyordu. Parçalar, inceldiği yerlerden yırtılmış ve hafifçe ufalanmıştı, bu yüzden nasıl birleşeceklerini bulamıyordu. Gus yardım edebilirdi ama o an zaten boşa kürek çektiğini düşündü, bu yüzden ona alay edebileceği bir şey vermeye niyeti yoktu.

Yanlış yerde duruyormuş gibi görünen iki parçayı fark ettiğinde pes etmek üzereydi. Onların yerini değiştirirse parçaların birinde başlayan ve yanındakinde biten bir kelime ortaya çıkabilirdi. Bir parçada "L" ve leke, diğerindeyse "ester" harfleri vardı. Eksik harflerle birlikte "Leicester" kelimesi ortaya çıkabilir miydi? Buraya gelmeden önce Evie'nin yaşadığı yer orası değil miydi?

Ninova

Stephanie arkasına yaslandı, ensesindeki sertliği ovuşturmak için elini kaldırdı. Başını birkaç kez çevirdiği zaman biraz endişe verici bazı çıtırtılar duydu, ayağa kalkıp hareket etme zamanının geldiğine karar verdi. Su ısıtıcısına yürüyüp düğmesine bastı. Hiç şüphesiz bir aptalın işi olan bu şeyle uğraşarak neden zamanını boşa harcıyordu?

Bir çay poşetinin üzerine kaynar su döktü, poşeti biraz kımıldatarak etrafa yayılan kara dalgalara boş boş baktı. Kâğıt parçalarını şömineye atmalı ve onları unutmalıydı. Ama mektubun onu rahatsız etmeye bir şekilde devam edeceğini biliyordu.

Bir fincan siyah çayı masaya götürdü ve tekrar oturdu. Elindeki tek ipucu mektubun Leicester'la ilgili olduğunu söylüyordu ve bu da ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

61

Günler yavaş yavaş ilerliyor ve birbirine karışıyordu, Cleo her sabah yataktan kalkabilmek için kendini motive etmeye çalışıyordu. Geceleri uyumuyor, yatakta bir o yana bir bu yana dönüyor, hareketsizce uzanmaya ve gergin uzuvlarının en sonunda yorgun düşeceğine dair boş bir umutla yatakta gevşemeye çalışıyordu. Onu ayakta tutan tek şey Lulu'nun ona döneceğine dair inancıydı. Evie bir hata yapacaktı ve sonunda nasıl bir canavar olduğunu göreceklerdi. Cleo, sağlıklı olmasa bile en azından hayatta kalmaya gayret etmeliydi, böylece o gün geldiğinde tadını çıkarabilirdi.

Evie'nin, Mia'dan polise bahsedebileceği yönündeki tehdidi, Cleo'nun aklının bir köşesinde duruyordu ve Evie'nin ne bildiğini -ya da ne bildiğini sandığım- öğrenmesi gerekiyordu. Mia'nın ölümüyle ilgili soruşturmanın tekrar açılması riskini göze alamazdı. Üstünden dört yıl geçmişti; bu dört yıl boyunca doğru şeyi yapıp yapmadığını hep merak etmişti.

O günün hatırası, aylar boyunca her gece rüyalarına girmişti; bütün geceyi çığlık atmadan atlatabilmek için enerjisinin biteceği noktaya kadar spor yapması gerekmişti.

O korkunç sabah, Mark ve Mia'nın evine kendi anahtarıyla girmeye karar verdikten birkaç dakika sonra, kendini bir tarafı uçurum olan patikadan aşağı galeriye doğru koşarken, kapıyı arkasından kilitlerken ve müşterileri geri çevirmek için "açık" yazılı tabelayı "kapalı"ya çevirirken bulmuştu. Nefes nefese kalmasının engebeli, kumlu yüzeyle hiç ilgisi yoktu.

Ninova

Saf korkuydu bu.

Mia ölmüştü.

Cleo tereddüt etmemişti. Ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu. Şükürler olsun ki cep telefonunu yanına almamıştı. Polis, sinyalini takip edebilir ve olay mahallinde bulunduğunu anlayabilirdi. Ama şimdi telefonunu eline aldı ve tanıdık bir numarayı tuşladı.

"Merhaba, Mia ve Mark North'un evini aradınız ama şu an burada değiliz. Mesaj bırakırsanız sizi geri ararız."

Cleo tek kelime bile etmedi ve birkaç dakikalık sessizliğin ardından telefonu kapattı. Yapması gereken tek şey evdeki telesekreterden bu sessiz mesajı silmekti, böylece telefon kayıtlarına baktıklarında, Mark gittikten çok sonra Mia'yla konuştuğunu göreceklerdi ve şüpheli gözler Mark'a çevrilmeyecekti. Polisin, aradığı zaman Mia'nın telefona cevap verdiğini ve telefonda konuştuklarını düşünmesini sağlamalıydı.

Çok yakında eve tekrar gitmesi gerektiğini biliyordu, Mia'nın bodruma inen basamakların dibinde yatan parçalanmış bedenini bulması gerektiğini biliyordu. Cleo'nun DNA'sı olay yerinde olabilirdi, bu yüzden de Mia'nın hayatta olup olmadığını kontrol etme bahanesiyle tekrar dokunması gerekecekti. Ama öldüğünü zaten biliyordu.

Başka bir numarayı tuşladı. Sesini mümkün olduğunca normal çıkarmaya çalışarak, "Merhaba Aminah," dedi. Neyse ki yeni doğmuş bir bebek çığlığı, sesindeki dengesizliği gizlemişti.

"Affedersin Cleo, seni duymakta biraz zorlanıyorum. Senin için ne yapabilirim?"

"Az önce Mia'yla konuştum. Öğle yemeğinde hızlıca bir şeyler atıştırmaya gideceğiz. Hazır Mark da yokken bunun iyi olacağını düşündüm. Neyse, bu fikir Mia'nın da hoşuna gitti sanki, sen de bize katılmak ister misin diye merak ettim."

"Kahretsin Cleo. Hiç bebeğinin olmadığı nasıl da belli! Daha

sadece iki haftalık, onu da yanımda getirmemi ve öğle yemeği boyunca sol mememde durmasını istemiyorsan –inan bana onu beş dakikadan daha uzun süre bırakmamdan hiç memnun olmuyor– nazik davetini reddetmek zorundayım."

Cleo böyle söyleyeceğini biliyordu.

"Tamam, belki bir dahakine."

Aminah kıkırdadı. "Neyse, bu yemeği neye borçluyuz? Mia'dan hoşlanmıyorsun bile."

"Hoşlanıyorum tabii. O Mark'ın karısı. Bazen sızlandığımı biliyorum ama bu normal değil mi? Sen de sürekli Zahid hakkında sızlanıyorsun!"

"Ah ama o benim kocam, bu yüzden onunla istediğim gibi alay edebilirim." Daha yüksek bir feryat yükseldi. "Kapatmalıyım, benden de selam söyle. Mia'dan hoşlanıyorum. 'O kadar zenginim ki bu durum canımı acıtıyor,' tavrı beni gülümsetiyor."

Aminah'nın son bir kahkahasıyla telefonu kapattılar. Ama Cleo, arkadaşının bu konuşmayı hatırlayacağını biliyordu.

Sonra Mark'ı aradı. "Selam, havaalanında mısın?"

"Evet, beş dakika sonra uçağa biniyorum. Neden?"

"Gitmeden önce Mia'yla aranı düzelttin mi diye merak ettim. Belki de uçağa binmeden önce onu ararsın."

Mark telefonun diğer ucunda epeyce sessiz kalmıştı, Cleo düşüncelerini okuyabilmeyi diledi.

Yumuşak bir sesle, "Belki de haklısın," dedi. "Belki bu akıllıca bir hareket olur."

Telefonu kapattıktan sonra Cleo başını tezgâhına dayadı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Bunlar gerçek olamazdı. Yine de kendini toplamalıydı çünkü Mark'ın onu her an geri arayabileceğini biliyordu.

"Cleo, Mia cevap vermedi. Mesaj bıraktım, indiğimde tekrar arayacağım. Sakıncası yoksa senden eve gitmeni isteyebilirim."

"Tabii. Şimdi mi gideyim?"

Mark'ın sesi titriyordu. "Hayır, iyisi mi şimdi gitme. Uçuşum bitsin de..." Duraksadı. "Ben aptalın tekiyim Cleo. Acınacak haldeyim."

"Değilsin Mark. Harika birisin ve seni seviyorum. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum ve bazen çok şey istiyorum. Bak, şimdi gitmeliyim. Seni sonra ararım."

Cleo, Mark'ın uçuş sonrası arayıp eve giderek Mia'yı kontrol etmesini muhakkak söyleyeceği saate kadar yerinden kıpırdamamıştı.

"Sanırım bu sabah biraz titriyordu. Normalde olsa birkaç saat bağlantı kuramadık diye gidip onu kontrol etmeni istemezdim doğrusu ama sanki ben giderken biraz solgun görünüyordu."

Cleo, gülümseyerek konuşmaya çabaladı. "Sorun değil, onu gördüğümde ne kadar endişelendiğini de söyleyeceğim. Meraklanma."

Kendini ağlamaktan ya da bildiklerini açığa vurmaktan nasıl alıkoymuştu hiç bilmiyordu. Transtaymış gibi galeriyi kilitledi ama bu sefer kalabalık caddeden geçerken birkaç tanıdığına el sallayarak eve gitti.

Kapıdan içeri girmeye ve yapılması gerekeni yapmaya kendini zorlamadan önce evin dışında on dakika oturdu.

Önceliği telesekreterdi. İki yeni mesaj görünüyordu, diğerinin Mark olduğunu biliyordu. Onunki ikinci mesaj olacaktı, ne söylediğini duymayı tüm kalbiyle istese bile olduğu gibi bırakmak zorundaydı. İlk mesajı seçip sildi.

Bodruma inen basamakların başladığı yere geri dönecek güçü bulmak çok zor olmuştu. Orada durup Mia'nın bedenine baktı; gözleri, suçlarmış gibi doğruca Cleo'ya bakıyordu. Basamaklardan aşağı inmesine muhtemelen gerek yoktu. Mia'nın nabzına zaten bakmıştı ama farklı bir şey olması ihtimaline karşı -bir giysi parçası ya da Cleo'nun orada olduğunu kanıt-

layacak herhangi bir şey– daha önceki hareketlerini tekrarladı. Mide bulantısını bastırmaya çalışarak Mia'nın artık soğuk olan bileğine dokundu.

İşte o zaman, camı paramparça olmuş saati gördü, akrep ve yelkovan, asla görülmemesi gereken bir zamanı gösteriyordu. Çantasında bir mendil buldu, saati Mia'yla konuşması gereken zamandan beş dakika sonrasını gösterecek şekilde ayarladı.

Sonra arkasını dönerek yukarı çıktı, çantasından telefonunu çıkardı ve polisi aramak için hazırlandı.

Ninova

62

Mia'nın öldüğü günle ilgili anılar, Cleo'nun kendini zayıf hissetmesine yol açmıştı. Evie ne bilecekti ki? Mark bile Cleo'nun eve iki kez gittiğini bilmiyordu. Bu durumda Evie nereden bilebilirdi? Bu konuyu biriyle konuşmalıydı. Gerçekte neler olduğunu değil, Evie'nin bildiğini sandığı şeyleri.

Paltosunu aldı. Islak ve rüzgârlı sokaklara çıktı. Dışarısı buz gibiydi, ülkenin bazı bölgelerinden şiddetli kar yağışı haberleri geliyordu. Ama bu kadar güneyde, özellikle de sahilde kar yoktu. Azgın dalgaların deniz duvarına çarpmasıyla oluşan patlama seslerini uzaktan duyabiliyordu ve Evie'nin kulübesine gidip gitmeyeceğini de merak etti. Lulu güvende olacak mıydı? Evie'nin böyle bir günde onu dışarı çıkarmayacak kadar mantıklı olmasını umuyordu.

Arabayı almasının anlamı yoktu. Aminah'nın evine giden yol on beş dakika sürecekti ve egzersiz yapması da gerekiyordu. Belki bu fırtınalı hava, beynine artık yerleşmiş gibi görünen kalın sis tabakasını dağıtırdı.

Başını eğip rüzgârla mücadele etti, açıktaki yüzünü ve başını kamçılayan keskin yağmur damlalarını karşıladı. Aminah'nın evi, gün ortası olmasına rağmen Noel ağacı gibi ışıl ışıldı. Pencereden bakınca içerisi sıcak ve davetkâr görünüyordu. Dışarıdaki karanlık günle bir zıtlık oluşturuyordu.

Ön kapıya giden birkaç basamağı koşarak çıktı, önüne çıkan bir su birikintisinin üstünden atladı ve zile sertçe bastı. İçeriden Aminah'ın bebeğe bakması için çocuklardan birine bağıran se-

sini duydu. Buna şaşırdı. Çocukların en küçüğü Anik'ti ve onu bebek saymak zordu. Bütün çocukların evde olmasını beklemiyordu, okulun tatil olabileceğini sonradan fark etti.

Aminah'nın sohbet etmek için ona en azından bir saat olsun ayırabileceğini umarak, yüzünde beklenti dolu bir gülümsemeyle arkadaşının kapıyı açmasını bekledi.

Aminah'nın yüzünde şok ve utanma ifadeleri görmeyi beklemiyordu.

"Aaa, Cleo! Seni beklemiyordum."

Cleo'nun kafası karıştı. Daha önce buraya gelmek için randevu alması hiç gerekmemişti.

Sesindeki yalvaran tondan nefret ederek, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Lanet olsun Cleo, üzgünüm ama giremezsin."

Küçük verandadan gelen yağmur suyu, birikintiye damlıyor ve sıçrayan sular Cleo'nun bacaklarının arkasına çarpıyordu. Zaten ıslak olan kot pantolonunun içine sızan suyu hissedebiliyordu. Konuşmasının gerektiğini biliyordu ama Aminah'nın cevabı karşısında çok şaşırmış ve kırılmıştı.

"Bak, bu çok korkunç pozisyona düşmeyi asla istemezdim. Ama Lulu burada."

Cleo'nun kalbi yerinden çıkacaktı. "Onu görebilir miyim Aminah? Lütfen. Çok özledim."

Aminah'nın genelde neşeli olan yüzü bitkin görünüyordu ve Cleo arkadaşının hem sözlerinde hem de sesinde bir acıma hissetti.

"Çok üzgünüm. Tanrım, korkunç bir şey bu. Evie bu sabah Lulu'yu buraya getirdi, çünkü evin bir kısmına deniz suyu dolmuştu. İlgilenmesi ve gelgit bitene kadar temizlemesi gerekiyordu."

"Anlıyorum ama bu neden içeri giremeyeceğim anlamına geliyor?"

Cleo cevabı biliyordu ama Aminah kesinlikle Evie'nin tarafını tutuyor olamazdı, değil mi?

"Lulu'nun seni görmesini istemiyor. Bak Cleo, bence Lulu'nun annesinin kim olduğunu bilmesini sağlamak ve kafasının karışmasını önlemek istiyor."

Cleo, yanaklarının alev aldığını, cebindeki elinin sıkı bir yumruk haline geldiğini hissetti. Cleo'nun çocuğuna özenle bakmasından sonra Evie nasıl olur da bunu yapabilirdi?

"Bunun sana nasıl hissettirdiğini anlıyorum ama bu benim kararım değil. Ben sadece bir arkadaşıma yardım ediyorum."

"Fakat senin arkadaşın benim." Cleo'nun sesi, kendi kulağına bile acınası geliyordu ama Evie, hayatında önemli olan her şeyi birer birer elinden alıyordu.

"Arkadaşımsın elbette ama Evie de öyle. Geçen yıl zor zamanlar geçirdi, ben sadece destek olmaya çalışıyorum."

Cleo, Aminah'yı yakalayıp sarsarak anlamasını sağlamak istedi. Boğazı tıkanıyor gibi geldi, sözleri ağzından tıslama gibi çıkmıştı.

"*Kardeşimi* öldürdü!"

"Biliyorum canım, senin için ne kadar kahredici olduğunun da farkındayım. Hepimiz farkındayız ve bunun etkisiyle Lulu'yu kabul edilebilir olandan çok daha fazla sahiplenmeni de anlıyorum. Ama Mark ona zarar veriyordu Cleo. Bunu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum ve iki tarafı da anlıyorum. Bak, şu an içeri girmene müsaade edemem ama neden Lulu gider gitmez seni aramıyorum? Çocuklar yattıktan sonra bir iki kadeh şarap içeriz."

Cleo, arkadaşının bakışlarındaki şefkati görebiliyordu ama umurunda değildi. Ona acımasını istemiyordu. Aminah'nın, olanlardan dolayı ne kadar perişan olduğunu anlamasını ve Lulu'yu görebilmesi için savaşmasını istiyordu. Ama bunun olmayacağını da görüyordu. Bir adım geri gitti, doğruca su birikin-

tisine bastı. Soğuk su, hiç fark edilmeden ayaklarının çevresini sardı.

"Unut gitsin. Kimin tarafında olduğunu görebiliyorum. Sadece unut gitsin."

Cleo döndü ve başı dik bir şekilde araba yolundan aşağı yürüdü. Yalvarmayacaktı ama gerçek şuydu ki Evie, Mark ve Lulu'dan sonra şimdi de Aminah'yı ondan almıştı. Cleo'nun hiç kimsesi kalmamıştı.

Ninova

63

Stephanie, izin günü olmasının verdiği rahatlıkla, sabahın onunda hâlâ sabahlığıyla dolaşıyordu. İyi uyumamıştı ve tekrar yatmayı planlamıştı ama bir kez uyandığında tekrar uyumanın imkânsız olduğunu gördü. Bunun üzerine sinirle içini çekerek örtüleri attı, ayağa kalktı. Bir önceki gece, mektubun parçalarmı birleştirmek için bir hayli zaman harcamış ve en sonunda onu aklından çıkarmaya kararlı bir şekilde yatmıştı. Ama yapamadı. Bunun yerine, ona bir ipucu vereceğini umut ederek adamın mahkemedeki hareketini tekrar tekrar zihninde canlandırdı.

Gözlerini Evie'ye dikmişti. Mektupta Leicester'dan bahsediliyordu. Özel olduğu belli olan birine yazılmıştı çünkü, "Sevgilim," diye başlıyordu ve sadece o adama hitaben yazıldığını varsayabilirdi. İmza olarak sadece "S" harfi vardı ve mektubun okunduğu sırada S'nin çoktan ölmüş olacağmı söylüyor gibiydi.

"Tamam," diye mırıldandı kendi kendine. "Hadi bakalım."

Gus ne yaptığını öğrenirse, herkesin zamanını boşa harcamamasını söyleyeceğinden emindi. Ama biraz şansı varsa ofisinde saklanıyor olurdu ve Evie'nin geçmişini araştırmaktan sorumlu ekibi çağırdığından haberi olmazdı.

"Azi, ben Stephanie. Bir konuda fikrini alabilir miyim, ama aramızda kalması gerek."

Nijeryalı genç bir adam olan Azi'yi seçmişti çünkü Stephanie –aynı zamanda komşusu olan– annesine yardım ettiğinden beri Azi'nin ona karşı zaafı olduğunu biliyordu. Konuşurken odanın içinde dört dönüyordu.

Ninova

"Tabii. Gönder gelsin."

"Evie Clarke'ın Leicester'daki hayatını araştıran ekiptekilerden biriydin, değil mi? Mahkemede paylaşılan bilgilere ek olarak bana ne söyleyebilirsin?"

"Üzgünüm Stephanie ama pek bir şey yok. Kocası Nigel Clarke'ı arıyorduk ama komşular bize onun ülkeden ayrıldığını söyledilerse de kimse nereye gittiğini bilmiyor gibiydi."

"Ama Evie onunla gitmemişti, değil mi?"

"Görünüşe bakılırsa birkaç ay sonra, daireyi ayarlayıp eşyalardan da kurtulduktan ve bu tarz şeyleri hallettikten sonra işte, o da gidecekmiş. Ama gitmemiş elbette."

"Her şeyden kurtuldu mu yoksa kalan bir şeyler var mı?"

"Bir şey yok. Kiralıktı, bu yüzden kira sözleşmesini feshetti ve büyükçe de bir garaj satışı yapmış gibi görünüyor. Herkesin söylediğine göre sabit olmayan her şeyi sattı aslında."

Stephanie bir an için düşündü.

"Arkadaşlar, diğer aile ya da yakın oldukları kişiler hakkında bir şey öğrendiniz mi?"

Azi güldü. "Tam tersi. Konuştuğumuz herkes kendi kendilerine yaşayan insanlar olduklarını söyledi. Bu bence asosyal olduklarını söylemenin süslü bir yolu. Özellikle Evie, komşularla hemen hemen hiç zaman geçirmezmiş. Kocasının ülkeden ayrıldığını biliyorlardı çünkü onlardan Evie'ye göz kulak olmalarını istemişti. Onu yalnız bırakma konusunda endişeliymiş ama her nedense gidişini de erteleyememiş. İşle ilgili herhalde."

"Tamam Azi, teşekkürler. Bir şey çıkması uzak bir ihtimaldi zaten. İzin verirsen son bir şey... Adı S ile başlayan biriyle konuşmamış ya da karşılaşmamışsındır, değil mi?" dedi Stephanie. Ne umudu ne de beklentisi vardı.

"Hatırladığım kimse yok. Shelley haricinde tabii."

Stephanie yürüyüşünü kesti. "Ne dedin?"

"Evie yani, ilk adının Michelle olduğunu biliyordun, değil

Ninova

mi? Şey, kocası yani Nigel, görünüşe göre ona her zaman Shelley diye seslenirmiş."

Aman Tanrım, diye düşündü Stephanie. Her şey çok mantıklıydı.

"Teşekkürler Azi, ben birkaç şeyi kontrol edinceye kadar bundan kimseye bahsetmezsen sonsuza kadar minnettar olurum."

Bir sandalye çekip kendini üstüne bıraktı. Şüphelendiği şey doğru çıkarsa, tüm çabasına değecek demekti.

Mektup Shelley'den, yani Evie'den "Sevgilim," dediği birine yazılmıştı – bu Nigel olabilir miydi? Bu, mahkemede ona neden baktığını açıklardı, gözlerine inanamıyordu muhtemelen. Mektubu da bu yüzden yırtmıştı.

Çünkü karısının öldüğüne inanıyordu.

Stephanie aceleyle duş alıp giyinirken aklına başka bir fikir geldi. Gerçek Evie Clarke ölmüş müydü? Tanık kürsüsündeki kadın bir şekilde onun kimliğini mi ele geçirmişti? Ama durum böyle olsaydı, mahkemedeki adam şüphelendiği gibi Nigel Clarke olsaydı, bir şeyler söylerdi, değil mi?

Nigel öyle ya da böyle davayı duymuş ve aynı isimde başka bir kadın olduğundan şüphelenerek gelmiş olmalı. Sonra o gün, galeride oturmuş kendisini terk eden karısına bakarken, korkunç bir ihanete uğradığını hissetmiştir. Evie bunu neden yapmış olabilirdi? Ondan kurtulmak istiyorsa neden öylece terk edip gitmemişti?

Her şey bir hayli kafa karıştırıcıydı ve anahtar yalnızca Nigel'da olabilirdi.

Stephanie, yağmurlu ve rüzgârlı havaya bakmak için pencereye doğru ilerledi, bundan sonra ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Keşfettiklerini anlatmak için Gus'ı arama düşüncesi

cazip geldi ama sonra Nigel Clarke hâlâ bölgeden ayrılmadıysa, onun peşine düşmenin daha iyi olacağına karar verdi.

Gus, Evie'ye hiçbir zaman güvenmemişti ve şimdi Stephanie, onun yalanlarına dair daha fazla kanıt bulmuş olabilirdi. Belki bir açıklaması vardı ama daha fazlasını öğreninceye kadar şüphelerini paylaşmaya hazır olmayacaktı.

Clarke'ı yalnız başına nasıl bulacaktı? Burada kaldığı varsayımıyla aramaya başlayabilirdi ama bölgede çok sayıda otel vardı. Bir tatil beldesiydi burası ve bu otellerin herhangi birinde olabilirdi. Geçmişiyle ilgili araştırmalar zengin olduğunu göstermiyordu ama onu kafede gördüğü zaman üstü başı düzgündü, yine de gösterişli değildi. Orta fiyatlı otelleri ve biraz daha iyi oda-kahvaltı konseptli mekânları arayarak başlamaya karar verdi. Çok fazla iş olacaktı ama yine de meslektaşlarından yardım istemeye hakkı yoktu. Dava bitmişti. Evie özgür kalmıştı. Muhtemelen Gus da ona bırakmasını söylerdi ve böylece başka seçeneği kalmazdı. Dizüstü bilgisayarını açtı ve bir otel rehberi buldu.

Liste, sayfalar boyunca devam ediyordu. Saatler sürecekti, daraltmanın bir yolunu bulmalıydı. Clarke'ın her gece sıcak yemek yiyebileceği bir otel seçeceği tahmininde bulunarak listeyi buna göre şekillendirdi ve aramaya başladı. Yedinci aramasında yumruğunu havaya kaldırdı. Onu bulmuştu ya da en azından nerede kaldığını bulmuştu. Resepsiyon görevlisi dışarıda olduğunu söylemişti ama akşam yedide, ufak restoranlarında akşam yemeği için yer ayırtmıştı ve ertesi sabah yedide otelden çıkış yapması gerekiyordu. Stephanie, resepsiyon görevlisine detayları anlattı ve kendisi hakkında soru sorduğunu Bay Clarke'a söylememesini istedi.

Fırtınalı gecede dışarı çıkma düşüncesi Stephanie'yi heyecanlandırmıyordu ama bu onun tek şansı olabilirdi. Nigel'ın restorandaki masasına yerleşeceği ana kadar yapabileceği bir şey yoktu, arabasına koştu.

Ninova

Arabayı küçük, saygın görünen bir otelin önüne çekti ve yağmurda hızlı hızlı koşmaya başladı. Resepsiyon bölümü küçüktü ama rahat bir havası vardı. Stephanie omuzlarındaki suları silkeledi, polis kimliğini resepsiyon görevlisine uzattı.

"Nigel Clarke'ı sormak için daha önce aramıştım. Restoranda mı?"

Kız başıyla onayladı ve masayı gösterecek birine ihtiyacı olup olmadığını sordu. Stephanie teklifi reddetti. Onu tanırdı, bundan şüphesi yoktu.

Yemek salonunun işlevsel bir havası vardı, koyu renk ahşaptan masalara örtü serilmemişti ve karşılama alanı davetkarlığından yoksundu. Sadece birkaç masa doluydu, Nigel Clarke ise arka tarafta, yüzü kapıya dönük şekilde oturuyordu. Siyah bir kazak giymişti ve makarnasını çatalıyla ağzına atarken iPad'ine bakıyordu. Başını kaldırıp Stephanie'ye baktı, onun varlığından ürktüğü barizdi ve kendisine doğru geldiğini fark edince şoke oldu. Peçeteyle ağzını sildi ve sanki ayağa kalkıp odadan çıkmaya hazırlanır gibi tabağını itti.

Stephanie, "Oturun Bay Clarke," dedi. "İfadenize bakarak beni tanıdığınızı varsayıyorum." Cevap beklemeden devam etti. "Bu kadar endişeli görünmeyin. Başınız dertte değil. Sadece birkaç şeyi kontrol etmek ve tam olarak neler olup bittiğini anlamak istiyorum. Size katılmamın mahzuru var mı?"

Etkilenmiş görünmüyordu ama fazla seçeneğinin de olmadığını hiç şüphe yok ki hissediyordu.

"Teknik olarak mesai dışındayım. Bu yüzden bir kadeh şarap alacağım. Siz de ister misiniz?" diye sordu.

"Kırmızı lütfen," dedi kısık sesle. "Türü konusunda çok titiz değilim. Benden ne istiyorsunuz? Yanlış bir şey yapmadım ben."

"Biliyorum. Ayrıca Evie'nin –Michelle, Shelley, ona ne demeyi tercih ediyorsanız işte– öldüğüne inandığınızı da biliyorum. Neler oluyor Bay Clarke?"

Adamın gözlerinde ne diyeceğini, hatta ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi boş bir ifade vardı. Başını iki yana salladı.

"Neden buradan gitmiyorsunuz? Bir şey olduğu yok. İlginizi çekecek bir şey de yok zaten." Kelimeleri ağzında geveliyordu, sözleri bastırılmış duygularla doluydu.

Stephanie, "Evie burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır! Bilse çok kızardı."

Stephanie, karşısında oturan adamın ince, tilkiyi andıran yüz hatlarına baktı, neden bu kadar kızgın göründüğünü anladı. Öldüğünü sandığı karısının başka bir adamla yaşadığını ve bebeğinin olduğunu öğrenmişti.

"Dinle Nigel, sana Nigel diye hitap etmem sorun olmaz değil mi?"

Adam omuz silkip bakışlarını yarısı dolu tabağına çevirdi.

"Seni rahatsız etmek için gelmedim. Ama Evie'nin ölmüş numarası yapmasına sebep olan şeyin ne olduğunu anlamak istiyorum."

"Doğrusu beni artık istemiyordu. Kullanışlılığımı yitirmiştim, insanlar böyle söylüyor değil mi?" Çarpık bir şekilde sırıttı ama gözleri kederliydi. "Beni terk ettiği için onu suçlamıyorum. İdeal koca modeli değildim ve Shelley -onu öyle çağırırdım- her yıl biraz daha güzelleşiyordu sanki. Görevinin hayranlık uyandıran biri olmak olduğunu söylerdi. Ama benim için zaten öyleydi."

Stephanie, "Nasıl tanıştınız?" diye sordu.

"Zor şartlarda yaşıyordu - ergenlik çağında büyükannesini kaybettiğinden beri öyleydi. Çalıştığım fabrikaya giderken bir dükkânın kapısında otururdu, yanından geçerdim. Bir gün ona kahve aldım ve devamı geldi. Farklı biri olmak istediğini söylemişti. Ne demek istediğini anlamamıştım ama en sonunda evlenme teklif ettim, hayallerini gerçekleştirmesine yardım edeceğimi söyledim. Belki de merdivenin tek bir basamağıydım."

Stephanie bu adam için üzüldü. Kaba ve saldırgan hali gitmişti. Geriye sadece umutsuzluk kalmıştı.

"Kuzenim, Evie Clarke'ın yargılanmasıyla ilgili bir haberi gazeteden kesip bana gönderdi," dedi. "Gerçekten benim Shelley'm olup olmadığını görmek için mahkemeye gitmeliydim. Birinin, onun kimliğini kullanarak düzenbazlık yaptığını düşünmüştüm. Birkaç yıldır ülke dışındaydım ama geri dönüp kontrol etmem gerektiğine karar verdim."

Stephanie bir şey söylemedi. Evie'yi mahkemede gördüğünde yaşadığı şok büyük olmalıydı.

"Anlat bana Nigel. Mektubu anlat, neye inandığını anlat."

Bir an için Stephanie'ye bakıp iç çekti. "Benim arkamdan gelmesi gerekiyordu. Hep seyahat etmeyi hayal ederdim, Shelley de bunu hayal ettiğini söylerdi. Yurtdışında bir iş buldum ama kalıp işleri toparlaması gerektiğini söyledi. Her şey tamamlandığında bana katılacaktı. Beni biraz başından savıyordu sanki ama neden gelmediğine dair hep bir bahanesi vardı. Sonra mektubu aldım."

"Hepsini okumayı başaramadım. Bana ne yazdığını söyler misin?"

"Nasıl, kelimesi kelimesine mi? Çünkü her bir kelimesini hatırlayabiliyorum."

"Hayır, özetlemen de yeter. Kendini nasıl açıkladı?"

Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Bu mektup, hasta olduğunu öğrendiği zaman yazdığı mektuptu. Birine vermişti ve öldüğü zaman göndermesini söylemişti. Bu kadar sevgi dolu ve harika bir koca olduğum, hayatını değiştirdiğim için teşekkür ediyordu. Her şeyi hallettiğini yazmıştı – benim dönmemi gerektirecek bir şey yoktu. Külleri, isteği üzerine etrafa saçılmıştı ve malvarlığı da kaldığı düşkünlerevine verilmişti."

"Düşkünlerevinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım Londra'da. Mektubun üstündeki damga da Londra'ya aitti. Mektubunda büyükannesinin de aynı hastalıktan dolayı öldüğünü yazmıştı. Ne tür bir kanser olduğunu öğrendiğinde birkaç haftadan fazla ömrü kalmadığını da anlamıştı. Bu yüzden de geri dönmemi istememişti."

"Hangi büyükannesi olduğunu söyledi mi?"

"Sadece bir tane vardı; annesinin annesi. Hemen hemen dokuz yaşındayken onunla yaşamaya başlamıştı. Çok yakınlardı. Ölümünün onu yıktığını ve sonrasında da sokaklara düştüğünü söylemişti."

Stephanie gerçeği söylemekle söylememek arasında kararsız kaldı. Büyükanne hâlâ hayattaydı, bildikleri kadarıyla kanser teşhisi konulmamıştı ve mahkemede öğrendiklerine göre canavarın tekiydi. Nigel ilk günden sonra mahkemeye gelmemiş olmalıydı. Evie'nin ergenliğiyle ilgili hikâyeleri duyamamıştı.

"Duruşma sırasında, eşinin vücudunda bazı yara izleri olduğuna dair kanıtlar gösterildi. Yargılamanın bu kısmında mahkemede değil miydin?"

"Hayır. O yerde bir gün geçirmek bana yetmişti. Ne düşüneceğimi bilmiyordum ve sadece uzaklaşmak istedim."

"Yara izlerini sana nasıl açıklamıştı?"

Nigel Clarke ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Duyduğum en kötü hikâyeydi. On üç yaşındayken bir çete tarafından kaçırılmış – bu haydut çetesine karşı koyan zavallı dayısının intikamını almakla ilgili bir şeymiş. Onu dövmüşler, vücudundaki birkaç kemiği kırmışlar ve sonra da evinin önünden geçen yola bırakmışlar."

Stephanie anlayışla başını salladı. "Ona bunu yapan adamları polis yakalayabilmiş mi?"

"Hayır. Ailesi polise bildirmemeye karar vermiş. Shelley, vahşice dövüldüğünü ve tecavüze uğradığını herkesin duymasını istememiş ve çetenin daha fazla intikam almak isteyeceği ko-

Ninova

nusunda endişeliymişler. Bu çeteler arası bir savaşmış ve dayısı da doğru olanı yapmaya çalışıyormuş. Sonrasında da her şeyden uzaklaşmak için taşınmışlar sanıyorum."

Stephanie her şeyi hesaba katınca kaçırılma hikâyesinden ziyade Evie'nin mahkeme salonunda anlattığı versiyonu daha inandırıcı bulmuştu. Ama kim bilebilirdi?

"Ölümle ilgili bu ayrıntılı yalanı neden uydurdu? Neden seni doğruca terk etmedi?"

Nigel'ın gözleri kocaman açıldı. "Ah, bunu çok iyi anlıyorum. Beni incitmek istemiyordu."

Stephanie'nin yüzündeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı. "Beni terk etseydi, onun için yeterince iyi olmadığımı anlardım. Beni iyi tanırdı, bunun beni mahvedeceğini bilirdi. Nereye gidersе gitsin onu takip ederdim, aramızı düzeltmek için neler yapabileceğimi söylemesi için yalvarırdım, bana geri dönmesini sağlamaya çalışırdım, değişeceğime söz verirdim. Böyle şeyler yapardım işte. Öldüğü için tabii ki mahvoldum ama mektupta yazdığı gibi beni sevdiğine de inandım."

Stephanie bunun tuhaf da olsa bir mantığı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı ama bunun daha çok, Evie'nin nerede yaşadığını kocasından gizlemek istemesinden kaynaklandığından şüpheleniyordu. Basitçe onu terk etmiş olsaydı, iyi olup olmadığını görmek için sonsuza kadar onu arayacak bir adama benziyordu.

Nigel iç geçirdi ve sanki konuşmaktan bitkin düşmüş gibi arkasına yaslandı.

"Mahkemeye gelene dek onun cinayetten yargılandığına gerçekten inanamamıştım. Bir deri bir kemik kalmıştı, evlendiğim tatlı, tombul kızdan çok farklıydı. Önce yalan söylemesine kızdım. Eve dönmeye karar vermiştim – Yeni Zelanda'ya. Ama neler olduğunu, o piçin ona neler yaptığını okuyunca dehşete kapıldım. Bana ihtiyacı olabilir diye düşündüm. Hapisten

çıktığını duyunca da geri döndüm. Burada, büyüdüğü yerin yakınlarında takılırım demiştim, burada yaşamayı seçeceğini düşünüyordum. Ama onu görmeye cesaret edemedim. Doğru anı bekledim. Öfkem geçti ama şimdi de beni gördüğüne sevinmeyeceğinden korkuyorum, bu yüzden de fikrimi değiştirdim. Gidiyorum."

Stephanie, Nigel'ın yorumunun son kısmını pek anlamamıştı. Masanın üzerinden ona doğru eğildi.

"Büyüdüğü yer derken kastettiğin ne?" Sesini dengeli tutmaya çalışıyordu. Bunun yeni bir haber olduğunu Clarke'ın anlamasını istemiyordu.

"Norfolk'ta doğmuş ama Shelley doğduğunda annesi evden kaçıp buraya gelmiş. Shelley, çocukken annesi ve erkek kardeşiyle burada yaşıyormuş. Buraya her zaman takıntılıydı. Leicester'da olduğumuz zamanlar buranın yerel gazetesini daima alır ve baştan sona olurdu. Neden rahatsız olduğunu anlamazdım ama bazen okuduğu makalelere çok kızardı – özellikle de eskiden tanıdığı insanlar ya da yerlerle ilgili olanlara. Birkaç sefer onu sinirlendirenin ne olduğunu sordum ama anlamayacağımı söyledi."

Stephanie, Evie'nin geçmişte burada yaşadığı gerçeğini sindirmekte zorlanıyordu. Fakat bu gerçek asla gün yüzüne çıkmamıştı. Bu kadar geriye bakmaları için de bir sebep yoktu zaten.

Nigel Clarke, çenesini avcuna dayadı. "Bir iki sefer onu neyin rahatsız ettiğini görmek için gazeteyi çöp kutusundan çıkarıp baktım ve sinirlendiği şeylerden birinin zengin bir Amerikalıyla evlenen bir adam hakkındaki haber olduğunu gördüm. Bunun Mark North olması gerektiğini yeni anlıyorum ama o zaman dikkatimi çekmemişti. Benim için bir şey ifade etmiyordu. Bunu ona sormamıştım çünkü bağıracağını ve kendi işime bakmamı söyleyeceğini biliyordum. Çok sinirli olabiliyor." Bunu düşününce sevgiyle gülümsedi.

Ninova

Stephanie, her cümlede kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Evie, Leicester'da yaşarken neden buranın yerel gazetesini alsın ki? Mark'la Mia'nın evliliğine neden kızsın?

"Annesinin öldüğünü anladık, fakat bir de erkek kardeşten bahsettin. Ona ne olduğunu biliyor musun?"

Nigel Clarke başıyla onayladı.

"İsmi Dean'di, sanırım buraya bu kadar takıntılı olmasının sebebi de oydu."

"Neden? Dean şu an nerede?"

"Dokuz yaşındayken bir kaza olmuş ve ne yazık ki Shelley de her şeyi görmüş. Erkek kardeşi hayli trajik bir şekilde ölmüş."

Ninova

64

Önceki gece Cleo, uyku ilacına karşı koyamadı ama işe yaramayınca bir tane daha aldı. İstediği tek şey unutmaktı. O an, ön kapıya sertçe vurulması onu yarı bilinç durumundaki sersemliğinden yavaş yavaş geri çekerken, kim olduğunu bilmediği kişi gidene kadar başını yastığın altına saklamak istedi.

Maalesef hiçbir yere gitmiyor gibiydi, vurmaya devam ediyordu. Tanımadığı bir sesin adını haykırdığını duydu ve bu bağırış devam ederse bütün sokak ayağa kalkacaktı. Mark'ın ölümü ve istismarları hakkındaki haberler, yaptıklarının sorumlusu Cleo'ymuş gibi, onu buralarda "dışlanmış kişi" haline getirmişti. Belki de sorumlu gerçekten oydu. Belki de onu hayatın acımasız gerçeklerinden çok uzun süre korumuştu.

"Orada olduğunu biliyorum Cleo North ve hiçbir yere gitmiyorum."

Bir kadının sesiydi bu.

Cleo pencereden bakmaya çalıştı ama bunca gürültüyü yapan her kimse, ön kapının yanındaki sundurmanın altındaydı. Aşağı inip kadını içeri almalıydı ama ne istediğine dair de hiçbir fikri yoktu.

Sabahlığını aldı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Saçları öyle kısaydı ki hiçbir zaman çok uğraşması gerekmezdi. Ama yüzü için aynı şey söylenemezdi. Aynanın yanından geçerken gözlerinin çevresindeki koyu renkli halkaları ve solgun teninin lekeli halini görmemesi mümkün değildi. Neyse, güzellik

Ninova

yarışmasına çıkmıyordu zaten ve bu kadın onu görmeye kararlıysa, korkunç görünüşünü idare edecekti artık.

Koridorda yürüdü. Kadın tekrar kapıyı dövmeye başlamak için yumruğunu kaldırırken Cleo kapıyı açtı. Kadına baktı ve onu tanımaktan kaynaklanan ani bir sancı hissetti. Önünde duran bu kadın kısa kumral saçlı, uzun boylu ve zayıftı. Sıktığı dudakları dümdüz bir çizgi haline gelmese ve gözlerinde vahşi bir bakış olmasaydı büyük ihtimalle çok çekici olurdu. Cleo onunla tanışmadığından emindi ama belki fotoğrafını görmüştü ya da duruşmaya gelen meraklılardan biriydi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Cleo, pek zarif olduğu söylenemezdi. Sabahın köründe kapısına dayanan biri karşısında kibar olmayı gerekli görmemişti.

Kadın arkasına baktı, şaşırmış gibiydi.

Biraz sonra öne doğru bir adım atarak, "İçeri geliyorum," dedi.

Cleo kapıyı kapatmaya çalışırken kadının arkasında duran birini fark etti, görüş alanının dışında kaldığından daha önce görememişti.

Joe'ydu bu ve Cleo birden bu kadını daha önce nerede gördüğünü anladı. Joe'yla birlikte bir geleceklerinin olduğuna inandığı kısacık sürede, Joe iş için uzak bir yerdeyken, Cleo arabasıyla evlerinin önüne gitmişti çünkü karısını, hayatını mahvetmek üzere olduğu o kadını görmek istemişti.

Gelen kadın Siobhan'dı ve burada olmasının bir tek nedeni olabilirdi. Cleo geri çekildi, Siobhan hızla içeri girdi. Joe, Cleo'ya endişeli bir bakış attıktan sonra koridorda karısını takip etti. Oturma odasına giden yolu bulmuş, şimdi de odanın ortasında duruyordu. Ne düşündüğünü tahmin edebilen Cleo'ya bakarken yüzünde bir iğrenme vardı. Joe neden kadınlıktan nasibini almamış bu kişiyle ilgilenmişti ki?

Ama her zaman böyle berbat görünmüyordu - en azından o zamanlar.

"Otur istersen," dedi. "Üstüme bir şeyler alayım."

"Benim için zahmet etme," dedi Siobhan. "Hem Joe da seni her türlü çıplak halinle görmeye alışkındır."

Kadının sesindeki sefaleti duyunca Cleo'nun biraz midesi bulandı ama önemsemedi, merdivenden yukarı kaçtı. Arkasından gelen öfkeli fısıldaşmaları duyabiliyordu, Joe'nun peşinden gelmesini ve neler olduğunu açıklamasını isterdi. Ama bunu yapmayacağı da belliydi.

Dişlerini fırçalamak için banyoya girdi, üzerine bir kot pantolon ve canlı renkte bir gömlek geçirdi, yüzüne hafif renkli bir nemlendirici sürdü. Tam makyaj yaparsa kendini daha güvende hissedeceğini düşünüyordu ki aşağı inmeyi bir süre daha ertelerse Siobhan'ın merdivenden çıkıp yaptıklarıyla yüzleştirmek için kendisini indireceğini hissetti.

Oturma odasına döndüğü zaman Siobhan'ı tam da bıraktığı yerde buldu ama Joe, başını önüne eğerek kanepenin koluna oturmuştu. Cleo ona bakınca ne kadar önemsiz ve küçük bir adam olduğunu gördü. Cleo, ailesini dağıtmayı asla istememişti. Ama Joe rüzgârda sallanır gibiydi ve ne yapması gerektiğinin söylenmesinden de memnun olduğu gün gibi ortadaydı. Sonra, dava esnasında ortaya çıkmış ve kaldıkları yerden devam etmeyi teklif etmişti. Cleo ise böyle daha iyiydi.

Siobhan'ın saldırıya geçmesinden önce Cleo'nun konuşmaya fırsatı olmadı.

"Kocamla neden yattığını, ne zamandır yattığını ve ne zaman bırakacağını bilmek istiyorum."

Cleo derin bir nefes aldı. Bu kadının duyduğu acıyı anlıyordu ve onu daha fazla incitmek istemedi, zaten yeteri kadar incinmişti. Ama ne bildiğini ve nereden öğrendiğini bilmiyordu.

"Neden Joe'ya sormuyorsun Siobhan?" dedi.

"Ah, adımı biliyorsun demek. Kocam olacak aşağılık sana en azından bu kadarını anlatmaya tenezzül etmişti, öyle mi?"

Cleo cevap vermedi, Siobhan'ın azabından gözlerini kaçırdı.

"Öyle görünüyor ki herkes kocamın, karısını döven adamın ablasıyla yattığını konuşuyor ve bilmeyen tek kişi de benim."

Cleo başını çevirip Siobhan'a baktı.

"Karısını dövmüyordu." Cleo'nun kimseden duymak istemediği tek şey Mark'ın istismarcı olduğu yalanıydı. Evie'nin Mark'ın karısı olmamasıysa konu dışıydı.

Siobhan dudaklarını büktü. Cleo, en çekici kişilerin bile incindikleri zaman çirkinleşmelerinin tuhaf olduğunu düşündü. Kadının üzüntüsünü görünce kendi ıstırabı bir an için silinip gitti; hem kendinden hem Joe'dan utandı. Siobhan'ın asla öğrenemeyeceğinden emindi. İlişkilerinden kimsenin haberi yoktu. Sadece Mark biliyordu ama o da tek kelime etmezdi.

"İlişkinizi öğrenmem nasıl bu kadar uzun sürdü bilmiyorum." Siobhan'ın dilinden aşağılama sözleri dökülüyordu. "Ama söylenen o ki bu, sürekli bir ilişki olacakmış ve Joe beni terk edecekmiş – onu buna sen ikna etmişsin."

Aniden çökmüş gibiydi, bir sandalyeye doğru yürüyüp oturdu.

Cleo kısık sesle, "Bu doğru değil Siobhan," dedi. "Joe bir yere gitmiyor. En azından benimle değil."

Siobhan, Cleo'yu duymamış gibi devam etti. "İlk başta inanmadım," dedi. "Parkta bir kadın senden bahsediyordu – bugünlerde bir hayli ünlüsün. Hakkında çok şey biliyordu ve senden en az benim kadar nefret ediyor gibiydi."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Önemi var mı?"

"Evet, benim için var."

"Kim olduğunu bilmiyorum. Omuz hizasında siyah saçlar, kırmızı ruj, siyah yağmurluk... Gerçekten umurumda değil.

Başlangıçta saçma bir dedikodu olduğuna karar vedim ama Joe'yu izlemeye başladım, e-postayı da o zaman gördüm."

Cleo şaşkınlıkla Joe'ya baktı ama Joe ona bakamadı. İkisinden birini destekleyecek ya da savunacak tek kelime bile etmemişti. Bu adamda şimdiye kadar ne bulmuştu?

"Hangi e-posta?"

"Dün gece geç saatte gönderdiğin – bilmiyormuş gibi yapma. İnan bana, yazdığını unutacağın türden bir e-posta değildi."

"Joe'ya herhangi bir e-posta göndermedim. Ne dün gece ne de başka bir gece."

Joe ve Cleo arasındaki iletişim, her zaman, Joe'nun arabasında sakladığı kontörlü hat aracılığıyla olmuştu.

Siobhan elibi cebine atıp buruşuk bir kâğıt çıkardı. Gergin bir sesle okudu: "*Artık bizim zamanımız geldi Joe. Sana her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Dünya başıma yıkılıyor ve kimsem kalmadı. Lütfen fikrini değiştir Joe.*"

Cleo, konuyu açıklayıp açıklayamayacağını görmek için Joe'ya baktı ama o da, kendisinden fazla bir şey bilmiyormuş gibi omuz silkti.

"Siobhan, sana yemin ederim ki o e-postayı yazan ben değilim."

Siobhan sandalyesinden fırladı ve Cleo'ya doğru yürüdü. Kâğıt parçasını yüzüne doğru tuttu. "Bu e-posta adresi de senin değil herhalde."

E-posta adresi *cleo.north.1979@hotmail*'di.

Siobhan, kâğıdı Cleo'nun elinden geri çekti.

"Hotmail hesabım yok. Bunu herhangi biri ayarlamış olabilir."

"Ah tabii ya. Doğum yılını da biliyorlardır, değil mi?"

Cleo'nun kafası iyice karışmıştı, Joe'ya baktı. 1979'da doğmamıştı, ama Mark... Elbette. Bunu yapabilecek, Mark'ın doğum yılını da ipucu olarak kullanabilecek tek kişi vardı: Evie. Ama

Ninova

bunu neden yapmak isterdi ki? Zaten yeteri kadar acı vermemiş miydi?

"Bana tek bir şey söyle Cleo. Kocamı istiyor musun, istemiyor musun? Eğer istiyorsan seni uyarayım, onun için savaşırım. Ona değeceğini düşündüğümden değil ama ne yazık ki çocuklar için buna değer. Şimdi ne olacak?"

Cleo büyük bir üzüntü ve utanç dışında hiçbir şey hissetmiyordu.

Daha bir gün önce Joe'yu aramayı düşünmüştü. Onu geri istediği için değil, şu an başka kimsesi olmadığı için.

Joe'ya bakmıyordu, öne eğilip diğer kadının gözlerinin içine baktı.

"Sana acı çektirdiğim için özür dilerim Siobhan. E-postayı gönderen ben değilim; görünüşe bakılırsa biri başıma iş çıkarmak istiyor ama mesele bu değil. Kötü davrandım ve özür dilemek dışında elimden bir şey gelmiyor. Ve sana kesin bir şekilde Joe'yu istemediğimi söyleyebilirim. O tamamen senin."

65

Zamanı neredeyse geldi. Bu günü sevgili Lulu ya da benim ona seslendiğim gibi Lolula'yla geçirdiğim için mutluyum. Çok güzel, çok narin bir kız. Bugün birlikte kumsaldayız. Yılın bu zamanında olmasını beklediğim gibi bomboş ve kumda sadece bizim ayak izlerimiz var. Ayak izlerimizi Lulu'ya gösteriyorum; denizin kenarına kadar yürümesine ve botlarının kumda bıraktığı izleri dolduran dalgaların önünde koşmasına izin veriyorum. Neşeyle gülüyor.

Hafta boyunca korkunç ve bir çocuğu kumda oynamaya götürmeyeceğiniz kadar sert bir hava vardı ama bugün farklı, fırtınalar her yeri temizlemiş gibi duruyor. Her şey değişmeden önce bu günü onunla geçirmeliyim. Sadece Lulu'yla beraberken sakin olabiliyorum. Zamanın geri kalanındaysa bir kaçınılmazlık hissiyle doluyum. Cezalandırma isteğimin dinmesini bekliyordum ama öfke ve nefret, hâlâ geceleri uykumu kaçırıp gündüzlerime de musallat oluyor.

Buraya olan yolculuğumu düşünüyorum; bu sokaklara, bu kıyıya tekrar dönmenin nasıl bir his olacağını merak ettiğim yılları. Ama hiç gelmemiştim. Mark'ın Mia'yla evlendiğini görene kadar. İşte ancak o zaman koyu renkli saçlarım ve abartılı makyajımla görüntümü değiştirip buraya gelmeyi göze aldım. Hatta birkaç sefer Cleo'yu gördüm, hayat dolu yüzümle daha zayıf ve sarışın olarak döndüğümde beni asla tanımayacağını biliyordum.

Hiç kimse çocukluk halimle aramda bir benzerlik göremezdi – çok fazla cips yemekten kaynaklanan şişmanlık, omuzları-

Ninova

ma sarkan ve nadiren yıkanan kahverengimsi gri saçlar, genelde hayır kurumu mağazalarından çalınmış pejmürde giysiler. Bu da ortama dahil olabileceğim, dedikoduları dinleyebileceğim ve Mark hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenebileceğim anlamına geliyordu: Mia'yla nasıl tanışmıştı, nerede yemek yemeyi severdi, ondan önceki hayatı nasıldı...

Lulu, benim sahip olduklarımdan çok daha fazlasını hak ediyor ama ona bunu veremem. Ünlü veya kötü şöhretli biri miyim bilmiyorum; kime sorduğunuza ve nereden baktığınıza bağlı. Gerçek şu ki Lulu'nun benim yaptığım hataları yapmadan büyümesini sağlayamam, hayatınm bir parçası olursam gerçek er ya da geç ortaya çıkacak. Bensiz daha iyi olacak.

Doğru şeyi yaptığımdan emindim – doğru olan tek şeyi.

Çok kesindi. İçimde sadece benim söndürebileceğim bir yangın vardı.

Ama henüz bitmedi. İşim bitmedi.

Şimdilik, sıradan bir kış gününde sıradan bir anneymişim gibi kızımla bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Ama sıradan bir anne olduğum doğru değil. İçimde, dışarı çıkıp her şeyi yutmayı bekleyen, denizin ayak izlerini silmesi gibi önüne çıkan tüm engelleri silip süpüren şeytanlar olduğunu biliyorum.

Küçük kızımı korumalıyım. Lolula'mın zarar görmemesini sağlamak için yapabileceğim tek bir şey var.

66

Stephanie içinde kabaran heyecanlı hissetti. Gus'ı bir an önce görmek, bildiklerini ve bunun her şeyi nasıl değiştirdiğini anlatmak için sabırsızlanıyordu. Hiçbir şey hayal ettikleri gibi değildi ama sonunda her şey mantıklı geliyordu.

Onu bulmalıydı. Bütün sabahı Nigel Clarke'tan aldığı bilgileri araştırarak geçirmişti ve ortaya çıkan kanıtları telefonda konuşmak yerine yüz yüze anlatmaya karar vererek arabasına bindi, CID merkezine doğru yola çıktı.

Kapıdan hızlıca geçip ekip odasına girdi. Birkaç kişi, bilgisayar ekranından başını kaldırıp ona gülümsedi.

"Hey Steph, tekrar bize katılmak için mi geldin?"

Stephanie başını salladı. "Hayır, sadece patronu arıyorum. Buralarda mı?"

Gözler tekrar bilgisayarlara döndü, görünüşe bakılırsa basit olmasına rağmen bu soruyu cevaplamak isteyen kimse yoktu. En sonunda, soruşturma sırasında birlikte çalıştığı adamlardan biri yanma geldi.

"Kahve içer misin?" deyip onu içecek makinesine yönlendirdi. Zaman kazanmaya çalışıyordu sanki.

Stephanie, "Neler oluyor?" diye sordu.

Adam rahatsız olmuş gibiydi ve Stephanie, Gus'la aralarında bir şey olduğunu belli etmemiş olsalar bile herkesin bunu bildiğini fark etti.

"Söylemesem daha iyi olurdu muhtemelen ama görünüşe göre Dedektif Brodie bugün Leeds'te."

Ninova

"Leeds mi? Orada ne işi varmış? Yeni bir olay mı var?"

"Aslında bilmememiz gerekiyor ama burada hiçbir şey sır olarak kalmıyor. Görünüşe göre mülakat için gitmiş."

Stephanie midesine yumruk yemiş gibi oldu. Gus ayrılıyordu. Bu işi alacağından hiç şüphesi yoktu, kaderinde her zaman buradan daha hareketli bir yer vardı ve burada neden kaldığını da sık sık merak ediyordu."

Yıkılmıştı ama bunun yerine ilgili görünmek için elinden geleni yaptı.

"Ne zaman döneceğine dair fikrin var mı?"

"Bugünün ilerleyen saatlerinde gelir sanıyoruz. Dün gitti."

Boğazındaki yumruyu yutarak neler bulduğunu açıklamaya başladı ama işe yaramayacaktı. Açıklamak çok uzun sürecekti ve konuştuğu kişi de sonuçları hemen anlayacağını bildiği Gus değildi.

"Baksana," dedi. "Gus geri gelirse Cleo North'u aramaya gittiğimi söyler misin? Ona sormam gereken bir şey var."

Cevap beklemeden arkasını dönüp odadan koşa koşa çıktı.

67

"Aminah, benim Cleo."

"Evet, doğru. Aminah Basra'yla konuşuyorsunuz."

Cleo, bu cevaba önce şaşırdı ama hareket halinde olduğunu belli eden hafif uğultuyu duyunca bir sebepten dolayı kiminle konuştuğunu yanındakilerin bilmesini istemediğini anladı.

Bekledi.

Aminah, "Aradığına çok sevindim Cleo," diye fısıldadı. "Senin için endişeleniyorduk. Sana karşı Evie'nin tarafında olduğumu düşünmeni istemedim. Ben sadece herkese ve özellikle de Lulu'ya karşı adil olmaya çalışıyorum. Lütfen bir an önce buluşup bu işi çözelim. Cleo lütfen. Seni özledim."

Cleo boğulduğunu hissetti. Aminah'nın yumuşak bir kalbi vardı ve kasıtlı olarak kimseyi katiyen incitmezdi.

"Neden fısıldayarak konuşuyorsun?"

"Ah Tanrım, Evie yine burada. Açık konuşmam gerekirse biraz tuhaf davranıyor. Onu Lulu'yla konuşurken duydum, 'Çok iyi olacaksın Lulu, en iyi yolu bu,' diyordu. Ona iyi olacağını söylüyordu ama zaten neden iyi olmasın ki?"

"Lulu iyi mi?" diye sordu Cleo. Çok özlediği bu çocukla ilgili aniden içinde bir korku belirmişti.

"İyi görünüyor. Her neyse, arayanın sen olduğunu Evie'nin anlamasını istemedim ama seni görmek istiyorum. Son konuşmamızı da düşünürsek beni öyleysine aramamışsındır diye düşünüyorum. Ne var ne yok?"

"Birkaç ay önce biriyle görüşüp görüşmediğimi sorduğunu ve benim de hayır dediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii. Yalan söylediğini biliyordum ama bu senin hakkındı. Neden sordun, bir sorun mu var?"

"Evliydi."

"Tabii öyledir. Yoksa bana neden söylemeyesin? Yine de bu işin bittiğini hissetmiştim, kahramanımız geri mi döndü yoksa?"

Cleo, gülebilecek halde olsaydı gülerdi.

"Hayır ama bugün, sabahın köründe karısıyla beni görmeye geldiler. Joe'yla görüştüğümüz süre boyunca Mark dışında kimsenin haberi yoktu ama Joe'nun karısı birinin dedikodu yaydığını ve benim adıma Joe'ya sahte bir e-posta gönderdiğini söylüyor. Aminah, Evie'yi arkadaşın olarak gördüğünü ve bunun zor olduğunu biliyorum. Ama başka kiminle konuşabilirim bilmiyorum ve bunu bana yapacak başka birini de düşünemiyorum."

Aminah sessiz kaldı, Cleo çizgiyi aşmış olabileceğini düşündü.

"Bak, böyle söylediğim için affedersin. Unut gitsin. Muhtemelen Joe bir arkadaşına falan anlatmıştır. Bu da dedikodunun nasıl yayıldığını açıklar ama e-postayı açıklamaz. Kendimi kurtarmak için saçma açıklamalara sarılıyorum."

"Öyle olmayabilir canım," dedi Aminah, sesi daha da alçalmıştı. "Burada önceden planlandığı belli bir şeyler var. Lulu'nun kafasının seni görüp de karışmasını istemediğini biliyorum ama çocuğun sana çok yakın olmasına izin verdi ve sonra onu çekip aldı. Lulu bazen seni soruyor, sen de tahmin edersin."

Cleo'nun gözleri yaşlarla doldu ama daha fazla bir şey söylemesine fırsat kalmadan Aminah'nm sesi değişti.

"Tamam, seninle konuşmak güzeldi." Telefonu kapatacakmış gibi gelmişti ama sonra Cleo arkadan başka bir sesin geldiğini duydu. "Affedersin Cleo. Evie'nin burada olduğunu söylemeyi

unuttum, senin için sorun değilse kısa bir şey söyleyecekmiş."

Aminah'nın tiyatrosu Evie'yi kandırmayı başaramadı ve Cleo da nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Ne var ki başka seçeneği de kalmamıştı.

"Cleo." Evie'nin sesi epey dostça geliyordu. "Seninle Lulu ve gelecek hakkında konuşmak istiyorum. Biraz sonra eşyalarımı almak için eve gideceğim. Otuz dakika sonra orada buluşabilir miyiz?"

Pes mi ediyordu? Lulu'yu görmesine izin mi verecekti? Cleo hiç tereddüt etmedi.

"Orada olacağım," dedi.

Stephanie, CID'deki ekip odasından ayrılıp arabasına yöneldi. Cleo'ya keşfettiklerinin hepsini sormak ve hikâyeyi bir de onun bakış açısından dinlemek istiyordu. Ama kendini toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Gus gidiyordu, üzüldüğü için kendini aptal gibi hissrtti. Sonuçta onu görmeyi reddeden kendisiydi. Her nasılsa, onun kararıyken işler daha farklıydı.

"Bu kadar zavallı olmayı bırak," diye mırıldandı. Elini direksiyonun üstünden kaydırıp kontağı açtı, arabayı vitese taktı. Böyle bir yere varamazdı. Bir şeyler yapmalıydı.

Kasabaya ve Cleo'nun evine yaklaşık on beş dakikalık yolu vardı ve vardığı zaman, orada araba göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Cleo içeride olabilir diye düşünerek kapıya yürüdü ama cevap gelmeyince de şaşırmadı.

Bir sonraki hamlenin ne olması gerektiğine karar veremedi. "Hay lanet," diye mırıldandı. En mantıklısı Gus'a ne bulduğunu söyleyene kadar her şeyi kenara bırakmaktı ama bu da hayal kırıklığı olur gibi geldi. Ona yıllar önce olanlara dair ayrıntılı bir hikâye sunmak istemişti ama bunun için Cleo'yla konuşması gerekliydi.

Ellerini ceplerine sokup başını eğmiş arabasına dönüyordu

Ninova

ki yolun yarısına gelmişken bir korna sesi duydu. Başını kaldırınca çocuklarla dolu bir minivan gördü. Yolcu koltuğu tarafındaki cam aşağı indi ve Stephanie'nin mahkemeden tanıdığı Aminah Basra, ön koltuktaki çocuğa doğru eğildi. Arabadaki kakafoni nedeniyle ne dediği anlaşılmadı; radyo çalıyor ve çocukların hepsi yüksek sesle *Havai Fişek* şarkısını söylüyorlardı. Stephanie, arkadaki iki koltuktan birinde Lulu'yu görebiliyordu ve diğer çocukların ilginçliklerine gülüyordu sanki.

Aminah, "Ama anne!" çığlıkları eşliğinde radyoyu kapatırken "Hepiniz çenenizi kapatın bakalım," dedi.

Arabadan atladı.

Stephanie'ye, "Bunun için özür dilerim," diye seslendi. "Cleo'yu mu arıyorsunuz? Polis memurlarından birisiniz, değil mi?"

"Evet. Siz de mi onu arıyorsunuz?"

Aminah gözlerini devirdi. "Hay sıçayım. Çoktan gitmiş, değil mi? Onu yakalarım diye umuyordum ama bütün bu çocukları arabaya bindirmek bir hafta sürdü."

Stephanie park ettiği arabasına doğru aceleyle ilerledi. "Öyleyse nerede olduğunu biliyorsunuz herhalde."

"Evet. Evie ona evde buluşmayı teklif etmişti ama ben de buraya Cleo'nun gitmesine engel olmak için geldim. Doğru olmayan bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum ama Evie'nin aklı başında değil sanki. Onda daha önce hiç görmediğim bir gerginlik var. İyi görünmüyor ve gitmeden önce de bana tuhaf bir şey söyledi. Eğer ona bir şey olursa Lulu'nun vasisi olarak beni seçecekmiş. Bunun benim için uygun olup olmadığını bilmek istedi."

Aminah'nın alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış haldeydi ve elleri de birbirine kenetlenmişti.

"Evde buluşacaklar derken Mark'ın evini mi kastediyorsunuz?"

"Evet. Ne yapacağımı bilmiyorum. Tam zamanında gelip onu

yakalayacağımdan emindim." Başını salladı. "Oraya giderdim ama Evie ve Cleo oradaysa bu çocuk grubunu oraya götürmemem daha iyi olur." Aminah kolunu sallayarak aracın arkasında gürültüyle boğuşarak oyun oynayan çocukları işaret etti.

"Ben hallederim," dedi Stephanie. "Siz çocukları eve götürün, ben de gidip her şeyin yolunda olup olmadığına bakayım."

Aminah bir an kararsız kalmış gibi duraksadı. "Eminseniz..."

Stephanie başını salladı, endişeyle kaşlarını çatan Aminah arabaya döndü.

Stephanie gülümsemesini takınıp çocuklara veda etti. Ama köşeyi döndükleri anda gülümsemesi kayboldu, arabaya koştu. Bunlar kulağına hiç hoş gelmemişti.

Aceleyle Gus'ı arayıp mesaj bıraktı. Ona neler olduğuyla ilgili inancını anlatması gerekiyordu ve bunu ona anlatması, başka herkese anlatmaktan daha hızlı olacaktı.

Kısa özetini bitirirken Gus'ın o gün nerede olduğunu düşündü. Söylemesi gereken bir şey daha vardı.

"Bu arada Leeds'i biliyorum Gus. Sana şans dilemek isterim ama..." Duraksadı. "Öf, lanet olsun, keşke gitmesen."

Telefonu kapattı ve arabayı vitese taktı.

Ninova

68

Cleo, arabayı Mark'ın evinin uzun, beyaz duvarının yanına çekti. İçeride Mark yokken bu eve girmeye hazır olduğundan emin değildi ama bu, Lulu'yu görmesini sağlayacaksa her şeyi denerdi.

Kapı ziline bastı ve bekledi. Kimse açmadı. Tekrar bastı, kapı tokmağını vurdu.

İçeri bakabileceği pencere yoktu ama hayal kırıklığıyla arabaya dönerken garaj kapısının açık olduğunu fark etti. Evie, onun buradan gelmesini bekliyor olmalıydı.

Mark'ın ince bir toz tabakasıyla örtülmüş ve öldüğünden beri aylardır burada durmaya devam eden arabasının yanından yavaşça geçerken bahçeye giden kapıyı açtı. Evie'ye dair bir işaret yoktu henüz. Ya evdeydi ya da çalılıkların diğer tarafında, engebeli zeminin denize dik bir şekilde inip kayalık bir uçurum oluşturduğu yerdeydi. Mark'ın, Lulu yürümeye başlamadan önce orayı çitle çevirmeleri gerektiğini söylediğini hatırladı ve Evie'nin Lulu'yu buraya getirmeyecek kadar mantıklı olmasını umdu. Sessizce uzun kayın çitine ilerledi, etrafına baktı.

Omuz hizasında siyah saçları ve siyah yağmurluğu olan bir kadın uçurumun tam kenarında duruyordu. Bahçeye arkasını dönmüştü ama Cleo'nun geldiğini biliyor gibiydi. Cleo ona seslendi ama sözleri rüzgârda dağılıp gitti. Yaklaştı.

"Affedersiniz, siz kimsiniz? Evie Clarke'ı arıyorum."

Kadın yavaş yavaş döndüğünde Cleo'nun nefesi kesildi. Ona bakan kişinin avurtları çökmüş, gözleri kızarmıştı ama saçla-

Ninova

rına rağmen Cleo kim olduğunu biliyordu. Sadece bir ay önce gelip Lulu'yu alan, kendine güveni tam ve çekici Evie gitmişti. Onun yerinde, Cleo'nun yolda görse tanımadan yanından geçebileceği bir kadın vardı – Evie'nin bu versiyonunda ona tanıdık gelen şeyler olmasının dışında Cleo'nun hafızasını kurcalayan bir şey de vardı.

Bir huzursuzluk hissetti ve Evie ona bakarken yavaşça ilerledi. Zemin, son yağmurlardan sonra sırılsıklamdı ve Evie de tehlikeli bir şekilde kenarda duruyordu.

Cleo, "Evie, uçurumdan uzaklaş," dedi. Evie'yi tekrar görmeye yönelik kaygısı aniden endişeye dönüşmüştü.

"Çok kenarda duruyorsun. Bu tehlikeli."

Evie, Cleo'ya baktı, gözleri Cleo'nun anlamadığı bir azapla yanıyordu. Hiçbir şey söylemedi ve kımıldamadı.

Cleo, aşağıdaki kayalıklara çarpan dalgaların sesleri arasında, "Beni görmek istemişsin," diye bağırdı. Ona biraz daha yaklaştı. Evie'nin sözlerini duyabilecek kadar yakınında olmak istiyordu ama çok da değil.

Evie omuz silkerek, "Her şey boşunaydı," diye bağırdı. "Uzun zamandır tek bir şey istemiştim. Acıyı dindirebileceğimi düşündüm ama olmadı. Beni iyileştirmedi." Kendi sözlerine şaşırmış gibi kaşlarının arasında iki derin çizgi belirdi.

Cleo'nunsa neden bahsettiği hakkında hiç fikri yoktu.

"Ya sen Cleo? Senin bütün bu olanlardaki payın peki? Yaptığın her şey hakkında ne hissediyorsun?"

"Ben mi? Ne yapmışım? Kızına aylarca bakıp onu kendi kızımmış gibi sevmem dışında? Şimdi onu görmeme bile izin vermiyorsun." Bunun ne kadar acı verdiğini Evie'nin anlamasını istememişti ama sesi titriyordu. Evie istediğini almıştı.

"Ah benim güzel Lulu'm. Onun hakkında da konuşmamız gerek ama henüz değil. Zavallı çocuk; benim gibi bir annesi ve nun gibi bir halası var, ikisi de hasarlı ve nefretle aklını boz-

Ninova

muş. Evet, benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum Cleo istersen yüksek sesle de söyleyebilir, göklere haykırabilirsin." Evie kollarını iki yana açıp arkaya doğru eğilerek, "Senden nefret ediyorum Evie! Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı.

Midesinden yükselen bir acılık, Cleo'nun boğazını asit gibi yaktı. Yaptıklarından ötürü Evie'den nefret ettiği doğruydu ama bu, Lulu'yu görmek için tek şansı olabilirdi. Bu yüzden başını salladı ve bakışlarını, ayaklarının altındaki ıslak zemine çevirdi.

Evie'nin yaklaştığını duymadı, bir çift siyah çizmenin burun kısımları kendi ayaklarının birkaç santim ötesinde, çamurun üzerinde belirene dek bu kadar yakınında olduğunu fark etmemişti.

Evie, "Beni bu uçurumdan aşağı itmek istemez misin? Kimse bilmeyecek," diye fısıldadı.

Cleo başını kaldırdı. Evie'nin, yanağımda hissettiği sıcak nefesinden uzaklaşıp arkaya çekildi. "Seni itmeyeceğim. Bunu neden yapayım?"

"Ama Mia'yı itmiştin, öyle değil mi?"

Cleo vücudunun sarsıldığını hissetti ama bir şey söylemedi. Evie başından beri Mia'yla ilgili bir şeyler bildiğini iddia ediyordu ama ne olduğunu gerçekten bilmesi mümkün değildi.

"Onu itmedim. Yanlış biliyorsun."

Evie başını iki yana salladı. "Hadi ama Cleo. Şu an burada sadece ikimiz varız. Neden itiraf etmiyorsun?" Biraz daha yaklaştı.

Evie ne bildiğini sanıyordu? Cleo kalbinin hızla attığını hissetti ama sakin olmaya çalıştı.

"Peki, ben sana söyleyeyim. Söyleyeyim mi?" diye sordu Evie. Sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibiydi ve dudakları neredeyse Cleo'nun kulağına değecekti. "Anlayacağın üzere zamanlama tamamen yanlıştı. Hiç mantıklı değildi ve bunu çözen tek kişi de ben değildim."

Soğuk bir rüzgâr, ikisinin arasındaki daracık boşluktan geçti, Cleo titredi. Yanlış bir şey söylemekten korkuyordu ama Evie konuşmasına fırsat vermedi.

"Bir gün Mark'ı benimle spor salonuna gelmesi için zorladım ve sinir krizi geçirdi Cleo. Kendini daha fazla tutamayıp ağladı. Bana her şeyi anlattı; senin ne yaptığını ve bunu bilmenin onu nasıl mahvettiğini."

"Sana her şeyi anlattı da ne demek oluyor?" dedi Cleo yumuşak bir sesle.

Evie o kadar yaklaşmıştı ki Cleo, nabzının atışını boynunda görebiliyordu. Mark ne demişti? Mia'yı itmediğini biliyordu, öyleyse Evie'ye ne demişti? Yaptığı şeyi kabul mü etmişti? Evie onunla oynuyor muydu?

Evie, "Bana onu ittiğini söyledi," dedi.

Cleo'yu izliyor, tepkisini ölçüyordu.

"Mia'yı öldürdüğümü söylemiş olamaz. Çünkü yapmadım, dürüst olmam gerekirse yapmadım."

Evie güldü, kahkahası aralarındaki boşlukta yankılandı. Geri çekilerek uçurumun kenarına döndü ama Cleo'nun rahatlaması kısa sürmüştü.

"Mark ne yaptığmı biliyordu Cleo. O havaalanına gitmeden önce Mia spor salonuna inmişti. Tartışmalarından sonraysa taksiyi beklemek için üst kata çıktı. Düşmüş olsaydı o zaman düşerdi. Paramparça olmuş saati de yanlıştı. Mark'a göre o saatte sporunu bitirmiş, havuza geçmiş olurdu. Görüyorsun ya, Mia da biraz Mark'a benziyormuş. Daima programına bağlı kalırmış."

Cleo yutkundu. Mark bunları Evie'ye neden söylemiş olabilirdi ki?

Evie, "Yüzmeden önce yukarı çıkmasının tek bir nedeni olduğunu söyledi," diye devam etti. "Yukarıdan bir ses duymuş olmalıydı ve Mark dışında eve girebilecek tek kişi vardı. Sen, Cleo, sen; kardeşinin ev anahtarlarına sahip olmakta ısrar eden sen.

Ninova

Kardeşin, ablasının bir katil olduğuna inanarak öldü, bu nasıl bir his?"

Evie'nin gözlerinde zafer göreceğini bilen Cleo bakışlarını yere çevirdi.

"Onu ben öldürmedim Evie. Oraya vardığımda çoktan ölmüştü," dedi kısık sesle.

Gerçek buydu. Mia merdivenin dibinde yatar halde Cleo'nun gözlerinin içine bakıyordu. Ne düşüneceğini şaşırmıştı ama Mark ona tartıştıklarını anlatmıştı, bu yüzden Cleo sahte bir telefon görüşmesi yapmış ve Mia'yı arayıp mesaj bırakması için onu ikna etmişti. Sonra tekrar eve gelmiş ve cesedi "bulmuştu". Kırık saati de o zaman görmüştü. Akrep ve yelkovanın, Mark'ın evden çıktığı saati gösterdiğini fark edince dehşete kapıldığını hatırlıyordu. Hikâyesinin işe yaraması ve kardeşini korumak için saati kurcalamıştı. Mark'ın cinayetle suçlandığını görmek istemiyordu.

Evie ellerini paltosunun ceplerine sokup bir an gökyüzüne baktı. "Oyunlarından bıktım Cleo. Savaşmaktan bıktım. Görüyorsun ya, bir kazanan yok; oysa olacağını düşünüyordum."

Yine bilmece gibi konuşuyordu. Hangi oyunlar?

"Mia'yı öldürmediğini biliyorum ama Mark, senin öldürdüğüne ikna olmuştu ve kendini sorumlu hissediyordu. Öğle yemeğine davet etmek için karısını asla aramayacağını biliyordu, bu durumda başka hangi sebeple böyle bir hikâye uydurma zahmetine girebilirdin ki? Hiçbiri mantıklı değildi: Zamanlama, arama, özür dilemesi için Mia'yı araması konusundaki ısrarın. Bir şey saklıyordun ve Mia'yı o öldürmediğine göre öldüren de sen olmalıydın." Evie'nin sesi çatallaştı. "Tanrım, zavallı adam. Doğru olmadığını biliyordum ama inanmasına izin verdim."

"Nereden biliyordun?"

Evie onu duymamıştı sanki. Gözleri uzaklara dalmış, canını acıtıyor gibi görünen bir şeyi hatırlıyordu.

"Onu aşağı indirdiğim zaman, merdivenin dibinde her durduğunda gözünün önünde belirenin Mia'nın cesedi olmadığını söylerdi. Seni tepede durmuş onu iterken görüyordu. Bunu düşünmek işkence gibiydi, sen asla bilmezsin. Ben de acı çekmesine izin verdim."

Cleo son cümleyi zar zor duyabilmişti. Evie kendi kendine fısıldayarak söylemişti. Bu doğru olabilir miydi? Eğer Mark, Mia'yı Cleo'nun öldürdüğünü düşünmüşse...

"Bu doğru Cleo. Polis Mia'nın düştüğü sonucuna varsa bile Mark, karısını senin öldürdüğünü düşünüyordu. Sen de başından beri onu Mark'ın öldürdüğünü düşünüyordun, değil mi? Ama onu korudun."

Son cümle ağzından yavaşça, zorla çıkmıştı. Cleo önündeki kadına baktı. Mark'ın Mia'ya bunu yaptığına inanmasına rağmen istismar hikâyelerinin doğrulunu reddettiği kadına.

"Biliyor musun Cleo, her yaralandığımda, gözlerinde bir kere bile olsa şefkat görebileceğimi düşünmüştüm. Neler yaşadığıma dair biraz anlayış. Ama hiç görmedim. Belki umursadığını düşünseydim her şey daha farklı olurdu. Karısını öldürdüğünü düşünürken neden bana zarar verdiğini kabul etmiyordun?"

"O farklıydı. Tamamen farklı. Mark onu bilerek katiyen öldürmezdi. Onu hafifçe itmiş ya da öyle bir şey yapmış olabilirdi. Onunla konuştuğumuzda kafası karışmış gibiydi. Bu senin anlattığın türde soğukkanlı bir zalimlikten çok farklı olurdu. Bir hata olurdu – bir anlık delilik."

Evie ona baktı. Cleo onun ne düşündüğünü biliyordu. Bir anlık delilik – tıpkı Evie'nin Mark'ı öldürmesiyle ilgili iddia ettiği gibi. Evie'nin gözlerindeki ifadeyi anlayamadı. Üzgün ve yenilmiş gibi bakıyordu. Cleo bir an kaçmak istedi. Buradan uzaklaşmak. Ama ayakları hareket etmemişti.

"Kardeşinle çok yakın olduğunuzu sanıyordun ama aslında onu hiç anlamadm, değil mi?" Evie yavaşça başını salladı. "O

Ninova

gün Mark'ın kafası karışıkmış çünkü Mia'ya çok kötü davranmış ve Mia bunu hak etmiyormuş. Sonrasında özür dileme fırsatı bulamadan onu öldürdüğün gerçeğiyle yaşamak zorunda kaldı. Bu onu içten içe yiyordu. Ahmak olduğu için seni seviyordu ve ne olduğunu asla soramadı çünkü karısını öldürdüğünü kabul etseydin seni hayatından çıkarmak zorunda kalacaktı. Bu onun için dayanılmazdı."

Cleo ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilemiyordu. Evie ona doğru bir adım daha attı, Cleo içgüdüsel olarak geri çekildi. Başını öne doğru uzatan Evie sessizce konuştu.

"Ne var ki bir konuda haklısın. Mark, soğukkanlı bir zalimlik yapamazdı."

Cleo kelimeleri duydu ama ona hiçbir anlam ifade etmediler. Evie'ye baktı, gözlerinde yaşa benzer bir şeyler görünce şaşırdı. Belki de sebebi rüzgârdı.

"Ne demek istiyorsun Evie? Ne demek istediğini söyle!"

Evie, onun kendi kendine çözmesini bekliyormuş gibi gözlerini Cleo'dan ayırmadı. Sonra dönüp tekrar uçurumun kenarına doğru geriledi. Cleo az önce duyduklarına ya da bunların ne anlama geldiğine inanamıyordu.

"Ya sana yaptığını söylediğin onca şey?" diye bağırdı, sesi öncekinden daha farklı çıkıyordu. "Her şey yalan mıydı? Hepsi?" Kardeşinin katiline bakarken şiddetli bir acınm saplandığını hissetti. "Sana zarar vermeyeceğini biliyordum. Yalancı kaltağın teki olduğunu biliyordum ama neden? Mark yapmadıysa kendine öyle nasıl zarar verebildin? Başka biri mi yaptı yoksa hepsi aptalca, dikkatsizce kazalar mıydı?"

Sesi yükseliyordu, hem kuvveti hem de hızı artıyordu ve Evie'nin sağ ayağıyla çimlerin üzerinde yollar çizmeye başlamasını dehşetle izledi. Ne yapıyordu öyle? Cleo, tanıdığı Evie'ye pek benzemeyen solgun ve bitkin görünüşlü bu kadından bir adım daha uzaklaşmaya çalıştı ama çit, geri gitmesine engel oldu.

Evie hareket etmeyi bıraktı ve rüzgârın dağıttığı saçlarını yüzünden çekti.

"Hayır Cleo. Hiçbiri kaza değildi. Ama Mark'ın bana hiç dokunmadığı da doğru." Çukurlaşmış gözleri cansız görünüyordu. "Hepsini kendim yaptım."

"Ne yaptım dedin? Bunu neden yapasın? Kendi vücuduna nasıl bu kadar acı çektirebilirsin?"

Evie yüzünü rüzgâra doğru kaldırıp elini indirdiğinde, siyah peruk yeniden siyah bir hale gibi yayıldı. Konuşurken Cleo'ya bakmıyordu. Sözleri dümdüz, duygusuzdu. Omuzları, kendisine ağır gelen bir yükü taşırcasına çökmüştü.

"Acı, benim için yıllardır bir şey ifade etmiyor. Mahkemede dayımla ilgili söylediğim her şey doğruydu. Vahşi bir canavardı o ama acının yakında biteceğini kabullenmeyi öğrenmiştim. Biliyor musun, acıyı bu kadar korkunç yapan şey onun hatırasıdır. Acı birden sona erer ama zihin, hisleri unutmaz, onları tekrarlayıp durur. Acı hakkında çok şey biliyorum."

"Neden her konuda yalan söyledin? Neden Mark'ı öldürdün?"

"Hâlâ çözemedin mi?" Söylendi, başını bir o yana bir bu yana yavaşça salladı. "İntikam için Cleo."

"Sana zarar vermediyse neyin intikamı bu?"

Evie'nin bakışları bir an yumuşadı.

"Mark beni asla incitmezdi. Bu yüzden yaptığım şey hiç de kolay olmadı. Bunca yıl planladıktan sonra onu öldürmenin kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını düşünmüştüm. Ama olmadı. İçimdeki nefret ateşi hâlâ yerinde duruyor, aynı şiddetle yanıyor. O artık benim parçam ve benden ayrılmayacak."

Cleo bu kadına doğru koşma; onun uçurumdan yuvarlanmasını, dalgalar onu derinliklere çekene kadar kayalardan sekmesini izleme dürtüsüyle savaştı.

"Yıllardır buna zemin hazırlıyordum," dedi Evie. "Kendimi

Ninova

Mark North'un âşık olacağı türden bir kadın haline getirmeye çalışıyordum. Sırf intikamımı alabilmek için."

"Ama mahkemede bunun intikam olmadığını söylemiştin Evie. Sözlerin mantıklı gelmiyor." Cleo, ayaklarının neredeyse kendi iradeleriyle Evie'ye yaklaştığını hissedebiliyordu.

Evie'nin gözleri granit gibiydi, ağzıysa solgun yüzündeki ince, sert bir yarıktı.

"Mark'tan intikam almıyordum Cleo, senden intikam alıyordum. Konu her zaman sendin."

Ninova

69

Önündeki araba kuyruğu aynı yerde dururken, "Sıçayım, sıçayım, sıçayım!" diye bağırdı Stephanie. Yol kapamalarını tamamen unutmuştu ve şimdi lanet olasıca trafikte dört bir yanı sarılmıştı. Ekip arabası olsaydı sirenini açabilirdi ama değildi, bu yüzden diğer sürücüler gibi böylece oturmak zorundaydı. Çoğu çılgınca kornaya basıyordu, bu büyük bir fark yaratabilirmiş gibi.

Bir önsezinin peşine düşmüştü ama Evie ve Cleo'nun yalnız olduklarına dair içinde kötü bir his vardı. Nigel Clarke'la olan konuşmasından beri her şeyin Evie'nin kardeşiyle bağlantılı olduğundan emindi, bu yüzden onun ölümüyle ilgili korkunç gerçeği öğrenebilmek için eski kayıtlara bakmıştı. O sabah, son ayrıntıları rapor etmiş olan bir sosyal hizmet görevlisinin izini bulmuştu.

Kadın, "Karmaşık bir vakaydı," dedi. "Aile berbat haldeydi. Anne, hiç geliri olmayan bir alkolikti. Dean –ölen erkek kardeşi– bizden her şeyi saklamayı başarmıştı ve aslında hem annesine hem kız kardeşine o bakıyordu. Daha sonra onlar için yiyecek çaldığını anladık çünkü yardım olarak gelen her şey doğruca annenin boğazından aşağı iniyordu."

Kadın başını salladı, Stephanie onun bu hikâyeyi nasıl da üzücü bulduğunu görebiliyordu. Aslmda çok daha üzücüydü, çünkü muhtemelen benzerleri her yerde yaşanıyordu.

Kardeşi öldüğünde ve annenin ne kadar hasta olduğunu öğrendiğimizde, kız –Michelle– korumaya alındı. Büyükannesi,

Ninova

biraz maddi teşvik sayesinde, onu yanına aldı. Zavallı çocuk güvendiği tek kişiyi, yani erkek kardeşini kaybetmişti. Annesi kısa süre sonra öldü, sebebi tabii ki içkiydi. Dean de pisliğin tekiydi, onu da söylemek lazım. Başı sürekli dertteydi ama zavallı çocuk dünyanın yükünü genç omuzlarında taşıyordu."

Stephanie'nin bildiği gibi bu, hikâyenin sadece yarısıydı. Devamını ise dosyalar anlatmıştı. Uçurumdaki o eve bir an önce gitmeliydi. Önsezisi doğruysa, oradaki buluşmanın sonu iyi olmayacaktı.

70

Cleo ağlıyor. Hıçkırıklarının arasında ağzından çıkan kelimeler dağınık, kontrolsüz ama onunla işim henüz bitmedi.

"Hayatının geri kalanını en sevdiğin kişi yanında olmadan geçirmek zorunda kalacaksın. Erkek kardeşin. Senin dışında bütün dünya da onun bir zorba olduğuna inanıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu sormama gerek yok Cleo. Biliyorum zaten."

Biraz önce söylediklerimi anlamamış gibi görünüyor. Benim de kardeşimi kaybettiğimi ve bunun için daima suçladığım kişinin o olduğunu. Dean'in öldüğü günden beri Cleo'ya olan nefretimi besleyip büyütüyorum, benim çektiklerimi ona da çektirmek zorundaydım. Kendi sevgili kardeşini kaybetmeliydi ve tüm dünya onun kötü biri olduğunu düşünmeliydi.

En nihayetinde Mark'ı öldürmek, beklediğimden çok daha zor oldu. Ölmeyi hak etmemişti. İyi bir adamdı ve sanırım beni seviyordu. Lulu'yu da sevdiğini biliyordum ama bu işin başka çıkar yolu yoktu. Aklımı, bu plan dışında her şeye kapatmıştım. Denizdeki bir fırtına gibi geliyordu ve yoluna çıkan her şeyi yok edecekti. Zırhımı aşabilen tek şey Lulu'ydu ve artık onu korumalıyım. Bunca zaman bütün hayatımı yönlendiren ve hâlâ içimi kemiren bu dertten dolayı o asla acı çekmemeli.

Bunu –kendimi– nasıl durduracağımı bilmiyordum, bu yüzden kılık değiştirdim, kütüphanedeki bilgisayarı kullanarak sigortadaki kabloların nasıl değiştirileceğini öğrendim ve sonra da sahneyi dikkatlice hazırladım. Cleo, Mark'ın karanlığı sevmediği konusunda doğru söylüyordu ama zayıf, yakışıklı yü-

Ninova

zünde ışıl ışıl parlayan, güven dolu gözlerinden yansıyan ışıklar varken onu öldüremezdim. Yatağa girdiğimde onları görüyorum. Bana musallat oluyorlar; artık uzun, karanlık kış gecelerine dayanamıyorum.

Son kez sevişmek hem acı hem de tatlı bir deneyimdi. Mark, aylarca kendimden uzak tuttuktan sonra onu tekrar istediğim için sevgi doluydu ve rahatlamıştı. Ama bıçak oradaydı, yatağın yanında duruyordu. Bu benim şansımdı; kırbacın her şaklayışında, kemiklerimin her kırılışında yıllarca bunun hayalini kurmuş, bunun için yaşamıştım. Yine de Mark'ı öldürmenin acısı, dayımın ellerinden çektiğim ya da kendi kendime yaptığım her şeyden çok daha büyüktü.

İşin en kötü tarafı, planımın işe yaraması için polisi aramalı, yardıma ihtiyacım olduğunu söylemeli ve sonra da aynı bıçağı alarak kendi etimi kesmeliydim. Her kesiği Mark atıyormuş gibi hissediyordum, her kesikle aynı şeyi soruyordu: Neden Evie? Neden?

Mark'ın çıplak vücudunu kendiminkinin üstüne geri çektim, böylece göğsündeki kıllar yaralarıma sürtünecek, bazıları oraya yapışıp kalacak, analiz edilmeye hazır olacak ve bu yaraları açtıktan sonra seviştiğimizi kanıtlayacaktı, öncesinde değil. Ve sonra yakınında uzanmış, kolumu beline atmış, ağlayıp özür dileyerek beklemiştim.

Cleo bunların hiçbirini bilmeyecek. Kimse bilmeyecek. Hâlâ bir şeyler geveliyor ama ne dediğini anlamak zor.

"Kim...bilmiyorum...erkek kardeş?"

Ne demek istediğini biliyorum.

"Dean Young'ı hatırlıyor musun Cleo? Hani fırtınalı havada deniz duvarına tırmanmaya ikna ettiğin şu çocuk. Sizi gördüm. Artık beni hatırlıyor musun?" Durup yüzünü izliyorum. Anladı mı artık? "Küçük Shelley Young'ı hatırlıyor musun? Yolun karşı tarafındaki ara sokağın girişindeydim ama çıkmaya çok kork-

muştum. Ona bağırıyordun, korkak diyordun. Sonra ona koştun, büyük bir dalga deniz duvarının üstünü yalayıp geçerken onu ittin. Çığlığı hâlâ kulaklarımda, her gün hatırlıyorum. Onu öldürdün ve bu işten paçayı kurtardın. Sonra tüm dünyaya onun nasıl bir zorba olduğunu, Mark'a nasıl işkence ettiğini anlattın."

"Hayır!" Cleo'nun çığlığı çok netti. Artan rüzgâr, kederli sözlerini bana doğru taşıyor. "O bir *zorbaydı.* Mark'ın hayatını sefil hale getiren iğrenç bir çocuktu. Ama onu ben öldürmedim. *Dean*'in hatasıydı, benim değil. Mark'ın da değil. Dean ve Mark'ı duvarda yakaladığımda ağabeyin Mark'ı duvara çıkarmaya çalışıyordu, kendi deyimiyle 'duvarda yürümesini sağlamak' istiyordu. Deniz çıldırmıştı ve bize yardım edecek kimse yoktu, bu yüzden Dean'e o kadar cesareti varsa duvara kendisinin çıkmasını söyledim. Bana güldü ama çıktı. Gösteriş yapıyordu ve ben de onu teşvik ediyordum."

Dean'le ilgili anılar aklımdan çıkmıyor. Mükemmel olmadığını biliyorum ama küçük, acması ailemizi bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu ve o genç yaşımda güvenebileceğim tek kişi oydu. Cleo onu benden aldı.

Sesimi sakin tutarak, "Onu neden ittin?" diye sordum. Bağırıp çağırma zamanı bitmişti. "O sadece bir çocuktu."

"Onu ben itmedim. Duvarın diğer tarafını görebiliyordum; Dean bana bakıyordu, ben de aşağı inmesi için bağırıyordum. Denizden gelen büyük dalgayı gördüm, yakalamak için ona doğru koştum. Ben ona doğru koşarken o geriye devrildi. Bacaklarını tutmaya çalıştım ama çok geçti."

Bu sefer kendimi tutamıyorum. Gözlerinde saklı duran gerçeği görüyorum ve ona, "Yalan söylüyorsun! Her şeyi gördüm. Döndüğün zaman yüzünü gördüm. İyi olup olmadığını görmek için duvarın arkasına bile bakmadın. Arkanı dönüp gülümsedin Cleo. Gülümsedin!" diye bağırıyorum. "Seni incitmek için yaptığım bunca şey bile senin yüzünden çektiklerimi, yaşamak

zorunda kaldığım hayatı, katlanmak zorunda kaldığım işkenceyi telafi etmeye yetmez."

Cleo'ya bakarken vücudumdaki son enerjinin de tükendiğini hissediyorum. Mark'ı öldürmenin her şeyin sonu, büyük final olacağına inandım her zaman. Ama acı hâlâ içimde, beni yakıyor. Cleo yeterince acı çekmedi. Belki de ben yeterince acı çekmedim. Artık bilmiyorum. Ama artık bunu bitirmeliyim.

71

Cleo bunu anlayamıyordu. Evie, Mark'ı öldürmüştü. Soğukkanlılıkla katletmişti. Mahkemede dinlediği tüm yalanlar, Evie'nin yaralarıyla ilgili tüm kanıtlar, hiçbiri doğru değildi. Pek çok kişi ona inanmıştı ve şimdi herkes Mark'ın kötü biri olduğunu düşünüyordu.

Kardeşinin böyle zalimce davranmayacağından emindi ama küçük şüphe anlarını hatırladıkça midesi bulanıyordu. Keşke onunla konuşabilseydi, iyi bir adam olduğundan bir an bile olsa şüphe ettiği için af dileseydi.

Evie artık ona bakmıyordu. Çamurlu zeminde tekrar döndürdüğü ayağına odaklanmıştı. Uçurumun kenarına birkaç santim mesafedeydi ve Cleo, onun ne yaptığını anlamıyordu. Soğuk ve yağmurlu bir gün olmasına rağmen kazağınm terli sırtına yapıştığını hissetti.

Evie, Cleo'ya bakmak için başını kaldırarak, "Hayatımda tek bir güzel şey oldu biliyor musun?" dedi. "Benim güzel, tatlı Lulu'm. Ama onu kendimden uzaklaştırmalıyım. Hepsi senin yüzünden. Aramızda geçmişin lekelemediği, temiz bir yaşam sürecek ilk kişi o olmalı."

Cleo ona bir adım daha yaklaştı. Evie'den varlığının her zerresiyle nefret ediyordu ama Lulu hakkında söylediği de neydi? Evie onu kendinden uzaklaştıracaksa, bunun anlamı..."

"Uçurumdan uzaklaş Evie. Kafanın içinde neler dönüyor bilmiyorum ama dikkatli olmazsan çamurda kayıp aşağı düşeceksin. Buraya gel, Lulu hakkında konuşalım."

Ninova

"Seninle kızım hakkında konuşmak istemiyorum. O seni ilgilendirmiyor ve asla da ilgilendirmeyecek."

Bir anlık umutları suya düşen Cleo, "Lulu'yu seviyorum," diye bağırdı. "Sen onun annesi olmaya uygun değilsin. Mark'ı da seviyordum. Sen aklını kaçırmışsın Evie. Ne yapmamı ya da ne söylememi istiyorsun bilmiyorum ama bu işten paçayı kurtaramayacaksın."

Evie'nin ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı ama bu bir gülümseme değildi.

Ruhu uçup gitmiş ve ardında boş bir kabuk bırakmış gibi bedeni çökmüştü. Ama gözleri alev alevdi hâlâ ve Cleo, onun korkunç bir sona doğru ilerlediğini biliyordu.

"Neden böyle düşündüğünü anlıyorum ama görüyorsun ya," dedi Evie. "Birimiz bugün burada öleceğiz. Diğeriyse cinayet suçuyla ömür boyu hapse girecek. Hangisini tercih edeceğini merak ediyorum; ölüm mü yoksa tutsak olmak mı?"

Kahkahaya benzer bir şey yükseldi ama tiz ses, rüzgârda savrulup gitti. Ses, Cleo'nun ensesindeki kısa tüylerin ürpermesine sebep oldu.

"Neden bahsediyorsun?"

"Bence ölüm senin için fazla iyi olur ama yıllarını bir hücrede çürüyerek geçirmen mükemmel olurdu. Yaptıklarından pişman olmak için bol bol zaman bulurdun. Belki de ölmesi gereken sensin. Karar veremiyorum."

Evie'nin içinde bir şey harekete geçmiş gibiydi, bir enerji patlamasıyla Cleo'ya doğru koştu. Cleo yana çekildi ama yeterince hızlı değildi. Evie onu yakaladı, kollarını tuttu, sıkıca kavradı, parmaklarını onun bileklerine bastırdı.

"Çekil üstümden, kaçık kaltak," diye bağırdı Cleo. "Ağzına sıçayım! Niye yaptın bunu?"

Evie bir bileğini bırakıp tırnaklarını Cleo'nun yüzünün yan kısmına geçirdi, sonra geri kaçıp tekrar uçurumun kenarına gitti, yüzü solgun bir maske gibiydi.

"Bunlar kanıt olacak, sen beni itip aşağı düşürmeden önce seninle boğuştuğumun kanıtı, anlıyor musun?"

"Ama seni itmeyeceğim. Kendi kendine atlamanı çok isterdim ama senin bile bunu yapacak kadar delirmiş olduğunu sanmıyorum."

"Öyle mi dersin?" Evie, Cleo'nun sözlerini düşünüyormuş gibiydi. Başını yavaşça salladı. "Bu uçurumdan atlayıp ölmek benim için çok kolay olurdu. Biliyor musun, korkmuyorum ve Lulu senden de benden de daha iyisini hak ediyor. İkimizin de elinde kan var. Bu yüzden gitmesine izin vereceğim, onu bütün bunlardan –ve bizden– koruyacak bir ailenin yanma gitsin. Sen de onu bir daha asla göremeyeceksin çünkü atlamaya karar verirsem katilim sen olacaksın. Aminah buraya geleceğini biliyor ve boğuştuğumuza dair de kanıtlar var. Kardeşini öldürdüm. Beni sen itmediysen başka nasıl düşmüş olabilirim?"

"Sen şeytansın, hastasın," diye haykırdı Cleo. "Madem böyle hissediyordun, neden bu kadar zaman Lulu'nun yanımda kalmasına izin verdin?"

Evie ayağını yere bastırmayı bıraktı. Durdu ve Cleo'ya baktı. Konuşurken sesi boğuk çıkıyordu.

"Ona yaklaşmanı istedim. Böylece onu kaybetmen daha da dayanılmaz olacaktı."

Cleo her kelimeyi duydu, Lulu'yu kaybetmenin acısını kalbinde hissetse de kafasının içinde haykıran yüksek bir ses vardı. Kelimeler bir çığlığa dönüşebilsin diye ağzını açtı.

Neredeyse bitti. Keşke her zaman beklediğim kadar iyi bir his olsaydı. Ama öyle değil. Henüz bırakamıyorum, aklımın kontrolden çıkmasına izin veremem. Öğrenene kadar olmaz. Cleo bana gerçeği söyleyene kadar olmaz.

"Her an, her dakika biraz daha ölmeni istiyorum Cleo ve beni öldürürsen böyle olacak. Günlerini, bunun bedelini öde-

yerek geçireceksin. Lulu'ya sadece zarar verebileceğimi kabul ettiğimden beri bu hayatta artık kimseye faydam yok, Benim ölümüme anlam katan, senin suçluluğun ve ömür boyu hapis cezan olacak. Üstün başın giysilerimin lifleriyle kaplı; yanağında tırmıklar, bileğinde morluklar ve çamurda da boğuşma izleri var. Başka kanıtlar da bıraktım; bu konuda iyi olduğumu sen de kabul edersin herhalde. Herkes buna inanacak, kardeşini öldürdüm, Lulu'yu görmene izin vermedim. Ölümüm halinde de yasal vasisi olarak Aminah'yı seçtim, neyse, zaten hapisteyken onu alamazsın, değil mi?"

Cleo, "Çok zaman önceydi," diye haykırıyor. "Lütfen Evie. Kes şunu."

"Gerçeği duyana kadar olmaz."

Harap oluyor. Ve uzun zamandır beklediğim sözleri duyana kadar da durmayacağımı biliyor.

"Tamam, onu ittim," diye bağırıyor. "Planlamamıştım. Onu kurtarmak için koştum ama o sırada Mark'a bağırdı, gelip onu daha sonra haklayacağını söyledi, sıska küçük pislik dedi ve birden oldu işte. Dean canavarın tekiydi."

İtiraf ettiğinde bir rahatlama hissetmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Ne yaptığını her zaman biliyordum, belki de bu yüzden bir fark yaratmıyor. Ona tüm planımı anlatmalı mıyım? Nigel'ın bin bir zorlukla kazandığı parayı kullanarak tombul, sivilceli bir genç kızdan şık ve sofistike bir genç kadına dönüştüğüm yılları? Sırf öldürebilmek için Mark North'a yaklaşmamı sağlayabileceğini düşündüğüm becerileri kazanma çabalarımı?

Peruktan bahsetmemesine şaşırdım ama ilk geldiği zaman gözlerinde, bir an için hatırladığını gösteren bir ifade gördüğümden eminim. Aylarca çevrelerinde yaşayan, Mark ve Mia hakkında mümkün olan her şeyi öğrenen, planımın ince ayrın-

ılarını geliştirmemi sağlayan siyah saçlı ve parlak kırmızı rujlu genç kadını hatırlıyor mudur? Umarım.

Uçurumdan uzaklaşıp Cleo'ya doğru gidiyorum, o da bir adım geri çekiliyor.

Ona meydan okuyorum. "Hadi! Gel de yakala beni. Bunu istiyorsun, değil mi? İnsanları uçurumdan itmekte iyi olduğunu biliyorum, bunu yaparken seni gördüm. Ama bunda ben de çok iyiyim."

Cleo yine bana bakıyor, ne demeye çalıştığımı merak ediyor. Ona çok fazla şey anlattım, çözebilecek mi bilmiyorum ama artık anlatacak gücüm yok.

Bu arada Mia'dan bahsediyorum elbette. Yoluma çıkmıştı, tam da hazır olduğum anda Mark'la aramıza giriyordu ve ondan kurtulmalıydım. Birkaç haftadır evi izleyip fırsat kolluyordum. Sonra o fırsatı gördüm. Mark'ın taksisinin yolun aşağısında gözden kaybolmasını bekledim, sonra havuz bakım görevlisiymişim de bir gün erkenden gelmişim gibi eve gittim. Mia'nın tembellik edip de eklemediği kimyasalları havuz suyuna ekleyecektim. Kapıyı açıp beni içeri aldı, beni karşılayıp havuza kadar eşlik etmek için bodruma inen merdivenin tepesinde bekliyordu. Bıçak getirmiştim ama kullanmama gerek kalmadı.

"Önden buyurun," dedim ve önümden yürümesine izin verdim.

Omuz silkti ve önden gitti. Tekniği çok iyi biliyordum tabii, dayım olacak piç kurusu bunu üstümde kaç sefer denemişti; ayağımı hızla onun iki ayağının arasına koydum. Yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini hatırlıyorum ama bu ifade kısa sürede silindi, merdivenden yuvarlanıp aşağıdaki beton zemine çarptığında boynu kırıldı. Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum, bundan sonra tek yapmam gereken spor ayakkabılarından birini çözmekti. Ama bütün bunları Cleo'ya anlatmayacağım.

Ninova

Uçurumun tepesindeki hava soğuyor, ne kadarını ifşa edeceğimi düşünürken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum. İnsanları kendi ölümlerine "itme" konusundaki uzmanlığımdan bahsederken neyi kastettiğimi anlaması biraz zaman alıyor ama sonunda anlıyor.

"Mia?" Sesi boğuk. Kaşlarımı kaldırıp başımla onaylıyorum.

"Oradaydım Cleo. Sen kavga isteğiyle yanıp tutuşarak eve geldiğinde kazan dairesinde saklanıyordum. Mia'nın cesedini gördüğün an ne söylediğini duydum: 'Tanrım, Mark, ne yaptın sen?' Bu varsayımın nereden çıktığını merak ediyorum. 'Ablasının kardeşi' diye mi düşündün?"

Artık canına tak etmek üzere olduğunu görebiiyorum. Her şey çok fazla geldi, onu biraz daha zorlarsam çökecek. Bu iyi olmaz.

"Daha önce dediğim gibi bugün birimiz öleceğiz. Ama hangimiz?"

Evie yaklaşırken Cleo olduğu yerde durdu. Günlerdir uğruna yaşayacak bir şeyinin kalmadığını düşünüyordu ama şimdi de ölmek istemiyordu. Kardeşinin suçsuz bir kurban olduğunu herkese anlatmak için yaşamalıydı.

Kışkırtmak için, "Haydi ama," dedi Evie. "Gel ve yakala beni. Bunu yapmak istediğini biliyorsun."

Evie haklıydı. Cleo onun ölmesini istiyordu ve hiçbir şey, Mark'ın katiline saldırmaktan, onu uçurumun kenarına sürükleyip aşağı itmekten daha fazla zevk veremezdi. Kaybedecek ne vardı? Mark ölmüştü, Lulu'yu kaybetmişti. Kalan günlerini hapiste geçirecek olsa bile dünya Evie Clarke denen şeytandan kurtulmuş olacaktı.

Bir adım ilerledi, kalbi hızla çarpıyordu.

Atla, Evie, atla, diye yalvarıyordu sessizce.

Bir adım daha attı. Sonra bir tane daha.

İşte böyle bitiyor.
Şu an apaçık görüyorum: İkimizden biri ölmeli.
Ve bağırarak saldırdı.

Ninova

72

Stephanie, yarım saatini trafikte geçirdikten sonra nihayet, Mark North'un kanlı cesedini buldukları evin beyaz duvarına giden yolu hızla tırmanıyordu, tekerlekler pürüzlü zeminde ilerlerken taş parçaları etrafa saçılıyordu.

Cleo'nun arabası oradaydı, kapının önüne park edilmişti. Stephanie artık tüm hikâyeyi biliyordu. Cleo, Evie'nin ağabeyinin ölümüne tanık olmuştu. Rapora göre onu kurtarmaya çalışmıştı. Fakat Evie buna inanmış mıydı acaba, yoksa Gus, Mark'ın ölümünde kötü bir ilişkiden daha fazlasının olduğunu düşünmekte haklı mıydı?

Fren pedahna asıldı ve arabanm arka tarafmın çakıllar üzerinde kaydığını hissetti. Umursamadı. Bu buluşma tamamıyla masum da olabilirdi ama Aminah Basra endişelenmişti ve Stephanie de içgüdülerinin ona işaret ettiği şeyi görmezlikten gelemezdi.

Kapıya doğru koşarken birinin açacağından emin değildi, garaj kapısının açık olduğunu gördü ve Cleo'nun çılgına dönmüş bir haldeyken, eve buradan girilebileceğini anlattığını hatırladı.

Garaja doğru koşup sonra durdu. Her şey yolunda olabilirdi. İçeri bu şekilde giremezdi, sakin olmalıydı.

Derin bir nefes aldı, bahçeye açılan kapıya doğru ilerledi.

Görünürde kimse yoktu, bu yüzden Stephanie mutfakta ya da oturma odasında bir hareketlilik görme umuduyla pencereye

doğru yürüdü. Ama boştu, terk edilmiş gibiydi, sanki bu güzel oda da sahibi gibi ölmüştü.

Dalgaların yarattığı gürültüyü ve üstünde daireler çizen martıların çığlıklarını bastıran tiz bir kahkaha duydu ve içi rahatladı. Eğer gülüyorlarsa her şey yoluna girecek demekti. Boşu boşuna paniklemişti.

Çimenlerin arasından sessizce yürüdü, yüksek bir kayın çitinin köşesinden uçuruma doğru baktı.

Orada tek başına duran bir kadın, aşağıdaki kayalara vuran dalgalara bakıyordu. Bahar güneşi, rengi açılmış saçlarından yansıyordu. Ellerini gökyüzüne kaldırdı, teşekkür eder gibi başını geriye attı.

Sonsöz

Çocuk, deniz duvarında dikiliyor. Duvarın üstü düz ve geniş olsa da sanki tehlikeliymiş gibi gösteriş yapıyor. Kendisine şiddetle saldırıldığı an yaklaşan tehlikeyi görmüyor. Geriye sadece çığlığının cansız yankısı kalıyor.

Bana ne söyleyeceğini bildiğim ziyaretçimin gelmesini beklerken, yeni evime, etrafımı saran dört duvara bakıyorum. Sanki gitgide yaklaşıyorlar ve parlak yüzeyleri arasında beni eziyorlar. Parlak boyaların temizliği daha kolaydır diye düşünüyorum ama aydınlatma çok parlak olunca şiddetli bir şekilde parlıyorlar.

Düşünmek için –yaptığım her şeyi gözden geçirmek için– bir hayli zamanım olacak. Pişman olmam gerektiğine eminim ama hiçbir şey hissetmiyorum. Polise bunun kaza olduğunu söyledim. Defalarca tekrar ettim ama şansın yanımda olmayacağını biliyorum.

Cinayetle suçlanıyorum ve aksini kanıtlayabileceğimden de şüpheliyim. Ama şimdilik bana ne olacağını merak edecek zamanım yok. Yaklaşan ayak seslerini duyabiliyorum ve hücremin kapısı açılıp hapishane memurumun asık yüzünü ortaya çıkarıyor.

"Ziyaretçin geldi," diyor, başıyla peşinden gitmemi işaret ediyor. Katil olduğuma inandıkları için memurlar benden hoşlanmıyorlar. Ne düşündükleri pek de umurumda değil. Mahkûmlar ve avukatları için hazırlanmış özel bir odaya götürülüyorum. Ben oturur oturmaz kapı tekrar açılıyor. Odaya Harriet James

giriyor. Yüzü bir maske gibi, ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ama öğrenmem uzun sürmüyor.

Tükürür gibi konuşarak, "Nasılsın demeyeceğim çünkü umurumda bile değil doğrusu," diyor. Yüz hatlarının sabit durmasının, öfke patlamasını önlemek için bir strateji olduğunu şimdi anlıyorum. Bir şey söylemiyorum. Beni savunacağından şüpheliyim. Düşmanı olduğumu düşünüyor ama iyi biri, belki de denemeye değer.

"Beni görmek istediğin için geldim ama seni savunmaya katiyen niyetim yok. Yaptığın şey korkunçtu. Masum bir kadını öldürdün."

Öfkesinin gücü karşısında geri çekilmeyi reddederek bakışlarına karşılık veriyorum.

"O masum değildi. Ağabeyimi öldürdü."

"Seni yanıldığına ikna etmeye çalışarak nefesimi boşa harcamayacağım."

Harriet'a uçurumun tepesindeki itirafı anlatmayı düşünüyorum ama inanmayacağını bildiğim için sessiz kalıyorum.

Harriet oturmuyor bile, fazla kalmayacağı da belli.

Öne doğru eğiliyor, sandalyenin arkalığını tutuyor, parmak boğumları bembeyaz. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Senin için anlamı olacak bir şey yok, hayır," diye yanıtlıyorum. Tiksintiyle söyleniyor. "Sebep olduğun zarar hakkında bir fikrin var mı? Dışarıda bir yerlerde istismara uğrayan bir kadın var; kontrolünü gerçekten kaybedip eşini öldürebilecek bir kadın. Meşhur 'Evie Clarke davası' başına gelebileceklere dair korkusunu biraz azaltmış olaibilirdi ama şimdi, son gelişmelerden sonra basın zevkten dört köşe oldu!"

Öfkesini anlıyorum. Bu, elde ettiği şeyin tadını çıkaracağı an olmalıydı ama işlerin nasıl sonuçlandığını göz önüne alınca, müşterilerinin onu aramaya tereddüt edeceklerini düşünüyo-

rum. Haberler spekülasyonlarla dolu ve kimse neye inanacığını bilmiyor. Bunu görüyorum.

Sadece birkaç dakika önce bıraktığı evrak çantasını alırken, "Peki," diyor. "Söyleyecek başka bir şeyin yoksa seni yalnız bırakayım."

Dönüp kapıya doğru yürüyor.

Sesimi yükseltmeden "O düştü Harriet," diyorum. "Kazaydı."

Harriet arkasını dönüp masaya doğru yürüyor. "Bu doğru değil ve böyle olduğunu ikimiz de biliyoruz. Kanıtlar çok güçlü; ezilmiş zemin, onun ve senin üzerindeki lifler, çizikler, morluklar. Mücadele etti. Ama kaybetti."

Görünüşe göre plan işe yaramıştı. Harika. Bana inanmamakta haklı tabii. Beklenen son geldiğinde, iddia ettiğim kadar basit olmamıştı.

Bir süre hiçbir şey olmayacak gibiydi. Birbirimize baktık, ikimiz de ilk hamleyi birbirimizden bekliyorduk. Ağabeyimi öldürmüştü. Ben de onun kardeşini öldürdüm. Hangimiz ölmeliydik?

Benim ölmem gerektiğine karar verdi. Gözlerinde önce şaşkınlık, sonra da kararsızlık gördüm. En sonunda içindeki kin ve öfkenin patlamasıyla harekete geçti.

Harriet kapıyı açıyor.

"Hoşça kal Evie," diyor. "Önümüzdeki yirmi yılı burada çürüyerek geçirirsin umarım."

O gün ölmeyi planlamış olmam Harriet'a bir şey ifade etmiyor. Planımı başaramamış olmama üzülüyor, çünkü ölmüş olsaydım itibarı bozulmazdı, herkes benim kurban olduğuma inanmaya devam ederdi. Ama ölmedim ve herkes artık benim katil olduğuma –muhtemelen her zaman öyle olduğuma– inanıyor.

İşin ironik kısmı şu: Cleo'yu ben öldürmedim. Bana saldırdı, bense sadece yolundan çekildim. Ne istediğim ne de beklediğim

Ninova

bir kendini koruma eylemiydi bu. Yer ayaklarının altından kayarken bana uzanıp saçımdan tuttu. Aşağıdaki kayalıkların üzerindeki ölümüne doğru giderken peruğum elinde kaldı.

Mahkûm olması için özenle hazırladığım kanıtlar –tırnaklarımın altındaki kan, kıyafetlerimdeki lifler– şimdi benim suçluluğumu kanıtlıyor.

Cleo'ya o gün ölmeye hazır olduğumu söylediğimde yalan değildi. Midemi bulandıran anılardan bir daha asla kurtulabileceğimi sanmıyordum ve özenle planladığım intikam, beni uzun zamandır zehirleyen acımı zerre kadar azaltmamıştı.

Garip bir şekilde Cleo'nun ölmesinin beni özgür kıldığını hissediyorum. Belki de kaderimde hayatımın geri kalanını burada geçirmek var ama bir kış günü güzel Lolula'mla kumsalda, dalgaların kumlarda bizden önce yürüyenlerin izlerini silmesini izleyeceğimiz günlerin hayalini kuruyorum.

Cleo'nun öldüğünü kimse görmedi. Kanıtların başka şekilde yorumlanması da mümkün.

Belki bu bir son değildir. Belki yeni bir şeyin başlangıcıdır. Belki bir gün geriye baktığımda şöyle diyeceğim: İşte her şey burada başladı.

Teşekkür

Konu, kitapla ilgili araştırma sorularına gelince insanların cömertliği beni daima şaşırtmıştır ve bu romanı yazarken diğerlerinden çok daha fazla uzman tavsiyesine ihtiyacım oldu.

Özellikle, en sıradandan en karmaşığa kadar değişen sorularımla her zaman olduğu gibi bir şekilde başa çıkan emekli dedektif Mark Gray'e teşekkür etmek istiyorum. Beni asla yarı yolda bırakmadı.

Ayrıca mahkeme sahnelerinde uzman yardımına ihtiyacım vardı ve ceza avukatı Cheryl Dudley'nin rehberliği çok kıymetliydi. Steve Rodgers, onu tavsiye ettiğin için sana da teşekkürler. Steve, Jane Britton'la birlikte yılbaşını bu hikâyeyle ilgili fikirlerimi dinleyerek ve değerli önerilerde bulunarak geçirecek kadar iyi bir insan. Yargıç olmasının da faydası dokundu sanırım!

Truro Crown Court'taki Colin Lawry de teknik bilgisinin doğruluğuna her zaman güvenilebilecek David Earl de her zaman uzlaşmacı ve bilgilendiriciydi.

Temsilcim Lizzy Kremer, beni asla hayal kırıklığına uğratmayan çok özel biri. David Higham Associates'taki tüm ekiple birlikte bu yolculukta bana destek oldu, cesaret verdi ve paha biçilemez tavsiyelerde bulundu. Bunu gerçekten o olmadan yapamazdım. Harriet Moore, Olivia Barber ve Clare Bowron da harika editoryal öneriler verdiler.

Başta Kate Stephenson, Alex Clarke ve Ella Gordon olmak üzere Wildfire ekibinin ve Becky Hunter, Jo Liddiard, Caroline Young, Louise Rothwell ve Becky Bader dahil olmak üzere He-

Ninova

adline ekibinin coşkusundan ve uzmanlığından çok etkilendim. Sizinle çalışmak zevkti.

Yazarlıkla ilgili gerekli işleri takip için üç yıl önce bana katılan, ancak şimdi çok daha fazlasını –işler planlandığı gibi gitmediğinde beni güldürmek ve bana pek çok şekilde ilham vermek de dahil– yapan Tish McPhilemy'ye özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Son olarak, ailemin desteği olmasa hiçbirini yapamazdım. Özellikle de hayal dünyamın dışında var olan hiçbir şeyi düşünemediğimde ve bu kitabın sayfaları dışında asla tanışamayacağı bir grup insandan bahsettiğimde beni dikkatle dinleyen, fikirleriyle besleyen John... Bu, herkesin yapabileceği bir şey değil.

